VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 5/5
Paginile: 2201 - 2764

In aceeaşi clipă doi ulii se aşezaseră pe trupul ei, încercând să-şi înfigă ghiarele în carnea ei moale...

Dar dânsa izbuti încă odată să-i îndepărteze, apoi o porni iar înainte.

Deodată scoase un strigăt, — dar de data aceasta era un strigăt de bucurie, un strigăt de fericire...

La cincizeci de paşi numai departe de dânsa, văzu o colibă, lipită de stâncă.

Da, o adevărată colibă, un adăpost omenesc, care părea să fie opera unui Dumnezeu îndurător.

Era o colibă cu pereţii trainici, cu ferestre şi cu o uşă — era un azil în care îşi va putea găsi salvarea.

— Ajutor, ajutor! strigă Gilda din tot pieptul. — Ajutor, oameni buni!

Dar nimeni nu-i răspunse, uşa nu se des-

chise, nimeni nu veni să-i aducă ajutorul atât de prețios.

Nu-i mai rămase decât să se 'ndrepte în grabă spre colibă. Dar o îndoială sfâșietoare puse stăpânire pe dânsa, căci nu știa dacă va găsi deschisă ușa colibei misterioase.

Păsările păreau a se teme și dânsele să nu le scape prada și, năpustindu-se vitejește, făcură o ultimă încercare s'o captureze. Cel mai mare uliu îi se așeză pe piept, dar înainte să-și poată înfige ghiarele în sânul ei, Gilda, în furia disperării, îi cuprinsese gâtul cu ambele mâini, înăbușindu-l, și pasărea căzu grămadă la pământ.

Sări peste trupul neînsuflețit care zăcea la picioarele sale și, făcând încă câțiva pași, ajunse la colibă.

Ah! binecuvântat fie Cerul! Ușa se deschise sub apăsarea ei și Gilda intră înăuntru. Impinse ușa înapoi, apoi căzu în nesimțire la pământ.

De afară se auzea croncănitul sinistru al uliilor, cărora le scăpase din ghiare prada.

CAP. 156

Adăpostul salvator

Gilda era atât de sleită încât căzu într'un somn de plumb și, când se trezi, afară domnea un întuneric adânc și beznă era și în încăperea în care se afla dânsa.

Acuma se punea chestia pentru ea să se familiarizeze cu adăpostul spre care o condusese o întâmplare fericită.

Incepu să pipăie în jurul ei încercând să recunoască obiectele. Își dădu seama, în felul acesta, că se aflau acolo o masă, o bancă, apoi în perete un dulăpior, pe care izbuti să-l deschidă.

În dulăpiorul acesta se găseau mai multe o-

biecte, cari erau, probabil, alimente. Descoperi o lădiță și într'însa un fel de pesmeți, — apoi mâinile sale dădură de ceva gras și Gilda își dădu repede seama că e slănină.

Asta-i dădu curaj, căci nici nu putea să-și închipuie o masă mai bună, în inima munților Alpi.

Dar înainte de toate trebuia să aibă lumină, — lumină cu orice preț.

După multă căutare descoperi în dulăpaș o cutie cu chibrituri și, frecând un bețișor, văzu înaintea ei două lumânări, înfipte în niște sfeșnice, pe masă.

Gilda aprinse o lumânare și acuma putea să examineze cu amănunțime interiorul.

Era o colibă de adăpost, cunoscuta colibă ridicată de ascensioniști pe muntele Grand Mulet, și care salvase viețile multor alpiniști cutezători.

In coliba aceasta binecuvântată te puteai apăra de intemperii, te puteai odihni, căci într'un ungher Gilda dădu de o saltea de paie și două pături de lână. Binefăcătorul care ridicase coliba aceasta se îngrijise și de hrană, și în afară de pesmeți și slănină, Gilda mai descoperi o pungă cu boabe de cafea și una mai mică cu fire de ceai.

Dar cum să-și prepare cafea sau ceai, căci nu se găsea vre-o sobiță în colibă, și chiar dac'ar fi fost una, de unde să găsească combustibil pentru dânsa?

Dar după o căutare mai amănunțită, Gilda constată că acela sau aceia cari au înălțat adăpostul acesta, se îngrijiseră și de o băutură caldă pentru nefericiții „naufragiați" de pe Montblanc, căci se aflau acolo o mașinuță de spirt și câteva ibrice.

Toate astea stăteau pe un răftuleț din perete și când ea le luă jos îi căzu sub mână și o sticlă care conținea spirt...

După câteva minute o aromă plăcută de cafea umplu mica încăpere.

Gilda sorbi cu lăcomie cafeaua neagră, și a-

cuma se simțea reîmprospătată și puteri noi începură să-i alerge prin trup. Impreună cu pesmeții și slănina, prânzul fusese minunat.

Ea umblă cu multă economie cu alimentele pe cari le găsi în colibă, căci nu știa deloc cât timp va fi silită să locuiască acolo.

Perspectivele de a putea părăsi coliba, nu prea erau favorabile, căci afară furtuna nu se potolise și zguduia din temelii adăpostul, de parc'ar fi vrut să-l ridice în aer. Dar îngrijorarea îi dispăruse complect deocamdată.

Aici putea să rămâie cel puțin trei zile, fără să îndure ceva de pe urma timpului rău și dacă frigul n'ar fi prea aspru, ar putea chiar să rămâie și mai mult.

Acesta era singurul punct care o îngrijora pe frumoasa corsicană.

Acuma, cât timp zăpada continua să cadă, ea nu prea simțea frigul, — dar se întreba cu groază ce va fi atunci când va veni gerul? Cum să trăiască atunci în coliba aceasta, în care nici nu putea fi vorba de foc?

Dar ea hotărî să nu-și frământe mintea cu gândurile acestea, deocamdată. Scăpase doar ca printr'o minune de primejdia cea mare și vroia să se bucure în liniște de asta.

După ce se sătură cu slănină, pesmeți și cafea, se întinse pe salteaua de paie, se învelì în păturile de lână și peste puțin adormi somnul drepților.

Somnul ei ținu douăzeci și patru de ceasuri neîntrerupt. Când se trezi, mâncă iar ceva, cu multă poftă. De data aceasta își prepară un ceai în loc de cafea.

Cereți mâine numărul 158 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. 2 Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Observă, însă, că se făcuse mult mai frig. Afară nu mai cădea zăpadă, în schimb se făcuse ger, după cât se părea. Acesta pătrundea în colibă prin pereții de lemn și numai grație băuturii calde Gilda putu să reziste întru câtva.

Trei zile trecură în felul acesta și situația ei nu se schimbă în mai bine.

Ba o nenorocire mare dădu peste dânsa chiar: pusese pe masă sticla cu spirt și din nebăgare de seamă o atinsese cu cotul și dânsa căzu jos, unde tot conținutul se vărsă. Acuma nu mai era în stare nici să-și prepare o băutură caldă, de care avea atâta nevoie.

Asta era o lovitură grozavă, căci cafeaua și ceaiul i-ar mai fi ajuns pentru câteva zile.

In ziua patra mâncă ultima bucată de slănină, și în a cincea ultimul pesmete.

Nu cuteza să iasă afară din colibă, căci gerul aspru o împingea îndată înapoi.

Ce se va întâmpla acuma cu dânsa? Fără hrană doar nu va putea rezista.

Incă două zile mai încercă să lupte cu foamea și frigul, apoi hotărî să renunțe la ori-ce încercare de a-și salva viața. Se întinse în culcușul de paie așteptându-și moartea.... Inchise ochii și căzu în somnolență...

De fapt era mulțumită cu situația aceasta, căci era de o mie de ori mai bine să moară astfel, decât să fie sfâșiată în bucăți de ulii hrăpăreți.

Nu trecu mult și Gilda fu cuprinsă de o stare de toropeală, în care o chinuiau coșmarurile cele mai grozave. Toată viața i se perinda pe dinaintea ochiului minții, în culorile cele mai întunecate.

Necontenit se îndesau imaginile în visul său și-i vedea stând lângă dânsa când pe prințul de Paris, când pe Robert, când pe Egizio Ettore.

Ei se apleau deasupra ei şi-i şopteau că sosise ceasul socotelilor.

Şi de-odată i se păru ca uşa se deschide de afară. Înălţă capul şi se trezi din piroteală...

Să fi fost oare adevărat? Nu o înşelau simţurile? Uşa era chiar deschisă... Nu cumva o împinsese vântul?

Ah! în pervazul ei apăru o făptură... Gilda ţipă de groază, căci nu părea făptura unui om, ci o apariţie din alte lumi... o fantomă era acolo, înaintea ei.

Da, o fantomă!

O văzu lămurit acuma, îmbrăcată în negru îndreptându-se spre dânsa şi apropiindu-se tot mai mult de culcuşul ei.

O sudoare rece îi îmbrobonă fruntea, tot trupul îi fu străbătut de fiori... Cu un geamăt se aruncă din nou în aşternut, vru să 'nchidă ochii, dar nu izbuti, căci o forţă misterioasă o silea să privească spre făptura din faţa ei.

Era o femeie de o înălţime neobişnuită, dar înfiorător de slabă. Sub mantia care-i cădea pe trup se ghicea lămurit o construcţie scheletică, oase deabia acoperite cu carne.

Mai grozav decât toate, era însă figura fiinţei misterioase, care n'avea nimic omenesc într'însa, — ci părea să fie a unui cadavru ieşit din mormânt.

In această figură de stafie luceau doi ochi cari păreau plini de bunătate şi blândeţe, şi în jurul buzelor, cari se desenau ca două linii, flutura un zâmbet care trăda bunătatea de inimă.

Dar Gilda nu observă toate semnele acestea liniştitoare, — ea vedea numai urâţenia înfiorătoare a acestei apariţii. Ea întinse mâinile, implorătoare, căci credea că-i sosise ceasul din urmă şi că moartea în carne şi oase venise s'o ia cu dânsa. Cu glasul tremurător nenorocita femeie exclamă:

— Indură-te, Moarte, și lasă-mi viața! Sunt încă atât de tânără, atât de dornică să trăiesc!

— Nu vei muri! se auzi atunci un glas omenesc. Nu-ți aduc moartea, ci viața, nenorocito. — Ridică-te!

Gilda își adună toate puterile, se ridică în cucuș și acuma stătea în genunchi în fața misterioasei apariții.

Aceasta se aplecă spre dânsa și-i puse mâinile pe creștet.

Frumoasa corsicană se înfioră, căci aceste mâini erau reci ca ghiața.

Nenorocita nu știa încă nici acuma dacă avea de-a-face cu un om în carne și oase, sau cu o fantomă ieșită din mormânt.

Femeia în mantia neagră părea să i ghicească gândurile, căci în vreme ce un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze, spuse:

— Să nu-ți fie teamă de mine, nu-ți voiu face nimic rău. Sunt doar o femeie nefericită, dar trăiesc.

Natura m'a stigmatizat groaznic, dându-mi un cap de mort; totuși, să nu te iei după înfățișarea mea exterioară... Vreau să te încredințez că inima mea e plină de simțire și că nu las în părăsire pe nici-o ființă nefericită.

Ridică-te, dacă te poți ridica, și vino cu mine, dacă poți merge. Vreau să te duc jos de pe piscul lui Montblanc, într'o casă omenească, unde să-ți poți reveni în fire.

— Și cine ești tu? întrebă Gilda, cu glasul întretăiat. — Cum te numești?

— Eu... eu n'am nume. Oamenii de pe aici mă numesc doar: „Femeia cu cap de mort".

Dar văd că ai îndurat foamea și alte lipsuri... Proviziile pe cari le-am pus eu-însumi în dulapul de colo, par să se fi sfârșit.

Ei bine, bea din vinul acesta, pe care ți l-am adus, și mănâncă șunca pe care deasemeni am

adus-o pentru tine. In felul acesta îți vei redobândi puțin puterile.

Femeia cu cap de mort scoase o sticluță dintr'un buzunar, și din celălalt un pachețel. Gilda se dădu cu lăcomie la ele și nu se mai întrebă dacă vin dela o stafie sau nu.

Vinul era o viță ungurească, de o tărie deosebită. El dădu viață și căldură trupului Gildei și șunca îi făcu bine stomacului.

După un sfert de ceas, frumoasa corsicană se întremase de-acum atât de mult, încât putu să părăsească coliba, alături de salvatoarea ei.

Femeia cu cap de mort nu-i puse nici-o întrebare cu privire la felul cum ajunsese pe vârful lui Montblanc, deși faptul că o femeie rătăcea singură prin locurile acestea, ar fi trebuit să-i stârnească curiozitatea, în gradul cel mai înalt.

Dar nenorocita aceasta, care avea de ascuns propria ei taină, părea să n'aibă deloc gust să afle tainele altora.

— Cum te numești? o întrebă dânsa, doar.

Și când cealaltă îi spuse: „Gilda", ea inclină numai capul și nu mai întrebă de numele de familie.

Femeia cu cap de mort părea să cunoască bine locurile de pe acolo și o conduse pe Gilda, pe drumul cel mai scurt, până jos în vale.

După un ceas numai, Gilda se afla pe o stâncă de unde putea să privească într'o vale întinsă, unde casele erau clădite într'un stil pitoresc. Deasupra acoperișurilor roșii ale acestora, soarele strălucea luminos.

— Cum se numește localitatea aceasta? o întrebă dânsa pe însoțitoare.

— Chamonix, răspunse femeia cu cap de mort. Te-am condus pe drumul cel mai scurt, altfel am fi făcut cel puțin de două ori pe atâta.

— Și d-ta locuiești acolo?

— Da, acolo locuiesc! răspunse femeia.

— Dar casele par să fie atât de gospodărești, — ba văd chiar și vile... spuse Gilda. Nu-i prea scump de locuit acolo?

— Și dacă e scump! răspunse femeia cu cap de mort. Vino cu mine, în casa mea va fi loc pentru tine și vei putea rămâne cât vei vrea.

Gilda nu prea putea să priceapă cum de își îngăduia nenorocita aceasta să locuiască la Chamonix, — căci acuma își aducea aminte a fi auzit cândva, că localitatea aceasta, cu valea înconjurătoare, este una din cele mai vestite regiuni ale Elveției, unde vin în vilegiatură cei mai mari bogătași din Europa și America chiar.

Femeia cu cap de mort, îmbrăcată cu o mantilă ponosită, nu avea deloc înfățiarea unei persoane bogate.

Cele două femei intraseră acuma pe un bulevard și Gilda se miră peste măsură, văzând cu cât respect salutau oamenii pe însoțitoarea sa.

De departe încă trecătorii își scoteau pălăriile până la pământ, ba unele femei se apropiau de dânsa, îi luau mâna și o sărutau pios.

Nenorocita le zâmbea blând sa'uta și mergea mai departe.

— Se pare că sunteți foarte cunoscută aici, spuse Gilda. Toți oamenii aceștia vă salută și par să vă iubească.

— Cine seamănă iubire, va culege iubire! fu răspunsul.

Intraseră acuma în oraș și Gilda nu se sătura privind la casele elegante, cari formau străzi întregi. Aproape toate vilele erau construite în stil elvețian și înconjurate de grădini și nimeni nu și-ar fi putut dori o vilegeatură mai plăcută ca în valea aceasta fermecătoare, de unde puteai privi în sus spre muntele învestmântat în zăpadă, care stătea

parcă de sentinelă peste pitoreasca așezare omenească.

— Și unde e casa dv.? întrebă Gilda.

— Așteaptă puțin, ajungem îndată.

„Probabil că locuiește într'o colibă, la marginea orășelului" își spuse Gilda. „Ori-cum o fi, o noapte tot mă voiu odihni în căsuța ei sărăcăcioasă apoi mă voiu gândi cum pot ajunge iar la soțul meu. — Probabil că el mă socoate moartă... căzută în lupta de pe Fontanella. — Dar când va primi câteva rânduri dela mine, va veni repede să mă ia de aici.

„Dar ce soartă mă mai poate aștepta acuma!... Cine știe dacă mai este șeful poliției din Bonifacio... Dacă o fi pierdut slujba aceasta, nu mai e decât un biet cerșetor și atunci... viața alături de dânsul nu-mi va conveni deloc".

— Am ajuns acasă.

Cu aceste cuvinte, femeia cu cap de mort o smulse pe Gilda din gândurile ei.

Frumoasa corsicană își ridică privirea... Dar nu vroia să-și creadă ochilor când văzu că salvatoarea ei se oprise în fața celei mai elegante locuințe din orășel.

Era un palat superb, clădit în stilul în care obișnuia Ludovic al XIV-lea să-și construiască castelele de plăcere, — o adevărată bijuterie arhitectonică, cea mai scumpă și mai frumoasă clădire din toată valea vestită a Chamonix-ului.

Aruncând o privire asupra acestei case, Gilda își spuse că ea trebuie să fie locuită de oameni foarte bogați și distinși.

In dosul ferestrelor se vedeau draperii grele de mătase, terasa era împodobită cu flori scumpe și pe o masă care se afla pe această terasă, ea văzu porțelanuri și vase de argint, cum se întâlnesc numai în casele bogate.

— Aici locuiți? întrebă Gilda, uimită peste mă-

sură. Ah, pricep, sunteți în serviciu și casa aceasta aparține stăpânilor dv.

— Aparține stăpânului meu! răspunse, liniștită, femeia cu cap de mort.

„Mi-am spus-o eu" își șopti Gilda, -- e o servitoare. Dar ce fel de oameni sunt aceia cari iau în slujba lor un astfel de monstru? Mi-ar fi groază de ea, dacă aș trebui s'o văd necontenit".

Cu pași liniștiți femeia urcă scara de marmoră care ducea spre terasă și Gilda mergea lipită de dânsa.

Deodată se deschise ușa care ducea în casă, câțiva servitori ieșiră afară, și unul din ei se grăbi în întâmpinarea femeiei cu cap de mort, și înclinându-se adânc în fața ei, spuse:

— Am onoarea să salut pe Ducesa de Chamfort.

CAP. 157

In casa Ducesei cu cap de mort

Ducesa de Chamfort!

Gildei nu-i veni să-și creadă urechilor, când auzi pe servitor intitulând-o astfel pe femeia cu cap de mort.

Cum era cu putință ca această făptură, pe care Natura o stigmatizase în chip atât de groaznic, — să fie Ducesă și să poarte încă un nume care conta printre cele mai vestite ale Franței?

In clipa aceasta femeia cu cap de mort căpătă cu totul altă înfățișare în ochii frumoasei corsicane.

Gilda se uită înc'odată la salvatoarea ei și se întrebă dacă era din naștere o Ducesă de Chamfort. — Probabil, ba chiar neîndoios, căci cine ar fi luat în căsătorie un astfel de monstru, — care Duce de Chamfort și-ar fi dat fiul după fantoma acea-

sta, bună doar să stârnească interesul vizitatorilor unui muzeu!?

La gândul acesta Gilda nu-şi putu reţine o pornire de ură împotriva soartei nedrepte. Dânsa era atât de frumoasă, Cerul o binecuvântase cu toate farmecele, — şi totuşi, se născuse în clasa de jos, fata unui bărbat de rând, care de-abia îşi putuse hrăni familia... Şi asta de aici, făptura monstruoasă care stârnea groaza în jurul ei... fusese dăruită de soartă cu o poziţie socială pentru care o invidiaa desigur, milioane de femei şi fete din lumea aceasta.

Dar, ori-cum ar fi fost, — fie că era din naştere o Ducesă de Chamfort, sau soarta misterioasă îi dăduse acest titlu, — Gilda trebui să recunoască cum că avea o distincţie deosebită în întreaga ei atitudine. La salutul respectuos al servitorilor, ea răspunse cu o afabilitate de veritabilă aristocrată şi toate gesturile ei dovedeau un caracter nobil, cum puţine se întâlnesc.

— Au sosit ceva scrisori pentru mine? întrebă ducesa pe unul din servitori.

— Corespondenţa se află pe masa Doamnei Ducese! răspunse acesta.

— Bine, David. Acuma, îngrijeşte ca doamna aceasta să capete două din cele mai bune odăi ale vilei mele şi ca să i se îndeplinească toate dorinţele ce şi le exprimă.

David se înclină ceremonios şi aruncă o privire uimită asupra Gildei, a cărei frumuseţe nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea zdrenţuită cu care coborâse de pe vârful lui Montblanc.

Şi cu ce ochi privea Gilda aranjamentul acestui palat!

Pretutindeni domnea eleganţa cea mai mare, — dar o eleganţă care dovedea un gust ales, care nu supăra privirea, ci o încânta.

— Acuma, scumpa mea Gilda — spuse femeia cu cap de mort — urmează-l pe David, care te

va conduce în odăile ce-ţi vor fi rezervate. Acolo vei găsi tot ce-ţi trebuie pentru toaletă şi după ce vei fi gata îmbrăcată, vino să luăm dejunul împreună. — La revedere, scumpa mea copilă!

Gilda era ca ameţită. De-abia dacă fu în stare să-l urmeze pe servitor, care o conduse pe scara acoperită cu un covor scump, sus la etaj, unde îi arătă cele două odăi ce-i stăteau la dispoziţie, şi cari nu lăsau nimic de dorit din punct de vedere al aranjamentului.

De-abia intră înăuntru, că se şi auziră bătăi în uşă şi o tânără fată îşi făcu apariţia, recomandându-se drept camerista ei.

Dânsa deschise un dulap plin cu haine elegante. Probabil că toaletele acestea aparţineau Du-

cesei, dar deoarece statura acesteia era cam la fel cu a Gildei, ea găsi tot ce-i trebuia.

Alese o rochie de un albastru-închis și îmbrăcând-o căpătă o înfățișare plină de farmec. Camerista îi aranjă părul și frumoasa înșelătoare își luă din nou înfățișarea de femeie distinsă, pe care o jucase cu atâta succes în ultimii ani, în casa prințului Raymond de Paris.

O găsi pe Ducesă în sufragerie, ocupată cu citirea scrisorilor cari sosiseră în lipsa ei.

De îndată, însă, ce intră Gilda, femeia puse pe o tavă de argint scrisoarea ce tocmai o citea, și care părea s'o intereseze mult.

— Cât de bine arăți, scumpa mea copilă... Vino, șezi jos! Înainte de toate să ne stâmpărăm foamea! Poftă bună!

Și într-adevăr, Gilda avea o foame de lup. Răbdase doar atâta vreme în coliba de pe Montblanc! Mâncă o omletă cu șuncă, apoi o ceașcă cu șocolată și dădu pe gât un pahar cu vin scump.

Ducesa însă, de-abia se atinse de ceaiul din fața ei.

— Și acuma putem sta de vorbă, copila mea, spuse dânsa. Până 'n clipa de față nu te-am întrebat cine ești și cum ai ajuns pe piscul lui Montblanc, — dar n'o voiu face nici de-acum încolo.

Răspunde-mi numai la o întrebare: există în trecutul d-tale ceva de care să te rușinezi?

Ah, dacă Gilda ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să izbucnească în lacrimi de părere de rău în clipa de față, când se gândea la toate nelegiuirile pe cari le făptuise!

Și desigur, ființa aceasta cu inima îngerească i-ar fi iertat totul, dacă ar fi văzut că regreta sincer vina ei.

Dar Gilda nu șovăi o clipă să-i răspundă cu fruntea sus:

— Doamnă Ducesă, conștiința mea e curată,

n'am făcut niciodată ceva de care să mă pot învinovăți, — niciodată nu mi-am încărcat sufletul cu o vină. Ah! dacă v'aș istorisi nenorocita poveste a vieței mele... Sunt victima unui om mizerabil, și acesta se numește...

Dacă femeia cu cap de mort ar fi lăsat-o pe Gilda să-și sfârșească fraza, atunci ar fi auzit numele lui Egizio Ettore și ar fi știut dintru 'nceput că tot ce-i povestea frumoasa corsicană nu era decât minciună sfruntată.

Din nefericire, însă, Ducesa avea prea mult tact, pentru ca să fie a pătrunde taina Gildei, — de-aceea o întrerupse repede din vorbă și spuse:

— Asta nu mă interesează, copila mea. Îți repet că nu doresc să aflu trecutul d-tale, — vreau să știu numai dacă mă pot bucura de încrederea dumitale.

— O, doamnă Ducesă, cum să nu vă bucurați de încrederea mea! Nu vă datoresc oare viața, — nu m'ași fi prăpădit oare de foame și frig, fără ajutorul dv.? Lucrul acesta nu-l voiu uita nici-odată, și de-acum încolo grija mea de căpetenie va fi să-mi dovedesc recunoștința, — dacă nu mă veți da afară din casă...

In felul acesta Gilda își asigură foarte repede un sprijin.

Dacă nu va mai vrea, sau nu va mai putea să se unească cu Robert de Paris, va rămâne în casa Ducesei. Aici s'ar fi simțit bine din toate punctele de vedere, aici avea un adăpost minunat.

De-aceea trebui să-și înăbușe o exclamație de triumf, când Ducesa îi întinse mâinile și spuse:

— Scumpa mea copilă, dacă vrei să rămâi la mine, te primesc cu dragă inimă. Eu sunt o femeie foarte singuratecă și foarte nenorocită, care numai printr'o împrejurare ciudată, a devenit ceeace mă vezi că sunt... Nu întotdeauna am stat pe cul-

mea rangului social," — ci de-abia de când m'am căsătorit cu Ducele de Chamfort.

„Căsătorită!" se gândi Gilda. „Așa-dar într'adevăr căsătorită! Ah! acest duce de Chamfort trebuie sau să fie orb, sau să-și fi pierdut mințile. Ori poate că se îndatorase mult la această femeie, care posedase probabil avere mare, și asta l-a făcut să-i dea numele său".

— Înainte de a deveni ducesa de Chamfort — urmă femeia cu cap de mort — am fost săracă, — cu mult mai săracă, probabil, decât ești d-ta acuma.

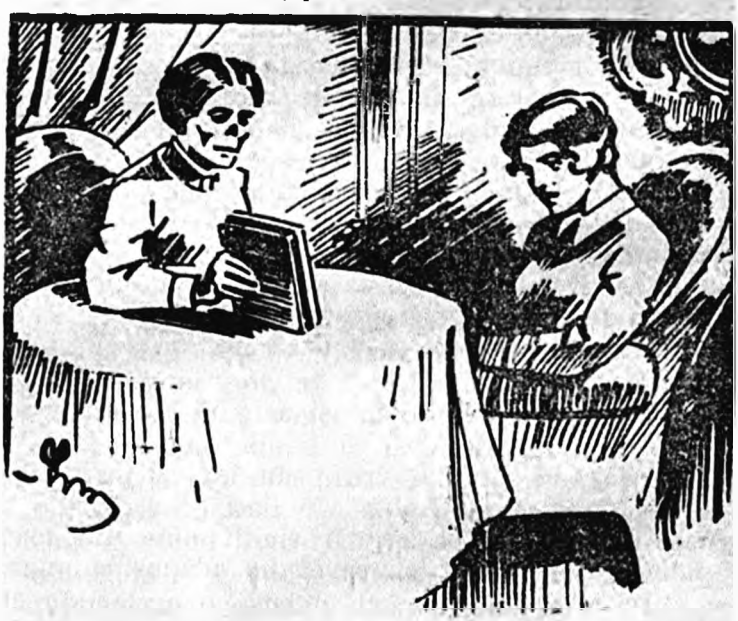

„Săracă... și totuși ducesă de Chamfort... Da, se mai întâmplă încă minuni în vremea noastră" își spuse Gilda. — „Dar desigur că Ducele de Chamfort a fost foarte bătrân, un moșneag prăpădit, sau cu mintea întunecată, atunci când a făcut această căsătorie".

— Acesta e soțul meu, urmă femeia cu cap de

mort, aducând o fotografie care se afla într'o ramă aurită, pe o mesuță din ungher. Nu-i așa, e un bărbat frumos?

Da, era un bărbat frumos Ducele de Chamfort, — și acuma, când Gilda văzuse fotografia lui, nu izbutea să priceapă, în ce fel fusese posibilă căsătoria aceasta.

— Dacă ești hotărâtă, deci — urmă Ducesa — să împarți cu mine singurătatea în care trăiesc, atunci poți rămâne aici.

Nu sunt divorțată de soțul meu, dar trăiesc totuși, despărțită de el. El locuiește când la Londra, când la Paris, eu, însă, găsesc mai multă plăcere să trăiesc aici, în liniștea Chamonix-ului.

Înconjurată de natura fermecătoare și de oameni buni, nepretențioși, cari mă iubesc și mă consideră binefăcătoarea lor, — îmi destinez viața exclusiv operelor de binefacere... Vrei să mă ajuți în această misiune?

— Doamnă Ducesă — spuse Gilda, în vreme ce ochii ei se umplură de lacrimi de crocodil — mă faceți fericită dacă-mi îngăduiți să împart de-acum încolo cu dv. viața mea. Vă voiu fi o servitoare credincioasă și supusă, vă jur!

— Nu-i nevoie de jurământ, copila mea. Făgăduiala îmi ajunge. Dă-mi mâna!

Gilda întinse Ducesei mâna, dar când dânsa vru s'o strângă, femeia cu cap de mort și-o retrase repede.

— Și acuma du-te, copila mea! Cutreeră toate încăperile casei, familiarizează-te cu ele, și după-masă o vom porni la drum, spre săracii și nenorociții cari au nevoie de sprijinul nostru, și sunt încredințată că-ți va face plăcere și d-tale, îndeplinind binele.

Ducesa înclină capul în semn de despărțire și frumoasa corsicană ieși repede din odaie, căci simțea nevoia să fie singură.

— Cum este cu putință, își spuse ea, când se simți neobservată, — ca acest monstru să fie căsătorit cu un om, care nu e numai un bărbat foarte frumos, dar și un Duce de Chamfort, unul din cei mai distinși aristocrați ai Franței?

Aici trebuie să fie o taină extraordinară la mijloc, — o taină pe care trebuie s'o descopăr — altfel n'aș trebui să mă numesc Gilda Carazzoni.

Gilda Carazzoni? repetă ea. Mai sunt oare îndreptățită să port numele acesta, — nu trebuie oare să mă numesc contesă de Paris?

Ah! bunul meu Robert, dac'ai ști tu ce s'a ales de mine! — Dar nu simt nevoia să mai dau de dânsul, nu, drumul său duce în jos, — pe când vreme eu aspir spre înălțime, spre culmile vieții.

Să mi se ofere oare prilejul în casa aceasta? — Soarta m'a adus oare numai întâmplător aici? — N'a făcut oare dânsa ca să cunosc această căsnicie, care se sprijină pe un teren atât de șubred?

Dar voiu vedea eu! Viitorul o va dovedi! — Ah! sunt din ce în ce mai curioasă să fac cunoștința Ducelui de Chamfort.

In clipa aceasta Gilda auzi un uruit de roți. O trăsură se opri în fața palatului.

Un servitor coborî în fugă scara de marmoră și deschise portiera. Din trăsură descinse un bărbat tânăr și elegant și Gilda auzi cuvintele cu cari bătrânul David îl întâmpină:

— Ah, dv. sunteți, domnule Duce! Ce surpriză!

— El este! murmură Gilda, retrăgându-se repede dela fereastră. Ducele de Chamfort — ursita mea sosește!

Cereți mâine numărul 159 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I. Calea Victoriei 5.

CAP. 158

O căsătorie fără dragoste

Gilda nu era singura ființă din palat care întâmpinase dela fereastra odăiei sale sosirea Ducelui de Chamfort, — și nu era nici singura în sufletul căreia această sosire produse o mare agitație.

Și în etajul întâi al vilei stătea la o fereastră o ființă femeiască, ascunsă în dosul perdelei și observa trăsura din care cobora cu eleganță înăscută nobilul vizitator.

Și în inima acestei femei, apariția Ducelui stârni o adevărată furtună.

Era nenorocita cu cap de mort.

Când dânsa zări trăsura, dădu puțin la o parte perdeaua de mătase, în ochii ei se aprinse o lucire ciudată și pieptul începu să-i tresalte agitat.

— El este! exclamă dânsa, cu glas șovăitor. — E Ducele, soțul meu!

Oh, Dumnezeule, deși știam că va veni, totuși, nu-l așteptam așa de curând!

Vine... e aici — urmă ea, cu glasul înăbușit — stăpânul casei se apropie, dar soția sa nu-i iese în întâmpinare, ca să i se arunce la piept, ca să-și încolăcească drăgăstos brațele în jurul gâtului său, ca să-și lipească buzele de ale sale...

Și în pieptul său inima nu bate nerăbdătoare la gândul că după o lipsă îndelungată își va revedea acum soția!

O, nu! Dimpotrivă! El resimte groază, scârbă, la gândul că va trebui să păsească acuma în fața aceleia de care este legat prin lege.

Nu de bună voie se 'ntoarce bărbatul la căminul său, ci silit de o convențiune, de un contract căruia nu i se poate sustrage și care este investit cu pecetea autorității.

Opt zile nenorocite va petrece dânsul aici, și în fiecare zi îl voiu vedea o singură dată timp de un ceas... Apoi va pleca iar de lângă mine, fericit — va pleca iar pentru un an de zile, ușurat că și-a îndeplinit datoria grozavă, — fericit la gândul că timp de douăsprezece luni nu va trebui să vadă fantoma vieții sale!

Un fior străbătu trupul nefericitei femei, pe care Natura neîndurătoare o pecetluise într'un chip atât de înfiorător. Lacrimile izvorâră din fundul sufletului și-i înecară glasul.

Ca lovită de trăsnet ea se prăbuși într'un scaun, lângă fereastră.

— Și totuși, dac'ar ști — murmurară apoi buzele ei — dac'ar putea să bănuiască numai cât de mult îl iubesc, cu câtă căldură, cu câtă patimă îl dorește sufletul meu!

Nu, nu, pentru numele lui Dumnezeu, asta nu

trebuie să bănuiască niciodată. I-ar stârni numai batjocura, — ba poate chiar mai rău: mila.

Şi eu nu vreau să fiu compătimită, nu vreau să fiu compătimită de nimeni, — cu atât mai puţin de dânsul.

Il pot eu oare urî, pentru că nu mă iubeşte? Nu e lesne de înţeles neputinţa lui de a mă iubi?

Nu-mi dau eu oare destul de bine seama că nu se poate obişnui cu figura mea înfiorătoare? Eu însumi mă cutremur doar când mă privesc în oglindă!

O! oamenii numesc Natura „mama lor cea mare", — şi eu mă întreb de ce îmi este mie mamă vitregă? Nu-s şi eu oare copilul ei, ca toţi ceilalţi? Dar de ce pun această întrebare? Parcă nu ştiu?

Eu ispăşesc păcatele tatălui meu şi ceeace a făptuit el împotriva oamenilor, trebuie să plătesc eu.

Dar n'ar fi fost oare de o mie de ori mai bine dacă m'aşi fi înmormântat cu urâţenia mea fioroasă, între zidurile reci ale unei mânăstiri, — în loc să fac această căsătorie, care m'a adus alături de un Duce, alături de un bărbat tânăr şi distins, care aparţine celei mai nobile societăţi franceze?

Da, bunule părinte din Ceruri, tu ştii doar prea bine că eu n'am căutat aceasta!

Hotărâşte tu singur, dacă sunt eu vinovată! Vroiam eu oare această căsătorie, — am luptat eu pentru dânsa? — O, nu! Era vorba numai s'o salvez pe Letiţia, scumpa mea prietenă! Trebuia să-i apăr cinstea, — Ducele trebuia să fie înşelat, indus în eroare... şi eu am jucat rolul Madonnei din Saint-Etienne.

Ca un vis îmi apare încă totul înaintea ochilor...

Ducele m'a dus cu dânsul la Londra, căci nu putea să-mi vadă chipul, acoperit cu un văl des. Incredinţat că se lega pentru toată viaţa cu Letiţia, s'a cununat cu mine într'o biserică din capitala Angliei.

Şi apoi a venit clipa aceea de groază, în care am fost nevoită să-mi descopăr faţa.

Niciodată nu voiu uita expresia pe care o căpătă chipul Ducelui, când a văzut înaintea sa pe femeia cu cap de mort! Credeam atunci că mă va ucide, — şi eram hotărâtă să-mi dau viaţa pentru iubita lui Ettore.

Şi într'adevăr, Ducele a fost cuprins de o furie fără margini, când şi-a dat seama că a fost înşelat. Dar când am izbucnit în lacrimi şi i-am căzut la picioare, implorându-i iertare, — când i-am istorisit cum s'au întâmplat toate acestea şi când i-am arătat că el-însuşi poartă vina nenorocirii, căci a silit-o pe Lætiţia să vie cu el, — atunci firea nobilă a Ducelui a ieşit la iveală, ca sub efectul unei baghete magice.

El mă ridică de jos, căută să mă consoleze şi cu glasul sugrumat îmi spuse:

— Ducele de Chamfort ţi-a dat cuvântul său în faţa altarului Domnului şi el şi-l va ţine.

Ceeace un duce de Chamfort a făgăduit odată, rămâne bun. Eşti soţia mea şi te consider Ducesă de Chamfort.

Da, de-acum încolo devenisem soţia lui, căci între noi a intervenit o convenţie, în sensul că aveam să mă bucur de toate onorurile unei Ducese, dar nu voiu avea nici-odată pretenţia de a trăi împreună cu dânsul. Numai timp de opt zile pe an vroia să fie împreună cu mine, de faţa lumii. Restul timpului, avea dreptul să trăiască după pofta inimii.

Eu nu i-am pus nici-o condiţie. Dacă m'ar fi alungat atunci în cel mai îndepărtat colţ al pământului, m'aşi fi dus cu dragă inimă.

Dar el n'a făcut-o. Dimpotrivă, mi-a dat deplină libertate să-mi aleg locul unde vreau să trăiesc şi mi-a pus la îndemână mijloace băneşti din belşug.

A dat dispoziţii expresse servitorilor, cu cari m'a înconjurat, să-mi îndeplinească ori-ce dorinţă mi-aşi fi exprimat. Pe bătrânul David l-a făcut majordomul casei.

Aşi fi putut să-mi aleg ca reşedinţă Parisul sau orice altă capitală din Europa, dar eu am preferat să mă retrag în colţul acesta liniştit. Aici vroiam să-mi găsesc pacea sufletească — şi Natura binefăcătoare, care este în locurile acestea mai măreaţă ca ori-unde, avea rolul să potolească furtuna din sufletul meu. O viaţă plină de binefaceri şi iubirea aproapelui, avea să-mi aducă balsamul alinător.

Mi-am găsit pacea după care jinduiam, — s'au închis rănile din inima mea, — mi-a fost posibil să dobândesc aici uitarea?

O, nu, astăzi încă, la fel ca în ziua aceea în care mi-am dat seama de inima nobilă a soţului meu, — astăzi încă, îl iubesc cu aceeaşi dragoste nefericită, cu acelaş dor aprins. O, Dumnezeule, cât am devenit de nenorocită!

— Doamnă Ducesă! se auzi acum din uşă glasul bătrânului David. — Ducele de Chamfort tocmai a sosit şi solicită onoarea de a face o vizită doamnei.

Femeia cu cap de mort îşi ridică cu mândrie capul şi spuse cu glas înăbuşit:

— Spune-i Ducelui de Chamfort că este binevenit.

Dar după ce David părăsi încăperea, ea căzu ca leşinată într'un scaun.

După câteva clipe, însă, îşi reveni.

— Fii tare, Estrella! îşi spuse sie-şi. Nu te trăda, nu-i arăta prin nimic cât de mult îl iubeşti!

Se auziră paşi în vestibul, uşa se deschise şi în pragul ei apăru făptura mlădioasă a nobilului francez.

O clipă dânsul privi lung la femeia care stătea

în mijlocul odăiei, apoi se cutremură ușor și respiră din adânc.

Nu trecu mult, însă, și se reculese.

Păși spre nenorocita făptură, îi luă mâna și o duse la buze, pentru a depune o sărutare respectuoasă pe degetele albe.

— Mă bucur nespus, doamnă Ducesă — spuse el — că te găsesc după trecere de un an, tot atât de sănătoasă cum te-am părăsit.

— Îți mulțumesc, răspunse Estrella, cu glas slab. Și eu sunt fericită că Dumnezeu te-a proteguit în cursul acestui an.

Ducele își conduse soția spre un divan.

— Da, Dumnezeu m'a proteguit. Viu tocmai din Africa, unde am vânat lei și într'un rând eram aproape să cad victimă unei fiare dintr'acestea.

Leul își înfipsese de-acum ghiarele în umerii

mei, când unul din tovarășii mei de vânătoare a izbutit să doboare bestia, cu un glonte bine țintit.

— O, Dumnezeule! exclamă femeia cu cap de mort, ce aventură îngrozitoare! Dar cred că n'ai fost rănit, Emil?

— O nimica toată! răspunse Ducele. Se mai văd doar câteva cicatrice, dar nu lipsise mult și ai fi devenit văduvă.

„Văduvă! — își spuse Estrella, cu amărăciune în suflet — fără ca să fi fost vre-odată soție!"

— Intâmplarea aceasta — urmă Ducele — m'a făcut, totuși, să reflectez puțin.... Pe când stăteam pe patul de suferință, la Alger, felurite gânduri mi-au frământat creerul. M'am gândit și la d-ta, Estrella.

— La mine!

Cuvintele acestea trădau mulțumire lăuntrică. El se gândise la dânsa!.. La asta n'ar fi îndrăznit să se aștepte niciodată.

— Da, la d-ta, scumpa mea! urmă Ducele de Chamfort. Mi-am spun anume, că nu m'am purtat față de d-ta, așa cum ar fi trebuit.

— O, domnule Duce, n'ai niciun temeiu să te învinovățești. Oare nu-ți îndeplinești datoriile unui soț credincios, prin aceea că mă înconjuri cu bogăție și strălucire?

— Așa am și crezut până acuma — spuse Ducelee — și eram ferm convins că mi-am făcut datoria față de d-ta, corespunzător condițiilor căsătoriei noastre. Dar acum îmi dau seama că nu e așa, Estrella... Am fost sincer față de mine-însumi și am constatat că, sunt un soț rău și fără conștiință.

Nu, nu mă contrazice, Estrella! exclamă Ducele de Chamfort. M'am hotărât în mod serios, ca de acum încolo să nu te mai las atât de mult singură.

Ah! ce viață e asta pe care o duci d-ta... în singurătatea de aci... în creerii munților... Vino cu mine, Estrella, să trăiești în palatul meu din Paris, și atunci nu vei trece numai drept soția mea, ci vei fi chiar cu adevărat.

Sufletul nefericitei femei cu cap de mort se umplu de o fericire nemărginită.

Se înfăptuise oare visul pe care și-l făurise atâta vreme? Nu spusese oare el că de-acum încolo îi va fi soție cu adevărat, nu numai cu numele?

Singur gândul că-l va vedea zilnic o făcea fericită, și chiar dacă nu vor fi legături mai strânse între dânșii, cel puțin nu va mai fi atât de stingheră, atât de părăsită!

— De ce taci, Estrella? întrebă ducele. Sărmană ființă, eu știu de mult de acum că te simți nefericită! Nu mi-ai mărturisit-o, în scrisorile tale ai căutat să-mi ascunzi faptul acesta, dar eu am știut să citesc printre rânduri.

Dar acum lucrurile trebue să se schimbe. Vom rămâne împreună, și chiar dacă va mai exista între noi un ultim zid despărțitor, vei simți, totuși, bătăile calde ale inimii mele, care vrea să te știe fericită.

Ochii Estrellei se umplură de lacrimi.

— Domnule Duce — spuse dânsa — fericirea asta e prea mare și eu n'am meritat-o. Nu, d-ta nu-mi datorezi nimic... viața d-tale e legată de a mea printr'o înșelăciune.

— Ah! nu mai vorbi de asta! făcu Ducele. Ai procedat în mod onorabil și ești vrednică de admirație.

Da, trebuie să-ți mărturisesc înc'odată: moartea pe care am simțit-o atât de aproape de mine, în Africa, m'a schimbat cu totul.

Hotărâște deci, Estrella! Când vrei să plecăm? Imi este indiferent dacă ne întoarcem la Paris, sau mergem la Roma, Neapole ori în alt oraș. Ori-

unde ne vom stabili, însă, vom trăi împreună, într'o tovărăşie prietenească.

„Tovărăşie prietenească!" Ce prudent se exprima dânsul! Dar chiar şi atâta o mulţumea deplin pe Estrella. Doar nici dânsa nu vroia mai mult decât prietenia... La iubire nu se putea aştepta niciodată, cel puţin la acea iubire pe care o dărueşte bărbatul soţiei pe care o îndrăgeşte.

— Ascultă-mă, domnule Duce! spuse Estrella. Inainte de a primi propunerea ce mi-o faci, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Şi asta în mod cu totul sincer, după cum ai procedat şi până acum faţă de mine.

— In mod cu totul sincer! făcu ducele, ducând mâna la piept.

— Ei bine, aşi vrea să ştiu dacă nu vei regreta niciodată că-ţi legi viaţa de a mea?

— Niciodată! exclamă Ducele. Niciodată nu voiu simţi altfel, de cum simt acuma.

— Dar te vei mulţumi numai cu viaţa alături de mine? Eşti doar obişnuit cu distracţiile!

— Renunţ la toată viaţa de plăceri pe care am dus-o, căci am început să-mi dau seama cât de deşarte sunt toate acestea. In clipa când leul din junglă şi-a înfipt ghiarele în umărul meu, mi-am dat seama că toată viaţa mea de până acum a fost zadarnică.

— Bine, să admitem că vei renunţa la toate distracţiile cu cari erai obişnuit; de-altfel, nici nu va fi nevoie, căci nu te voiu întreba niciodată încotro te duci, sau de unde vii... Dar, domnule Duce, cum stăm cu femeile, cu iubirea? Nu s'ar putea întâmpla într'o zi ceva, care să ne despartă odată pentru totdeauna?

— Ce să se întâmple? întrebă Ducele, curios.

— Să presupunem cazul că întâlneşti o fată tânără, frumoasă, bogată. Ai şi d-ta aceste însuşiri, şi care fată va refuza să-ţi acorde mâna, atunci

când ți-o vei cere? Nu, nu-s atât de întunecată la minte, încât să-mi ascund faptul că într'o zi inima d-tale va putea vorbi!

Până 'n clipa de față, n'ai găsit nici-una pe care s'o consideri demnă de d-ta... dar cât îți va fi de greu, când vei trebui într'o zi să apari în fața mea și să-mi spui... că trebuie să ne despărțim!

Atâta vreme cât locuiesc aici singuratecă, n'ai avea nevoie decât să-mi lămurești totul într'o scrisoare... Aș vărsa, probabil, câteva lacrimi, dar nu m'aș opune deloc voinței d-tale și-ți voiu dărui libertatea.

— O, niciodată, niciodată, nu voiu cere așaceva! strigă Ducele de Chamfort. Cum aș putea face asta? Ești doar soția mea oficială!

— Există, însă, divorțul! răspunse Estrella.

— Ei bine — spuse Emil — îți dau cuvântul meu de cinste, că n'am găsit încă niciodată o ființă, pe care s'o fi simpatizat cu atâta căldură sufletească, încât să mă fi simțit îndemnat să-mi leg viața de dânsa... Cu o singură excepție, totuși, pe care o cunoști.

— Letiția! murmură femeia cu cap de mort.

— Da, Letiția, pe dânsa aș fi luat-o de soție, dar soarta a vrut altfel... și în locul ei ai devenit d-ta Ducesă de Chamfort.

Dar să nu mai vorbim de asta acuma! Nu iubesc pe nimeni alta, — nu voiu iubi niciodată o alta! Deci, s'a hotărât: plecăm împreună! Decide d-ta unde!

In clipa în care Estrella vru să deschidă gura, pentru a rosti cuvântul hotărâtor, bătrânul David intră în cameră și anunță:

— Stimată doamnă Ducesă, domnișoara de companie întreabă dacă doriți s'o primiți.

— Cum, te-ai hotărât în sfârșit să-ți angajezi o damă de companie, Estrella? întrebă Ducele, cu

bucurie. Asta mă bucură mult. N'ai fost chiar așa de singură, deci, în ultimul timp.

— Tânăra aceasta se află de-abia de astăzi, în casa mea, răspunse femeia cu cap de mort. Dânsa s'a rătăcit pe creștetul lui Montblanc și eu am fost în măsură s'o aduc jos de acolo. Intru-cât îmi făcea impresia că e singură pe lume, am rugat-o să rămâie la mine. — Dar iat-o că vine!

Portiera de catifea fu dată înlături de două mâini albe, minunate și în clipa următoare Gilda se îndreptă spre Estrella.

Când îl zări pe Ducele de Chamfort, ea rămase încurcată locului... Comedianta asta desăvârșită își juca rolul de minune. Și se îmbrăcase doar cu o rochie minunată și se împodobise tocmai pentru a place tânărului nobil.

— Acesta e soțul meu! spuse Estrella luând-o de mână pe frumoasa corsicană și conducând-o spre Duce. — Noua mea damă de companie, domnișoara Gilda, — Ducele de Chamfort, soțul meu! făcu ea prezentările.

Ducele se înclină adânc, ascunzându-și astfel roșeața vie care-i acoperi obrajii.

Gilda înclină capul cu distincția și grația unei adevărate regine.

— Ai probabil să-mi comunici ceva, copila mea! spuse Ducesa. Vino cu mine în camera alăturată. — Domnule Duce, ne vei ierta o clipă.

Cele două femei dispărură în dosul portierei de catifea. — Ducele rămase ca împietrit, privind țintă în direcția în care pierise apariția minunată a Gildei.

— Sărmana Estrella! murmură Ducele, cu voce tremurătoare. Mă tem că duhul cel rău a condus-o pe fata aceasta în casa ta. Frumusețea ei o întrece chiar pe aceea a Letiției... Biată femeie cu cap de mort... în curând vei fi singură de tot.

CAP. 159

O nouă crimă

Avocatul Crayton se afla într'o dispoziție cât se poate de proastă și era chinuit de întrebări și temeri, cari nu-i prea dădeau tihnă.

Faptul că-i scăpase din mână afacerea cu administrarea averii lui Milner, însemna pentru dânsul și pentru alții o lovitură puternică și că-și pusese pielea în joc în chip cu totul zadarnic.

Și asta nu era numai un fel de a vorbi, căci Craytona vea o sensație foarte neplăcută în gâtlej, de când Wilson făcuse aluzie la Poarta de fier...

Detectivul știa probabil ceva de chestia aceia delicată și acuma era vorba să fie cu ochii 'n patru. Dacă nu se lăsa luat prin surprindere, nu se va putea dovedi nimic în contul său, — dar din moment ce poliția începe să zgândărească un caz, ies la iveală unele amănunte care-l pot vârî în cofă până și pe cel mai cutezător om.

Crayton se hotărî să se sfătuiască cu ai săi, căci, în definitiv, chestia asta neplăcută nu-l privea numai pe dânsul.

Plecă la Somerstown, unde-și avea biroul, și de-acolo îl chemă la telefon pe Flesh. După câteva chemări zadarnice îl găsi la locuința lui particulară și marele comerciant fu foarte puțin politicos când auzi cine-l cheamă:

— Ce dracu ți-a dat în gând? Știi doar prea bine că nu-mi convine asta...

— Nici mie nu-mi prea face plăcere, îi răspunse avocatul, pe același ton. Dar am vrut să te găsesc, înainte ca să fii vârît pe undeva, unde nu este telefon. Chestia din Newchurch a mers cam prost astăzi și Wilson mi-a făcut o aluzie la o poartă de fier... Mă gândeam că te-ar interesa asta.

Flesh răspunse de-abia după o pauză, şi de data asta mult mai liniştit şi politicos:

— Unde eşti acuma?

— La biroul meu.

— N'ai nimic împotrivă dacă te voiu vizita peste un ceas? Am nevoie de ceva mai mult timp, deoarece trebuie să fac un ocol. — Ţi-aşi recomanda şi d-tale lucrul acesta în drumurile ce le faci. Cred că mă 'nţelegi, nu?

Sfatul nu-i prea sună plăcut avocatului.

— Crezi într'adevăr că este necesar? întrebă el iritat şi cu îngrijorare. Ai observat ceva?

— Dacă n'aşi crede-o necesar, nici n'aşi aminti de asta. Deci, aşteaptă-mă şi îngrijeşte ca să fim singuri.

Avocatul nădăjduise să găsească oare-care linişte de pe urma convorbirii cu Flesh, dar ceeace auzise nu făcuse decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă înţelesese bine, Flesh fusese pus sub supraveghere şi în cazul acesta trebuia şi dânsul să se teamă că poliţia îl va urmări pas cu pas.

La gândul acesta Crayton se simţi foarte indispus şi începu să chibzuiască temeinic dacă se trădase până atunci cu ceva şi cam ce fel de material compromiţător se afla în mâinile sale.

După cât îşi aducea aminte, de săptămâni de zile nu fusese în nici-un loc suspect, nu avusese nici-un fel de legătură compromiţătoare şi singurele documente mai periculoase erau în dosarul Milner, pe care-l supuse imediat unei revizuiri amănunţite. Scoase afară unele hârtii, le mai citi odată, apoi le aruncă în jarul din cămin.

Dădu ajutorului său o însărcinare care avea să-l îndepărteze pentru un timp mai îndelungat, apoi simţi nevoia să se întărească puţintel după ceasurile neplăcute pe cari le petrecuse acum în urmă! Scoase din dulap o sticlă cu rachiu şi începu să-şi umezească gâtlejul. Figura lui căpătă iarăşi

expresia vicleană obișnuită și în ochii săi se aprindea din când în când o lucire de satisfacție, când se gândea că ar fi imposibil să se producă o cât de neînsemnată dovadă împotriva sa.

Biroul lui Crayton se afla într'o clădire mare, în patru etaje și care, cu fațada-i vopsită în cenușiu și cu șirurile nesfârșite de ferestre, avea înfățișarea unei cazărmi.

Interiorul era și mai puțin prietenos, începând dela gangul întunecos care dădea într'o curte mică, murdară, și până la locuințele dela mansardă. Scara îngustă de lemn era aproape complect în întuneric și în coridoarele lungi, fără lumină, erau o sumedenie de uși, pereți despărțitori și mobile felurite. Pentru un străin era aproape imposibil să se descurce pe aici, dar din fericire scările și gangurile roiau de femei, bărbați și copii de toate vârstele, dela cari puteai lua o informație.

Cu gulerul ridicat și pălăria trasă peste ochi, Flesh își făcu apariția dintr'o străduță laterală și intră repede în gangul întunecos. Nu avea nevoie de nici-o călăuză, căci fusese de-acum aici de câteva ori, când avusese nevoie de Crayton pentru aranjarea vre-unei afaceri, pe care nu putea s'o încredințeze avocatului său oficial.

Urcă în grabă scara până la etajul întâi, apoi bătu la o ușă, pe care o firmuliță de tablă dădea indicația că aici profesa avocatul Ernest Crayton.

Cam în aceiași clipă, intră în gangul casei și colonelul Roy Gregory și cu aceiași siguranță ca Flesh găsi drumul pe care-l căuta. El urcă însă, până la etajul al doilea și de acolo o luă la stânga până ce dispăru pe coridor.

Cereți mâine numărul 160 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Avocatul încuiă cu grijă uşa dela intrare în urma musafirului său, apoi făcu acelaş lucru la uşa cabinetului, ca să se asigure împotriva ori-cărei surprize.

— Aşa, acuma putem sta de vorbă în linişte! spuse dânsul şi oferi lui Flesh un scaun, pe care-l şterse cu grijă înainte, cu batista.

Dar Flesh părea să n'aibă deloc de gând să se aşeze şi nici nu găsi cu cale să-şi scoată pălăria. Începu să umble încolo şi încoace prin încăperea mică ce-şi primea lumina din curtea întunecoasă, şi la fiecare pas al său scândurile pardoselei trosneau în chip ciudat.

— Ei, dă-i drumul, se adresă el de-odată către Crayton. Nu prea am pofftă să rămân mai mult decât e absolut necesar, în gaura asta împuţită.

Crayton nu se simţi deloc ofensat, ci se grăbi să relateze cât mai pe scurt evenimentele petrecute în cursul dimineţii. Aminti şi de episodul din tren, trecând sub tăcere unele detalii, cari nu i se păreau importante.

Când cită numele lui Reffold, Flesh, încruntă sprâncenele, dar acesta era singurul semn al interesului pe care-l trădă în tot cursul vorbirii celuilalt.

Când avocatul termină ce avea de spus, urmă o scurtă pauză, pe care Flesh o întrerupse apoi cu întrebarea:

— Cum stă, deci, chestia cu poliţia? Putem îndrăzni?

— Nu există nici-o primejdie! îl încredinţă Crayton repede şi convins. Garantez eu de asta. În definitiv, eu am fost avocatul lui şi ca atare, cuvântul meu cade în cumpănă.

Flesh părea să nu împărtăşească părerea lui Crayton. Privi câtva timp ţintă înaintea sa, apoi

îndreptă, însă, o privire tăioasă spre avocat, care-l făcu pe acesta să se cutremure.

— Iți voiu spune ceva, dragul meu: să nu ne facem nicio iluzie! Afacerea începe să fie critică de tot. Un ghinion după altul în ultimul timp. Chestia din „Casa castanilor" a fost parcă afurisită. Bijuteriile dispărute, banii dispăruți, cu poliția de-abia dacă poți face ceva și, colac peste pupăză, nenorocirea cu d-rul Gordon. — Când lucrurile au început să meargă în felul ăsta, avem toate motivele să ne îngrijorăm.

Il privi scrutător pe avocat și se gândi din nou dacă să joace cu cărțile pe față, cu omul acesta.

— Și trebuie să fim pregătiți la toate. Ce înseamnă asta, cred că nu trebuie să-ți spun, și vei pricepe că nu prea doresc să fiu în apropierea capcanei. Am nevoie, deci, de ajutorul d-tale și dacă ești om inteligent, vom putea sta de vorbă. E în joc capul d-tale, tot atât ca și al meu.

Lui Crayton nu-i plăcu introducerea aceasta, căci pericolul amenințător îl învățase minte, și era hotărât să nu se mai vâre în nimic. Ceeace avea până acuma, pe conștiință, erau, în definitiv, lucruri din cari — cu experiența sa în domeniul slăbiciunilor Codului penal — ar putea ieși basma curată, dac'ar fi venit vorba la o adică — dar în altele nu vroia să se bage. Și vorbele lui Flesh sunau cam grav.

Dădu nedumerit din umeri și făcu o mutră naivă:

— Drept să-ți spun, nu știu în ce fel ți-aș putea fi de folos. Consider lucrul cel mai inteligent să rămânem cât mai liniștiți cu putință, căci când ai poliția în spate, nu poți face nimic.

Flesh îl privi înfuriat.

— Păstrează pentru d-ta sfaturile astea idioate. Ceeace-mi trebuie mie, este cu totul altceva.

Se înfipse deodată în faţa avocatului şi spuse cu voce şoptită:

— Cine este „Stăpânul" şi cum aşi putea ajunge la Consul? Ştii ceva precis cu privire la el? Nu ţi se va întâmpla nimic, dacă-mi vei da o indicaţie şi voiu şti să te răsplătesc cum se cuvine. Dac'aş mai fi avut timp câteva săptămâni, i-aşi fi dat eu de urmă. Dar acuma chestia devine pre-

santă. După cât te cunosc eu, nu eşti d-ta omul care să nu fi căutat să afle cine trage sforile, după cari dănţuim noi. Chiar numai pentru motivul că asta îţi putea aduce un câştig bunicel...

— Sau o moarte repede! îi căzu în vorbă avocatul. Nu-mi vorbi despre lucrul acesta. Cred că ştii cât este de periculos.

Crayton se chirci de groază şi privirea sa trăda spaima de care era cuprins.

Flesh făcu un gest dispreţuitor.

— Pentru că sunteţi cu toţii nişte laşi. Pe mine nu mă sperii cu asemenea lucruri. Trebuie să aflu cine este personajul misterios, pentru că vreau să mă explic cu dânsul asupra unor chestiuni, înainte ca să pierdem terenul de sub picioare. Şi sunt aproape încredinţat că d-ta mi-ai putea fi de folos într'o oarecare măsură, ca să dau de urma lui. Dă-i drumul, deci! Două mii de lire dacă va fi numai o indicaţie, cinci mii de lire dacă ajung la scop. Asta e o sumă destul de frumuşică şi eu în locul d-tale n'aşi sta mult la gânduri. Căci, în definitiv, interesele noastre sunt comune. Dacă rămâi în mâna „Stăpânului", într'o bună zi tot te aduce la spânzurătoare, sau dispari, cum au dispărut toţi ceilalţi, atunci când n'a mai avut nevoie de dânşii. Gândeşte-te numai la Stone, care i-a adus, desigur, mulţi bani, şi care părea să-i fie indispensabil.

Ceeace spunea Flesh făcea impresie adâncă asupra lui Crayton, şi cu deosebire amintirea lui Stone îl atinse foarte neplăcut. El nu putuse pricepe cum fusese lovit şi acest factotum al „Stăpânului" şi când luă cunoştinţă de nenorocire se simţi foarte indispus. Căci în comparaţie cu Stone, el nu era decât un instrument de mâna doua şi trebuia să se aştepte, deci, să fie judecat şi mai sumar, atunci când, din cine ştie ce motiv, lucrul ar fi fost socotit necesar.

Flesh avea dreptate deci, şi el ar fi vrut să câştige bucuros cele cinci mii de lire, dac'ar fi fost sigur că celălalt va ieşi învingător şi el-însuşi ar scăpa cu pielea întreagă. Avea multă încredere în omul acesta energic şi prefăcut, dar dacă ar fi fost în stare să-l acopere şi să nu destăinuiască mai târziu cine era „trădătorul", — de

asta nu era sigur Crayton. Avusese prilejul să cunoască destul de bine sistemul de supraveghere al „Stăpânului" și metodele lui grozave, pentru a se preta la un joc primejdios, — dar pe de altă parte, nu vroia să respingă atât de ușor șansa ce i se oferea.

— Mai dă-mi timp de gândire câteva ceasuri! se rugă el, când văzu că Flesh începe să devie nerăbdător. Așa ceva trebuie să fie bine chibzuit. Și e posibil ca atunci să-ți pot spune mai mult ca acuma, — adăogă el, dându-și aere.

Flesh aprobă din cap.

— Te aștept, deci, la ora zece seara la mine. Vino, însă, pe scara din dos. Numai un singur lucru aș dori să știu acuma: posezi amănunte multe sau puține asupra chestiei ce mă interesează?

Avocatul se gândi la cele cinci mii de lire și-și frecă mâinile.

— Cred că e mult, șopti el, zâmbind. Dac'aș fi avut mai mult noroc, atunci când m'am luat după urmele dela Poarta de fier, ți-aș putea spune totul astăzi. Așa, însă, lipsește ultimul lucru.

Flesh era atât de mulțumit de comunicarea aceasta, încât întinse avocatului două degete, la despărțire.

După ce-i plecă musafirul, Crayton se închise din nou în biroul său. Ajutorul trebuia să sosească mai târziu și avocatul fu cuprins, de-odată, de o neliniște, pe care nu și-o putu învinge. Ochii săi rătăceau speriați prin încăpere, ca și cum s'ar fi așteptat să apară vreo primejdie din vreun ungher. De abia după ce aruncă o privire în cele două dulapuri mari, se simți oare-cum în siguranță și se așeză la birou, pentru a cerceta dosarul unui proces în care avea să pledeze. De fapt, avea cu totul alte griji pe cap, dar chestia asta era urgentă, căci termenul era chiar a doua zi și

clientul respectiv era o garanție suficientă că osteneala sa va fi bine răsplătită.

După sforțări uriașe pentru a se stăpâni, Crayton fu nevoit să constate că iritațiile din ultimele ceasuri îi distruseseră nervii. Vederea i se întuneca și în cap simțea vâjâieli insuportabile.

Dădu pe gât încă un pahar cu rachiu, ca să înlăture aceste fenomene îngrijorătoare, dar de abia golise paharul că simți un cerc de fier în jurul pieptului și al gâtului, care-l strângea din ce în ce mai tare.

Începu să adulmece aerul și ochii îi ieșiră din orbite, cu o expresie de groază nebună.

Prin vălul care-i licărea înaintea ochilor, Crayton zări o bandă lată, de culoare închisă, care se târa ca un șarpe dedesubtul unui dulap și ale cărei pete verzi, galbene și albastre se contopeau, apoi începeau să se rotească din ce în ce mai repede în cercuri concentrice, pentru a căpăta în cele din urmă forma unei fantome fioroase, care căuta să-l apuce de gât.

Dansul acesta diavolesc ținu câteva minute, apoi visul grozav se sfârși pentru Ernest Crayton...

După câteva clipe se auzi un fâșâit ușor prin odaie și banda strălucitoare se târî îndărăt sub dulap. Peste câteva minute, colonelul Roy Gregory părăsi în grabă casa.

Un vânzător de ziare, care striga gazetele de seară pe trotuarul de peste drum, privi la ceas și apoi scrise ceva pe marginea albă a unei gazete.

Când ajutorul lui Crayton se întoarse din oraș și găsi ușa dela intrare închisă pe dinăuntru, apăsă butonul soneriei. Când văzu că stăpânul nu-și face apariția mai sună de câteva ori, și când și aceste încercări rămaseră fără rezultat, făcu stânga împrejur și o porni spre casă, fără să fie îngrijorat, căci își spunea că avocatul ținea, probabil, să nu fie deranjat și în definitiv nu mai lipsea

decât câteva minute până la închiderea biroului.

Şi aşa se făcu, că moartea avocatului fu descoperită de abia în dimineaţa zilei următoare, deşi cel puţin două persoane ştiau de acum despre dânsa.

In seara din ajun, cam pe la ora zece, tocmai când îl aştepta pe Crayton, Thomas Flesh fu chemat la telefon şi când duse receptorul la ureche, auzi glasul acela tăios, prefăcut, care-l aducea în totdeauna într'o stare de iritaţie extremă.

Vocea suna rece şi liniştită ca de obiceiu şi Flesh se făcu galben ca ceara, când auzi cuvintele:

— Nu-l aştepta pe Crayton, Thomas. El nu-ţi mai poate spune ceeace ţineai atât de mult să ştii.

Comunicarea era scurtă şi părea nelămurită, dar Flesh o pricepu prea bine şi atârnă în mod mecanic receptorul.

Acuma ştia că şi viaţa sa atârnă doar de un fir de aţă şi că „Stăpânul" nu se dă bătut!

Dar nu era el omul care să-şi piardă curajul, cu una, cu două.

CAP. 160

Pe urmele „Stăpânului"

Wilson află vestea la secţia poliţienească din Newchurch, dela unul din agenţii pe care-l însărcinase cu supravegherea avocatului, dar nu manifestă prea multă surprindere.

Tot aşa de nepăsător primi ştirea că Flesh îl vizitase pe avocat în cursul după-amiezii trecute şi că la aceeaşi oră fusese acolo şi colonelul Gregory.

De abia după ce-şi aprinse una din ţigările sale preferate şi fumă jumătate dintr'însa, se hotărî să-l cheme la telefon pe inspectorul Langford, care se afla la „Regina Victoria".

— Fii gata! îi comunică dânsul. Intr'un sfert de

ceas vîu să te iau cu maşina. Avem treabă la Londra.

Langford, care lua tocmai un mic aperitiv împreună cu d-na Renold, deveni furios. Nu-i plăcea deloc când era trambalat încolo şi încoace, cum făcea Wilson cu dânsul şi încă fără să-i spuie ce scop aveau toate acestea. Cum a fost, de pildă, în ziua trecută, când Wilson îl târâse după el în pădure, unde ceasuri întregi n'avu altceva de făcut, decât să privească cum se curăţau dărâmăturile unei colibe incendiate, dintre cari se scoase la sfârşit câteva oase omeneşti, cari erau, probabil, rămăşiţele pământeşti ale unui vagabond beat.

Wilson părea foarte interesat de descoperirea aceasta, dar când Langford îl întrebă ce însemna asta, detectivul înălţă doar din umeri şi nu găsi cu cale să rostească o vorbă.

Inspectorul nu se împăca deloc cu diplomaţia aceasta secretă şi dacă n'ar fi fost în joc titlul de „inspector-şef" pe care i-l făgăduise Wilson, şi dacă nu s'ar fi simţit atât de bine la „Regina Victoria", ar fi renunţat de mult la misiunea ce i se încredinţase.

Se aşeză din nou la masă ca să-şi continue mâncarea întreruptă în timpul convorbirii telefonice şi la întrebarea îngrijorată a d-nei Renold răspunse înălţând din umeri.

— Firește, iar blestemata de slujbă, d-nă Renold! oftă el, necăjit. Noi ăştia n'avem o clipă de linişte nici ziua, nici noaptea, şi când te simţi şi tu odată bine — (aruncă spre d-na Renold o privire galantă, care o făcu pe aceasta să roşească) — te poţi aştepta c'o să-ţi scoată sufletul cu cine ştie ce bagatelă.

— Nu-i nimic important? întrebă d-na Gea, interesată, şi înfăţişarea ei trăda cât de mult îl compătimea pe sărmanul inspector.

— O afacere la Londra, răspunse acesta. Probabil că iar ceva fără nicio însemnătate.

D-na Renold păru să fie şi dânsa de aceiaşi părere, căci nu mai insistă deloc, deoarece Reffold nu prea avea de a face cu chestii cari se petreceau la Londra, şi de aceea lucrul îi era perfect indiferent.

De altfel, Harry îi căşuna destule griji, căci în primul rând, ştia dela Langford că poliţia nu-l scăpa o clipă din vedere, şi în al doilea rând — şi, asta o apăsa chiar mai mult — musafirul ei trăda în ultimele zile o atitudine atât de schimbată şi o nelinişte cari o făceau pe biata femeie să se teamă că până şi nervii lui de oţel se distruseseră. De câteva ori pe zi pleca din casă, pentru a se reîntoarce după ceasuri obosit şi cu figura posomorâtă... Se închidea atunci în apartamentul său sau cădea pe gânduri în sufragerie, fără să învrednicească măcar cu o privire bunătăţile ce i le punea dânsa pe dinainte.

Toate astea nu-i prea erau pe plac d-nei Gea, şi mai puţin decât toate faptul, că el nu mai avea pentru dânsa zâmbetul acela fermecător, căre pătrunsese în inima ei ca o scânteie incendiatoare. E drept, era şi acuma politicos şi amabil, dar se întâmpla uneori că trecea pe lângă dânsa fără s'o vadă măcar sau ca, atunci când stăteau de vorbă împreună, să devie tăcut de-odată, şi să asculte distrat vreo comunicare discretă a ei, pe care o primise tot atât de discret dela inspectorul Langford.

D-na Renold era necăjită din cauza aceasta, căci îşi dădea toată osteneala ca să fie serviabilă faţă de el. Ea îl copleşise pe inspector cu atâtea atenţiuni şi-i făcuse viaţa atât de plăcută, în cât acesta se simţea din cale afară de fericit şi nu făcea nimic fără să se sfătuiască cu şarmanta şi inteligenta d-nă Gea, mai ales de când îi dădea o mână de ajutor întru supravegherea lui Harry Reffold.

Şi d-na Gea găsea că inspectorul Langford era cu totul altfel decât ceilalţi poliţişti pe cari îi cunoscuse până atunci. Nu era atât de nepoliticos şi bănuitor cum sunt de obiceiu soiul acesta de oameni, ba dânsa găsea chiar că e un gentleman desăvârşit, care ştia cum să se poarte cu o femeie şi ceeace-i plăcea ei cu deosebire, era că avea un simţ deosebit pentru binefacerile căminului şi o pricepere desăvârşită pentru bucătăria bună.

Ceasuri întregi îi vorbea dânsul expunându-i cum se gândeşte să-şi întocmească viaţa atunci când va ieşi la pensie, şi d-na Renold se simţea fericită să-i poată da sfaturi practice, pe cari el le întâmpina cu recunoştinţă şi cu o privire gânditoare.

Pe scurt, dânsul era un bărbat cu care puteai discuta nu numai chestiuni criminale, ci şi altele, mai apropiate de inima unei femei, şi d-na Renold se gândea adesea, cât de schimbată ar fi fost viaţa ei, dacă în locul ticălosului George Tonson, l-ar fi cunoscut la timpul său pe onorabilul Patrick Langford.

Acuma, însă, un bărbat atât de desăvârşit nu putea să trezească în sufletul ei decât un sentiment de simpatie sinceră, căci cu Harry Reffold nu se putea asemui, firește.

Mrs. Gea oftă din adâncul inimii la gândul acesta şi acelaş lucru îl făcu şi Langford, care se afla de acum alături de taciturnul Wilson, în drum spre Londra.

Trecuseră deabia linia de centură a marei metropole şi încă nu ştia dânsul de ce o părăsise pe d-na Renold şi pateurile ei, căci detectivul stătea pe banchetă, ţinând ochii închişi şi părea că nu aude deloc toate întrebările celuilalt.

De abia când maşina făcu un salt, încălecând o movilită de pietriş, Wilson deschise ochii, privi

în jurul său ca şi cum s'ar fi trezit dintr'un vis şi spuse ca din întâmplare:

— In toată afacerea asta îmi pare rău mai mult de Jackson...

Langford nu ştia ce să creadă de observaţia aceasta, căci Mr. Jackson era călăul oficial al Statului, şi nu putea pricepe ce anume i-ar putea căşuna neplăceri acestuia.

Dar Wilson părea să ştie bine şi era chiar îngrijorat după cât se arăta, căci căzu pe gânduri şi făcu o mutră foarte melancolică.

— Se alege de pe urma asta cu o pagubă băneasc㠗 spuse el, după câtva timp, — căci sunt convins că i-ar fi luat în primire pe toţi trei într'un timp scurt. Dar banda îi strică afacerea şi îşi execută singură sentinţele. Intâi Stone, apoi omul din coliba incendiată şi acuma Crayton. — Indivizii par să fie foarte grăbiţi să arunce bagajul peste bord, şi ăsta e un semn bun pentru noi.

— N'ai vrea să te exprimi ceva mai lămurit? mormăi Langford, care începuse să-şi cam piardă răbdarea. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi şi mie odată limpede ce s'a întâmplat?

Wilson îl privi surprins pe inspector.

— Ai fi putut să ghiceşti de-acum. Crayton a fost omorât ieri. Exact în acelaş mod simplu şi precis ca şi Milner şi Stone. Frumoasă treabă, ai? Când primul caz deja ar fi trebuit să ne ajungă ca să dăm de rostul afacerii!

Comunicarea aceasta îl uimi atât de mult pe Langford, încât figura lui căpătă o expresie de nedescris. Dar el se reculese încetul cu încetul şi începu să se gândească serios, cum ar putea fi pusă în concordanţă întâmplarea asta nouă, cu teoria pe care şi-o făurise el de acum de mult. Această teorie consista în aceea că principalul părtaş la crima din „Casa castanilor" nu era nimeni altul

decât Harry Reffold, şi de oarece în cursul zilei trecute, acesta îi scăpase de sub observaţie timp de câteva ceasuri, pentru inspector nu mai încăpea nicio îndoială cine e făptuitorul acestei noui crime.

Impărtăşi părerea sa lui Wilson, în mod deschis.

— Şi în loc să ne prăpădim timpul pe degeaba, mai bine ne-am gândi să-l luăm frumuşel de guler pe domnişorul acesta! încheiă dânsul, necăjit.

Când ajunseră la biroul lui Crayton — în faţa căruia se adunaseră toţi vecinii, cu cătel şi cu purcel — Wilson ordonă unui poliţist care stătea de pază, să facă loc, apoi examină gangul întunecos al casei. Alături de uşa de sticlă se aflau la dreapta trei şi la stânga două uşi şi detectivul însărcînă pe un sergent să cerceteze imediat destinaţia şi pe locatarii încăperilor respective. Apoi intră în vestibulul mic, umplut cu tot felul de mobile vechi şi maldăre de dosare, şi, de aici trecu în birou, de unde dădea o uşă în cabinetul de lucru al avocatului.

Examină în grabă încăperea, apoi se adresă lui Langford:

— Poţi începe să-l interoghezi pe secretar. Nu prea cred c'ar putea să-ţi spuie multe, dar poate că i-ar fi posibil să ne furnizeze vreun indiciu. Şi apoi te-aşi ruga să-l înştiinţezi pe d-rul Gordon să vie aici.

Wilson deschise cu atenţiune uşa spre camera alăturată şi Langford, care-i privea peste umăr, putu să zărească făptura lui Crayton, care stătea încă, ţeapăn, în scaunul din faţa biroului.

Dar detectivul, vroia, desigur, să rămâie singur în timpul cercetărilor sale, căci închise uşa în nasul lui Langford, care se cam supără de impertinenţa aceasta. El îşi spunea, însă, că dacă şi acest caz va fi la fel cu acela din „Casa castanilor" nu va

fi nimic de găsit, şi se bucura de acuma închi puindu-şi-l pe Wilson — despre a cărui isteţim se făcea atâta caz — ieşind afară cu mutra plouată

Trebui să aştepte cam multişor, căci se păre că detectivul se ţine serios de treabă.

Intre timp, el vorbise cu d-rul Gordon la te lefon şi apoi îl interogă pe sărmanul secretar cu atâta măiestrie, încât pe acesta îl trecură năduşelile.

Dar Wilson tot nu se arătă.

Langford auzea din când în când câte un zgo mot din camera alăturată, ca şi cum ar fi fost mişcate din loc mobilele, şi nu se putu împiedica să surâdă, gândindu-se la reprezentantul lui Scotland Yard, care-şi pierdea vremea degeaba, în loc să fi dat ascultare sfatului său, referitor la teoria cu Harry Reffold.

In cele din urmă Wilson îşi făcu apariţia şi faţa-i roşie precum şi hainele-i prăfuite, dovedeau că avusese de îndeplinit o muncă grea.

— Ei? întrebă Langford, curios şi se înfipse în faţa lui. Crezi că vom avea mai mult noroc de rândul acesta?

Detectivul îşi şterse fruntea de năduşeală şi clătină capul, fără să rostească un cuvânt. Părea că se gândeşte la ceva şi de abia după câtva timp trecu în vestibul şi-l chemă pe sergentul pe care-l însărcinase cu cercetarea camerelor învecinate.

Omul vru să-i dea explicaţiuni amănunţite, dar Wilson făcu un gest de nerăbdare.

— Spune-mi numai ce se află colo la stânga!

Indică spre camera de lucru a lui Crayton şi sergentul începu să-şi cerceteze notiţele.

— Dan Peel, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, ambalator de meserie, pedepsit în repetate rânduri pentru beţie. Era acasă şi l-am pus sub supraveghere.

Wilson dădu din cap:

— Adă-l încoace!

Dan Peel intră cam șovăitor în odaie și pe chipul său buhăit se citea o întrebare neliniștită. De câte ori venise în atingere cu poliția, făcuse experiențe proaste și nu știa ce va ieși de data aceasta.

Wilson îl măsură o clipă din cap până în picioare și individul nu se prea simțea bine sub pri-

virea aceasta. Se ținea când pe un picior, când pe altul, și privea pretutindeni, numai la detectiv refuza să se uite.

— Unde ai fost ieri după amiază? întrebă Wilson deodată și-l apucă de un nasture al hainei.

Cereți mâine numărul 161 arturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Dan Peel se cutremură din cap până în picioare și se uită la inspectorul-șef fără să priceapă ceva. In cele din urmă păru, însă, să înțeleagă sensul întrebării și pe negândite deveni foarte vioiu și vorbăreț.

— La lucru, Sir. Până la ora șase. Și apoi...

— La cine? Unde? îl întrerupse Wilson, scurt.

Individul păru deodată foarte încurcat. Coborî privirea și-și șterse mâinile uriașe, de pantaloni.

— In Limehouse, Sir, la docuri. Dar pot s'o dovedesc, căci am martori... spuse brusc.

— Ce poți dovedi?

— Că am fost acolo și am lucrat la ambalarea lăzilor. Fac lucrul ăsta de două săptămâni de acum. Dela zece dimineața până la șase seara, pentru un șiling pe zi. E puțin al naibii, dar, dacă nu este altceva de lucru...

— Și dela cine ai primit slujba aceasta?

Wilson deveni de-odată foarte interesat și începu să bată nerăbdător din picior.

— Nu-l cunosc pe omul acela, Sir. Intr'o zi, pe când eram fără lucru, m'a oprit pe stradă și m'a întrebat dacă nu vreau să viu să lucrez la dânsul. Firește că am primit și m'am dus apoi în fiecare zi.

— Și dela cine primeai leafa?

— Dela feluriți oameni, Sir. Aproape de fiecare dată venea un altul și mereu la alt ceas. Asta pentru că vroiau să cerceteze dacă-mi îndeplinesc slujba cum trebuie, după cum spuneau dânșii. — Și pentru că am făcut asta, și pentru că oamenii de pe Tamisa m'au luat în râs din cauza aceasta, o pot chiar dovedi! adăugă el, cam nelămurit.

Detectivul ridică deodată capul și-și mișcă umerii, ca și cum l-ar fi trecut frigul. Păru o clipă să nu prea fie lămurit și fața-i roșie încă avea o expresie ciudată. Dar își reveni apoi și glasul său sună ciudat.

— Nu mai trăncăni la prostii! Spune limpede!

— Da... Cârmaciul de pe „Good Hope", care e pe aproape, s'a arătat ieri din nou prea din cale afară, și când mi-a spus să fiu cu băgare de seamă ca să nu-mi scape vreun guzgan pe vaporaș, l-am cam luat în pumni nițeluș. Dar nu i s'a întâmplat nimic, Sir. Și asta o poate dovedi...

Wilson făcu un gest de renunțare.

Deodată începu să-și frece mâinile și fața și privi cu fixitate în jurul său.

Făcu câțiva pași nesiguri, începu să se clatine și înainte ca Langford și sergentul să-i poată sări în ajutor, se prăbuși la pământ.

— Rămâi aici! tună inspectorul către Dan Peel, care vroia să se folosească de prilej și să se furișeze spre ușă. Dacă faci o singură mișcare, te culc la pământ fără milă.

Se năpusti spre Wilson, îl ridică ca pe o pană și cu ajutorul sergentului îl așeză pe un scaun.

Dar toată inteligența lui nu-i ajută să facă mai mult. Privea aiurit la figura aprinsă a colegului său pe care începuseră să se arate de-odată pete vii, și când sergentul avu ideia să descheie haina detectivului, putu să observe spre groaza sa că și trupul acestuia începuse să se coloreze.

In clipa aceasta intră în birou d-rul Gordon, și privi plin de uimire la ciudatul grup.

Dar chiar în clipa următoare el își dădu seama de acum de situație și din câțiva pași fu lângă detectiv și se uită cu atențiune la el. Apoi deschise repede trusa medicală și întrebă pe inspector:

— Când s'a întâmplat asta?

— Chiar acuma, răspunse Langford și vorbea atât de încet, de parcă l-ar fi strâns cineva de gât. A cotrobăit colo prin cameră și când a ieșit afară l-a chestionat pe omul acesta. Apoi a căzut jos ca o buturugă.

Medicul se pregătea să facă o injecție bolnavului.

— Telefonează la spitalul poliției să vie o ambulanță să-l ridice imediat pe Wilson, spuse el.

In vreme ce Langford vorbea la aparat, d-rul Gordon intră în camera alăturată, de unde se întoarse, însă, curând.

— E aceiași chestie blestemată! spuse dânsul, umblând nervos încoace și încolo. Vreau să sper numai, că de data aceasta am venit la timp încă.

— Crezi că-l vei readuce repede în simțiri? întrebă inspectorul și așteptă cu nerăbdare răspunsul.

D-rul Gordon înălță din umeri.

— Dacă totul merge bine, în douăzeci și patru de ore. O să-l cam slăbească, dar după cât îl cunosc eu pe Wilson, nu se va speria prea mult de puțină ameteală.

Păși spre bolnav, care între timp fusese întins la pământ, îi luă pulsul și dădu din cap, satisfăcut.

Deodată, însă, se întoarse spre Langford și la colțurile gurii avea, două cute adânci.

— Cred că e timpul de acum să înaintăm puțin în chestia asta — spuse el — și poate că eu te-aș duce pe o urmă: l-am revăzut pe omul care m'a adus înapoi, din pădure.

Inspectorul făcu o mutră de parc'ar fi căzut trăsnetul la picioarele sale.

— Unde? gâfâi el. Îl cunoști?...

Medicul clătină capul.

— L-am văzut într'un restaurant...

Se întrerupse brusc, dar Langford își ieșise din fire din cauza agitației.

— Ce înfățișare are? insistă dânsul și-l apucă pe Gordon de braț. Dacă-mi poți face o descriere oare cum apropiată, îți garantez că în câteva ceasuri punem mâna pe el.

D-rul Gordon căută să evite privirea nerăbdătoare a inspectorului și trebui să lupte înc'odată îm-

potriva glasului dinăuntru, care-i poruncea să tacă. Dar se simțea prea înșelat în încrederea sa și prea rănit în sentimentele sale, pentru ca să mai aibă rezerve și probabil să se și încarce cu o răspundere mare.

— Asta nu va fi necesar, — spuse el după o pauză și Langford fu uimit cât de iritat era glasul lui, — dacă te vei pune în legătură cu d-na Lambert.

— Ce vrei să crezi cu asta? întrebă inspectorul, surprins.

— Vreau să cred că doamna îți va da indicații precise asupra necunoscutului, deoarece a luat ieri masa împreună cu dânsul.

D-rul Gordon încercase din nou să se stăpânească și să spuie ce avea de spus, pe un ton indiferent; dar nu izbuti și Langford îl privi cercetător.

— De ce n'ai chestionat-o d-ta însuți? Cred că asta ar fi trebuit să te intereseze...

Inspectorul amuți deodată, făcu o mutră prostească și deschise larg pleoapele. Incepu să bănuiască ce se petrecea în celălalt și era atât de consternat de lucrul acesta, încât își duse mâna la guler și mormăi ceva neînțeles.

Apoi, însă, își spuse că era poate cel dintâi căruia îi incumbă să facă oarecare lumină în bezna aceasta, începu să se simtă om cu greutate și-l bătu pe umăr pe Gordon, prietenește.

— Ei bine, voiu lua lucrurile în mână. Imi închipui lesne cât de neplăcută îți este chestia. Drept să-ți spun, nu m'am gândit că d-na Lambert ar putea fi și dânsa amestecată...

D-rul Gordon se înfurie deodată pe el-însuși și pe toată lumea și Langford se simți aproape înspăimântat de privirea ce i-o aruncă.

— Cum de ți-a dat în gând ideia asta nebunească? se adresă el inspectorului. Am spus numai că am văzut-o pe d-na Lambert în tovărășia necu-

nescutului, şi asta nu e nicio crimă. Şi în definitiv, e vorba de omul care m'a eliberat şi nu de acela care m'a atacat. Asta e o deosebire. Vroiam numai să-ţi dau o indicaţie, ca să vezi lucrurile mai limpede. Din partea mea n'ai decât să faci ce vrei, dar să nu vorbeşti pe urmă pe contul meu. Dacă iese prost, treaba d-tale.

Inspectorul rămase complect prostit şi simţi o uşurare când sosi ambulanţa care avea să-l trans-

porte pe Wilson la spital. In felul acesta se punea capăt situaţiei neplăcute.

De abia când medicul se pregătea să urmeze targa pe care fusese aşezat bolnavul, Langford cutează să deschidă gura.

— Ai avea ceva împotrivă dacă mi-aşi îngădui să te însoţesc acum acasă? întrebă el cu precau-

țiune. Cred că și d-ta ai vrea să știm cât mai curând pe ce lume trăim...

— Singurul lucru ce-l doresc, e să nu mai am de-a-face cu chestia asta! răspunse d-rul Gordon cu asprime. In consecință, du-te singur, căci eu îl conduc pe Wilson la spital și probabil că voiu fi reținut mai mult timp acolo.

Când Langford rămase singur începu să se scarpine în cap și părea foarte nehotărât. Apoi, însă, se scutură cu energie, și înfățișarea sa nu trăda nimic bun pentru d-na Lambert.

John fu foarte surprins când îl văzu pe inspector făcându-și apariția la vilă, cu o mutră atât de oficială cum n'o văzuse niciodată la dânsul.

— Imi pare rău, dar d-rul Gordon nu e acasă, spuse el.

— Știu! făcu Langford, scurt. Anunță-mă d-nei Lambert.

John se simți cam jicnit, dar n'avu încotro și plecă să îndeplinească porunca. Se întoarse curând și-l conduse pe inspector la etajul întâiu.

— Mrs. Lambert, spuse Langford și privi rece la frumoasa femeie din fața sa. Imi pare nespus de rău, dar sunt nevoit să vă deranjez puțin în interes de serviciu. Deocamdată e vorba doar de o informație...

Făcu o mică pauză ca să mai răsufle și d-na Lambert, care deveni de-odată foarte îngrijorată, făcu în mod automat un gest invitându-l să ia loc, dar inspectorul păru că-l trecuse cu vederea.

— Da... anume... ținem foarte mult... să aflăm unele amănunte... asupra unei persoane, care ne interesează nespus, și pe care dv. o cunoașteți: îl cred pe domnul în a cărui societate a-ți prânzit ieri.

Inspectorul privi atent să vadă ce impresie vor face cuvintele sale asupra d-nei Lambert, și rămase foarte satisfăcut când observă că femeia își pier-

dea cumpătul din ce în ce mai mult. Dânsa stătu pe gânduri cam multişor, şi de abia când Langford începu să murmure de nerăbdare, ea se hotărî să răspundă, şovăitor.

— De vreme ce mă întrebaţi, trebuie să vă răspund, deşi găsesc cam ciudat interogatoriul acesta. Dar desigur că aveţi motivele dv., d-le Langford... Persoana în chestie a fost Mr. Harry Reffold...

D-na Lambert privi aiurită la poliţistul care-şi zgâia ochii la dânsa, şi cu toată indispoziţia ei din clipa de faţă nu putu să-şi reţie un zâmbet.

— Harry Reffold... bâlbâi Langford... Aşa...

Figura lui căpătă deodată o expresie grozavă de hotărâre şi ameninţare.

— Doresc numai ca această cunoştinţă să nu vă procure neplăceri prea mari.

Cu un salut ușor din cap inspectorul se despărți de d-na Lambert, care privi năucă după el și o clipă se părea c'ar vrea să-l cheme îndărăt.

Il lăsă, însă, să plece, și, mult timp încă după aceasta stătu cu mâinile la ochi, până ce ajunse la o hotărâre.

Betty, care sosi în grabă când auzi soneria stridentă, avu impresia că nu auzise bine, când ascultă porunca stăpânei sale.

— Impachetează-mi lucrurile cât mai repede posibil. Incă în cursul zilei de astăzi vom părăsi casa. Dar țin să nu vorbești nimic despre asta. Nici lui John să nu-i spui ceva!

Fata se uită la dânsa câteva clipe fără să priceapă, dar d-na Lambert făcu un gest de nerăbdare și Betty se grăbi să îndeplinească însărcinarea.

Peste un sfert de ceas se auzi zgomot mare în etajul întâiu, și John ciuli urechile să-și dea seama ce se petrece.

Inspectorul Langford nu prea intra bucuros în clădirea Scotland-Yardului, căci erau acolo atât de mulți superiori și printre dânșii unii atât de antipatici, încât nu erai niciodată sigur că nu te vei alege cu un bobârnac pentru cine știe ce lucru de nimic.

Astăzi, însă, ardea de nerăbdare să intre în clădirea aceasta primejdioasă și când se anunță la secretarul șefului, o făcu cu conștiința că sosise un moment mare al carierei sale.

Polițistul îl privi cu interes deosebit.

— Ceva nou în cazul Milner? întrebă el.

— Da, Sir! răspunse Langford, cu importanță, și făcu apoi un raport asupra ultimelor întâmplări, pe care înaltul slujbaș, îl ascultă cu atențiune încordată.

— Mii de draci! izbucni el, când auzi de îmbol-

năvirea lui Wilson. Chestia devine din ce în ce mai frumoasă. Dacă merge așa înainte...

— Multă vreme nu va mai merge! îi căzu în vorbă inspectorul. Solicit dela dv., un mandat de arestare împotriva lui Harry Reffold, cu domiciliul în Newchurch, la pensiunea „Regina Victoria".

— Ah!

Polițistul ridică, surprins, capul.

— Ți-aș dori din tot sufletul succesul acesta, inspectore. Cum spuneai?

Polițistul luă un creion și notă pe o hârtie: Harry Reffold.

— Ești sigur de lucrul ăsta?

— Cât se poate de sigur, Sir.

— Bine. Voiu comunica îndată șefului. Ai răbdare o clipă. Poate că vrea să vorbească el-însuși cu d-ta.

Langford trebui să aștepte cam multișor, dar acuma nu-i păsa de asta, căci își trecu timpul cu gânduri cât se poate de plăcute și pe lângă titlul de „inspector-șef" care nu-i mai putea scăpa, juca un rol însemnat acum și d-na Renold...

In cele din urmă polițistul își făcu apariția și Langford îl întâmpină cu conștiință de sine și cu o privire plină de așteptare.

Dar slujbașul era roșu la față, ca și cum ar fi trecut prin clipe neplăcute și inspectorul rămase năuc auzind cele ce-i spunea.

— Ce dracu ai pus la cale d-ta? Eu nu prea cunosc chestia. Șeful a început să râdă la început, apoi și-a ieșit din sărite. Și m'a însărcinat să-ți comunic să nu mai interprinzi nimic în chestia asta, până la însănătoșirea lui Wilson. Ai înțeles?

Langford dădu din cap în mod mecanic, dar nu se dădu bătut cu totul.

— Și ce este cu mandatul de arestare? insistă el.

— Mandatul de arestare?

Poliţistul îl privi ciudat.

— Ei bine, dacă ţii numaidecât să ştii: cererea d-tale de pensionare, o iscăleşte imediat şeful, dacă doreşti, — mandatul de arestare, însă, nu. Astea sunt propriile sale cuvinte.

Inspectorul Langford părăsi Scotland-Yardul făgăduindu-şi solemn să nu mai calce niciodată pe acolo, decât dacă va fi absolut necesar.

In ce-l priveşte, însă, pe Harry Reffold, ăsta nu trebuia să-i scape, cu toată orbirea stupidă a potentaţilor dela Prefectura Poliţiei.

D-rul Gordon petrecuse câteva ceasuri lângă patul de suferinţă a lui Wilson şi avu mulţumirea să-l părăsească pe pacient într'o stare care garanta însănătoşirea sa grabnică.

Detectivul putuse chiar să dea unele lămuriri precise, şi nu exista nicio îndoială că în vreme ce examina camera de lucru a lui Crayton, venise în contact cu otrava primejdioasă, care jucase un rol şi în această crimă.

După relatările lui Wilson, îi atrăsese în special atenţiunea o crăpătură pe care o descoperise între podea şi peretele stâng şi de care bănuia că ar sta în legătură cu încăperea învecinată. E drept, că cercetând mai amănunţit dăduse de zid de cealaltă parte, dar era posibil ca deschizătura să fi fost astupată din nou, şi mărturisirile lui Dan Peel confirmau această bănuială. I se oferise omului o slujbă în port, pentru ca să-l ţie departe de locuinţa sa, şi în felul acesta ceilalţi să aibă posibilitatea să-l ţie necontenit sub supraveghere pe avocat şi la momentul oportun să-l înlăture în chip discret.

Cu toată starea în care se găsea Wilson ardea de nerăbdare să reia cercetările, şi d-rul Gordon socoti nimerit să-i prescrie un somnifer, pentru ca să-l mai liniştească puţin.

Era seara târziu când medicul se întoarse a-

casă dela club, şi John îl primi cu o mutră năucă.

D-rului Gordon nu-i prea plăcu înfăţişarea servitorului său, dar de abia după ce acesta îi luă în primire pardesiul şi pălăria, se hotărî să răspundă la întrebarea mută a stăpânului său.

— Doamna a plecat împreună cu Betty, acum două ceasuri, Sir. Mi-a predat o scrisoare, pe care am pus-o pe birou.

Vocea lui John avea un sunet misterios şi d-rul Gordon se grăbi să ajungă în camera sa de lucru.

Inainte ca John să-l poată urma, el auzi cum uşa se închise repede şi zăvorul fu tras.

CAP. 161

„Stăpânul" misterios

Poarta de fier era un complex de clădiri în partea cea mai ascunsă din Rotherbithe, evitată de toată lumea.

Numele îi venea dela un portal de fier uriaş, care ducea într'un labirint de curţi şi case, îngrămădite unele în altele şi cari cu toată inegalitatea lor păreau să formeze un tot nedespărţit.

Imensa clădire se asemăna cu o vizuină de vulpi, cu nenumărate ieşiri, căci acela care trecea Poarta de fier şi cunoştea locurile de pe acolo, putea să apară peste câteva minute într'o străduţă din partea opusă.

Nu era de mirare că o ascunzătoare atât de ideală dăduse de acuma mult de lucru poliţiei, dar toate încercările de a curăţi cuibul acesta, au dat greş. Căci chiar dacă s'ar fi împănat cu poliţişti întreg acest complex uriaş, rămâneau totuşi, nenumărate canale subpământene, pe unde cei încolţiţi puteau să se puie în siguranţă. Alungaţi astăzi, îşi făceau din nou apariţia mâine, şi Scotland-Yard-ul ştia că aici se adăposteau câţiva din cei mai pri-

mejdioşi indivizi, dar se mai ştia că nu se poate pune mâna pe dânşii, atâta vreme cât nu comiteau imprudenţa să iese din clădirea aceasta.

In mijlocul uneia din curţile mari se afla o căsuţă cu un singur etaj, care părea să fi cunoscut zile mai bune şi astăzi încă avea o înfăţişare mai ca lumea, faţă de celelalte cari o înconjurau. La origine, fusese probabil vila vreunui om cu stare, dar construirea celorlalte clădiri o strânsese din ce în ce mai mult între ele şi astăzi era o locuinţă tot atât de neprietenoasă ca şi restul caselor.

In partea stângă se ridica un şopron primitiv; câteva automobile de tipuri diferite, precum şi o masă simplă de lemn indicau că aici îşi avea atelierul de reparaţiuni mecanice onorabilul Tonio Perelli.

Acesta închiriase toată casa pe un preţ, de nimic, dar locuia numai în două cămăruţe dela parter, sărăcăcios mobilate, dar ţinute într'o curăţenie exemplară. Nu avea niciun servitor, ci părea că-şi face singur toată gospodăria şi singurii cari intrau în casă erau câţiva lucrători pe cari îi angaja din când în când, pentru repararea vehiculelor ce-i intrau în atelier. Şi locatarii Porţii de fier nu se preocupau de italianul cu sufletul închis şi de ceeace făcea dânsul, căci fiecare avea de-a-face cu sine-însuşi.

Era cam pe la miezul nopţii când Perelli îşi aruncă deodată privirea cu atenţie încordată la tabloul de distribuţie care atârna în peretele din faţa lui. Unul din becurile de pe dânsul se aprinse şi în vreme ce un clopoţel începu să ţăraie înăbuşit, apăru pe tabelă un semnal luminos multicolor, care se repetă încă de două ori la intervale scurte.

Italianul puse repede pipa la o parte, sări la tablou, unde apăsă un buton, apoi alergă în curtea întunecoasă, pentru a dispare ca o umbră în şopron.

După câteva clipe coborî, la lumina unei lămpi

de buzunar, o scară îngustă de piatră, și apucă pe un gang lung și scund, în al cărui perete lateral din dreapta se aflau două uși masive, căptușite cu fier.

Omul stătu să asculte o clipă, apoi își urmă drumul, până ajunse la zidul care închidea gangul. Scoase din buzunar o bucată de metal dreaptă, o vârî într'o îmbucătură dintre blocurile de piatră, și după câteva clipe zidul începu să se rotească, în așa fel încât putu să se furișeze printr'însul.

Se afla acuma într'o încăpere ca de vreo doi metri pătrați, care avea la dreapta o altă ușă masivă, și după ce Perelli dădu din nou semnalul luminos cu metalul ce-l avea în mână, i se deschise fără zăbavă.

Deși italianul era de acum obicinuit cu locurile acestea, el trebui să închidă ochii pentru câteva clipe, pentru ca să nu fie orbit de lumina care-l năpădi deodată în față, după întunericul prin care umblase până atunci.

Bolta de sub blocul de clădiri al Porții de fier se asemăna cu o încăpere de un lux fantastic și fiecare din mobilele scumpe ce se aflau acolo trădau un gust cu adevărat ales.

Perelli rămase locului în ușă și toată ținuta lui trăda slugărnicie și supunere necondiționată.

Minute întregi își ținu privirea ațintită asupra personajului învestmântat într'o mantie lungă de mătase neagră, care era așezat într'un fotoliu adânc de piele. De sub mantilă nu se vedeau decât manșetele unui pantalon impecabil și două picioare subțiri în pantofi fini. Capul și fața erau acoperite de o glugă și chiar mâinile surprinzător de subțiri erau înmănușate.

Trecu un timp îndelungat până ce glasul tăios al misteriosului personaj rupse tăcerea:

— In zilele următoare, va fi mult de lucru, Tonio. E totul pregătit?

— Totul, stăpâne! spuse italianul şi trupul său muşchiulos se înţepeni.

— Câţi oameni ai la dispoziţie?

— Unsprezece. Şase la telefoane şi cinci la serviciul exterior.

Misteriosul personaj stătu o clipă pe gânduri.

— Legăturile cu d-rul Gordon şi Flesh le poţi lăsa în părăsire. Ele nu ne mai pot ajuta prea mult. In schimb, trebuie stabilită imediat comunicaţia cu vila lui Vane din Newchurch. Mâine trebue să funcţioneze de acum. Şi la firul cu Scotland Yard şi „Regina Victoria" trebue atenţiune încordată. — Oamenii sunt de încredere?

— Sunt cei mai buni pe cari îi avem, Sir.

„Stăpânul" făcu un gest dispreţuitor cu mâna dreaptă.

— Unde e Sam?

— Colo. (Italianul arătă spre peretele din dreapta). I-am scos barba, după cum aţi poruncit, şi i-am pus în vedere că nu trebue să părăsească Poarta de fier.

Celălalt dădu din cap.

— El trebuie să fie adus mâine la casa din Newchurch, împreună cu alţi doi din cei mai capabili pe cari îi ai. Instruieşte-i în chestia semnalelor şi în tot ce mai trebue.

Omul cu gluga se ridică brusc cu o mişcare elastică, îşi îndreptă trupul de mărime mijlocie şi merse de câteva ori în sus şi în jos prin încăpere.

Zidurile bolţii erau acoperite cu stofe grele, preţioase, cari se împreunau sus în formă de cupolă şi reflexul numeroaselor becuri multicolore, creia fantastice efecte de lumină.

Cereţi mâine numărul 162 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei

După câtva timp „Stăpânul" se opri la peretele din dreapta, dădu puțin la o parte îmbrăcămintea de stofă și atunci ieși la iveală o lentilă mare de sticlă prin care se putea vedea în interiorul încăperilor învecinate.

In prima boltă, care, cu rețeaua ei de sârme și aparatele sale, se asemăna cu o centrală telefonică, stăteau trei bărbați cu receptoare la urechi, nemișcați ca niște statui, la niște mescioare, și după cât se vedea, gata în fiece clipă să noteze o convorbire pe blocurile ce le aveau în față. In încăperea alăturată, despărțită numai printr'un arc de boltă, se aflau câteva paturi de campanie și o masă primitivă cu câteva scaune, pe cari erau așezați câțiva oameni. Misteriosul necunoscut îi fixă cu atențiune.

— Din cei doi oameni cari îți rămân, unul îl va lua în primire pe Wilson, care se află deocamdată în spitalul poliției, iar celălalt pe Langford, se adresă el lui Perelli, după ce acoperi din nou lentila. Pentru moment să nu intreprindă nimic, dar trebuie să fiu informat de fiecare pas pe care îl fac aceștia doi. Spune-le că e în joc capul lor, și că trebuie să se teamă mai mult de brațul meu, decât de funia călăului. Tu-însuți trebuie să fii zi și noapte la post, Tonio, căci se pot întâmpla lucruri serioase. Cămara de sub scară e pregătită?

Intrebarea aceasta îl făcu pe italian să tresară.

— Da, stăpâne, răspunse el și în ochii lui se zări o lucire de neliniște.

— Atunci încarc'o mâine și stabilește contactul. — Sârma roșie, notează bine. Și ia exact cantitatea pe care ți-am indicat-o. Numai scara și gangul până la ușă trebuie să fie presărate. Asta e de ajuns pentru a închide capcana, în cazul când vre-unul prea curios ar vrea să-și vâre nasul.

— Credeţi că va fi necesar, Sir? Lucrurile stau atât de rău?

Intrebarea suna şovăitoare şi foarte slugarnică, dar „Stăpânul" i-o luă în nume de rău. El tresări violent şi mişcările sale aveau ceva de pisică, atunci când se apropiă de Perelli.

— Rău? repetă el. Ce fel de vorbă e asta, Tonio? Incepe să-ţi fie frică? Trebuie numai s'o spui şi te las să pleci...

Italianul simţi ameninţarea din cuvintele acestea nevinovate în aparenţă şi-şi dădea seama prea bine că în clipa de faţă viaţa sa atârnă de un fir subţire. Dar el nu se trădă cu nimic, ci-şi aţinti numai privirea asupra celuilalt.

— Nu asta am crezut, stăpâne. Dacă poruncîţi, mă arunc în aer pe mine-însumi, căci ştiu ce vă datorez. Dacă n'aţi fi fost dv. aşi fi simţit încă de acum un an funia în jurul gâtului...

— E foarte bine că-ţi aminteşti de asta, spuse misteriosul personaj. Şi nu va fi spre paguba ta dacă vei ţine până la sfârşit.

— Stăpâne, nu e vorba de asta! se împotrivi Perelli. Doresc numai să ştiu ce se petrece, ca să mă pot orienta în consecinţă. Şi probabil că aşi putea da şi un sfat bun, căci nu-s chiar atât de prost. Gândiţi-vă numai cum l-am prins aici pe indian. V'am dovedit atunci că vă pot fi de folos şi că vă puteţi încrede în mine.

„Stăpânul" răsucea comutatoarele cari se aflau în zid, lângă masa mare de scris şi părea că nu se interesează decât de jocul de culori care lua naştere de fiecare dată. După câtva timp, însă, întrerupse tăcerea:

— Poate că e într'adevăr bine dacă vei ştii, Tonio, De fapt, n'avem încă niciun motiv să ne temem, dar trebuie să fim în poziţie de apărare. Se pare că poliţia se interesează din nou de Poarta

de fier şi desigur că va scotoci temeinic de data aceasta.

— Nu va găsi nimic, Stăpâne, răspunse Perelli. Dacă, totuşi, printr'o întâmplare, unul va descoperi ceva, apoi va trebui s'o păstreze pentru sine.

Omul cu gluga dădu din cap.

— Mă încred în tine şi dacă vom ajunge la extrem, ne mai rămâne încă sârma roşie. De aceea nici nu mă prea îngrijorez. Dar faptul că în ultimul timp totul ne-a mers anapoda şi că s'a făcut o larmă atât de mare din cauza lucrului acela, mă face să nu fiu prea sigur. Şi eu socoteam că tocmai cu covorul vom avea treabă uşoară şi sigură.

— Eu însă nu, Stăpâne! interveni repede italianul şi pe chipul său se oglindea pentru prima oară o expresie de teamă. Ştiţi prea bine că v'am avertizat. Dac'ar fi fost după mine, drăcia aia ar fi rămas în groapă la indian şi nu ne-ar fi putut dăuna cu nimic. Există lucruri cari pot aduce nenorocire cuiva — credeţi-mă, Stăpâne — şi un astfel de lucru e covorul. Mă gândesc necontenit la privirea batjocoritoare a indianului, când i-am pus mâna în gât. E mai mult ca sigur că în clipa aceea şi-a spus că blestematul de covor îl va răzbuna. Şi dacă aţi cugeta bine, Stăpâne, vă veţi da seama că, într'adevăr, toate nenorocirile cari s'au abătut peste noi în ultimul timp, dela covor au venit. In primul rând l-a lovit pe Bill, pe care l-am găsit într'o zi ca un cadavru, pe covor, şi pe care vroiam să-l aruncăm de acum în Tamisa. Dar am fost surprinşi şi Bill a căzut în mâinile poliţiei şi în ale d-rului Gordon, care cu blestemata lui inteligenţă ne-a cam dat de urmă. Şi apoi, toate au început să meargă prost. D-rul Gordon i-a snopit pe oamenii noştri şi când am pătruns în locuinţa lui, pentru a pune mâna pe hârtia aceia, s'a amestecat altul în treburile noastre şi ne-a luat-o îndărăt. Apoi, cu

tot covorul nostru, nu ne-am ales cu nimic la Stone și Milner și d-rul Gordon ne-a scăpat, tocmai când eram mai siguri că-l avem în labă. Și cine știe ce va mai ieși acum la iveală în afacerea Crayton! Nu prea e lucru curat la mijloc, Stăpâne...

Italianul vorbise iritat și acuma își ștergea fruntea de sudoare. Individul, care făptuia orice crimă cu sânge rece, începuse să fie stăpânit de o frică superstițioasă și asta însemna că se apropie sfârșitul.

„Stăpânul" îl lăsase să-și termine vorba, și acuma i se adresă pe un ton violent:

— Când te-aud vorbind așa, îmi vine să cred că ești o bătrână superstițioasă. Crezi într'adevăr într'o asemenea idioție? Dacă am avut ghinion, vinovat nu e covorul ci incapacitatea oamenilor noștri. Ce căutase Bill pe lângă covorul primejdios, când știa prea bine că eu am interzis cu desăvârșire să se apropie cineva de el? Și ce fel de indivizi sunt aceia cari se lasă doborâți ca vitele la abator, de un singur om? Și cum s'a purtat Tonson în coliba din pădure? Ca un adevărat laș. Dac'ar fi știut ceva, ticălosul acesta ne-ar fi dat de gol și prea ai fost tu milos cu dânsul trântindu-i un glonte în cap, înainte de a da foc colibei. Dac'ași fi fost eu acolo, l-ași fi lăsat să se prăjească de viu. Și i l-ași fi dat și pe Sam ca tovarăș de călătorie. Căci maimuțoiul ăsta e bun numai când e vorba să lucreze cu pumnii, altfel e o vită încălțată, care mai mult ne poate strica, decât folosi. Cu asemenea oameni nu poți începe nimic, și dacă avem a ne teme de ceva, nu e iscusința poliției, ci incapacitatea acestor oameni și ticăloșia unor indivizi pe cari i-am lăsat prea mult să trăiască. Lacomul ăla de Stone m'a înșelat cu nerușinare, Crayton era gata să vorbească pentru câteva mii de lire, și Flesh îmi devine prea curios și prea nesupus.

Mâna „Stăpânului" făcu un gest energic.

— Vom face curățenie completă, Tonio, și va trebui să ne îngrijim de înlocuitori. Și pentru Flesh, căci se prea poate ca să-i bată ceasul, astăzi sau mâine. Nu-l lăsa să facă un pas fără să fie supraveghiat, și cercetează toate convorbirile sale telefonice. E foarte important lucrul acesta. Și înc'odată: nu uita sârma roșie.

Omul cu gluga îl concedie pe Tonio cu un gest și apăsă pe un buton din perete. Ușa grea se deschise și italianul dispăru fără să spuie un cuvânt.

Câtva timp „Stăpânul" rămase cu brațele încrucișate, apoi începu să umble încolo și încoace prin încăperea boltită. Se oprea din când în când și cerceta cu atențiune pereții, apoi rămase locului la zidul din fața ușii. Apăsă pe un buton și apăru o deschizătură largă, umplută cu tot soiul de hârtii, scoase de acolo un teanc cu bancnote pe cari le numără cu atenție, apoi un plic gros de culoare albastră. Bagă totul în buzunar și închise la loc dulapul secret.

Apoi se aplecă, pipăi o clipă partea de jos a zidului și trase afară o sârmă subțire, izolată cu roșu, pe care o ridică pe perete cam până la înălțimea capului, și o ascunse sub îmbrăcămintea de stofă. Contactul roșu dela capătul sârmei îl vârî deasemeni într'una din cutele stofei, pe care o alese cu atențiune.

Când fu gata, pipăi de câteva ori butonul, cași-cum ar fi vrut să-și întipărească locul unde putea fi găsit.

Stinse apoi luminile, lăsând aprins doar un bec mic, și, la lumina slabă a acestuia dispăru printr'o deschizătură care se căscase în peretele din fața ușii.

După vre-o zece minute un om de statură mijlocie își făcu apariția sub bolta întunecoasă a uneia din casele murdare ale Porței de fier și iscodi cu privirea timp îndelungat în străduța pustie. Tă-

cerea era desăvârşită şi ceaţa rece forma un adevărat zid.

Repede şi cu paşi siguri — ca-şi-cum ar fi făcut drumul de nenumărate ori de acum, colonelul Roy Gregory merse dealungul zidurilor şi dispăru în întuneric.

CAP. 162

Un naufragiu în văzduh

L-am părăsit pe Egizio Ettore, care, după cum ştim, se afla — împreună cu tovarăşii săi — în balonul găsit în pădure, în chip atât de misterios.

Ne aducem aminte de peripeţiile lor din văzduh şi de ascensiunea pe Montblanc, unde brigandul hotărâse s'o lase pe Gilda Carazzoni.

Zadarnic îl rugase Letiţia pe brigand s'o ierte pe demonica femeie, şi să n'o părăsească în locul acela de groază, zadarnic, spunem, căci Ettore se înfurie aproape şi spuse soţiei sale:

— Acestui şarpe veninos trebuie să-i strivim capul, — femeia aceasta a fost piaza-rea a existenţei noastre. Şi acuma am mai fi fost în casa noastră liniştită de pe piscul Fontanellei, dacă dânsa n'ar fi pus la cale totul împotriva noastră. Ea i-a arătat lui Robert de Paris drumul spre noi, ea ne-a silit să fugim din patrie şi sunt convins că toate relele ce ni s'au întâmplat în vremea din urmă, pornesc dela dânsa.

Nu vreau să aud de niciun fel de milă pentru dânsa. Imi este perfect egal dacă se va prăpădi sau nu pe creştetul lui Montblanc.

Dar sunt încredinţat că dacă o va ajuta Dumnezeu să coboare cu bine de acolo, va semăna apoi nenorocire şi groază în jurul ei.

Ettore nici nu bănuia cât adevăr era în vorbele sale, — el nu bănuia că în clipa de faţă, Gilda

aducea de-acum nenoroc în casa binefăcătoarei sale, femeia cu cap de mort.

Adâncit în gândurile sale, Ettore nu observase că se făcu de-odată întuneric în jurul balonului, un întuneric atât de mare încât cei din aeronavă nu-şi vedeau mâna înaintea ochilor.

— Măi să fii, va trebui să aprindem lămpile! exclamă Tric-Trac. Nu se mai vede nimic... Unde eşti, căpitane? Lasă-mă cel puţin să-ţi aud glasul, ca să fiu sigur că mai eşti cu noi!

— Ce se întâmplă aici? întrebă Letiţia. S'a făcut întuneric de-odată, şi suntem doar în toiul zilei!...

Dar Ettore nu fu în măsură să-i dea un răspuns, căci nu era atât de tare în aeronautică pentru a-şi putea da seama de fenomenul acesta.

Dar aveau să afle în curând că întunericul care se produsese, era prevestitorul unei mari primejdii, care-i ameninţa. Căci de-odată începu să freamăte şi să şuiere în jurul lor, balonul fu ridicat în sus de o forţă uriaşă, apoi începu să coboare cu o iuţeală vertiginoasă.

— Sfinte Dumnezeule, suntem pierduţi! strigă Letiţia, care fu aruncată la pământ de o smucitură violentă a balonului, şi se ridică numai cu mare greutate. Asta e furtună!

— Scumpa mea — răspunse Ettore — de asta nu trebuie să te înspăimânţi prea tare, căci nu ne aflăm aici pe ocean, care ne-ar putea înghiţi. Atâta vreme cât balonul pluteşte în aer, nu ne paşte nicio primejdie.

Dar gondola se clătină atât de tare, încât Ettore căzu şi el, trăgând-o după dânsul pe Letiţia.

Tric-Trac avu şi el aceiaşi soartă, ba o păţi încă şi mai rău, căci căzu într'un coş cu ouă şi în clipa următoare se bălăci într'un lichid galben.

Bietul de el nu avu nici măcar vreme să scoată

o înjurătură, căci acuma se petrecu ceva care-l amuți chiar pe francezul acesta vorbăreț.

Balonul începu de-odată să se învârtească în cercuri, dar își păstră, totuși, echilibrul, în așa fel că gondola rămânea în poziție normală, — dar mișcarea fu atât de rapidă, încât Ettore nu putu să vorbească nimic cu ai săi, căci deplasarea aerului îi tăiă respirația.

Nimeriseră într'o trombă, una din acele turburări neexplicabile ale atmosferei, cari se produc atât de brusc și despre cari învățații nu știu încă cum iau naștere.

Aceste trombe au diferite numiri curioase și văzute de pe pământ, au înfățișarea unor pâlnii uriașe, cari se lasă jos din nouri și cari duc cu ele — atunci când ating pământul — nisip și alte obiecte ușoare.

Când, însă, se formează deasupra întinsurilor

de apă, târăsc după sine masse lichide uriașe, cari aduc pierzania navigatorilor.

Adesea, puterea acestor trombe e atât de mare, încât dezrădăcinează copaci și descoperă case, ba în unele țări, unde casele sunt clădite din lemn, se întâmplă chiar ca clădiri întregi să fie ridicate în sus, cu oameni cu tot.

Tromba în care nimerise balonul lui Ettore, era una din cele mai violente cari s'au observat cândva în Europa. Amintim numai că ea s'a produs concomitent în regiunea de miază-zi a Statelor Unite ale Americei, unde a distrus aproape în întregime orașul New-Orleans.

Ettore cu ai săi erau și dânșii sub amenințarea catastrofei.

Tromba târî cu sine balonul, care se afla, oarecum, într'o pâlnie de aer, care avea o viteză de vreo sută de ori mai mare ca a unui tren express.

Astfel se scurse un ceas încheiat.

Ettore și Letiția se zvârcoleau pe podeaua gondolei, așteptându-și moartea. Erau încredințați pe deplin că nu vor scăpa cu viață din primejdia în care se aflau.

— Să nu-ți fie teamă, scumpa mea Letiția — spuse Ettore — căci vom muri împreună. Ne vom prăbuși la pământ, unde trupurile noastre se vor preface în atomi, dar sufletele noastre se vor înălța împreună și vor păși în fața tronului lui Dumnezeu.

Din cauza rotației necontenite a balonului, cei dintr'însul își pierdură cunoștința.

Când Ettore deschise iar ochii, nu-și putu da seama cât timp stătuse astfel.

Dar se afla încă în balon, — Letiția și Tric-Trac erau și ei nevătămați lângă dânsul, — iar balonul însuși părea să nu fi suferit nimic, căci se ținea în aer.

Prima grijă a lui Ettore era acuma să-i tre-

zească din amorţeală pe cei doi tovarăşi ai săi de călătorie, şi el izbuti chiar, după ce dădu Letiţiei şi lui Tric-Trac să bea o înghiţitură de vin.

— Unde ne aflăm, iubitule? întrebă Letiţia. — Mai trăim încă? O, ce minune!

— Da, trăim, răspunse Ettore, dar dacă primejdia a trecut, n'aşi putea spune.

Suntem târâţi de furia furtunei şi chiar dacă iuţeala cu care zburăm acuma, nu e atât de mare ca aceea cu care zbura balonul înainte, totuşi nu prea nădăjduiesc să putem ateriza cu bine.

— Căpitane! strigă în clipa aceasta Tric-Trac, care se aplecase peste marginea nacelei. — Căpitane, vino repede încoa!

In momentul următor, Ettore era alături de francez.

— Ştii unde ne găsim actualmente?

— Nu ştiu, răspunse brigandul. Nu cunosc regiunea de dedesubtul nostru.

Tric-Trac râse oare-cum silit, apoi spuse:

— De pământ nici nu poate fi vorbă aici, dau capul dacă nu este marea dedesubtul nostru.

Acuma îşi dădu seama şi Ettore că parizianul avea dreptate.

Sub dânşii se întindea marea, o mare spumegândă şi înfuriată.

— Da, e marea! strigă Ettore atât de tare, încât trebuia să-l fi auzit şi Letiţia. Dar nu trebuie să fim nemulţumiţi, ci dimpotrivă, trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu că furtuna ne-a adus aici, căci dacă am fi plutit deasupra uscatului, ne-am fi zdrobit de mult de vreo stâncă.

— Dar ce mare o fi asta? întrebă Letiţia.

— Da, scumpa mea soţioară — răspunse brigandul Corsicei — mult aşi vrea să ştiu şi eu... Furtuna ne-a împins cu atâta repeziciune, încât într'un singur ceas am fi putut străbate sute de kilometri.

Presupunând că în timpul acesta am apucat-o spre sud, cred că ne aflăm acuma deasupra mării Mediterane.

Ettore privi la ceas și văzu că acesta arăta ora cinci.

Intrucât era lumină afară, nu se putea presupune că era ora cinci seara, ci mai curând cinci dimineața. Ceeace însemna că balonul se aflase în mijlocul trombei timp de o jumătate de zi și întreaga noapte.

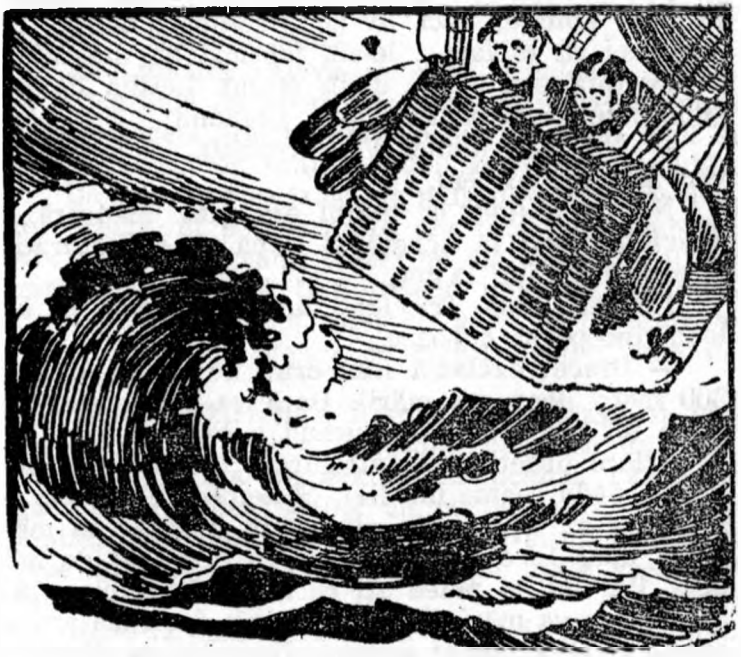

— Scumpa mea soție și credinciosul meu servitor — spuse Ettore, strângându-le mâinile — pentru moment primejdia e trecută, — dar ceeace va veni mai târziu peste noi, știe Dumnezeu din Ceruri.

Deaceea, să ne așezăm acuma liniștiți la masă; tu, Letiția, fă-ți datoria de gospodină, care ți se potrivește atât de bine.

— Indată, iubitule — răspunse frumoasa Madonnă. Voiu prepara niște ouă și ceai.

Tric-Trac făcu o mutră disperată, dar nu spuse nimic ci privea numai pe podeaua gondolei, pătată de gălbenușurile ouălor sparte.

— Dar ce ai Tric-Trac? întrebă Letiția. De ce tot privești în jos? Se întâmplă ceva pe mare?

— In mare cred că se găsesc pești cu duiumul — răspunse mucalitul parizian — dar tare mă tem că vom fi nevoiți să ne mulțumim astăzi numai cu ceai simplu, căci în ce privește jumările pe cari vrei să le faci.... le-am fabricat eu dinainte...

De-abia acuma își dădu seama Letiția de paguba suferită și ea râse tare, spunând:

— Nu face nimic. Vom renunța la jumări și vom bea numai ceai.

Nu trecu mult și ceaiul era gata. Mâncară și câțiva pesmeți la dânsul și după ce se săturară, le reveni curajul la toți.

Deodată, însă, Tric-Trac făcu constatarea că balonul începe să coboare.

— Drace! exclamă francezul, ne găsim doar la 300 metri deasupra mării. Dacă va merge mai departe tot așa, vom lua curând o baie rece.

Ettore observă cu înfrigurare învelișul balonului. Își dădu seama imediat, că aeronava suferise de pe urma vârtejului din atmosferă. Paguba se mărginea doar la o ruptură mică în învelișul de mătase. Dar nu se putea ști ce se va întâmpla când aceasta se va mări. Căci chiar prin deschizătura aceasta mică, gazul se scurgea din balon, și deoarece nu putea fi înlocuit, urma ca învelișul să se strângă tot mai mult, până când balonul nu va mai putea să se ție în aer.

Și atunci, ce va fi?

La întrebarea aceasta, Ettore nu găsea răspuns. Nu-i rămânea altceva decât să aștepte.

Tric-Trac vru să arunce balast, pentru a face

ca aeronava să se înalţe, dar Ettore îl opri, spunându-i:

— Avem nevoie de sacii cu nisip. Deocamdată ne aflăm la o înălţime, unde marea nu ne poate fi primejdioasă; când vom ajunge aproape de tot de suprafaţa apei, vom avea timp să luăm o hotărâre.

Din nenorocire nu dură mult şi balonul se afla în situaţia despre care amintise Egizio Ettore. Era limpede că gazul se scurgea din balon, încet dar sigur. După vreun ceas, forma exterioară a aeronavei dovedea cu prisosinţă lucrul acesta. Dânsa devenea din ce în ce mai ovală, se ascuţea în partea de sus, — o dovadă cum nu se putea mai bună că gazul scăpa în afară.

Mai trecură câteva minute şi balonul ajunse la o înălţime de vre-o cincizeci de metri deasupra mării. Nacela atinse chiar coama unui val înalt şi Letiţia strigă de spaimă, căci se vedea pierdută...

Dar Ettore prevăzuse de mult, de-acuma momentul acesta, şi se înarmase din timp cu pumnalul său, şi în clipa când partea de jos a nacelei atinse suprafaţa apei, el tăiă repede una din funii de care era legat un săculeţ cu nisip şi în urma acestei operaţii balonul se ridică la trei sute de metri.

Vântul îl târî cu o iuţeală vertiginoasă, în vreme ce marea mugea dedesubt, cuprinsă de furii. Situaţia lor era disperată ,dar acuma, când brigandul îşi dădea seama cu ce primejdii avea de luptat, nu-şi pierdu o clipă curajul şi cu un sângerece uimitor, luă în consideraţie toate eventualităţile.

Duse la ochi un binoclu şi privi în toate direcţiunile. Vroia să descopere pământ, dar nu văzu nimic... Nădejdea lui cea mare se spulberase. Era limpede, deci, că balonul va cădea în apă, îndată ce gazul se va fi sfârşit.

Mai rămânea în cazul acesta o singură speranţă.

Dacă îi reușea la vreme să taie funia groasă care lega nacela de balonul propriu zis, atunci cea dintâi ar mai putea să rătăcească, o vreme pe apă... Un vas fără cârmă, e drept, și o jucărie a valurilor, dar totuși un adăpost pentru câteva ceasuri... Și în timpul acesta, puteau nădăjdui să întâlnească un vapor care să-i ia pe bord, ceeace ar însemna salvarea lor.

Dacă apa deasupra căreia se aflau, era într'adevăr marea Mediterană, atunci era neîndoios că vor întâlni chiar îndată vreo corabie.

Ettore se sfătui cu Tric-Trac, expunându-i intenția sa de a desprinde, în ultimul moment, nacela de corpul balonului, și parizianul era și el de părerea că asta ar constitui o perspectivă de scăpare. Dar până atunci, ei vroiau să rămâie în aer, atâta timp cât mai dispuneau de balast.

Din nenorocire, însă, acesta nu le mai ajunse pentru multă vreme, căci gazul se scurgea mai repede ca înainte, prin deschizătura care se mărise.

Peste puțin, gondola atinse iar suprafața apei, și Ettore trebui să se hotărască din nou să jertfească unul din prețioșii saci cu nisip.

Câteva ore situația se menținu astfel. Ceasul arăta 9 dimineața. Atmosfera rămânea limpede, dar vântul, departe să se potolească, se întețise.

La ora 10 și 37 minute, Ettore jertfi ultima rezervă de nisip. Marea îl înghițise și pe acesta, ca pe toate celelalte.

Balonul se bălăbănea acuma ca o pasăre obosită, se apleca pe o parte și învelișul său era zbârcit, ca fața unei femei bătrâne.

Cereți mâine numărul 163 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3.

— Sfârșitul se apropie cu pași gigantici! șopti Ettore soției sale. Ți-e frică, iubito?

Ea îl sărută și-i răspunse:

— Cum să-mi fie teamă, atâta vreme cât sunt alături de tine? Viața împreună cu tine a fost nespus de frumoasă și voiu suporta și moartea cu ușurință.

— De altfel — răspunse brigandul — valurile nu amenință încă să ne înghită. Deocamdată, vom arunca peste bord tot ce se află în gondolă.

La lucru, Tric-Trac! Tot ce e de prisos: frânghii, bănci, masa, — în mare!

Și parizianul nu întârzie să aducă la îndeplinire porunca căpitanului său. De fiecare dată când arunca ceva în apă, efectul se vedea imediat. Balonul se înălța cu cel puțin o sută de metri și se ținea câtva timp în aer.

La ora unsprezece și 2 minute, Ettore comandă:

— Repede să mai îmbucăm ceva, — apoi aruncă și proviziile în mare!

Masa aceasta era cam tristă, căci bieții naufragiați știau bine că este cea din urmă. Cine putea să știe cât timp vor fi lipsiți de mâncare?

Valurile înghițeau cu lăcomie tot ceeace li se arunca de sus.

Nicio pană n'ar fi în măsură să descrie, cu câtă părere de rău se despărțea Tric-Trac de rezervele de alimente. De fiecare dată când arunca ceva, ținea câte un discurs funebru...

Dar toate văicărelile sale nu ajutau la nimic, căci Ettore îi dădea ghies necontenit să arunce totul.

Dar ce mutră făcu dânsul, când brigandul îl invită să se dezbrace de tot ce nu era absolut necesar! El-însuși dădu pildă, azvârlind în mare haina, vesta și mantila.

Letiția se despărți și dânsa de hainele de pe deasupra, pentru ca balonul să se ușureze cât mai mult și să se înalțe.

Dar biata aeronavă se asemăna cu un tuberculos, căruia nu-i mai poate ajuta nimeni și nimic. Părea un candidat la moarte, la căpătâiul căruia veghea de-acum spectrul sfârșitului.

Învelișul se desunflase cu totul, gazul se scursese aproape în întregime.

Nu mai exista niciun mijloc de scăpare... Naufragiații trebuiau acum să se hotărască dacă vroiau să păstreze gondola, sau s'o jertfească și pe dânsa, pentru a imprima balonului o viteză mai mare.

— Cred c'am face mai bine, dacă nu ne-am încredința mării, ci văzduhului! spuse Ettore. — Da, așa să facem! Sus, în învelișul balonului, căci vom jertfi gondola!

Ettore o ridică pe Letiția și o ajută să intre în interiorul de mătase. Acolo ea se așeză pe o funie și se ținu cu mâinile de o altă frânghie, de parcă s'ar fi dat în leagăn... Ettore și Tric-Trac o urmară și după ce fură cu toții împreună, brigandul tăiă funia nacelei cu pumnalul ce-l avea în mână.

Gondola se prăbuși în adâncime, și în clipa următoare fu târâtă de valurile furioase. Ușurându-se în felul acesta balonul se urcă acuma cu vreo două sute de metri, și pentru o jumătate de ceas primejdia fu înlăturată oare-cum.

Dar după puțin timp își puseră iar întrebarea, ce se va alege de dânșii? Balonul cobora din clipă în clipă și nu mai era nimic de făcut ca să-i insufle puțină viață. Era sortit pieirii.

Acuma plutea doar la douăzeci de metri de-asupra mării, — auzeau zgomotul valurilor și vedeau cum acestea spumegau, întinzând spre dânșii mâini albe, lacome.

Dar în această clipă de primejdie supremă pen-

tru nefericiții naufragiați, se auzi de-odată glasul puternic al lui Tric-Trac:

— Pământ... pământ! Colo jos e pământul!

Ettore își întoarse capul atât de repede, încât era cât pe ce să-și piardă echilibrul și să cadă în mare — dar el văzu că strigătul plin de nădejde al lui Tric-Trac se confirmă. La o depărtare de vreo cinci mile engleze se desena o dungă cenușie, care era, fără îndoială, coasta vre-unei țări.

Dacă era vorba de vreo insulă sau de o țară, asta nu puteau ști naufragiații, pentru moment. Dar le era de-ajuns că știau că se află în apropierea uscatului, pentru ca în sufletele lor să se aprindă nădejdea.

— Ah! dac'am putea ajunge acolo! exclamă Letiția. Cât m'ași simți de fericită, chiar dac'ar fi pământ nelocuit.

— Da, dacă balonul ar ține atâta timp! răspunse Ettore. Dar nu pare să fie cazul. Ori-cum, vom putea încerca să ajungem înot acolo.

Spunând aceasta se întoarse spre Tric-Trac și-i zise:

— Știi să înoți, parizianule?

— Ca o rață, căpitane!

— Și în ce te privește pe tine, Letiția, te voiu duce în spate, atâta timp cât va mai fi un suflu de viață în mine. Increde-te în mine și fii atentă numai să nu mă împiedici în mișcări când voiu înota. Mă vei ține numai de umeri, lăsându-mi brațele libere, deasemeni și picioarele.

— Voiu face tot ce-mi poruncești, iubitule.

Ca-și-cum balonul ar fi simțit că avea îndatorirea să-i aducă pe nenorociți la țărmul salvator, făcu acuma câteva sforțări disperate, înaintând mereu. Ori-de-câte ori apa vroia să-l atragă spre sine, în adânc, el se smulgea și vântul îl purta mai departe.

Coasta se apropia din ce în ce mai mult, și

acuma se desena lămurit la orizont. Ettore văzu ivindu-se conturul unui arbore, care părea un palmier...

Deodată, Letiția scoase un strigăt. Balonul se prăbușise și biata femeie se afundase în apă până la genunchi.

Aeronava se mai smulse odată din îmbrățișarea rece a apei, dar Ettore socoti nimerit s'o părăsească, căci nu trebuia să aștepte până când valurile o vor fi acoperit; atunci ar fi fost mai greu să iese afară.

— Tric-Trac, urmează-mă și înoată, dacă ții la viață!

Cu aceste cuvinte, Ettore o trase pe Letiția după sine, o cuprinse cu amândouă mâinile și apoi își dădu drumul pe funie.

Peste câteva clipe se afundă în apă împreună cu frumoasa Madonnă și Tric-Trac veni după dânșii.

Letiția își aduse aminte de recomandațiile făcute de soțul ei, pe când se aflau încă în balon. Dânsa nu se acăță de el cu disperare, ci-l înconjură numai cu brațele. Și astfel izbuti Ettore să înoate cu voinicie.

— Incalecă pe spatele meu — porunci brigandul Letiției — și călărește pe mine ca pe un cal. Ori-ce s'ar întâmpla, rămâi în poziția aceasta și lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de toate.

Nu prea era ușor pentru biata femeie să îndeplinească indicația aceasta, dar Ettore o sprijini în sforțările ei și după câteva încercări, dânsa izbuti să se așeze pe spatele lui.

Brigandul înota de zor, spinteca undele cu brațele și simțea că înaintează mereu.

— Tric-Trac — strigă el apoi francezului — unde ești? Nu te văd deloc.

— La poruncă, domnule căpitan! se auzi un glas limpede. Dorești ceva?

— Doresc numai să rămâi în apropierea mea —

răspunse brigandul — căci ar fi grozav lucru să fim despărţiţi unul de altul.

— Să n'ai nicio grijă, căpitane, acolo unde e stăpânul e şi servitorul.

Marea se umfla, dar cu toate astea brigandul se lupta vitejeşte cu valurile cari i se puneau în cale, — ameninţând să-i răpească soţia iubită. Din ce în ce se apropiau de pământ.

Deodată, Tric-Trac izbucni vesel:

— Am dat deacum de fund, căpitane. Stau iarăşi pe picioare.

Etore încercă şi dânsul să dea de fund şi izbuti...

O luă pe Letiţia în braţe şi păşi cu dânsa pe ţărm, unde o aşeză uşurel pe nisip.

Erau cu toţii sfârşiţi de oboseală. Lupta grozavă pe care o duseseră în ultimele 24 ceasuri le răpise forţele şi acuma simţeau că-şi pierd cunoştinţa. Dar păstrau noţiunea limpede că sunt salvaţi, că scăpaseră dintr'o primejdie grozavă.

CAP. 163

La Şeicul din Among

Egizio Ettore se trezi de-abia când auzi glasuri străine în jurul său. Se ridică ameţit şi se văzu înconjurat de chipuri exotice.

Erau şase bărbaţi, cu trupuri mlădioase şi atletice, îmbrăcaţi în burnusuri ale şi cu capetele învelite în turbane.

Culoarea pielii era oacheşă şi cei mai mulţi aveau bărbi albe. Păreau a face parte dintr'o rasă frumoasă.

După cât s'arăta, erau arabi şi războinici de meserie, căci erau înarmaţi până 'n dinţi.

Ettore îşi îndreptă privirea în primul rând spre Letiţia şi văzu că arabii o duseseră puţin mai departe, culcând-o la umbra unui palmier. Nu i se întâmplase nimic rău, după cât s'arăta, căci dor-

mea liniştită. De-altfel, în apropierea ei se afla Tric-Trac, care când îl văzu pe căpitanul său trezindu-se, se ridică repede şi alergă spre dânsul.

— Cine sunt oamenii aceştia? Ai intrat de-acum în vorbă cu dânşii? îl întrebă brigandul.

— Căpitane — spuse francezul — al dracului să fiu dacă ăştia nu-s arabi sadea. Cunosc eu foarte bine soiul ăsta de oameni, căci şi la noi la Paris vin din când în când arabi. Noi, francezii, am luat sub protecţia noastră neamurile astea şi mă bat cu ideia că ne aflăm pe teritoriu francez.

Dar vreau să-ţi arăt şi d-tale câte parale face un francez. Nu trebuie decât să le spun acestor oameni că sunt parizian şi vei vedea că se vor înclina până la pământ şi-mi vor zice:

„Ah, e o deosebită plăcere pentru noi să putem saluta în ţara noastră un musafir din Paris!"

— Să vedem dacă e cum spui, făcu Ettore.

Apoi se întoarse spre cel mai în vârstă dintre cei şase bărbaţi şi-i vorbi în italieneşte.

Dar nu primi niciun răspuns. Se vedea bine că nu pricepeau limba aceasta şi atunci brigandul se adresă lui Tric-Trac:

— Poate că pricep franţuzeşte. Incearcă-ţi norocul şi spune-le că suntem nişte bieţi naufragiaţi şi că dorim în primul rând un adăpost şi ceva de-ale gurii. — Incredinţează-i că suntem însufleţiţi de cele mai prietenoase sentimente.

— EH BIEN! exclamă Tric-Trac. Voiu face asta.

Şi în sinea lui îşi spuse:

„Na, le voiu arăta eu cu cine au de-a-face. De-altfel, trebuie să le vorbesc într'un mod special arabilor ăştia, căci au o limbă bogată în imagini.

Mucalitul parizian se apropiă de ei cu paşi de dans, îşi încrucişă mâinile pe piept şi le strigă o frază pe care o citise probabil în vreo carte sau o auzise dela cineva:

— Allah e Allah şi Mahomed e profetul lui!

— MAHZALLA! răspunseră arabii într'un singur glas.

— Ei, ce spui de asta, căpitane! exclamă Tric-Trac; dacă mă voiu pricepe cum să-i tratez pe oamenii ăştia, nu va trece mult şi voiu deveni frate de cruce cu dânşii.

Apoi urmă într'o franţuzească pur pariziană:

— Nădăjduiesc că ne veţi întinde o mână prietenească, deoarece am venit cu gândurile cele mai pacinice din lume pe plaja aceasta.

Unul din arabi, care părea să fie conducătorul sau superiorul celorlalţi, cunoştea limba franceză.

— Fiţi binè-veniţi! răspunse dânsul cu oare-care sinceritate. De noi n'aveţi a vă teme de nimic, căci nu facem niciodată vreun rău nenorociţilor cari sunt zvârliţi pe ţărmul acesta.

— Admirabil, domnii mei! exclamă Tric-Trac. Nădăjduiesc că ne vom înțelege de minune.

Suntem într'adevăr naufragiați, pe cari numai un capriciu al Naturii ne-a aruncat aici. Și de vreme ce suntem de-acum prin locurile astea, avem intențiunea să vedem ce se petrece pe la voi. Cred că veți găsi foarte firesc lucrul acesta, domnii mei.

Arabul dădu din cap, deși se vedea bine că pricepuse jumătate din vorbăria francezului.

— Țara dv. domnii mei — urmă Tric-Trac — pare să fie foarte plăcută. Dar spuneți-mi vă rog, e vreo cafenea prin apropiere?

Trebuie să știți anume că eu și stăpânii mei n'am luat nimic în gură de vreme îndelungată, și un prânzuleț ne-ar prii cât se poate de bine, chiar dacă va fi modest de tot.

— Veți avea tot ce necesitați, răspunse arabul, în franțuzește. Dacă doriți, veniți cu noi.

Tric-Trac se crezu dator să tâlmăcească lui Ettore răspunsul stâlcit al beduinului, și după o clipă de șovăială, brigandul răspunse:

— Deși nu te poți încrede prea ușor în oamenii ăștia, nu ne rămâne, totuși, altceva de făcut, decât să mergem cu dânșii. Dar întreabă-i unde ne aflăm.

— Pardon, domnii mei, spuse Tric-Trac, apropiindu-se din nou de arabi — noi parizienii obicinuim să spunem: un om curios și un țânțar sunt amândoi creaturi neplăcute; dar dv. îmi veți ierta curiozitatea lesne de înțeles, când vă voiu întreba unde ne aflăm?

— In Africa, răspunse arabul.

— Ah, în Africa! exclamă Ettore. Mi-am închipuit eu, de-altfel.

— Dar Africa e mare — spuse Tric-Trac — și de fapt, eu îmi închipuiam că locuitorii acestui continent au pielea neagră, adică sunt Negri. Și de câte ori auzeam vorbindu-se de ei m'am gândit la mâncători de oameni și la dinți de elefant.

— Sunteţi pe teritoriul Tripolitaniei.

— Ah, Tripolitania! exclamă Tric-Trac. Atunci e totul în regulă, căci Tripolitania aparţine, firește, francezilor.

Dar de data aceasta bietul Tric-Trac trebui să îndure o mare înfrângere. Ceeace considera dânsul ca ceva imposibil, era, totuşi, cu putinţă: exista anume o ţară pe globul pământesc, care nu aparţinea francezilor.

Arabul îi aduse la cunoştinţă, că Tripolitania era ţinut turcesc, sub stăpânirea unui guvernator general, care-şi avea capitala prin apropiere.

— Ah, asta-i prea de tot! exclamă Tric-Trac. Se poate ca Tripolitania să nu aparţie francezilor? Eu mi-am imaginat doar că am vârât de-acum în buzunar toată partea de nord a Africei. Dar n'avem încotro! Trebuie să ne obicinuim şi cu gândul că ne aflăm pe teritoriul turcesc. — Şi la ce depărtare se află capitala, dacă-mi îngăduiţi să întreb?

Arabul arătă spre cer şi răspunse apoi:

— Soarele va răsări şi va apune încă de trei ori, până vom ajunge în capitală, care se numeşte Tripolis.

— Dar trebuie să existe şi un oraş mai apropiat, îşi dădu cu părerea parizianul.

— In cinci ceasuri de drum puteţi ajunge în localitatea Among şi Şeikul 1) de acolo vă va primi cu bună-voinţă. Acolo locuim şi noi. Colibele noastre se află la marginea oazei Among.

Tric-Trac comunică lui Ettore tot ce auzise. Intr'acestea se trezise şi Letiţia şi cei trei naufragiaţi începură să se sfătuiască ce aveau de făcut.

Firește că ajunseră la încheierea că cel mai nimerit lucru ar fi pentru moment să se lase conduşi de beduini până la Among. Poate că şeikul din loca-

1) Şeik = şeful unui trib arab.

litatea aceasta era un om cu care se putea sta de vorbă.

Tric-Trac îi rugă deci pe arabi să-i ia cu dânşii la Among, şi aceştia se declarară dispuşi. Ei veniseră călare până în apropierea coastei şi când trecură pe acolo îi văzură pe cei trei naufragiaţi dormind pe nisipul ţărmului.

Dispuneau numai de şase cai, dar făcură în aşa fel încât cedară lui Ettore şi Letiţiei unul din cai, Tric-Trac fu luat în şea de un alt beduin, şi acela care îşi pusese calul la dispoziţia lui Ettore, se urcă în şea alături de un tovarăş al său.

In galop turbat o porniră din loc, şi pătrunseră tot mai adânc în interiorul ţării.

Ettore admira iuţeala cu care alergau caii beduinilor, despre cari auzise de-acum atât de multe.

Acuma, când se socotea în deplină siguranţă, îşi simţea pieptul umflându-i-se şi un sentiment de libertate, ba chiar de fericire puse stăpânire pe dânsul, făcându-l s'o strângă pe iubita lui Letiţia cât mai tare la piept.

După o călărie de cinci ceasuri, în care timp făcură două popasuri, ajunseră la Among.

Dacă Tric-Trac îşi închipuise oraşul acesta după concepţia europeană, atunci rămase foarte dezamăgit.

Among era format dintr'un număr de colibe, cari erau împrăştiate în jurul unui palat minunat.

Clădirea aceasta era, într'adevăr, o podoabă arhitectonică, şi dacă Ettore şi Tric-Trac ar fi fost cunoscători în arta construcţiei, ar fi trebuit să recunoască imediat stilul maur, căci Tripolitania aparţinuse cândva Maurilor.

— Acesta e palatul Şeikului, spuse arabul care pricepea franţuzeşte şi Tric-Trac se adresă imediat lui Ettore:

— Trebuie să căutăm să ne înţelegem cu Şeikul. Individul acesta pare să fie foarte bogat şi fără în-

doială că-i simpatizează mult pe francezi, și mă va primi cu multă bună-voință. Lasă-mă să lucrez cum știu eu, căpitane. Ascultă ce-ți spun eu: unde vine un francez, umblă câinii cu colaci în coadă!

Printr'un portal înalt, călăreții noștri intrară în curte. In mijlocul acesteia se ridica o fântână de marmoră, în jurul căreia străjuiau șase lei ciopliți din acelaș material. Prin gurile larg deschise ei făceau să țâșnească apa și niște palmieri minunați răspândeau o răcoare plăcută în curtea palatului.

Călăreții descălecară și li se spuse prietenilor noștri să aștepte, până la noui dispoziții.

După ce-și scoase sandalele, conducătorul beduinilor intră în palat. După câtva timp se întaorse, însoțit de servitori, în veștminte turcești.

— Șeikul dorește să vă vadă, spuse arabul. Acești servitori, vă vor conduce la dânsul.

Servitorii o luară înainte, îi conduseră pe Ettore, Letiția și Tric-Trac printr'un hall mare, apoi urcară o scară acoperită cu covoare, în cari erau țesute versete din Coran.

Apoi se desfăcu o portieră de mătase în fața lor și ei pătrunseră într'o încăpere căptușită cu perne dealungul pereților. Alte mobile aproape că nu se aflau în odaia aceasta.

— Probabil că i-a scos cineva la licitație averea Șeikului ăsta — își dădu cu părerea Tric-Trac — și s'a lăsat numai strictul necesar, după cum prevede legea.

Dar bietul parizian nici n'avu timp să constate efectul glumei sale, căci de-odată se deschise o ușă și păsiră în odaie doisprezece indivizi înarmați cu săbii mari.

Erau îmbrăcați pompos, în naine multicolore, aveau statura înaltă și figuri războinice. Toate astea avură un anumit efect asupra lui Ettore, căruia îi plăcea totul ce amintea de curaj și vitejie.

După ce nouii veniți se aranjară în cerc în

hall-ul palatului, îşi făcură apariţia şase femei de o frumuseţe răpitoare.

Purtau voaluri pe faţă, dar acestea erau prea subţiri ca să nu li se vadă chipurile.

Apoi intră în încăpere un bărbat scund şi foarte gras, care purta şi el veştminte pompoase şi a cărui sabie era încrustată cu pietre preţioase cari scânteiau orbitor. Capul îi era complect pleşuv şi chipu-i spân avea o expresie animalică.

— Căpitane — şopti Tric-Trac — să n'ajung în rai dacă individul ăsta nu-i un eunuc.

— Şeikul din Among se apropie! spuse eunucul, şi în aceiaşi clipă toţi cari se aflau în încăpere căzură în genunchi.

Ettore socoti necesar să facă un semn Letiţiei şi lui Tric-Trac, să urmeze pilda celorlalţi. Ei se supuseră şi în momentul acela apăru în pervazul uşii Şeikul din Among.

Acesta era un bărbat care atinsese vârsta înţelepciunii, cum se spune în Orient, — adică un om bătrân, cu alte cuvinte. Fruntea îi era acoperită de păr alb, şi o barbă căruntă îi cădea pe piept.

Infăţişarea sa era impunătoare şi scoasă şi mai mult în evidenţă prin îmbrăcămintea care o purta.

O robă galbenă din stofă fină îi cădea de pe umeri până la tălpi, iar peste aceasta purta o mantie roşie. Un cordon de aur îi strângea mijlocul şi un iatagan atârna de dânsul.

Turbanul era prins cu un rubin minunat şi dedesubtul acestuia atârna o pană de bătlan.

Fără să-şi ridice privirea, Şeikul se îndreptă spre scaunul de aur care se afla pe o estradă acoperită cu covoare. Se aşeză tacticos şi imediat i se aşezară la dreapta şi la stânga două din femeile sale cari începură să-i facă vânt cu evantaie mari din pene de păun.

Ettore păşi acuma în faţa Şeikului şi îngenunchiă din nou la picioarele sale.

— Cine eşti tu, străinule? întrebă Şeikul, în limba franceză.

Dar Ettore răspunse în italieneşte:

— Stăpâne, am fost aruncat pe coastă, pentrucă astfel a fost voinţa mării necredincioase. Caut la tine ospitalitate, Mare Şeik din Among, şi nădăjduiesc că mi-o vei acorda.

Şeikul vorbea italieneşte, deşi nu prea bine, dar se putea înţelege cu Ettore.

— Eşti bine-venit! răspunse dânsul. Vei găsi ospitalitate în casa mea.

Dar cine este femeia de colo?

El arătă cu mâna spre Letiţia, care se apropiase de soţul ei şi privea uimită la mulţimea aceia de bărbaţi care se adunase în jurul ei.

— Este soţia mea, răspunse brigandul, luând mâna Letiţiei şi trăgând-o spre sine pe frumoasa Madonnă. E căsătorită cu mine în faţa altarului lui Dumnezeu, şi pun frumuseţea şi onoarea ei de femeie sub scutul tău, Şeikule din Among.

— Şi omul acesta? întrebă bătrânul, arătând spre Tric-Trac.

In clipa aceasta parizianul se apropiă şi dânsul cu paşi de dans, şi spuse:

— Prea-înălţate şi prea-luminate domnule Şeik, îngăduie-mi să-ţi spun în câteva cuvinte cine suntem.

Acesta de aici — arătă spre Ettore — este stăpânul meu... şi eu sunt servitorul lui....

Stăpânul meu e vestitul conte de Ettore, proprietarul a treizeci şi două de moşii, a şapte castele şi nenumărate comori.

Toate acestea se găsesc din păcate, în Europa, şi din cauza aceasta nu vi le putem arăta.

Excelenţa Sa Preşedintele Republicei franceze a avut bună-voinţa să-i acorde şi titlul de conte de Fontanella, astfel că pe numele său întreg se numeşte: contele Egizio Ettore de Fontanella.

Stăpânul meu este omul cel mai vestit, cel mai viteaz şi cel mai nobil din toată Franţa şi de-aceia e şi foarte iubit în toate cercurile.

In clipa aceasta sunt sigur că toţi îşi frământă creerul în Franţa, întrebându-se unde o fi dispărut contele Egizio Ettore.

Toţi îi duc dorul şi vor să-l revadă în patria lui, iar când se va întoarce, se vor concentra, desigur, multe trupe ca să-l primească.

Cereţi mâine numărul 164 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Toate autoritățile vor fi pe picioare și Excelența Sa Președintele Republicei se va grăbi să pue la dispoziția contelui de Fontanella unul din castelele sale.

In ceeace o privește pe frumoasa mea stăpână, cred că nu mai e nevoie să vă spun, Prea Inălțate Șeik din Among, că nu există o ființă mai fermecătoare și mai minunată ca dânsa. E de-ajuns să aruncați o singură privire asupra ei, ca să vă încredințați că este un adevărat înger.

In ceeace mă privește pe mine-însumi, țin să vă spun că mă numesc Tric-Trac, sunt parizian de baștină, și mă simt mândru de aceasta.

A fi parizian, înseamnă să fii om de lume, om inteligent, un bărbat care se pricepe să se acomodeze tuturor împrejurărilor, dar în acelaș timp un bărbat, căruia i se cuvine cinstire.

Ași fi putut dobândi la Paris o funcție înaltă, dar am preferat să deviu maestrul de ceremonii al contelui de Fontanella, și asta vreau să rămân până la ultima suflare.

După cele ce v'am povestit, Prea Inălțate Șeik din Among, nădăjduiesc că ne vei acorda ospitalitatea cuvenită unor musafiri atât de ilustri și-mi permit să vă atrag atențiunea că n'am luat nimic în gură de câteva ceasuri. Cu asta am terminat.

Tric-Trac se înclină politicos și se retrase.

Șeikul se întoarse apoi spre Ettore și spuse:

— Mă bucur, domnule conte de Fontanella, auzind că sunteți în patria dv. un bărbat atât de vestit, cunoscut și atât de mult căutat. După cum v'am mai spus-o, puteți rămâne la mine cât timp veți dori, dar trebuie să vă pun o condițiune.

Știu bine că dv., europenii, sunteți obișnuiți să locuiți împreună cu femeile dv., dar în casa unui musulman aceasta este un lucru neîngăduit.

In consecință, dacă doriți să vă folosiți de os-

pitalitatea mea, atunci frumoasa dv. soție va trebui să locuiască în propriul său apartament, care-i va fi pus la dispoziție în palatul meu pentru femei, — în vreme ce dv., împreună cu nobilul dv. servitor, veți primi un apartament în apropierea mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu accepta această condiție! șopti Letiția soțului ei. Să mă despart eu de tine? O, iubitule, tu știi prea bine că eu trăiesc numai acolo unde ești și tu!

— Trebuie să ne supunem inevitabilului — răspunse Ettore. — In orice caz, vom căuta să scurtăm cât mai mult șederea noastră în Among. Chiar mâine voiu vorbi cu Șeikul despre posibilitatea plecării noastre — pentru noaptea aceasta, însă trebue să ne despărțim unul de altul.

— Primesc propunerea dv., nobile Șeik, răspunse apoi Ettore. Și v'o încredințez pe soția mea convins fiind pe deplin că se află în casa unui om de onoare.

Șeikul făcu un semn. Cele șase femei cari îl însoțiseră în hall se apropiară, o salutară pe Letiția, înclinându-se adânc, apoi o luară pe frumoasa Madonnă în mijlocul lor și se îndreptară spre ieșire.

Letiția merse silită, și din ușă își întoarse privirea din nou spre Ettore, cu o expresie rugătoare.

Dar brigandul era atât de convins că fiecare cuvânt rostit de Șeik era sincer, încât nu se temea că scumpa lui soție va avea de suferit ceva.

Un servitor îl conduse apoi pe dânsul în camera ce-i era rezervată, unde rămase împreună cu Tric-Trac.

Pretutindeni întâmpina bogăție aleasă. Luxul princiar al acestui palat forma un contrast izbitor cu mizeria colibelor, pe lângă cari trecuse înainte.

CAP. 164

Mullah

De-abia se aşezară cei doi bărbaţi în camera lor, că servitorii le şi aduseră o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi.

Cu toate că mâncărurile erau preparate după metoda orientală, ele erau cât se poate de gustoase, şi în special Tric-Trac nu mai înceta să aducă laude bucătăriei Şeikului din Among.

Lui Ettore i se puse la dispoziţie un servitor special, un arab încă tânăr, cu trupul mlădios şi puternic.

— Cum te numeşti? îl întrebă brigandul.

Beduinul se înclină adânc şi răspunse:

— Stăpâne, mă numesc Mullah.

— Eşti de mult în serviciul Şeikului din Among? îl mai întrebă Ettore.

— Stăpâne, de trei ani sunt sclavul lui.

— Sclavul lui? exclamă brigandul. Cum e cu putinţă asta? Mai există încă sclavie în Tripolitania?

— In mod deschis nu, răspunse tânărul, dar ea se practică pe ascuns. In palatul acesta se află mulţi sclavi.

— Aşa dar, nu eşti un supus al Şeikului?

— Nu, stăpâne, aparţin unui seminţii beduine, care e în duşmănie cu Şeikul.

Intr'o zi, Şeikul cu oamenii săi a invadat lagărul nostru, a trecut totul prin foc şi sabie şi a luat prizonieri un număr de tineri; printre aceştia mă aflam şi eu.

— Dar Şeikul pare să fie un om bun? spuse Ettore, care ţinea acuma să afle cât mai multe despre bărbatul, în mâinile căruia încredinţase comoara inimei sale. Cel puţin înfăţişarea sa trădează asta.

— Stăpâne — răspunse Mullah — faţa unui om nu e întotdeauna oglinda sufletului său.

— Cum adică, crezi că Şeikul n'ar fi aşa cum s'arată?

— Stăpâne, dac'aşi vorbi mai mult, m'ar costa capul; căci când vei fi împreună odată cu Şeikul, îi vei trăda tot ce ţi-am spus.

— De asta să mă păzească Dumnezeu — răspunse Ettore, privindu-l pe Mullah cu sinceritate. Eu nu fac parte din aceia cari spionează şi trădează, pentru a face rău altor oameni.

Gândeşte-te, Mullah, eu sunt străin aici, şi ţiu foarte mult să ştiu pe ce fel de pământ mă aflu. Deaceea te rog din suflet să-mi spui: ce fel de om este Şeikul?

Ochii tânărului arab scânteiară, şi cu o grabă care trăda că aveea o ură profundă pentru Şeik, spuse:

— Şeikul din Among este un monstru sângeros, un adevărat tiran.

El i-a dus în mizerie pe supuşii săi, căci vezi prea bine, stăpâne, în ce stare de sărăcie trăiesc aceştia, în vreme ce dânsul e înconjurat de strălucire şi bogăţie.

Ettore trebui să-şi spue că Mullah nu-l minţea în privinţa aceasta, căci el-însuşi observase starea mizerabilă în care se afla toată regiunea Among, în comparaţie cu luxul orbitor al palatului stăpânitorului.

Deci el îşi jecmănea supuşii şi-şi ducea în sclavie duşmanii. Astea nu erau caracteristicele unui suflet nobil şi Egizio Ettore simţi îngrijorare, gândindu-se că încredinţase acestui om pe Letiţia lui. Brigandul începu să se plimbe enervat prin odaie, apoi se adresă din nou tânărului arab:

— Şeikul are multe femei şi ţine un harem, nu-i aşa?

— Da, stăpâne, răspunse Mullah, şi cu femeile

sale se poartă la fel ca şi cu duşmanii săi. Sunt sclavele lui şi trebuie să îndeplinească tot ce le cere.

Căci vai de aceea care refuză să facă pe plac Şeikului, sau se încarcă cu o vină cât de mică! Te-aşi putea conduce într'un loc, stăpâne, unde nu vei vedea altceva decât furci cari stau înfipte în pământ, şi cari poartă în vârfurile lor capete de oameni, şi printre acestea şi de femei frumoase, căci atunci când Şeikul se plictiseşte de ele, le îndepărtează din calea sa, predându-le călăului.

— Atunci e într'adevăr un monstru sângeros! exclamă Ettore. Ascultă, Mullah, o cunoşti pe soţia mea?

— Da, stăpâne, răspunse tânărul arab, coborând privirea. E frumoasă ca soarele, atunci când se ridică dimineaţa din mare.

— Eu am încredinţat-o în paza Şeikului şi după cât am auzit a pus s'o conducă în apartamentele femeilor. Ce crezi tu despre asta, Mullah?

Arabul îşi aţinti privirile asupra brigandului şi răspunse:

— Cred că soţia ta nu va mai fi aceea, care a fost.

— Mullah! strigă Ettore şi se repezi la arab, de parc'ar fi vrut să-l culce la pământ, — dar se răzgândi.

Omul acesta îşi exprimase numai convingerea sa şi asta era un avertisment pentru dânsul.

Ah! cât regreta el acuma că predase pe Letiţia Şeikului!

— Mullah! strigă din nou Ettore, punând mâna pe umărul arabului şi trăgându-l la sine. Crezi tu într'adevăr că Şeikul va cuteza să facă asta?

— Nu numai că cred, dar sunt convins. Am văzut privirea pe care a îndreptat-o Şeikul asupra soţiei tale, stăpâne, şi eu cunosc privirile lui, căci le-am studiat.

— Crezi, deci, că se va folosi de violenţă?

— Nu, stăpâne, Şeikul n'are nevoie de asta. Poate că chiar în clipa de faţă soţia ta soarbe un pahar cu sirop în care s'a turnat un praf somnifer, apoi adoarme dulce şi... Kaşir, eunucul, deschide apoi uşa stăpânului său şi....

— Blestemat să fie el şi blestemat să fiu şi eu, care am fost atât de credul! strigă Ettore. Kaşir, eunucul, spuneai? Asta e individul acela gras cu faţa spână şi cu înfăţişare de maimuţă... Ah! l-am urât din prima clipă când l-am văzut!

— Şi eu i-aşi fi ars o palmă zdravănă! se amestecă acuma în vorbă Tric-Trac. Kaşir ăsta este un ticălos fără pereche, căpitane, aşi putea face jurământ.

Dar vai de dânsul şi de Şeikul lui, dacă i se va întâmpla vreun rău doamnei Letiţia! Atunci vor face ei cunoştinţă cu pumnii franţuzeşti.

— Fii liniştit, Tric-Trac, îi spuse brigandul. Aici e vorba să pornim la lucru cu toată atenţiunea cuvenită, căci nu trebuie să uităm, că noi, doi bărbaţi, am avea de dus o luptă grozavă, dacă vom ajunge la aşa ceva... Totuşi, n'aşi vrea să se întâmple asta, ci trebuie s'o scoatem pe Letiţia, sub un motiv oare-care, din haremul unde au dus-o.

Dar unde se află haremul acesta, Mullah?

— Să mergem spre fereastră, stăpâne! spuse tânărul arab, dând puţin la o parte perdelele. Dar să nu ne apropiem prea mult, căci nu sunt sigur dacă nu suntem spionaţi din curte. Vezi colo aripa aceea a palatului, cu turnul la mijloc?

— O văd. Ferestrele sunt zăbrelite.

— Exact, şi îndărătul acestor zăbrele se află femeile Şeikului. Acolo trebuie s'o cauţi acuma şi pe soţia ta.

— Ar fi posibil de intrat în harem?

— Greu, răspunse Mullah, intrarea e păzită de eunuci, cari sunt înarmaţi până în dinţi. Tu eşti un ghiaur şi ca atare nu te vor lăsa în ruptul capului să intri în apartamentul femeilor, chiar dacă n'ai fi bărbat.

Vezi ,stăpâne, tocmai asta m'a surprins pe mine, când Şeikul a trimis-o pe soţia ta să înopteze în serai.

După legile Coranului, unei creştine nu-i este îngăduit să locuiască în serai; numai aceea care va rămâne pentru totdeauna acolo — adică aceea care trebuie să devie soţia Şeikului — este primită în harem.

Ettore îşi încleştă pumnii, o paloare de moarte îi acoperi faţa, ochii săi scăpărau scântei, ca aceia ai unei fiare, care aşteaptă doar momentul potrivit să se arunce asupra prăzii.

— Am auzit destul! strigă brigandul. Letiţia nu trebuie să-şi petreacă noaptea în serai, — niciun ceas nu mai trebuie să rămâie, acolo. Mai bine să fug cu

dânsa în țară străină, mai bine îmi voiu petrece noaptea sub cerul liber... Ah! cu cât am fi fost mai fericiți dacă n'am fi venit la Among!

— Mai există și o altă primejdie, stăpâne! spuse tânărul arab. Din când în când vin aici, la Among, negustori de sclavi, cărora li se expun spre vedere femeile seraiului. Ei își aleg marfa, Șeikul se hotărâște dacă o vinde sau nu, și în cele din urmă se împacă asupra prețului.

— Și încotro sunt duse nenorocitele, cari sunt vândute în felul acesta barbar?

— In diferite țări, răspunse tânărul. Unele din ele ajung la Tripolis, capitala țării, unde se cere necontenit asemenea marfă, — altele în Turcia, Egipt. Femeile frumoase sunt bine-venite ori-unde. Cine să întrebe de unde vin?

In clipa aceasta se auzi de jos, din curte, un murmur înăbușit.

Mullah se furișă ca o umbră spre fereastră,, se uită în jos, apoi se întoarse înspăimântat spre Ettore, și spuse încetișor:

— Stăpâne, proverbul spune că atunci când vorbești de lup, lupul e chiar la ușă. Tocmai îți vorbeam de negustorii de sclavi, cari vizitează din când în când seraiul Șeikului, și iată că a și sosit unul și probabil că în noaptea aceasta se va face târgul.

E un grec cu numele de Pangalos, care se bucură de mare favoare la Șeik, de câtva timp.

Ettore se îndreptă și el spre fereastră și privi jos în curte. El văzu coborând dintr'o trăsură ușoară un bărbat îmbrăcat într'un caftan lung. Figura acestuia nu putu s'o vadă, dar observă cum servitorimea Șeikului îl întâmpină cu oarecare respect.

— Ascultă, stăpâne — se adresă tânărul arab lui Ettore — grecul e încartiruit de-obiceiu într'o odaie din aripa aceasta. Poate că vei putea auzi ce va vorbi Șeikul cu dânsul.

După câtva timp se auziră într'adevăr glasuri

pe coridor și Mullah spuse lui Ettore că eunucul Kașir îl conducea pe grec în odaia sa.

Ettore auzi cum se deschide ușa odăii învecinată cu a sa, și-l mai auzi pe Kașir spunând:

— Fă-te comod, grecule, și odihnește-te; Șeikul te va chema când va veni vremea.

— Dar asta trebuie să se întâmple chiar azi noapte, răspunse o voce piţigăiată, căci la ivirea zorilor trebuie să plec mai departe.

— Șeikul nu îngăduie ca un câine ca tine să-i dea dispoziţii — răspunse Kașir — totuși, îi voiu supune rugămintea ta.

Și acuma rămâi cu bine!

Se auzi ușa închizându-se și grecul rămase singur.

— Grecul ăsta se va duce la Șeik încă în noaptea aceasta, spuse Ettore, enervat peste măsură. Ah, ce ideie! Dac'ar merge... dac'ar fi posibil — da, trebuie să meargă, la Dumnezeu totul e cu putinţă. — El e în măsură să dea omului putere și hotărâre pentru orice!

Mullah! se adresă acuma brigandul către tânărul arab. Poţi să-mi faci rost de funii trainice, cu cari să poată fi legat un om?

— Pot, răspunse arabul.

— Atunci du-te repede și adu-mi-le. Dar grăbește-te, căci n'avem timp de pierdut.

Mullah dispăru imediat și de îndată ce Ettore se văzu singur cu Tric-Trac, se apropiă de dânsul, îi puse mâna pe umăr și-i spuse cu voce înceată:

— Acuma, Tric-Trac, a sosit clipa când îmi poţi da o dovadă de credinţa ta. Tot ce-ai făcut până acuma pentru mine, nu însemnează nimic, faţă de ceeace vei avea de făcut în momentul de faţă.

— Căpitane — răspunse francezul — știi prea bine că sunt gata oricând să-mi dau viaţa pentru tine. Cere-mi să mă las tăiat în bucăţi, și să facă din mine pastramă, cu care să se înfrupte șleatha

asta de beduini, şi fii sigur că nu voiu şovăi o clipă, şi mă voiu supune acestei operaţiuni neplăcute.

Numai că nădăjduiesc că carnea mea nu prea va fi uşor de mistuit şi le va rămâne multă vreme în gât acestor ticăloşi.

— Incearcă de fii serios, Tric-Trac — spuse Ettore — căci acuma e vorba de viaţa Letiţiei, — ba mai mult chiar: de onoarea ei. Ai auzit prea bine că Şeikul acesta din Among, în mâinile căruia am căzut, e un monstru cu chip de om, care nu cruţă pe nicio femeie frumoasă.

Printr'un şiretlic murdar a îndepărtat-o de mine pe Letiţia pentru timpul nopţii, silindu-mă s'o las să fie condusă în haremul palatului său.

Ah! îmi vine să mă lovesc cu pumnii în cap, când mă gândesc la dobitocia ce am făcut, neţinând seamă nici de rugăminţile bietei mele soţii!

Dar am auzit atâta bine despre ospitalitatea fără seamăn a orientalilor, — eram atât de ferm convins că un bărbat cu înfăţişarea nobilă a acestui Şeik nu poate fi un înşelător, încât am acceptat tot ce a cerut.

Dar acuma se pune chestia s'o scoatem pe Letiţia din mâinile sale, înainte de a se întâmpla grozăvia.

Da, dacă va cuteza să se atingă de scumpa mea soţie, nicio pedeapsă nu va fi prea aspră pentru dânsul, şi o voiu aduce la îndeplinire, chiar dacă ar trebui să mă prăpădesc de pe urma aceasta.

Totuşi, nu putem pătrunde în serai, cu una, cu două, deoarece sunt ferm încredinţat că eunucii cari stau de pază la uşi, vor chema îndată în ajutor o bandă întreagă de bătăuşi.

Dar mi-a dat în gând un mijloc pentru a o salva pe Letiţia. Ai auzit că în odaia alăturată se află mizerabilul acela de grec, care a sosit aci astă-noapte, pentru a încheia o afacere ruşinoasă cu

Şeikul. Grecul ăsta îi cumpără marfa vie, de care Şeikul s'a săturat.

Şi sunt convins că nu va trece mult timp şi dânsul va veni în odaia greculai, pentru a încheia târgul cu el.

Socot că Şeikul va veni la grec singur, sau însoţit numai de unul din oamenii lui de încredere, căci afacerile astea se fac în cel mai mare secret, şi chiar guvernul turc pedepseşte traficul de carne vie.

Pe consideraţia aceasta îmi întemeiez eu planul.

Vom pătrunde în odaie, îi vom ataca pe Şeik şi pe grec, şi vom obţine dela dânşii să putem intra în serai.

— Minunat! exclamă Tric-Trac, frecându-şi mâinile bucuros. Va fi o aventură admirabilă. Vezi d-ta, căpitane, de mult am dorit eu să vizitez un serai turcesc, căci îmi închipui că sunt acolo fete foarte drăgălaşe. Şi când voiu povesti mai târziu la Paris, despre asta, toţi vor holba ochii la mine.

Ettore se plimbase iritat prin odaie şi nici nu auzise flecăreala francezului.

— Tric-Trac, spuse el de-odată — de ce fel de arme mai dispunem?

— La naiba! exclamă parizianul. Tot ce a fost mai bun am azvârlit din balonul acela blestemat, ca să-l facem mai uşor. Frumoasele mele pistoale s'au dus şi ele cu ocazia asta! Dar Neptun, zeul mărilor, se va bucura mult când va pune mâna pe arme atât de moderne şi nici nu-i va veni să-şi creadă ochilor!

— Eşti şi vei rămâne un prost! spuse brigandul, necăjit. Aici e vorba de a lupta pentru viaţă şi onoare şi tu îi dai înainte cu glumele tale nesărate.

— Asta o fac pentru că mama mi-a spus odată, că dacă pierzi umorul, ai pierdut totul. Necazurile nu ajută la nimic. De altfel, părerea mea este că-i vom da gata şi fără pistoale pe ticăloşii ăştia. Căci le citeşti pe faţă cât sunt de laşi.

— In ceeace mă privește — spuse Ettore — mi-am salvat cel puțin pumnalul. Cu ăsta voiu izbuti să-l țin în șah pe Șeik și pe grec. Dar tu de ce fel de arme dispui?

— Eu? Am o cheie de ceasornic, altceva nimic!

— Bine, atunci îți vom face rost de o armă. Mullah, băiatul ăla de treabă, căruia îi datorăm multă recunoștință, va fi el în stare să ne procure o armă, sau ceva asemănător. — Ah! dar uite-l că a și venit!

— Am adus funiile pe cari le-ați cerut, stăpâne, șopti tânărul arab, întinzându-i-le.

— Sunt subțiri, dar destul de trainice, spuse Ettore, predând frânghiile lui Tric-Trac și spunându-i să le vâre în buzunar. Acuma mai am nevoie și de niște cârpe, pe cari să le pot întrebuința drept călușuri.

— Uite-le! spuse Mullah, rupând câteva fâșii din cuverturile de mătase de pe divan.

Ettore le vârî în buzunar, apoi se adresă din nou arabului:

— Acuma se pune chestia să ne procurăm arme. Îți este cu putință să ne faci rost de așa ceva?

— O, stăpâne — răspunse cu tristețe tânărul — cu asta nu vă pot servi. In palat, numai eunucii au dreptul să fie înarmați. Nouă, sclavilor, ne este strict interzis să purtăm asupra noastră chiar un simplu cuțit.

— Halt! exclamă Tric-Trac, dând fuga spre Mullah. Spune-mi te rog, scumpe domnule Mullah, se mănâncă în palatul dv., fripturi, găște, curcani sau ceva asemănător?

— Da, răspunse arabul.

— Ei bine, omule, atunci trebuie să existe un cuțit de tăiat cărnurile astea gustoase.

Sclavul răspunse, oftând:

— Un astfel de cuțit nu se poate găsi, căci mâncărurile sunt aduse la masă gata tăiate și cuțitele

sunt date în păstrarea unui slujbaș, care le ține sub cheie, împreună cu toată vesela.

— Poate că se găsește un drug de fier pe undeva? întrebă Ettore.

— Da, asta e cu putință, spuse tânărul sclav și în ochi i se aprinse o lucire de bucurie. Jos în curte sunt drugi de fier, cari provin dela un grilaj care a fost înlocuit de curând. N'au fost încă duși de acolo și vă pot aduce atâția câtidoriți, stăpâne.

— Ascultă, Mullah — spuse Ettore — înainte de a te duce, vreau să-ți pun o întrebare. Eu știu că nu-l iubești pe Șeik, ci dimpotrivă, îl urăști.

— Cum să nu-l urăsc, răspunse tânărul. El a omorât doar pe tatăl meu, când ne-a atacat lagărul pe ascuns, și tot dânsul m'a târât în sclavie, pe mine, care sunt fiul căpeteniei beduinilor.

Da, îl urăsc, dar nădăjduiesc că în noaptea aceasta, Furiile răzbunării vor înconjura palatul, — căci eu îți ghicesc intențiile, stăpâne, — tu vrei să-l ucizi pe Șeik.

— Și dacă ar fi astfel? întrebă Ettore.

— Atunci vreau să-ți fiu de ajutor, chiar dacă m'ar costa viața.

— Bine, Mullah, primesc ajutorul tău, și dacă izbutim să ne aducem la îndeplinire planul, atunci vei merge cu mine, și-ți vei recăpăta libertatea.

— Nu libertatea mea stăpâne! exclamă arabul, căzând la picioarele brigandului. Vreau să merg cu tine, pentru ca să-ți fiu sclav.

Ettore luă mâna tânărului și-l ridică, apoi îl strânse la pieptul său.

— Nu vei fi sclavul meu, căci un creștin nu cunoaște sclavia, — ci prietenul, servitorul meu de încredere. Vrei?

— Mai întrebi, stăpâne! exclamă Mullah, și Ettore nu-l putu împiedica să se lase din nou în genunchi și să-i sărute picioarele.

— Atunci voiu avea un coleg, spuse Tric-Trac. Cu atât mai bine, vom împărți slujba frățește.

Gătitul va rămâne și de-acum încolo în sarcina mea, căci la asta nu renunț atât de ușor, — dar spălatul vaselor, îl las pe seama ta.

— Voiu face totul, numai să pot scăpa din sclavia Șeikului, spuse Mullah, cu tristețe în glas.

Apoi părăsi în grabă încăperea și nu trecu mult că se reîntoarse cu două ștângi de fier, sub greutatea cărora mergea încovoiat.

Cereți mâine numărul 165 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Astea sunt niște scobitoare foarte simpatice, spuse Tric-Trac, luând în mână drugii și rotindu-i deasupra capului. Mi-aș permite să-l sfătuiesc pe onorabilul domn Șeik din Among să contracteze cât mai repede o asigurare contra accidentelor, căci dacă, întâmplător, capul său va veni în atingere cu aceste bastonașe, zău că n'aș mai da nicio centimă pentru creerul său.

— Tăcere! spuse Ettore. Aud pași. Mi se pare că vine Șeikul să-l viziteze pe grec.

CAP. 165

Negustori de carne vie

Intr'adevăr, brigandul nu se înșelase. Șeikul din Among era acela care străbătea acuma coridorul în care răspundeau odăile. De-abia i se auzeau pașii, căci purta în picioare pantofi din piele de safian, brodați cu aur. Nu mai purta nici veștmântul luxos din timpul zilei, ci o pijama din catifea albastră.

In spatele Șeikului mergea eunucul Kașir, care-i lumina drumul cu o lampă.

Kașir îndeplinea la palat funcția unui eunuc-șef, era considerat drept omul de încredere al stăpânului său și în multe împrejurări el era acela care se pricepea să întărâte lăcomia și cruzimea Șeikului, căci atunci când era vorba de prădat ceva, își scotea și dânsul o parte din câștig.

Cei doi ticăloși ajunseră la ușa care dădea în odaia grecului. Kașir o deschise și intrară înăuntru.

Grecul stătea la o măsuță, unde tocmai isprăvise de mâncat.

Pangalos era un omuleț firav, osos, cu o figură respingătoare, de pasăre hrăpăreață. Buzele

groase dispăreau aproape sub barba care începea să încărunţească.

Când intră Şeikul, Pangalos îşi şterse buzele unsuroase încă de grăsime, apoi se ridică repede şi se înclină atât de adânc, încât fruntea îi atinse aproape podeaua.

— Ei, ai venit iarăşi, grecule! spuse Şeikul. Nădăjduiesc că de data asta punga îţi este plină, căci am ceva marfă pentru tine, pe care mi-o vei plăti, însă, mai scump ca data trecută, când ţi-ai bătut joc de mine cu nerușinare.

— Jur pe Dumnezeul nostru — spuse grecul, împreunând mâinile — şi pe profetul vostru Mahomed — bine-cuvântat să-i fie numele! — că la marfa pe care am cumpărat-o rândul trecut aici, am pierdut o groază de bani, şi am venit acuma, Prea Înălţate Şeik, cu nădejdea că mă vei despăgubi pentru pierderea suferită.

— Minţi, grecule! strigă Şeikul, şi se duse să se aşeze pe divan. — Da, minţi cu nerușinare, căci nu faci tu afaceri la cari să pierzi parale.

Oare n'au fost femei minunate acelea pe cari ţi le-am vândut atunci? Negresa aceia din Dar-es-Salam mai ales — nu avea dânsa carnea neagră şi tare ca abanosul şi trupul tot atât de mlădios ca un palmier? De trei ori m'am înfruptat numai din trupul ei, şi ţi-am şi vândut-o.

— Prea Înălţate Şeik — spuse grecul făcând o mutră nevinovată — nu există articol mai prost ca o negresă.

Dar dacă de data asta ai marfă bună, albă, cu trup bine format, tânără, cu dinţi ca fildeşul şi dresată puţin, atunci putem face o afacere bună, căci am comenzi pentru aşa ceva.

— Dă-i lista, Kaşir, porunci Şeikul. Ai făcut-o doar! In total sunt şapte femei pe cari vreau să le îndepărtez din seraiul meu.

Allah e mare și Mahomed e profetul său. M'au costat bani mulți, nu glumă.

Dar vei găsi pe lista asta descrierea exactă a sclavelor respective, și prețul lor, în acelaș timp. Hotărăște-te, vrei să le cumperi?

— Iertare, a-tot-puternice Șeik — răspunse grecul — de când e obiceiul să cumperi mâța în sac? Trebuie să văd întâi marfa, ca să pot spune dacă-mi place.

— Grec mizerabil! strigă Șeikul. Dea Mahomed să plouă cu pietre peste capul tău, — dea dânsul să te sfâșie toți monștrii mărilor! Când ți-am mai vândut eu marfă, care să nu fie bună, ai?

Dar fie! O vei vedea. Te voiu duce mai târziu în serai, deși îmi încarc cugetul cu un mare păcat, lăsând pe un necredincios să calce pragul acestor încăperi. Acuma, însă, ascultă bine ce am să-ți spun!

Glasul Șeikului deveni șoptit, dar Ettore și Tric-Trac, cari stăteau de-acum lângă ușă, pe dinafară, își lipiră urechile de dânsa, ca să nu piardă niciun cuvânt. Și o mânie cumplită puse stăpânire pe brigand, când îl auzi pe Șeik spunând:

— Grecule, am în seraiul meu o femeie, cum n'ai văzut alta la fel până acuma.

E frumoasă ca o zână din Paradis, frumoasă ca aleasa lui Mahomed.

Părul ei se aseamănă cu mătasea din care se fac cele mai scumpe veștminte; — ah, grecule, îmi pierd mințile numai când mă gândesc la trupul ei minunat! In viața ta n'ai văzut ceva asemănător.

E atât de bine legată, de parcă Allah însuși a creiat-o cu mâinile sale. Buzele ei sunt ca coraliile, ochii ei ca niște stele picate din cer... Răsuflarea ei e atât de dulce și aromată ca vinul pe care-l vom gusta colo sus, în câmpiile elisée, în care Mahomed își primește pe credincioșii săi... Și amorul eit rebuie să fie tot atât de arzător ca flacă-

rile cari te vor arde pe tine, după ce vei muri, câine necredincios.

Descrierea asta ispititoare îl aduse pe grec într'o stare de iritație. Umbla nervos încolo și încoace și-și trecea mâna tremurândă prin barba stufoasă.

— Ai milă de mine, Prea Înălțate Șeik! exclamă el. Vrei să mă faci să-mi pierd mințile? Imi zugrăvești un tablou, care n'are pereche pe acest pământ, dar dacă ar exista în realitate o asemenea femeie, de cine ar fi mai demnă decât de tine, a-tot-puternice stăpân? Ție ți se cuvine tot ce e bun și frumos pe acest pământ.

Vorbele acestea îl liniștiră oare-cum pe Șeik. El întinse grecului mâna sa și acesta o duse respectuos la buze. Dar apoi își întoarse repede fața și scuipă, de parcă ar fi atins cu gura o spurcăciune.

— Şi acuma ascultă ce este cu femeia aceasta! spuse Şeikul.

Intâmplarea singură mi-a adus-o în mână şi numai prin şiretenie am izbutit s'o hotărăsc să meargă în seraiul meu. Acolo i se va da o băutură ameţitoare, ea va adormi şi apoi.... apoi va fi a mea.

— Dumnezeu să te bine-cuvânteze, stăpâne! exclamă grecul. El să-ţi hărăzească zece femei dintr'astea în fiecare noapte, spre binele tău şi al meu... Dar de ce povesteşti prea-supusului tău sclav istoria aceasta? Ce este dânsul pe lângă tine? Un pumn de ţărână şi atâta tot.

Eu sunt faţă de tine, ceeace este şacalul faţă de elefantul puternic, faţă de leu, regele animalelor. Cum poate ajunge la mine o astfel de femeie?

— O vei avea, grecule, şi asta chiar în zorii zilei, căci ascultă ce am să-ţi spun:

Soţul acestei femei se află în palatul meu, şi el nu trebuie s'o mai vadă, după ce dânsa va fi fost a mea, căci altfel ea se va plânge lui împotriva mea şi dorinţa-mi e să nu mă cert cu ghiaurul ăsta...

Ştii prea bine că ghiaurii sunt uniţi între dânşii, — omul acesta va reclama la consulul din Tripolis şi consulul poate să mă tragă la răspundere... Eu, însă, nu vreau să fiu amestecat în astfel de chestiuni.

— Sfinte Dumnezeule, ce cap luminat ai! făcu grecul. Păcat numai că şi acesta trebuie să putrezească în pământ!

Vorbeşti ca un înţelept, din gura ta curg perle, smaragde, rubine şi toate celelalte pietre scumpe.

Da, ai dreptate, trebuie să te păzeşti cât mai mult. Oamenii ăştia ţin unul la altul, vin cu război împotriva ta şi dau foc la tot ce întâlnesc în cale. Şi atunci ce va mai rămâne din palatul tău?

— Aşa este, grecule. De-aceea vreau să lucrez cu viclenie. Femeia asta frumoasă trebuie să-mi

aparţie, şi asta e tot atât de sigur, precât e sigur că Mahomed stă la picioarele lui Allah. Căci nici odată nu voiu mai întâlni un trandafir mai delicat, niciodată nu va mai simţi trupul meu o atingere mai voluptoasă, niciodată nu voi mai gusta un fruct atât de dulce....

Pangalos îşi ieşi din fire în vreme ce Şeikul vorbea astfel. Plescăia din limbă cu lăcomie, îşi freca pieptul cu mâna dreaptă, sărea de pe un picior pe celălalt şi spuse de-odată:

— Incetează, Prea Inălţate şi puternice Şeik! Ce vrei să faci din supusul tău servitor? Ce câştig eu dacă vei mirosi trandafirii şi dacă vei gusta din curmalele aromate cari cresc în Paradis?

— Allah să te strivească în mânia sa nemărginită, câine necredincios, — strigă Şeikul — dacă mă vei mai întrerupe din vorbire. Când va fi trecut noaptea, ţi-o voiu preda pe această femeie şi va trebui să dispari imediat cu dânsa, atât de repede încât să nu te poată ajunge armăsarii cei mai iuţi....

Femeia îţi va aparţine şi încă pe un preţ scăzut, asupra căruia vom cădea de acord. Dar când vei fi plecat, voiu începe să-mi smulg barba şi părul, voiu da buzna în odaia ghiaurului, şi-i voiu spune că un grec cu numele de Pangalos, a pătruns astă-noapte în seraiul meu şi i-a furat soţia.

Pangalos făcu de-odată o mutră foarte uimită şi ochii săi priveau cu neîncredere la Şeik.

— Ah! aşa care va-să-zică! exclamă el apoi. Am bănuit eu îndată că vei încărca toată vina pe spinarea bietului grec. Bate seaua să priceapă iapa, cum zice poporul.

Când îi vei spune asta ghiaurului — Prea Luminate Stăpâne — dânsul va încăleca îndată pe un armăsar focos şi va alerga după mine, iar când îmi va da de urmă, nu-mi va lăsa teafăr niciun ciolan. Mă va arunca în nisipul pustiului ca să mă

prăjească soarele, mă va zdrobi de primul copac întâlnit în cale, încât mi se vor risipi creerul şi tot ce mai am în mine.

— Ei, şi ce-i cu asta? spuse Şeikul. Are vreo importanţă dacă un păduche ca tine mai rătăceşte pe pământ sau nu?

De-altfel, tu eşti destul de viclean, grecule, ca să înlături primejdia. Cunoşti ţinutul, pe când el nu-l cunoaşte deloc. Ştii tu destule ascunzători unde să te poţi furişa cu marfa.

Gândeşte-te, Paugalos, că poţi lua o avere întreagă pentru femeia asta, dacă o vei duce la târg. Ţi-o vor rupe din mână şi vei lua pe dânsa atâta aur cât cântăreşte trupul ei.

— Crezi cu adevărat, Atotputernice Şeik? Să mă pedepsească Dumnezeu.... dar aşi avea poftă să mă măsor cu ghiaurul ăsta.

In definitiv, ce-mi poate face el? Port doar întotdeauna la mine un pistol încărcat, şi-l pot culca la pământ dacă-mi va căuta pricină.

— Fireşte că poţi s'o faci, şi dacă îl vei şi îngropa apoi, nu va afla nimeni de fapta ta.

Dă-mi mâna, deci! Afacerea s'a făcut! O iei în primire mâine dimineaţă pe frumoasa Letiţie, şi în schimb îmi îngădui să te dau drept răpitorul ei.

— Asta e o afacere păcătoasă de tot! oftă grecul. Dar ce să fac, vremurile sunt grele....

Aşa dar, m'am hotărât, Atotputernice Şeik! Voiu fugi cu frumoasa Letiţia!

— S'a făcut! spuse Şeikul. Acuma sărută-mi picioarele, apoi ne vom duce îndată în serail, pentru ca să vezi şi marfa cealaltă, care va mai rămâne la mine, până vei putea să ţi-o iei. Dar un mic aconto va trebui să plăteşti. — Câte parale ai la tine?

— Câteva mii de ţechini, răspunse grecul, punându-şi mâna pe pântece. Dar întâi să văd marfa,

Prea puternice Şeik, apoi banii. Ştii bine, că atunci când e vorba de afaceri, încetează orice prietenie.

— Inainte de a călca pragul seraiului meu, îmi numeri aici pe masă o mie de ţechini, spuse Şeikul. Am de făcut o plată la Tripolis şi omul meu trebuie să plece încă în noaptea asta. Haide, scoate banii!

Oftând, gemând şi blestemând, grecul se întoarse şi se duse într'un ungher al camerei, îşi desfăcu haina, scoase punga şi începu să numere ţechinii, stând cu spatele la Şeik. Apoi se apropiă de masă cu mâinile pline cu aur, îl puse jos şi oftă iarăşi.

— Socot că mia asta de ţechini, ar putea fi preţul pentru frumoasa Letiţia, spuse Şeikul. Când o vei fi văzut, vei fi şi tu de părere că pentru suma asta e aproape dăruită.

Ei, Kaşir, numără banii şi vezi dacă sunt într'adevăr o mie de ţechini, apoi expediază imediat curierul spre Tripolis.

Eunucul se apropiă de masă, clătinându-şi trupul gras pe picioarele-i subţiri. După ce numără monezile, se adresă Şeikului:

— E în regulă, stăpâne; întocmai o mie de ţechini.

— Pune-i în buzunar, dar înainte de a expedia curierul, condu-ne la serai. Ai cheia la tine?

— Da, o am la mine, n'o scot niciodată dela piept, căci în apartamentele femeilor nu poate intra decât bunul meu stăpân, cu a cărui noblеţe de caracter nu se poate asemăna nimeni pe pământ.

— Să pornim, deci!

— Iţi cer de o mie de ori iertare, Prea puternice Şeik, dar vreau o mică chitanţă pentru cei o mie de ţechini. E doar o adevărată avere, şi, pentru orice eventualităţi, omul trebuie să se asigure.

— Câine de grec! răcni Şeikul, aruncând cu pantoful în capul lui Pangalos. Cuvântul unui Şeik nu valorează mai mult decât o mie de chitanţe?

— Dar ce, am cerut eu o mie? Una singură doar, nu mai mult.

— Vei primi imediat chitanța, grecule! tună de-odată o voce din ușă. O chitanță pe care o vei ține minte câte zile vei avea.

In acciași clipă Egizio Ettore dădu buzna în odaie, și în urma sa veneau Tric-Trac și Mullah.

Uimirea ticăloșilor fu atât de mare, încât nu avură nici răgazul să scoată un țipăt.

Mullah încuiă imediat ușa în urma sa și băgă cheia în buzunar.

— La fereastră! porunci Ettore și Tric-Trac își luă pe dată postul în primire, pentru a împiedica pe vreunul din cei trei mizerabili să sară în curte.

Șeikul fu cel dintâi care-și recăpătă cumpătul. El sări în sus de pe divanul unde stătuse, și încercă să-și ia o poziție demnă.

— Ce cauți aici, străinule? întrebă dânsul. De ce mă deranjezi în vreme ce eu mă ocup de binele supușilor mei?

Vezi doar, grecul ăsta păcătos a venit la palatul meu să facă o plângere și eu mă lipsesc până și de odihna binemeritată, pentru a-i face dreptate cât mai grabnic.

— Dreptate! răcni brigandul. Dreptate i se va face, las' pe mine!

Nu te obosi degeaba și nu încerca să mă înșeli prin atitudinea ta plină de șiretenie. Am auzit totul, cunosc planurile-ți rușinoase, știu că ești pe punctul să închei un târg rușinos, abuzând de cuvântul frumos al ospitalității. Mi-ai îndepărtat soția printr'un șiretlic și vrei s'o vinzi chiar în noaptea asta. Asta te va costa viața, mizerabile Șeik din Among!

Cu o adevărată săritură de leu, Ettore se năpusti asupra bătrânului arab, îl apucă de piept, îl ridică în sus cu amândouă mâinile, apoi îl zvârli de pământ cu atâta putere, încât Șeikul crezu că i-a bătut ceasul din urmă..

Kaşîr, eunucul, se repezi atunci la uşă, vrând să dispară, dar în aceiaşi clipă Mullah îl izbi în cap cu drugul de fier şi bietul arab se prăbuşi cu zgomot pe podea.

Ettore se aplecă asupra Şeikului, îi legă mâinile şi picioarele, apoi îi vârî în gură un căluş.

Acelaş lucru îl făcu apoi cu Kaşir, care zăcea în nesimţire, aşa că brigandul avu muncă uşoară cu el.

Când se ridică din nou, el întrebă uimit:

— Dar unde o fi grecul — a fost doar aici când am intrat?

— Căpitane — răspunse Tric-Trac, am vrut să-l înhaţ pe nemernicul acela, dar el mi-a alunecat din mâini ca un peşte şi s'a ascuns colo, sub pernă. Vino încoa, căpitane, de aici îi poţi vedea mutra scârboasă.

— Ieşi afară, greculet Strigă Ettore cu ton poruncitor.

— Prea stimate domn! spuse Pangalos, de sub pernă, cu un glas care trăda lămurit spaima de care era cuprins. Dumnezeu să mă pedepsească, — am înebunit eu oare, n'am văzut eu cum te-ai jucat de-a mingea cu Atotputernicul Şeik, şi n'am fost oare de faţă când l-ai culcat la pământ pe onorabilul domn Kaşir, cum face măcelarul cu vita?

Prea stimate domn, nu te îngriji deloc de mine, căci stau cât se poate de comod aici şi nu mi-aşi dori niciodată un culcuş mai bun.

— Tric-Trac! porunci Ettore, scoate-l afară de picioare pe grec.

Dar asta nu era atât de uşor cum îşi închipuia Ettore.

Grecul dădea furios din mâini şi din picioare, se zvârcolea ca un şarpe, sub pernă, se ridica, se lăsa iar jos, frământându-se ca un peşte viu.

Cu chiu, cu vai izbuti parizianul să-l apuce de piciorul stâng şi să-l tragă afară.

— Leagă-l şi vâră-i un căluş în gură! porunci Ettore.

Dar Pangalos se lăsă în genunchi în faţa lui şi-şi împreună mâinile.

Se rugă, imploră, plânse, sughiţă, vorbi în toate limbile, se jura că e nevinovat, — dar toate astea nu-i ajutară la ceva.

Tric-Trac îl culcă la pământ, îl legă zdravăn mâinile şi picioarele şi-l reduse la tăcere vârându-i un căluş în gură. Apoi îl ridică sus şi-l aşeză pe masă.

— Cu asta am făcut ce era mai important, spuse Ettore. Şi acuma, Mullah, scoate din buzunarul eunucului cheia dela serai.

Porunca fu repede îndeplinită.

Impreună cu cei doi tovarăşi ai săi, brigandul părăsi încăperea, încuiând cu grijă uşa în urma

lui şi sub conducerea tânărului arab, porniră spre harem.

Străbătură curtea şi ajunseră la uşa care dădea în apartamentul femeilor.

CAP. 166

Asaltul asupra haremului

Aici stătea de sentinelă un arab uriaş, care ţinea în mână un iatagan. Mullah se apropiă de dânsul şi-i spuse că Şeikul îi dăduse însărcinarea să conducă în serai pe cei doi străini, şi ca dovadă îi arătă cheia pe care o avea în mână.

Dar eunucul nu se clinti.

Probabil că i se poruncise să nu lase sub niciun motiv ca un străin să pătrundă în apartamentele femeilor.

— Asta va fi prima jertfă, murmură Ettore. Dumnezeu mi-e martor că n'am nicio vină.

Se apropiă de eunuc, dar în aceiaşi clipă acesta se dădu îndărăt şi se pregăti de apărare.

Brigandul, însă, fu mai repede ca el. Cu o mişcare fulgerătoare, dânsul împlântă pumnalul în pieptul păzitorului haremului. Uriaşul căzu mototol la pământ şi n'avu nici măcar răgazul să scoată un strigăt.

Cei trei tovarăşi trecură peste trupul eunucului şi pătrunseră într'o sală cu colonade.

Situaţia era mai critică aici, căci se aflau patru eunuci, cari dormitau pe pernele ce împrejmuiau pereţii de marmură.

Ei îi zăriră, însă, pe străini şi săriră în picioare.

Dar Ettore nu le dădu răgaz să atace. Se aruncă asupra celui dintâi care-i ieşi înainte, îl culcă la pământ, îi puse piciorul în piept şi imobilizându-l astfel, se luă la luptă cu un al doilea, care vruse să vie în ajutorul camaradului său.

Tric-Trac izbutise și dânsul să facă nevătămător pe al treilea eunuc, în vreme ce Mullah se lupta cu cel din urmă, pe care-l răni la umăr.

Ettore smulsese sabia eunucului cu care luptase și cu o singură lovitură îl lăsă neînsufleţit. Apoi se repezi la celălalt și cu o lovitură în piept îl făcu să-și piardă cunoștința.

Scăpându-se, astfel, de atacatorii săi, Ettore putu să alerge acum în ajutorul lui Mullah, care se afla în primejdie mare.

Când eunucul văzu că brigandul se repede la el, își lăsă victima în părăsire și răcnind din tot pieptul începu să alerge pe scară în sus alarmând toată casa.

— Mii de draci! exclamă Ettore. Asta ne aduce în spinare toată șleahta.

Luă o hotărâre repede și urmărindu-l pe fugar, îl ajunse în clipa când acesta se pregătea să dispară în dosul unei draperii. Cu o lovitură măiastră aplicată în bărbie, îl culcă la pământ, unde rămase în nesimţire.

Dar strigătele și zgomotul din timpul luptei, alarmaseră pe ceilalți paznici ai seraiului.

In total se aflau încă paisprezece eunuci înarmați în aripa aceasta a palatului, și înainte că Ettore și tovarășii săi să-și poată da seama de ceva, se văzură împresurați de garda palatului și o pădure întreagă de lăncii se îndrepta spre ei.

Niciodată în viața lui, nu se aflase încă brigandul într'o situație mai critică, și cu mai puține speranțe de izbândă.

Dar niciodată nu era vorba pentru el să lupte pentru un scop mai înalt, ca în momentul de față.

Dar, fără să știe, Ettore avea un tovarăș, care trebuia să-i ajute în lupta aceasta: lașitatea acestor orientali — o lașitate care nu cunoștea margini.

Erau paisprezece contra trei, dar acești trei erau bărbați hotărâți, și știau pentru ce scop nobil lup-

tau, — pe câtă vreme cei paisprezece potrivnici ai lor erau creaturi cari îndeplineau o slujbă pentru care erau plătiți, și n'aveau deloc pofftă să-și puie pielea în joc, pentru interesele altora.

Deaceea, când Ettore culcă la pământ, cu o lovitură de sabie, pe cel dintâi eunuc care-i ieși înainte, toți ceilalți se dădură îngroziți înapoi.

Atunci Tric-Trac și Mullah se năpustiră după ei, agitând amenințător drugii de fier.

Răcnind ca turbații, eunucii dădură buzna spre ieșire și Ettore văzu de-odată că drumul spre apartamentele femeilor era liber înaintea sa.

Deși știa bine că avea dușmanul în spate și că ușa putea fi încuiată în urma lui, curajosul brigand nu șovăi o clipă să caute a se apropia cât mai curând de scumpa sa Letiția.

— Tric-Trac — porunci el parizianului — rămâi la ușă și împiedică să ne închidă drumul.

Apoi o luă repede pe scări în sus și în curând se văzu într'un coridor lung, de unde dădeau multe uși...

Rămase nehotărât în loc, neștiind în care odaie s'o caute pe Letiția. Dar pe când se gândea la aceasta, auzi de-odată vocea iubitei sale:

— Nu, nu mă veți putea sili să beau licoarea asta! Voi strânge dinții că să nu-mi puteți turna nicio picătură. Știu că vreți să-mi dați o băutură adormitoare, știu totul, dar îmi voiu apăra cinstea, atâta vreme cât va mai exista în mine o scânteie de viață!

Ca un tigru înfuriat, Ettore se năpusti la ușă; cu o izbitură de picior o sfărâmă și trecând peste dărâmături pătrunse într'o încăpere mică, unde i se înfățișă o priveliște ciudată.

Cereți mâine numărul 166 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 1.

Letiția se afla aici, dar el de abia putu s'o recunoască...

Nu mai purta veștmintele în cari o văzuse ultima oară, ci cu totul altele, de un lux neobișnuit, — mătase albă țesută cu aur.

Probabil că fusese înveștmântată ca o femeie de harem, în vederea apropiatei vizite a Șeikului. In părul ei negru ca abanosul scânteiau perle de toată frumusețea.

In fața Letiției stătea o arăboaică bătrână, care ținea în mână un pocal.

Ettore își dădu seama îndată cum stau lucrurile.

Bătrâna aceasta primise porunca s'o silească pe Letiția să bea băutura care trebuia s'o aducă în stare de nesimțire.

Inainte ca femeia, cuprinsă de groază, să poată face un pas îndărăt, Ettore o și înșfăcase, culcând-o la pământ.

Dar renunță s'o ucidă; îi aplică doar câțiva pumni zdraveni.

Bătrâna începu să se zvârcolească ca un șearpe și se chirci, pentru a-și apăra fața și mâinile de lovituri.

Ettore întinse brațele și, cu un strigăt de ușurare, Letiția căzu la pieptul său.

— O, iubitule! exclamă frumoasa Madonnă. Cât am suferit în cele câteva ceasuri de când ne-am despărțit! Dac'ai ști, Egizio, dac'ai putea bănui numai!

— Știu totul — răspunse el — știu că trebuiai să devii una din femeile haremului Șeikului, știu că vroiau să-ți dea licoarea asta pentru a te ameți, știu că Șeikul din Among e un ticălos fără pereche. Dar te voiu răzbuna, încrede-te în mine!

Se lipi drăgăstos de dânsa, și-i acoperi cu sărutări fierbinți gura, ochii și obrajii.

Era atât de fericit s'o poată ţine în braţele sale pe femeia ce-i era atât de scumpă!

— Dă-ţi jos veştmintele astea de pe trup, Letiţia spuse el. Nu te pot privi îmbrăcată cu ele.

Dar stai! Asta ne va face să pierdem timp. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să fugim, aşa cum ne aflăm.

— Să fugim? exclamă biata femeie.

— Cât mai repede cu putinţă. Nicio clipă nu mai suntem siguri aici. Da, să fugim, Letiţia, să întoarcem spatele acestui loc blestemat!

Frumoasa Madonnă nu mai pierdu niciun minut, îşi petrecu braţul în jurul brigandului şi-l urmă.

In odăile femeilor domnea mare zarvă.

Ingrijitoarele haremului, speriate de larma grozavă, alergau ca ieşite din minţi. Nu ştiau ce se întâmplase şi credeau, probabil, că o armată întreagă atacase palatul stăpânului lor.

Când Ettore şi Letiţia ajunseră în vestibul, îi găsiră pe Tric-Trac şi Mullah la posturile lor.

O spaimă atât de mare pusese stăpânire pe întreg palatul, încât nimeni nu cutezase să intre în serai.

Dar nu era timp de pierdut, căci în cele din urmă oamenii Şeikului tot vor prinde curaj şi atunci brigandul va avea de-a-face cu un duşman de o sută de ori mai puternic decât dânsul.

Brigandul se mai temea că vestea faptei sale s'ar putea răspândi în toată localitatea, şi dacă locuitorii din Among îl urau probabil pe Şeik, nu e mai puţin adevărat că nu vor lăsa să treacă prilejul de a rupe în bucăţi pe un ghiaur.

— Mullah — strigă Ettore — acuma depinde numai de tine să ne scoţi de aici cât mai repede cu putinţă. Unde sunt grajdurile palatului?

— Te voiu conduce la ele, spuse tânărul arab. Dar înainte de a fugi, ascultă-mi sfatul.

— Vorbeşte!

— Ai dăruit viaţa acestui Şeik blestemat, dar rău ai făcut. Ucide-l, căci e un vierme păcătos, şi dacă nu vei face asta, te vei căi amar. Căci, crede-mă, el va face totul, pentru a vă readuce în puterea lui.

— Ai dreptate, Mullah, şi-ţi mulţumesc din suflet pentru sfatul acesta, răspunse Ettore.

Urmaţi-mă, deci, îl vom judeca pe Şeik şi pe complicii săi, şi nu va fi niciun păcat să-i ucidem.

Porniră cu toţii spre aripa cealaltă a palatului şi după câteva minute intrară în odaia în care Şeikul, grecul Pangalos şi eunucul Kaşir, zăceau încă la pământ, legaţi zdravăn.

Brigandul nu şovăi o clipă şi începu judecata.

Primul la rând fu eunucul. Tric-Trac şi Mullah îl luară în primire. Nu trecu mult şi corpolentul arab se zbătea în chinurile morţii pe podea, până îşi dădu sfârşitul.

Veni apoi însuşi Şeikul la rând. Ettore îi tăie funiile şi-l ridică în picioare.

— Şeikule din Among — strigă el, apropiindu-se cât mai mult de dânsul — ţi-a sunat ceasul din urmă. Ai fost un tiran şi ţi-ai meritat de o mie de ori moartea pe care ţi-o pregătesc acum.

Nu vreau să te chinuiesc prea mult. Un om care îşi bate joc de ospitalitate, nu merită o soartă mai bună.

Inainte ca Şeikul să fi avut timpul să răspundă ceva, Ettore îi înfipse pumnalul în piept şi nenorocitul se prăbuşi la pământ, într'un lac de sânge.

Intr'acestea, grecul tremura din toate mădularele şi implora mila Cerului, căci îşi dădea bine seama că acuma îi va veni şi lui rândul.

— Deschideţi fereastra — porunci Ettore. Ticălosul acesta nu merită nici măcar să moară de mâna mea.

Spânzurați-l de fereastră, căci ori-cum era hărăzit spânzurătorii.

— Ia-ți banii mei — se adresă el lui Ettore — ce altceva poți vrea decât bani?

Dumnezeule sfinte, când oferi cuiva aur curat, strălucitor, e o afacere cât se poate de bună!

— Afacerea noastră se va încheia îndată, spuse Ettore. Luați-i banii și apoi spânzurați-l!

Trîc-Trac se repezi la grec și-l prădă de tot ce avea asupra lui.

Își petrecu în jurul mijlocului punga lui Pangalos, iar Mullah vârî în buzunar cei o mie de techini cari mai erau pe masă și cari constituiau prețul luat de Șeik pentru vânzarea Letiției.

Apoi îl ridicară pe grec, îl duseră la fereastră, unde Ettore atârnase de-acum o frânghie cu un

laţ. Şi mai înainte ca Pangalos să-şi poată da seama de ceva, cei doi tovarăşi ai brigandului îi vârâră capul în laţ. Grecul scoase un ţipăt, dar numai unul singur. Apoi începu să se zbată cu furie, ridică braţele în aer, îşi chirci trupul şi în cele din urmă rămase ţeapăn. Îşi primise pedeapsa.

Letiţia îşi întorsese capul, ca să nu vadă spectacolul îngrozitor.

Acuma, când execuţiile fuseseră îndeplinite, ea se apropiă de Ettore şi-l imploră să părăsească palatul cât mai repede.

— Imediat, răspunse brigandul. Inainte, însă, voi aprinde o torţă deasupra oraşului Among, pentru ca arabii de pe aici să-şi dea seama pe cine a adăpostit în noaptea aceasta palatul Şeikului lor.

Da, să afle şi dânşii că eu sunt Egizio Ettore, stăpânul Fontanellei.

Tric-Trac! Dă foc acestui cuib de păcate. Nicio piatră să nu mai rămâie dintr'însul!

— La ordin, căpitane, răspunse parizianul. Voiu aprinde un focuşor ca să-i muşte la ochi pe locuitorii din Among.

Dar dă-mi voie, căpitane, să-ţi fac o propunere practică. Ce-ar fi să facem mai întâi o vizită în tezaurul Şeikului, căci presupun că e binişor garnisit?

Ettore făcu un gest de împotrivire.

— Te opresc, Tric-Trac, să faci aşa ceva. Nimeni nu trebuie să spuie despre Egizio Ettore că l-a prădat pe mizerabilul acesta. Dacă se găsesc comori pe aici, atunci să se prăpădească odată cu casa.

Nu, aşa sărac cum am intrat în ţara asta vreau şi s'o părăsesc. Să mă cunoască oamenii de pe aici ca răzbunător, dar nu ca bandit.

Şi tu, Mullah — se adresă acuma tânărului arab — înşeuează doi cai buni pentru mine şi Letiţia! Opera de răzbunare o va aduce la îndeplinire Tric-Trac singur.

Mullah îi spuse lui Tric-Trac pe ce cale va putea ajunge la grajd, după ce va fi gata cu lucrul său, apoi se îndepărtă cu Ettore și Letiția.

Străbătură curtea, în care nu se afla nimeni și printr'o portiță intrară în altă curte.

O găsiră și pe aceasta pustie. Oamenii Șeikului fugiseră în grabă căci în tot palatul se răspândise cu iuțeala fulgerului vestea că a sosit un ghiaur cu mulți soldați care a dat năvală în harem.

Când Mullah deschise ușa grajdului, Ettore fu uimit de mulțimea cailor cari se aflau acolo.

Se știe de-altfel, că cea mai prețioasă comoară a beduinului este calul său și în ce privește caii arabi toată lumea e de acord că aceștia sunt cei mai buni din toate rasele existente.

Cu privire de cunoscător, Ettore alese în grabă câțiva armăsari, și Mullah se puse îndată pe lucru ca să-i înșeueze.

— Stăpâne — spuse el — nu știu cât timp va dura până să putem ajunge în vreun oraș locuit, unde să putem fi în siguranță, de aceea ar fi bine să ne îngrijim de ceva alimente.

— In cazul acesta ia tot ce se poate lua, spuse brigandul.

Mullah se îndepărtă, și se întoarse peste cinci minute cu un coș în care pusese în grabă tot soiul de alimente.

Coșul acesta îl fixă de șeaua calului pe care vroia să-l încalece el, și de-abia termină operația, că își făcu apariția Tric-Trac.

— Căpitane — spuse parizianul — peste câteva minute va izbucni focul, și în așa fel încât nici pompierii din Paris nu-l vor putea stinge.

Ettore nu mai pierdu vreme, duse caii în curte, o așeză pe Letiția în șea și încălecă el-însuși pe spinarea armăsarului său. Același lucru îl făcură Tric-Trac și Mullah, apoi își luară cu toții vânt.

Sub conducerea tânărului arab ei apucară pe

un drum ocolit, ca să nu treacă prin orașul Among.

După ce călăriră vreun sfert de ceas, Ettore observă pe cer o roșeață vie și când își întoarse privirea, văzu că palatul Șeikului era în flacări.

Acoperișul ardea cu furie de-acuma și cuibul acela păcătos se consuma cu o repeziciune uimitoare.

— Distrugeți totul, flacări cutropitoare! strigă Ettore. Și tot așa cum veți distruge palatul acesta, ștergeți și numele omului căruia i-a aparținut, pentru ca să nu-l mai rostească nimeni, niciodată.

Bătrânul acesta a fost un stăpânitor, dar el și-a bătut joc de misiunea sa sfântă, a înjosit noțiunea de ospitalitate și prin asta a păcătuit față de o lege omenească, în fața căreia se închină până și cele mai sălbatice popoare.

Pe noi, însă, lasă-ne să uităm ceeace am îndurat în această casă.

Inainte, prieteni, să căutăm a ajunge într'un loc unde trăiesc oameni mai buni și mai cinstiți.

Și goniră înainte, lăsând în urma lor spectacolul înfiorător al orașului în flacări.

CAP. 167

Colonelul Gregory

— Suntem pe deplin înțeleși Mr. Vane, spuse d-na Mabel Hughes, cu accentul ei pitoresc și se ridică repede de pe scaun. — Trebuie să știi anume — adăugă dânsa, și chipul ei mândru căpătă o expresie drăgălașă — că eu sunt o jucătoare primejdioasă. Și după ce am trăit timp de două zile în lenevie, în vila d-tale fermecătoare și în aerul minunat de toamnă, duc dorul unei distracții de felul ăsta. Ce vom juca? Bridge sau vreun joc de hazard? Ca să fiu sinceră, trebuie să mărturisesc că brid-

ge-ul e grozav de plictisitor. Ce-ai spune d-ta de o partidă de poker?

Bancherul nu-şi putea deslipi o clipă privirea dela femeia aceasta minunată, care trecuse de-acum de prima tinereţe, dar care, cu trupul ei minunat şi capul clasic, punea în umbră şi pe cele mai tinere.

— Eu nu pot decât să spun „da" la toate dorinţele exprimate de dv., răspunse dânsul, linguşitor. Ţin foarte mult ca să vă fac şederea aci cât mai plăcută, pentru ca să rămâneţi vreme cât mai îndelungată. Căci în felul acesta mai găsiţi şi pentru mine câteva minute, pe câtă vreme la Londra, treceau uneori zile întregi, fără ca să am plăcerea să vă văd.

Glasul lui Vane, cu intonaţia lui deosebită, spusese frumoasei femei mai mult decât cuvintele, şi dânsa îndreptă spre bancher o privire atât de serioasă şi întrebătoare, încât acesta îşi lăsă ochii în pământ şi începu să-şi frământe degetele, încurcat.

— Ţii atât de mult la asta?.

Mrs. Mabel Hughes lăsase să treacă o pauză destul de mare, până puse întrebarea, şi după tăcerea îndelungată ea sună cu atât mai semnificativ pentru financiarul îndrăgostit până peste urechi. El simţea că în clipa aceasta i se oferea o şansă care, probabil, nu se va întoarce atât de curând, şi luă hotărârea să se folosească de ea, deşi inima îi bătea să se spargă şi nu ştia în ce fel să înceapă.

— Mrs. Mabel — bâlbâi dânsul, şi-şi trecu limba peste buzele fără culoare — trebuie oare să-ţi mai răspund la aceasta?

Cuteză să-şi ridice o clipă ochii şi să îndrepte spre femeia din faţa sa o privire care să înlocuiască cuvintele pe cari nu putea să le găsească. Dar Mrs. Mabel privea ţintă şi visătoare în gol şi numai degetele-i subţiri băteau cu nervozitate pe speteaza

scaunului. Apoi, însă, cu o mișcare repede își aplecă de-odată capul spre Vane și-i atinse ușor brațul, cu mâna ei dreaptă.

— Ce însemnează asta, Mr. Vane? Imi vine să cred că vrei să-mi faci o mărturisire. Gândește-te bine.

— N'am ce să mă gândesc, Mrs. Mabel! gâfâi bărbatul și-i apucă mâna, lucru la care ea nu se

împotrivi. De luni de zile aștept clipa aceasta favorabilă, pentru a vă spune că vă iubesc nebunește și că n'ar putea exista pentru mine fericire mai mare, decât să vă pot determina să-mi deveniți soție....

Vane răsuflă din greu și expresia d-nei Mabel trădă o uimire nespusă.

— Așa dar, nu numai o mărturisire, ci chiar o propunere! spuse dânsa după o pauză și se părea

că faptul acesta o uimise nespus de mult. Şi probabil că acuma aştepţi să-ţi dau un răspuns? — Ce-ar fi dac'aşi spune „da"?

Bancherul apăsă mâna frumoasei femei la pieptul său şi trupul său tresăltă de emoţie.

— Mrs. Mabel, eu...

Amuţi de-odată, căci ea clătină capul cu energie şi-şi retrase mâna dintr'a sa.

— Să fim serioşi, dragă prietene. Mergi la ţintă cu impetuozitatea unui băiat de 18 ani şi eu, cu felul meu potolit, nu te pot urma pe calea asta. Un astfel de lucru trebuie bine chibzuit.

— Chibzuiţi, Mrs. Mabel, — spuse bancherul repede, — chibzuiţi ori-cât vreţi, dar nu spuneţi „nu". — Firește că nu veţi avea de regretat niciodată. Ştiu prea bine că puteţi avea cu totul alte pretenţii, dar nimeni nu vă va putea fi mai supus ca mine...

Frumoasa femeie ridică uşor mâna şi Vane se întrerupse, epuizat.

— Te cred, iubite prietene şi am încredere în d-ta. Pentru astăzi, trebuie să te mulţumeşti cu atâta. — Totuşi — adăogă dânsa, coborând privirea, oare-cum ruşinată — un lucru trebuie să ştii: sunt într'adevăr plictisită de singurătatea în care trăiesc şi doresc în mod sincer să am un prieten desinteresat şi un sfătuitor în acelaş timp. — Dacă te-ai mulţumi cu rolul acesta, mi-ai uşura mult hotărârea.

Bancherul o părăsi pe Mrs. Mabel beat de fericire şi avea senzaţia că sângele începea să-i curgă prin vine cu putere tinerească. Coborî treptele câte două şi sări în maşină cu atâta vioiciune, încât aceasta trosni din încheieturi.

Ca şi în cele două zile din urmă, venise şi astăzi direct dela Bursă, la Newchurch, pentru a se interesa de starea d-nei Hughes şi de dorinţele ei, — şi cu un ceas înainte nici n'ar fi cutezat să

nădăjduiască, cum că vizita aceasta fugitivă l-ar putea aduce la ţinta dorinţelor sale. Faptul se petrecuse în mod atât de subit şi mersese atât de uşor încât Vane se pişca din când în când de obraz, pentru a se încredinţa că nu visează.

Maşina gonea atât de vertiginos prin străzile oraşelului, încât la o încrucişare era cât p'aci să dea peste un bărbat, care tocmai trecea drumul.

Infrânarea bruscă îl făcu pe Vane să privească pe fereastră şi pe chipul său se zugrăvi atunci o uimire vie.

Porunci şoferului să oprească şi se aplecă repede afară:

— Allo, colonele Gregory...

Acesta se întoarse surprins, apoi se apropiă în grabă de maşină. Era îmbrăcat elegant şi chipul său era încă pârlit de soarele verii.

— Ce cauţi d-ta în Newchurch, colonele? întrebă Vane plin de interes, întinzându-i mâna.

— Acelaş lucru aşi dori să-l aflu despre d-ta, Mr. Vane, spuse Gregory, cu un zâmbet fin în colţul buzelor. Când un potentat din City, face plimbări prin locurile astea idilice, în orele când Londra clocoteşte de afaceri, trebuie să existe motive cu totul speciale.

— Am fost la vila mea ca să mai văd ce e pe acolo, răspunse bancherul, puţin cam încurcat. Ţi-am povestit de-acum de asta.

Colonelul dădu din cap şi zâmbi iarăşi.

— Şi eu am venit aici ca să văd ce mai e cu bălţile mele de pescuit. Zilele astea minunate sunt cu adevărat ideale pentru pescuitul ştiucilor.—Dacă te interesează cumva sportul acesta, Mr. Vane, vino şi d-ta odată. Socot să rămân vre-o opt zile pe aici şi locuiesc la „Regina Victoria".

— Mulţumesc, mulţumesc, refuză bancherul politicos. Din păcate, nu mă pricep deloc în materie de pescuit. Numai în apă turbure ştiu să pescuiesc.

Râse zgomotos de gluma aceasta, — dar de-odată se păru că-i vine o ideie, şi stătu pe gânduri câtva timp. S'o facă sau să n'o facă? De fapt, colonelul îi ieşise înainte ca la comandă, dar din seara aceia când fuseseră împreună la Milner, şi care fu urmată de întâmplări atât de misterioase, avea o neîncredere inexplicabilă faţă de colonel, o bănuială pe care nu cuteza să şi-o exprime nici în sinea lui. Şi acuma, când îl revedea pentru prima oară, din seara aceia, pe colonelul Gregory, bănuiala aceasta îi părea absurdă. Cu înfăţişarea lui distinsă, colonelul făcea impresia unui desăvârşit om de lume, şi Vane îşi spuse că n'ar putea găsi un musafir mai reprezentativ şi mai interesant ca dânsul, pentru serata pe care ţinea s'o dea în cinstea d-nei Mabel Hughes. In consecinţă, el se hotărî să nu piardă prilejul.

— Joci poker? întrebă el pe nenusă masă şi privi ţintă pe colonel.

Acesta dădu din cap.

— Fac tot ce este în măsura să-mi omoare timpul

— Minunat. In cazul acesta, te invit la mine pentru poimâine seară. Voiu aranja o partidă intimă. — E dorinţa clientei mele, Mrs. Mabel Hughes — adăogă el, cu un zâmbet, — care se cam plictiseşte pe aici. — Dar o cunoşti pe doamna?

— Numai din vedere! răspunse colonelul, cu regret.

— Atunci te voiu recomanda. Precis la ora 9 te rog. Vila mea o vei găsi.

Strânse mâna colonelului şi se urcă iar în maşină, în vreme ce Gregory, îşi urmă, gânditor, drumul spre „Regina Victoria", pentru a lua masa acolo.

Sosise cam de vreun ceas cu maşina lui şi imediat interprinse o plimbare prin Newchurch, cu interesul unui om străin de localitate. Cu prilejul a-

cesta trecuse şi prin strada tăcută cu casa veche, în al cărui gang apărat de vânt intră pentru o clipă, pentru a-şi aprinde ţigara.

CAP. 168

Pe calea ceă bună

— In al treilea rând... spuse Harry Reffold, aşa de-odată, şi dădu drumul monoclului în palmă, încruntând puţin sprâncenele, cu uimire.

Colonelul Gregory tocmai trecuse pe lângă dânsul şi Harry prinse o privire ascuţită a acestuia, căreia îi răspunse cu indiferenţă.

Se afundă din nou în fotoliul de piele din hall-ul pensiunei, şi acuma, în loc de două chestiuni, îl preocupau trei, care în dimineaţa aceasta îl treziseră din trândăvia ultimelor zile, amintindu-i că scopul şederei sale la Newchurch nu era frumoasa Ana Moran, ci o chestie cu mult mai neplăcută.

Işi spusese lucrul acesta citind o scrisoare ciudată, care ajunsese în mâinile sale în mod tot atât de ciudat.

După o plimbare scurtă făcută în tovărăşia Anei — pe care o întâlnise, întâmplător, pe stradă, — găsise scrisoarea aceasta în buzunarul pardesiului, şi regreta din suflet că nu putuse prinde mâna aceea îndemânatecă, ce o pusese acolo.

Scrisoarea se afla într'un plic comercial obicinuit, care purta adresa lui, era scrisă la maşină, pe hârtie ordinară, şi toate acestea n'ar fi putut spune nimic nici chiar genialului Sherlok Holmes.

Inainte de a desface scrisoarea, Reffold era pregătit pentru orice, dar la ceeace citi într'însa nu se aşteptase deloc, şi avu nevoie de un timp cam îndelungat pentru a-şi recăpăta liniştea faţă conţinutul misivei:

„Ai cutezat să te iei la întrecere cu mine şi pentru aceasta vreau să stau la discuţie cu d-ta.

In ziua când vei primi această scrisoare, la ora 10 seara, vino la coliba incendiată din pădure, pe şoseaua care duce la Bedfont.

Dacă eşti om cu scaun la cap şi vei consimţi să stăm de vorbă, n'ai de ce te teme, căci eu am nevoie de oameni hotărâţi, de teapa d-tale. — Dacă, însă, nu vei veni sau te gândeşti la trădare, mâna mea care ştie să pedepsească te va găsi, tot atât de sigur şi discret, după cum au ajuns rândurile acestea la d-ta.

Gândeşte-te la Milner, Stone şi Crayton.

Stăpânul".

După ce citise de câteva ori ordinul acesta categoric — de a cărui seriozitate nu se îndoia o clipă — Harry Reffold îşi dădu seama limpede, că după luni întregi de investigaţii obositoare, sosise, în sfârşit, un moment hotărâtor, care cerea în primul rând dela dânsul chibzuială şi sânge rece.

Potrivnicul misterios, care intra acuma însuşi în acţiune, era cu mult mai primejdios decât uneltele sale oarbe, şi Harry trebuia să se aştepte la o luptă îndârjită, în care celălalt se va folosi de toată experienţa sa şi de toate armele perfide.

Asta nu l-ar fi înspăimântatt prea mult, dar era acum vorba de ceva hotărâtor, şi gândul acesta îl făcu pe Reffold să-şi redobândească toată liniştea sa calculată.

Omul, ale cărui urme le căuta de atâta timp fără succes, se hotărâse, de-odată, să apară însuşi, şi depindea de Harry acum să nu lase să-i scape firul conducător.

Cereţi mâine numărul 167 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

De aceea nici nu se gândi o clipă măcar la o „lovitură", căci știa prea bine că celălalt își va lua măsurile necesare, și astfel va pierde o șansă cu care nu se va mai întâlni atât de ușor.

Lucrul nu trebuia să dea greș cu niciun preț, se cerea să lucreze cu cea mai mare atențiune, și în vreme ce Harry stătea în fața portalului „Reginei Victoria", fumând o țigaretă după alta, pentru a se hotărî asupra modului de procedare, se petrecu al doilea episod al acestei dimineți.

Pe șoseaua ce trecea cam la vreo treizeci de pași de pensiune, o mașină opri brusc, în urma unei pane de cauciuc și când Harry privi fără voie într'acolo, avu senzația că un curent electric îi străbate trupul.

Văzu de-odată înaintea sa chipul acela negricios, pe care-l zărise cu câteva zile înainte în ma-

șînă, și acuma, când putu să examineze mai atent pe bărbatul care părea foarte grăbit să repare stricăciunea, își dădu seama de-odată de unde cunoștea dânsul chipul acesta măsliniu și statura aceasta îndesată; în seara aceea, care trebuia să aducă mai târziu cazul ciudat al d-rului Gordon, îl urmărise pe Tonson, pe care-l suspecta de mult, dar căruia îi pierduse urma prin apropierea Tamisei. Când o luă apoi încetișor, dealungul cheiului, auzi de-odată câteva fluerături ascuțite și în clipa următoare trecu pe lângă dânsul ca o rachetă, un individ... Fără să-și dea seama aproape, Harry îl prinse de piept și timp de câteva clipe privi în ochii scânteietori ai acestuia cari, ca și întreaga fizionomie exotică a bărbatului, i se întipăriseră adânc în memorie. Dar ciudatul personaj făcu o sforțare și se eliberă din mâinile lui Harry, dispărând apoi în întuneric. Reffold făcu vreo doi pași și întâlni câțiva polițiști cari roiau în jurul unui om ce părea neînsuflețit, și apoi avu prilejul să urmărească până la capăt episodul acesta important.

Acuma, întâmplarea îi scosese din nou în cale pe bărbatul în chestie, dar Harry nu văzu nicio posibilitate să se folosească de acest prilej favorabil. Individul părea să se teamă de ceva și depuse atâta grabă în repararea cauciucului, încât după câteva minute mașina se puse iar în mișcare și Reffold nu avu putința s'o urmărească.

Dar în ultima clipă, îi dădu, totuși, ceva în gând, când văzu că mașina cu șoferul oacheș, apucă, după câtva timp, drumul spre Londra, și acestui fapt se putea atribui că Tonio Perelli, fu urmat îndată de o motocicletă, dela Richmond până la Poarta de fier.

Și acuma, când colonelul Roy Gregory apăruse și el la orizont, ziua adusese pentru Reffold al treilea eveniment, și care, din anumite motive, îi dădu deasemenea de gândit, ca și celelalte două.

Il cunoştea numai din vedere pe Gregory, care se întorsese la Londra de-abia de câteva luni, dar bietul Atlee Colburn vorbise une-ori de dânsul şi din mărturisirile lui, Harry îşi trase concluziile sale. Colonelul Gregory părea să fie, de altfel, una din cele mai capabile personalităţi din serviciul Indian, dar foarte puţin iubit, în schimb, şi dojedise în unele ocaziuni atâta energie — ba poate chiar cruzime — încât porecla de „tigru" pe care i-o dăduseră băştinaşii, se încetăţenise şi în rândurile armatei, din care făcea parte.

După câteva săptămâni dela moartea unchiului său, Harry citise prin gazete că colonelul îşi dăduse demisia şi, când, cu câteva clipe mai înainte, îl văzu de-odată în faţa lui, i se furişă în minte o bănuială ciudată.

Şi această bănuială îl preocupă pe Harry Reffold cu mult mai mult, decât personalitatea şoferului negru şi-l neliniştea mai vârtos decât întâlnirea apropiată cu misteriosul „stăpân".

•

Wilson avea încă înfăţişarea foarte slăbită, şi cu mare greu putu să fie reţinut în spital două zile, după care şterse putina pur şi simplu, pentru a-şi relua domiciliul la „Regina Victoria".

De când cu cercetările sale în jurul morţii lui Crayton şi a accidentului ce-l suferise, începu să vadă, deodată, mai limpede şi în cazul Milton şi când în prima zi după reîntoarcerea sa la Newchurch, mai iscodi prin „Casa castanilor" ajunse la o sumedenie de concluzii cari îl mulţumiră cât se poate de mult.

— Ar fi bine să te cruţi, ca să-ţi mai redobândeşti puţin puterile, îi spuse Langford, pe când luau masa împreună. N'are niciun rost să-ţi primejduieşti sănătatea de dragul slujbei, căci la recunoş-

tință nu te poți aștepta din partea Scotland-Yard-ului. Aștia de colo nu se pricep la altceva decât să-ți ceară să le dai toată puterea de care ești capabil și să te gonească cu biciul, iar când într'o bună zi cazi istovit, ți se dă pur și simplu un picior în spate.

Inspectorul trase o înghițitură de vin ca să-și înăbușe necazul, apoi trânti cu putere paharul pe masă.

— Eu sunt sătul până în gât de Scotland-Yard, urmă dânsul, fulgerând cu privirea. Pusesem de acuma totul la punct cu atâta măiestrie, și dacă i-am fi vârât la răcoare pe blestematul ăla de Reffold și pe d-na Lambert...

— D-na Lambert? Ce legătură are dânsa cu afacerea noastră? îl întrerupse Wilson, uimit.

— Ce, te surprinde? făcu inspectorul, mulțumit oare-cum de efectul cuvintelor sale. — Dar chiar așa stau lucrurile. Am lucrat puținel pe cont propriu în timpul boalei d-tale.

— Din păcate, așa se pare! mormăi detectivul și clătină capul, supărat.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă celălalt, bănuitor. Pari să fii și d-ta din tagma acelora cărora nu le convine că un altul repurtează și el un succes.

— Ferească Sfântul! spuse Wilson, cu blândețe. D-tale ți-ași dori-o din toată inima.

— Ei, și vrei să spui că nu-i un succes, faptul că am stabilit cum că Reffold era acela care l-a adus înapoi acasă pe d-rul Gordon, legat și cu căluș în gură? — Și că d-na Lambert e una din cunoștințele apropiate ale acestui pungaș? — Ți-ar fi dat d-tale asta în gând, ai?

Il privi triumfător pe inspectorul-șef și avu o staisf cție deosebită constatând că veștile acestea făcuseră asupra lui o impresie extraordinară. Wilson

își ridică, surprins, capul, și cele ce auzise păreau să-i fi dat mult de gândit.

— Astea sunt lucruri peste cari nu trebuie să treci cu ușurință, urmă Langford după o pauză scurtă. Și dac'ai fi văzut cât de încurcată era d-na Lambert, când i-am luat interogatoriul, ți-ai fi spus și d-ta ce mi-am spus eu.

— Așa...? Care-va-să-zică ai interogat-o? — Detectivul părea din ce în ce mai uimit. — Ei, și apoi?

— Și apoi? repetă Langford, enervat. — Apoi a șters-o! Scotland-Yard a fost atât de drăguț cu ea și i-a lăsat vremea necesară.

— Slavă Ție Doamne! exclamă Wilson, ușurat. Sărmanul dr. Gordon....

— De ăsta îmi pare și mie rău, la drept vorbind, mormăi inspectorul, printre dinți. Dar în astfel de chestiuni nu poți lua în seamă nimic. — Lucrul principal e să terminăm odată cu chestia asta păcătoasă.

— Se va și întâmpla... aprobă Wilson. Nu pricep de ce ai devenit de-odată atât de nerăbdător. După aprecierile mele, peste vreo săptămână vom fi ajuns de-acum la asta. Și dacă vom scăpa cu pielea întreagă, se va vedea dacă luăm vreun premiu frumușel, sau suntem alungați cu un picior în...

— Nu prea pricep bine, spuse Langford, încurcat și începu să se scarpine la ceafă. Vorbești dintr'odată așa, ca-și-cum totul ar fi ca și rezolvat. Și cu toate astea, de-abia acum câteva zile m'ai făstâcit cu cele șase întrebări ale d-tale, încât stăteam și mă întrebam cum ne vom descurca.

— Prea iei lucrurile în greu, dragă Langford. Asta turbură vederea și dăunează sănătății, la care ții așa de mult d-ta... Astfel de probleme trebuiesc tratate cu chibzuială, și atunci le dai de rost." — Acuma știu totul ce vroiam să știu în urmă cu câteva zile.

Numai cine are bijuteriile, nu prea sunt lămurit. Dar, în definitiv, asta nici nu e prea important. Lucrul principal care-mi lipsește, e însă altceva și e posibil ca aici să se încurce totul. Dar dacă va merge așa cum nădăjduiesc...

Wilson se întrerupse brusc și ochii săi se fixară asupra colonelului Roy Gregory, care tocmai intrase în sala de mâncare și se așeză la o masă mică.

— Ciudat... murmură el de-abia perceptibil și dădu din cap, gânditor.

— Ce este ciudat? izbucni Langford, care privise tot timpul, uimit.

— Că n'ai devenit cântăreț de operă cu vocea d-tale minunată, răspunse Wilson, tot atât de tare Sau căpitan pe o balenieră. Sau, dacă vrei, negustor de bâlciu. Ai fi putut face treabă bună cu organul d-tale. — Dar la noi la poliție nu se răcnește așa, scumpul meu, urmă el, în șoaptă. Te-am făcut doar atent de câteva ori asupra acestui lucru. — Găsesc ciudat — adăogă el, și mai încet — că domnul colonel Gregory, care a fost cândva un om mare... nu te întoarce, stă în spatele d-tale... — a căzut în disgrație în mod atât de subit. Nici măcar numele nu i se mai amintește. Am căutat ieri să aflu ceva despre dânsul, în unele locuri unde era cunoscut, dar n'am avut noroc. La început, au fost foarte amabili cu mine, dar cum am rostit numele de Gregory, am întâmpinat pretutindeni priviri bănuitoare și o tăcere de ghiață, sau cel mult o înălțare din umeri.

— Asta e într'adevăr surprinzător, spuse Langford, de data asta în șoaptă. Ai pus doar să-l spioneze?

Wilson zâmbi oarecum îndurerat.

— Atâta cât îngăduie dânsul. Și în această privință, cel puțin, nu prea este amabil. Până acuma știu numai două lucruri, de-altfel foarte interesante:

în primul rând știu că a fost în casa lui Crayton, atunci când acesta a trecut în lumea drepților — și în al doilea rând că pare să aibă o simpatie deosebită pentru împrejurimile Porții de fier. In ultimele nopți a fost văzut în repetate rânduri pe acolo, dar de fiecare dată a dispărut tot atât de repede și fără urmă, precum venise.

Inspectorul gâfâia de emoție si puse mâna-i mare pe brațul lui Wilson.

— Crezi deci că colonelul și Reffold sunt înțeleși împreună?

Wilson își întinse de-odată trupul și-l fixă pe Langford cu o privire, ca-și-cum acesta ar fi spus un lucru extraordinar.

Apoi începu să-și frece cu putere nasul și deveni atât de gânditor, încât inspectorul nu mai putu scoate o vorbă dela dânsul și se mărgini să golească farfuria ce-o avea dinainte.

In vremea asta colonelul Gregory își lua masa cu aerul distins al unui om pe care cei din jurul său nu-l interesează câtuși de puțin.

Din când în când doar, se părea că fulgeră cu privirea spre masa unde ședeau cei doi polițiști și atunci se desena în jurul buzelor sale subțiri un zâmbet batjocoritor.

CAP. 169

Un om care știe ceva

Mrs. Renold era grozav de ocupată, căci trebuia nu numai să supravegheze bucătăria și sala de mâncare, ci să se îngrijească, firește, și de Mr. Reffold, care părea să aibă astăzi o deosebită predilecție pentru locul ce-l ocupase în hall-ul pensiunei. Nu se mișca de-acolo și de câte ori trecea dânsa pe lângă el, aruncându-i o privire drăgăstoasă, ob-

serva că n'o lua deloc în seamă, ci se uita cu fixitate înaintea sa.

Ea nu putu să îndure prea mult timp situația aceasta. Se așeză lângă dânsul și-i zâmbi drăgăstos, învăluindu-l în privirea ochilor ei negri.

— Ai griji, Mr. Reffold? Ți-aș putea fi de folos cu ceva?

Harry își arătă dinții albi, și dădu din cap.

— Poate că da. — Se pare că ți-a venit azi un musafir nou...

Mrs. Gea pricepu îndată.

— Ah, îl crezi pe colonelul Gregory. Camera douăzeci și trei, șopti ea. Te interesezi de dânsul?

— Foarte mult. Dacă mi-ai putea da din când în când vreo informație...

— Pricep....

— Sunteți foarte amabilă, Mrs. Renold...

— Și d-ta foarte urâcios, spuse ea, bosumflată. De câtva timp nu mai ai un pic de încredere în mine. Crezi că n'am observat asta? Inainte vreme erai cu totul altfel. Nu atât de.... cum să zic... atât de închis la suflet, — și mult mai drăguț.

Harry își puse mâna pe a ei, și dânsa se simți în al șaptelea cer.

— Iartă-mă, Mrs. Renold. — Trebuie să mă crezi că am și acum aceleași sentimente frumoase pentru d-ta, ca și înainte, și că nu voiu uita niciodată ce-ai făcut pentru mine. Dar la vârsta de treizeci și unu de ani, dispozițiile se schimbă des...

Mrs. Gea simți, de-odată, o lovitură în inimă.

— ...Treizeci și unu de ani....? bâlbăi ea, uimită. Eu... eu... te țineam mai în vârstă, Mr. Reffold...

Harry dădu din cap, îndurerat.

— E adevărat, Mrs. Renold, spuse el, încetișor. Din păcate am venit pe lume probabil cu câțiva ani prea târziu. Săptămâna trecută mi-am serbat ziua de naștere. Da, 31 ani.

D-na Gea nu mai avu vreme să asculte mai departe, căci capul ei era plin de socoteli acum: Dacă el era astăzi în vârstă de treizeci și unu ani, dânsa nu avea nici măcar patruzeci și cinci — de fapt de-abia patruzeci și patru, — astfel că, atunci când el va avea treizeci și cinci, ea va avea patruzeci și opt, și când el va fi de patruzeci, dânsa va fi de cincizeci și trei; și când el va avea patruzeci și cinci, dânsa va fi de cincizeci și opt...

Aici, d-na Renold își curmă socoteala ei atât de interesantă și strânse cu atâta putere mâna lui Reffold, încât acesta privi uimit în figura ei devenită de-odată foarte palidă.

— Trebuie să mă scuzi, Mr. Reffold — spuse dânsa, cu glasul tremurător — dar astăzi am foarte mult de lucru. — In privința colonelului Gregory, te poți încrede în mine...

Se înclină în fața lui cu o cochetărie puțin silită, și se îndepărtă.

Părea mai puțin maiestuoasă ca ana-dată, căci avea de luptat cu o constatare tristă, pe care o făcuse în clipele acestea: știa că inima ei va aparține pentru totdeuna bărbatului pe care îl părăsise în chip atât de brusc, dar își spuse că va trebui să-și revizuiască temeinic, din punct de vedere al logicei practice, toate dorințele și visurile ei intime pe cari și le făurise în ultimul timp. Căci, cu toată inima ei simțitoare, Mrs. Gea era o femeie practică și înțeleaptă și nădăjduia că viitorul o va face să uite furtunile puternice din trecutul ei. Și pentru asta nu se potrivea deloc socoteala pe care o făcuse, — raportul dintre 45 și 58 ani.

*

— De câte-ori îl văd pe individul ăsta impertinent, mă mănâncă palmal mormăi Langford, când ieși împreună cu Wilson din sala de mâncare și dădu cu ochii de Harry Reffold, care le zâmbi cu atâta amabilitate, de parcă și-ar fi văzut pe cei mai

buni prieteni. — Dar în ziua în care îl voiu avea în labă — cu toată opunerea Scotland-Yard-ului — îi va pieri pofta de râs pentru câțiva ani.

— Ai putea s'o iei înainte, Langford și să-l expediezi pe sergentul din Londra, spuse Wilson, oprindu-se locului, de-odată. Trebuie să sosească din clipă în clipă la comisariat. Dacă are ceva corespondență pentru mine, ia-o d-ta în primire. Și spune-i că astă-seară pe la ora 9, voiu fi la Scotland-Yard. Smith să fie pregătit. Știe el despre ce e vorba.

După ce inspectorul îndreptă o ultimă privire plină de venin asupra lui Reffold, — Wilson își trase un scaun lângă Harry.

— Imi permiți, cred, d-le Reffold? A trecut cam multișor de când am stat de vorbă împreună. Dacă nu mă înșel, a fost o mică neînțelegere între noi, atunci.

— Nu din partea mea, spuse Harry, cu un zâmbet foarte amabil.

Detectivul aprobă din cap și-și împreună degetele...

— Știu! mărturisi el, puțin cam necăjit. Ai fost atunci chiar atât de amabil, să-mi dai un sfat. Un sfat cât se poate de bun. Știi, chestia cu coliba din pădure...

Făcu o pauză și aruncă vecinului său o privire repede, dar Reffold se juca, interesat, cu monoclul și făcu o figură parc'ar fi auzit de chestia asta pentru prima oară.

Dar Wilson nu se dădu bătut.

— Ciudată afacere. — Iți sunt foarte recunoscător și dacă mi-ai putea da vreo indicație ale cui erau rămășițele omenești găsite acolo, ți-aș fi nespus de îndatorat. Unul de-alde noi știe câte-odată lucruri foarte interesante. Așa, de pildă, ți-aș putea spune ceva privitor la vizita colonelului Gregory în „Casa castanilor"...

Reffold tresări violent:

— Dar ce-avea ăla să caute acolo?

— Ceva foarte important. Dar s'o luăm dela început, Mr. Reffold. Cine crezi d-ta, deci, că putea să fi fost în coliba din pădure, în noaptea aceea?

Harry se gândi o clipă, apoi luă hotărârea să vorbească.

— George Tonson şi Sam Dickson.

— Aşa... aşa... Tonson şi Sam...

Wilson îşi dădu ochii peste cap şi faţa i se schimonosi.

— Aşa dar, au fost ciolanele ticălosului de Tonson... — Crezi că d-na Renold va fi tare îndurerată când va afla de asta? Ştii doar?... Firește, d-ta ştii multe. Dar pe Sam cred că nu l-ai mai revăzut nu-i aşa? Ai rămâne uimit dac'ai vedea cum s'a schimbat individul ăsta. Are acuma înfăţişarea unui buldogg bărbierit. De-abia l-am recunoscut astăzi

când a servit de scut, cu atâta iscusință, omului care ți-a strecurat scrisoarea în buzunar. — Trebuie să fi fost o comunicare importantă? — Ei, dar asta e treaba d-tale, în definitiv. Așa dori numai să te rog să-mi mai spui ceva: unde sunt bijuteriile?

Reffold își mușca buzele și rămânea nehotărât. Omul din fața sa, care se părea că știe multe despre dânsul, începuse să-i impuie. Dar cu toate acestea, nu socoti necesar să renunțe la rolul pe care-l juca.

— Consideră că sunt în siguranță, răspunse el, evitând să dea lămuriri.

— Admirabil, Mr. Reffold! șopti detectivul, frecându-și mâinile. Asta mă liniștește mult și mă scutește de anumite cercetări. — În schimb îmi permit să-ți comunic, că domnul colonel Gregory se interesează de ceasornice vechi. Astăzi, pe când d-ta făceai o plimbare cu Miss Ana, dânsul a fost la „Casa castanilor" și și-a făcut de lucru acolo la pendula din birou. Și Nick, care i-a dat drumul în casă, a primit pentru asta un bacșiș atât de prinčiar, încât s'a îmbătat ca un porc. Ciudat, nu? Poate că te conduci după urma asta!... — Și dacă serile de pe aici îți vor fi prea plictisitoare, caută să pătrunzi la Mr. Vane... și cred că vei găsi o societate cât se poate de interesantă în vila sa. — Dar fii cu băgare de seamă și nu te încrede prea mult în curajul d-tale. Vorbesc din proprie experiență căci probabil că știi că tocmai am scăpat cu fața curată dintr'o aventură...

CAP. 170

Sarpele dela sân

Au trecut patru săptămâni de când Gilda își făcuse intrarea în palatul din Chamonix al ducesei de Chamfort, femeia cu cap de mort.

Nenorocita femeie încă tot nu bănuia, că își adusese în casă un adevărat șarpe, un demon cu chip de om, care era gata să-i răpească ultima rămășiță de fericire, pe care soarta i-o mai lăsase.

Cât se simțea de fericită sărmana femeie, la gândul că soțul ei, tânărul duce de Chamfort, vroia să trăiască de-acum încolo nedespărțit de ea, sub acelaș acoperământ!

Și chiar dacă visurile ei dulci nu vor putea să se înfăptuiască niciodată, chiar dacă frumosul bărbat de care era legată în fața lui Dumnezeu, nu-i va aparține nici-când în realitate, — biata Estrella se mulțumea, totuși, să-l știe necontenit în apropierea ei, să-l poată vedea din când în când câteva clipe.

Femeia cu cap de mort se silea să facă viața ducelui cât mai plăcută în casa ei.

Și tocmai de asta dânsa era mulțumită că o avea pe Gilda alături, căci pentru nimic în lume n'ar fi vrut că Emile să se plictisească.

Când Estrella rămânea singură și începea să se gândească în ce chip ar putea strânge și mai mult legătura care o ținea de duce, își spunea:

— Eu sunt oribil de urâtă, — Natura mi-a pus pe față o pecete înfiorătoare, și, în consecință, vederea chipului meu ar constitui o sperietoare pentru Emil. Dar bunul Dumnezeu mi-a trimis în casă o fată tânără și plină de grație, care să-i încânte lui privirea, să-l facă să uite chipul meu slut. El va rămâne, totuși, al meu, îmi va aparține și mai

departe, și niciodată Gilda nu va căuta să-și apropie ceeace e al meu.

Nu-mi datorează dânsa, oare, cea mai mare recunoștință, — nu i-am salvat eu viața, — n'am adus-o eu de pe crestetul lui Montblanc, unde era atât de aproape să piară de foame și de frig? O astfel de binefacere nu se poate uita, în vecii-vecilor!"

Sărmană Estrella! Tu uiți că există pe pământ oameni nerecunoscători, — tu nu te gândești că este cât se poate de periculos să îngădui unui bărbat tânăr, în vinele căruia sângele clocotește cu furie, să fie zilnic în apropierea unei femei pe care Natura a dăruit-o cu toate farmecele, care e înzestrată cu o frumusețe răpitoare și care — mai presus de orice — are un suflet stricat, o ambițiune fără margini și o conștiință pentru care nu există nimic sfânt!

Dar Estrella nu știa asta, ea o ținea pe Gilda drept o ființă bună și nevinovată.

Și-ar fi pus mâna în foc pentru castitatea Gildei, căci înșelătoarea se pricepuse s'o amăgească într'atâta pe femeia cu cap de mort, încât aceasta, care era de-altfel deșteaptă și cu spirit de observație, căpătă toată încrederea într'însa.

Câtă măiestrie n'a folosit mizerabila pentru a dobândi această încredere!

De câte ori, atunci când se afla împreună cu binefăcătoarea ei, frumoasa blondină nu vărsase lacrimi fierbinți, blestemând soarta care o tratase pe Estrella cu atâta vitregie!

Cereți mâine numărul 168 cuturor chiețcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Marfor mi-e Dumnezeu — spunea Gilda, adesea — cu câtă bucurie aşi schimba cu dv. doamnă ducesă, — cât de mult aşi vrea să vă pot da chipul meu, pentru a vă răsplăti în felul acesta o parte din binele ce mi l-aţi făcut!

Din nenorocire, însă, dorinţa aceasta nu-mi poate fi împlinită, şi, astfel nu voiu putea să vă dau niciodată mărturia recunoştinţei ce v'o port!

Şi femeia cu cap de mort o îmbrăţişa atunci pe Gilda şi o strângea cu tandreţe la pieptul ei.

In sfârşit, — însfârşit, Cerul se milostivise şi-i împlinise una din marile ei dorinţe, — îi dăduse o prietenă care s'o înlocuiască pe Letiţia.

Dar Gilda făcu un pas mai departe în socotelile ei.

Intr'o zi, ea veni la Estrella şi o rugă cu lacrimi în ochi să-i îngăduie să plece din casa ei.

— Dar, copiia mea! — exclamă femeia cu cap de mort, speriată — de ce vrei să mă părăseşti? Nu-ţi mai place la mine?

— Oh! cum nu mi-ar putea place, doamnă ducesă! Casa aceasta este doar un adevărat rai, şi nu poate exista dorinţă mai mare pentru o fată decât să trăiască aici!

— Şi cu toate acestea vrei să pleci de lângă mine, Gilda! Te-am supărat oare cu ceva?

— Să mă fi supărat cu ceva, doamnă ducesă? — Aţi făcut oare vreodată un rău unui om? — Sunteţi doar bunătatea întruchipată.

— Atunci, ce te-ar fi putut face să iei hotărârea de a căuta să eviţi prezenţa mea? întrebă Estrella, plină de nerăbdare.

— Nu prezenţa dv., doamnă ducesă! răspunse Gilda.

— Ah! atunci probabil că altcineva te alungă din casa aceasta? Vreau să sper că nu s'a purtat nimeni rău cu tine! Voiu concedia imediat pe ori

care din servitori care nu s'a purtat cu tine cu cel mai desăvârșit respect.

— Nu e vorba de servitori, doamnă ducesă.

— Atunci, dacă nici eu, nici servitorii mei, cine poate fi? — Ah! ce gând îngrozitor... soțul meu?

Gilda își acoperi fața cu mâinile, ca să nu-i se vadă roșeața ce o acoperi.

— Cum... e cu putință oare? întrebă Estrella. Ducele, soțul meu, te-a insultat vreodată cu o privire? Sărmana mea copilă, cât sunt de îndurerată aflând că soțul meu...

— O, doamnă ducesă, — o întrerupse frumoasa corsicană — nu-l învinovățiți pe soțul dv. El e un bărbat, nobil în înțelesul deplin al cuvântului, și niciodată nu s'a legat de mine cu o privire, cu un cuvânt măcar... dar... eu... eu-însămi.

— Ce este, copila mea? întrebă Estrella. Spune-mi totul ce s'a întâmplat cu tine!

— O, doamnă ducesă, trebuie oare să vă mărturisesc? spuse Gilda, căzând în genunchi în fața femeiei cu cap de mort. — Ei bine, fie, disprețuiți-mă, alungați-mă, numiți-mă ingrată... Fără să-mi dau seama, m'am trezit că... la... că mă gândesc prea mult la domnul duce și mă tem că dacă mai rămân aici... dacă va trebui să-l văd în fiecare zi, în fiecare ceas, dacă voiu sta în fața lui necontenit, — mă tem... nu, nu... nu pot rosti cuvântul grozav!

— Ah! înțeleg, copila mea! spuse femeia cu cap de mort, aplecându-se și ridicând-o pe frumoasa înșelătoare, pentru a o strânge la pieptul ei. Nu-i așa, îl iubești pe duce, copila mea, — el ți-a cucerit inima?

Prostuțo, și de asta vroiai să mă părăsești? O, niciodată, niciodată nu voiu admite aceasta!

E foarte firesc ca fiecare fată să se aprindă după dânsul, căci el este tot atât de frumos, pe cât e de nobil, — e un bărbat pe care trebuie să-l iubești.

Dar eu sunt convinsă, Gilda mea, că păstrezi în tine destulă mândrie morală, pentru a lupta împotriva unei dragoste oprite. — Nu-i aşa, nu vei râvni niciodată la un bărbat, care aparţine alteia?

Corpul frumos al Gildei fu scuturat de un tremur în braţele femeiei cu cap de mort.

— O, doamnă ducesă — exclamă dânsa — n'am meritat ca să-mi vorbiţi astfel! Atât de rea mă ţineţi — puteţi crede aşa ceva despre mine? O! Dumnezeu mi-e martor, de iubit, l-aşi putea iubi, probabil, pe duce, dar să râvnesc la el... asta niciodată, căci atunci n'aşi fi mai bună decât o...

— Nu rosti cuvântul grozav, copila mea, spuse Estrella, închizând gura Gildei, cu sărutări nenumărate. Tocmai prin faptul că ai venit cu inima deschisă în faţa mea, pentru a-mi destăinui dragostea ta duioasă şi nevinovată, — tocmai prin acest fapt, spun, m'ai convins pe de-a'ntregul, că trebuie să am încredere în tine. E vorba numai de o pasiune trecătoare, pe care o vei învinge curând şi acuma insist cu atât mai mult să rămâi în casa mea. Iubeşte-l pe soţul meu ca o soră, iubeşte-l ca o prietenă, şi eu voiu fi fericită de aceasta.

— Dacă aşa porunciţi dv., doamnă ducesă — răspunse înşelătoarea — mă voi sili să îndrumez pe calea cea dreaptă, iubirea pe care o resimt pentru duce.

Când Gilda părăsi apoi încăperea ducesei, aceasta se uită cu duioşie după dânsa şi spuse:

— Ce caracter superior! Oricare alta mi-ar fi ascuns sentimentele ei, ea, însă, mi-a mărturisit dragostea pe care o resimte şi tocmai asta e ceeace mă linişteşte pe deplin.

Sărmană Estrella! Tu nu bănuieşti că mărturisirea aceasta a fost pregătită şi calculată, pentru a te înşela şi pentru a-ţi întări încrederea ce o aveai în Gilda.

Pentru a procura distracţii soţului ei, femeia

cu cap de mort aranja excursiuni prin munții apropiați. La aceste excursiuni luau parte numai dânsa, ducele, Gilda și bătrânul servitor David.

In zorii zilei porneau la drum; David ducea după sine un măgăruș încărcat cu provizii, pentru timpul zilei, căci de-obiceiu se întorceau acasă seara târziu.

In zile dintr'acestea, femeia cu cap de mort se simțea cât se poate de bine, căci în munți n'avea să se teamă că se va întâlni cu oameni străini.

— Ce-ar fi — spuse ea într'un rând Gildei — dacă am vizita înc'odată coliba aceea, unde te-am găsit atunci pe tine?

Apoi, întorcându-se spre duce, adăogă:

— Și d-ta, scumpul meu soț, ai avea desigur, plăcere să vizitezi odată coliba de adăpost, de unde ți se înfățișează o priveliște admirabilă, și de unde nu mai ești departe de piscul lui Montblanc!

— Dacă ascensiunea este neprimejdioasă — adică neprimejdioasă pentru d-ta — răspunse Emil de Chamfort — atunci firește că n'am nimic împotrivă. Dar mă tem, că asta te va obosi prea mult.

— O! deloc! răspunse femeia cu cap de mort. Eu sunt o ascensionistă bună, și în ceeace o privește pe Gilda, cred că nici ei nu-i va fi prea greu drumul. S'a făcut, deci: mâine dimineață pornim!

Și într'adevăr, a doua zi dimineață, porniră la drum.

De data aceasta, David nu putuse să ia măgărușul, căci n'ar fi fost în stare să urce atât de sus. De-aceea, bătrânul servitor trebui să-și încarce pe spate sacul cu merinde.

Ducele și cele două femei purtau costume de alpiniști și în special Gilda avea o înfățișare minunată, căci vestmântul acesta îi scotea în evidență formele admirabile.

Și sărmana Estrella nu observă privirile ducelui, cari se opreau cu admirație asupra frumoa-

sei corsicane. Şi nu observă nici ochiadele cochete, pe cari Gilda le arunca din când în când tânărului nobil francez, atunci când se credea neobservată.

Era o zi minunată, nu prea caldă şi totuşi plăcută, creiată anume pentru o partidă în munţi.

Cu totul cu altă privire vedea acuma Gilda muntele, în comparaţie cu ziua aceea când Egizio Ettore o părăsise în voia soartei pe piscul lui Monblanc.

Atunci se rătăcise pe drumuri nebătătorite de oameni, nu întâmpinase altceva decât stânci, ghiaţă şi zăpadă, — acuma, însă, femeia cu cap de mort o conducea pe căi, pe cari puteai rătăci fără nicio primejdie.

Până în cele mai înalte regiuni înfloreau încă floarea reginei şi un soiu de copăcei cari aveau frunzişul verde.

In afară de asta, ducele era astăzi, într'o dispoziţie minunată, şi tinereţea sa vioaie forma un contrast izbitor cu seriozitatea soţiei sale, care zâmbea numai din când în când.

Astăzi, însă, nici dânsa nu se putea sustrage înrâurirei umorului soţului său.

Ducele povestea despre viaţa Parisului, despre călătoriile sale, zugrăvea lumea în culori minunate şi se pricepea să presare istorisirile sale cu aventuri interesante.

Gilda asculta şi dânsa ceeace spunea ducele şi cu spiritul ei de observaţie îşi dădea bine seama că acesta vorbea, de fapt, numai de dragul ei, că se silea să-i atragă atenţiunea prin istorisirile sale.

El păşea alături de dânsa, în vreme ce femeia cu cap de mort mergea înainte şi bătrânul David rămânea mult în urmă. Când era vorba să treacă vreun şanţ sau să se caţere pe o stâncă, el dădea mâna, Gildei şi o ajuta cu multă bună-voinţă. Şi atunci înşelătoarei i se părea că degetele sale o strâng mai tare, decât ar fi fost necesar.

Toate astea erau semne pentru dânsa că tânărul nobil se interesa de ea, ceeace, de-altfel, Gilda știa foarte bine, de mult timp de-acuma.

Cum ar fi putut oare să nu observe, că tânărul acesta frumos și elegant respira ușurat, atunci când dânsa intra în camera, unde se afla el cu soția sa? Ar fi trebuit să fie oarbă pentru a nu vedea, că privirile lui o țineau atunci necontenit pe dânsa; ar fi trebuit să fie surdă pentru a nu auzi cât de emoționat devenea glasul lui, atunci când dânsa se afla prin apropiere.

Și Gilda purtase de grijă să înflăcăreze focul din inima ducelui și să alimenteze necontenit această flacără.

Și astăzi se gândea la un nou mijloc de a întreține focul dragostei oprite, în pieptul ducelui.

De-odată, i se păru că găsește o cale bună pentru această intenție.

Se apropiau acuma de un drum îngust care ducea de-alungul unei prăpastii.

Aceasta nu era adâncă deloc și fundul ei era acoperit cu zăpadă înaltă.

Gilda aruncă repede o privire cercetătoare în jos și dobândi convingerea că acela care, făcând un pas greșit, s'ar prăbuși în prăpastia aceasta, n'ar risca în niciun caz moartea, căci zăpada înaltă de pe fund ar face cu totul neprimejdioasă căderea.

Estrella mergea înainte, ducele o urma de-aproape, apoi venea Gilda. Bătrânul David era atât de departe, în urmă, încât nici nu putea fi văzut

Spre deosebire de cum fac alpiniștii de-obiceiu, dânșii nu se legaseră unii de alții, cu funii, ci mergeau despărțiți, fiecare sprijinindu-se pe bastonul său, care se înfigea adânc în pământ.

De-odată, ducele auzi în spatele său un țipăt de groază. Și în clipa când Estrella și soțul ei își întoarseră privirile, văzură cu spaimă că Gilda se prăbușește în prăpastie. In momentul următor, per-

fida femeie zăcea în zăpadă, care-i acoperise trupul aproape în întregime.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât Estrella și ducele de-abia avuseseră timp să scoată un strigăt sau să se întrebe de cauza acestei întâmplări.

De-altfel, explicația nu putea fi alta decât că Gilda făcuse un pas greșit și căzuse în prăpastie.

— Gilda, ridică-te, copila mea! O, Dumnezeule! Nu ți s'a întâmplat nimic rău, cred! strigă femeia cu cap de mort, aplecându-se și privind în jos.

Ducele se făcuse palid și vocea-i tremura când se adresă soției sale:

— Nu se poate să i se fi întâmplat ceva, căci zăpada e moale. Dar probabil că spaima a făcut-o să leșine. O voiu scoate eu imediat de-acolo.

Dar asta nu era chiar atât de ușor, pre cât se credea. Căci în locul acesta stânca era abruptă, în așa fel că nu se putea cobora lesne pe dânsa.

Atunci ducele desfășură funia pe care o adusese cu sine, o fixă de vârful stâncii, apoi se lăsă pe dânsa în jos, în prăpastie.

Femeia cu cap de mort întâmpină cu inima palpitândă pregătirile pe cari le făcea soțul ei pentru salvarea Gildei, căci tremura pentru viața ducelui, dar nu cuteza să-l împiedice în opera lui.

Nu trecu mult și ducele ajunse pe fundul prăpastiei și se afundă el-însuși în zăpadă, până la brâu.

O legă pe Gilda de capătul funiei, mâinile sale îi cuprinseră mijlocul, puse chiar urechea la pieptul ei, pentru a-și da seama de bătăile inimei.

Toate astea le simțea Gilda, căci perfida femeie nu căzuse de fel în nesimțire, ci ținea numai ochii închiși, ca să-i facă pe ceilalți să creadă că e moartă.

Se lăsă cu totul în voie și nu-i scăpă faptul că mâinile ducelui tremurau și ea simți iritația de care

fusese cuprins acesta, când îi apucase trupul cu brațele sale.

De îndată ce Gilda fu legată cu frânghia, Emil de Chamfort începu să se cațăre pe funie. Când ajunse, își uni puterile sale cu ale Estrellei și amândoi o traseră în sus pe frumoasa corsicană.

— Sărmana fată! exclamă femeia cu cap de mort, lăsându-se în genunchi lângă Gilda. Încă nu

și-a deschis ochii! Oh! cine m'a pus să propun această excursiune nenorocită, ca să primejduiesc din nou viața bunei mele prietene!

— Sunt ferm convins — răspunse ducele — că viața ei nu e deloc primejduită. Liniștește-te, scumpa mea.

Dar situația e destul de critică. Probabil că dânsa nu va mai putea face drumul pe jos și de-a-

ceea vom fi siliți să ne procurăm o targă și câțiva oameni, ceeace nu se poate face decât la Chamonix.

Iți fac propunerea, deci, doamnă, să rămâi aici lângă Gilda, în vreme ce eu voiu merge în întâmpinarea lui David pentru a-l trimite jos, în vale.

E drept — adăogă ducele — m'am udat și eu până la piele cu prilejul acesta, dar nu face nimic, căci la soare se va usca.

— O, nu, dragul meu — spuse Estrella, repede — nu voiu admite niciodată să te expui unei primejdii. Căci s'ar putea lesne întâmpla să răcești, făcând un drum lung cu hainele acestea umede pe d-ta. Rămâi aici cu Gilda, iar eu îl voiu căuta pe David, și dacă nu mă înșel, ne aflăm de-acum aproape de tot de coliba de adăpost.

Da, da, așa este, dacă urmezi drumul acesta, ajungi la o stâncă mare. Ocolind-o, dai de colibă.

Ceeace-ți rămâne de făcut, deci, e s'o duci pe Gilda acolo și să așteptați întoarcerea mea. Intr'o jumătate de ceas sper să-l găsesc pe David, apoi viu iarăși la voi. In colibă veți găsi tot ce este necesar pentru a vă prepara un ceai fierbinte.

Nu pierde timpul, dragul meu, și caută să vă puneți cât mai repede în siguranță.

Ducele întâmpină cu plăcere această propunere a soției sale, totuși făcu, de formă, unele obiecțiuni, pe cari Estrella le respinse cu energie.

Femeia aceasta atât de încrezătoare, nu se gândi o clipă la urmările ce le-ar putea avea rămânerea soțului ei în tovărășia tinerei corsicane.

Intr'acestea, ducele desfăcu funia din jurul trupului Gildei, o ridică acuma pe brațe și după ce mulțumi soției sale pentru grija ce i-o poartă, o porni spre colibă.

Femeia cu cap de mort începu să coboare în vale, pentru a-l găsi pe David și a-i da ordinele necesare.

Ducele n'avea de făcut un drum prea lung până

să ajungă la ţintă, cu frumoasa lui povară. Dar chiar de-ar fi ştiut că drumul acesta e de douăzeci de ori mai lung, şi tot nu s'ar fi îngrijorat.

Ah! cât se simţea de fericit, ducând-o pe braţe pe minunata făptură! Nu se mai sătura privind-o şi un fior de voluptate îi străbătea trupul, când îşi trecea mâna peste părul ei auriu şi moale ca mătasea.

— Am ţinut de-acum multe femei frumoase în braţele mele — îşi spuse ducele de Chamfort — dar toate mi s'au aruncat la piept fără nicio rezervă, mi s'au dat cu totul.

Asta, însă, îmi aparţine numai printr'o întâmplare, este a mea numai pentru un sfert de ceas. Căci nu va trece mult şi va deschide iar ochii şi atunci... atunci visul frumos va fi trecut pentru totdeauna.

Ah! dacă Gilda ar şti că braţele mele o cuprind în momentul acesta, că o strâng la pieptul meu, cum s'ar mai împurpura! Poate că s'ar înfuria chiar, căci e atât de castă, atât de nevinovată, — şi tocmai lucrul acesta mă atrage spre dânsa.

Gilda nu auzea această spovedanie pe care şi-o făcea ducele lui-însuşi, dar o citea lămurit în figura lui, în expresia trăsăturilor sale.

Căci vicleana femeie îl observa necontenit pe tânărul bărbat, ţinând ochii întredeschişi, sub genele-i lungi şi mătăsoase.

Nu era doar deloc leşinată, înscenase cu măiestrie toată comedia aceasta, pentru a izbuti să fie singură cu nobilul bărbat, ceeace, nu se putea în palatul din Chamonix. Acolo era o armată întreagă de servitori, cari o observau necontenit, căci ceeace nu ştia Estrella.... pătrunsese de mult în rândurile servitorimii, şi aceştia îşi şopteau că ducele o urmăreşte necontenit cu privirea pe tânăra femeie şi că se interesează mai mult de dânsa, decât de propria lui soţie!

Aici sus, însă, în liniștea Alpilor, Gilda și ducele nu mai aveau să se teamă de priviri iscoditoare și de urechi ce stau la pândă.

De-accea își spusese Gilda, că excursia aceasta trebuia să fie hotărâtoare, cu orice preț.

CAP. 171

Un suflet nobil e înșelat

Ducele ajunsese la colibă împreună ca sarcina vie ce o ducea pe brațe și după ce păși pragul acesteia o așeză pe Gilda pe același culcuș pe care ea își mai odihnise odată trupul. Intre timp, din ordinul ducesei coliba fusese din nou aprovizionată cu tot ceeace era necesar pentru a veni în ajutorul unui rătăcit prin munți.

Dulapul fusese iarăși umplut de merinde de tot felul și ducele prepară în grabă o ceașcă cu ceai pentru Gilda.

Dar mai întâi trebuia s'o readucă la viață pe frumoasa corsicană și acesta nu era lucru greu, căci în colibă se mai afla un dulăpior cu tot soiul de medicamente.

Ducele luă o sticluță cu eter, se apropiă de femeia „leșinată" și îi puse sticluța la nas.

Nu trecu mult și efectul se arătă. Pieptul frumoasei înșelătoare începu să tresalte cu putere și cu un rafinament uimitor, Gilda imită toate fazele prin cari trece un om care e readus în simțiri dintr'un leșin.

Obrajii începură să i se coloreze ușor, nasul i se mișcă, apoi își deschise încetișor pleoapele și în cele din urmă scoase un oftat adânc și murmură:

— Unde sunt?

— Domnișoară Gilda! — exclamă cu bucurie ducele de Chamfort — mulțumesc lui Dumnezeu că

mi-ai pus întrebarea aceasta. Liniștește-te, te rog, căci te aflii în deplină siguranță. Te găsești în coliba de adăpost de pe Montblanc și eu veghez în preajma d-tale.

— Și unde... unde este ducesa? șopti dânsa, rotindu-și sfioasă privirile prin încăpere.

— Ah! soția mea — răspunse Chamfort — ea s'a dus în întâmpinarea bătrânului David, pentru a-i da dispoziția să coboare în vale și să aducă o targă și câțiva oameni... căci mă tem că nu vei putea face drumul pe jos.

— Așa dar, suntem singuri, domnule duce! — zise perfida femeie, cutremurându-se ușor.

Ducele se cutremură și el auzind cuvintele acestea căci ele îi readuseră pe deplin conștiința situației în care se afla.

— Da, suntem singuri! murmură dânsul, cu glas nesigur.

In clipa aceasta Gilda scoase un țipăt ușor, apoi se ridică în așternut și întinzând implorător mâinile spre Chamfort, exclamă:

— O, domnule duce, hai să pornim imediat înapoi, să părăsim cât mai repede coliba aceasta! Vreau să fiu alături de ducesă, de femeia aceasta care e ca o mamă pentru mine!

Părul ei blond se desfăcuse și-i cădea pe spate în valuri mătăsoase.

Insă, cu o mișcare repede îl cuprinse cu mâinile și încercă să-l înoade iarăși într'un coc. Dar pierduse acele de cap și din cauza aceasta nu-i fu cu putință să-și îndeplinească scopul.

— Domnișoară Gilda — spuse ducele, cu glas tremurător — dorința d-tale este poruncă pentru mine și e de-ajuns s'o mai rostești o singură dată pentru ca să părăsesc coliba împreună cu d-ta.

Dar am aranjat cu ducesa ca să ne regăsim aici și n'aș vrea ca dânsa să vie și să nu ne mai găsească.

Afară de asta, mi-am îngăduit să-ți prepar un ceai cald, și după baia rece pe care am luat-o amândoi, asta nu ne poate face decât bine.

Și într'adevăr ai atât de puțină încredere în mine, încât să-ți fie teamă să rămânem singuri câteva clipe? Gilda, ce ți-am făcut eu oare, că mă urăști?

— Eu... să vă urăsc?

O! Dumnezeule, nu credeți singur ceeace ați spus acuma!

— Dacă nu e ură, atunci probabil că nu mă poți suferi, căci trebuie să existe un motiv datorită căruia vrei să fii cât mai puțin timp singură cu mine.

Gilda nu-i răspunse, ci coborî doar privirea.

— Gilda, te rog — urmă ducele — spune-mi sincer, de ce mă urăști?

— Pentru că... trebuie să fug din calea d-tale,

duce de Chamfort — răspunse frumoasa înșelătoare. Nu mă întreba mai mult, nu căuta să mă silești, căci nu pot și nu trebuie să-ți răspund.

O roșeață vie acoperi obrajii ducelui și o presimțire care-l făcea fericit îi umplu inima.

— Gilda! exclamă el. — Gilda, dac'ar fi cu putință... nu, nu, — nu vreau să-mi fac nicio nădejde, care nu poate fi îndeplinită... Ar fi oare de crezut că vroiai să fugi, numai pentru că?...

Se opri de-odată, căci o privire a Gildei se ațintise asupra lui.

Era o privire care-i pătrunse până în fundul sufletului, — o privire care-i spuse mai mult decât ar fi putut s'o facă o mie de cuvinte.

Ducele pricepu sensul acestei priviri și în clipa următoare o cuprinse în brațe pe Gilda și o strânse la pieptul său.

— Mă iubești, mă iubești! exclamă el, plin de bucurie. O! fetiță minunată, cum să-ți mulțumesc pentru mărturisirea aceasta? Privirea ta a fost pentru mine o mărturisire, și acuma știu că ai vrut să fugi de mine, numai pentru-că mă iubești, pentru — că ți-e teamă că te-ar cuprinde slăbiciunea în apropierea mea!

Fii binecuvântată, Gilda, pentru mărturisirea aceasta, fii binecuvântată de mii de ori!

— Da... te iubesc... murmurară buzele Gildei — te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, la început cu sfială, căci aparțineai alteia — dar apoi, cu patima aceea mistuitoare care trece peste orice piedică, — care nu întreabă, nu cercetează, ci numai iubește!

Cereți mâine numărul 169 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Cu o patimă sălbatică, frumoasa blondină se aruncase la pieptul ducelui şi buzele ei se lipiră însetate de ale lui, sorbind o sărutare care-l ameţi cu desăvârşire pe nobilul francez.

Dar de-odată ea se desfăcu din braţele lui, se clătină pe spate şi exclamă:

— Vai mie, ce-am făcut? M'am lăsat târâtă de o pornire căreia n'aşi fi trebuit să-i cedez niciodată, — am sărutat pe soţul aceleia care-mi e ca o mamă... Ah! cât sunt de mizerabilă, cât de vrednică de dispreţ am devenit!

Şi cu o prefăcătorie uimitoare, perfida femeie izbuti să verse lacrimi...

— Gilda — strigă ducele — te rog, te implor, nu-ţi face nicio imputare! Ceeace s'a întâmplat, trebuia să se întâmple; atunci când doi oameni se iubesc, ei se vor regăsi, oricât de departe ar fi unul de altul. Şi când doi oameni îşi aparţin unul altuia, izbutesc să treacă prăpăstii cari sunt mai adânci ca acele ale lui Montblanc. Căci există o lege a Naturei, după care oamenii cari sunt însufleţiţi de un puternic impuls reciproc, se regăsesc ori-când şi ori-unde.

El se apropiă de Gilda, îi petrecu braţul în jurul mijlocului şi capul frumoasei înşelătoare se odihnea acuma pe umărul său...

Emil de Chamfort se folosi de prilejul acesta ca să-i acopere cu sărutări fierbinţi ochii, obrajii şi gura, îi şoptea cuvinte de dragoste, şi ea se lipea tot mai mult de dânsul, ca-şi-cum n'ar fi putut rezista farmecului pe care-l radia fiinţa lui, ca-şi-cum ar fi fost neputincioasă în mâna sa.

De-odată Gilda se înfioră şi în vreme ce în ochii ei se aprinse o lucire stranie, privi înspăimântată spre uşă:

— Vai mie, clipa de fericire e pe sfârşite! Nu auzi paşi?

— Nu, răspunse ducele — nu e posibil ca soţia mea să se întoarcă de-acuma. Nu, Gilda, numai fantezia ta înspăimântată te-a făcut să bănuieşti apropierea ducesei.

Mai avem încă o jumătate de ceas înaintea noastră. Hai să ne folosim de ea, scumpo! Spune-mi totul ce resimţi, îngăduie-mi să-ţi mărturisesc şi eu ce am pe suflet, căci astăzi trebuie să se limpezească lucrurile între noi, — astăzi sau niciodată!

Ducele o cuprinse din nou pe după mijloc şi o duse spre banca de lângă masă.

— Spune-mi, Gilda, mă iubeşti? o întrebă el.

Capul frumoasei blondine se lipi de pieptul lui.

— Da, te iubesc, şopti dânsa, şi spuse cuvintele acestea cu un astfel de ton, încât cel mai tare bărbat s'ar fi simţit cuprins de ameţeală.

Căci Gilda socotise destul de bine că acest „te iubesc", va răpi ducelui de Chamfort ultima rezervă pe care o mai avea.

— Dacă mă iubeşti — spuse dânsul, strângând-o cu patimă nebună la pieptul său — atunci fii a mea, cu totul a mea... chiar în ceasul acesta fii a mea, după cum şi eu voiu fi al tău.

Dacă Gilda ar fi fost o înşelătoare de rând, după cum sunt multe femei pe lumea aceasta, atunci ar fi refuzat cu îndărătnicie să împlinească cererea ducelui.

Căci s'ar fi temut că odată cu acordarea favoarei supreme, patima arzătoare a celuilalt ar fi început să se stingă, — cum se întâmplă, adesea, în cazuri asemănătoare — şi atunci dânsa nu-şi-ar mai fi atins scopul.

Dar Gilda era sigură de sine, ea ştia că farmecele ei sunt prea puternice şi posesiunea trupului ei îl va înflăcăra şi mai mult pe duce. Era atât de încredinţată de izbândă, încât îşi spunea că ducele nu se va mulţumi să trăiască numai o sin-

gură clipă în paradis, ci odată rătăcit pe drumurile acestuia, va da orice numai să nu fie alungat din-tr'însul.

— Sunt nebună, o știu! exclamă Gilda cu patimă bine jucată, căci în realitate nu resimțea nimic, deși ducele de Chamfort era un bărbat, care ar fi putut aprinde inima ori-cărei femei. — Sunt nebună, că-mi deschid inima în fața ta, căci la urmă mă vei disprețui doar... Dar chiar dac'așî știi că nu va mai trebui să rămân o clipă în apropierea ta, — chiar dac'așî știi că-mi distrug prin aceasta fericirea vieții... Ah! ce însemnătate mai are fericirea vieții mele, dacă mă vei face fericită numai pentru un singur minut!

Și peste câteva clipe, coliba ridicată pe Montblanc pentru a servi de adăpost celor cari se rătăceau prin munți, — se transformă într'un lăcaș de voluptate divină... Dar în acelaș timp se făptuia acolo și o crimă, căci acela care o strângea la pieptul său înfierbântat pe Gilda Carazzoni era bărbatul altei femei, soțul prietenei, a salvatoarei amantei sale.

Ah! ce n'ar fi dat ei, dac'ar fi putut rămâne lipiți unul de altul ceasuri întregi!... Dar gândul că ducesa ar putea da peste dânșii, îi făcu să-și revie în fire.

Gilda fu aceea care-i aminti ducelui că-i amenință primejdia.

Dânsa se ridică și cu ajutorul unei oglinjioare ce o avea cu sine își aranjă părul, apoi își netezi îmbrăcămintea.

Și iarăși o trase ducele la pieptul său și nu se mai sătura sărutând-o pe buzele-i roșii ca para focului.

— Oh! și cât sunt de nenorocită, totuși — șopti Gilda, sprijinindu-și capul de umărul lui. Acuma, când am gustat din fericirea supremă, va trebui să-mi iau rămas bun pentru totdeauna dela dânsa!

— Gilda, ce tot vorbești tu? De ce să renunțăm la o fericire, pe care nu ne-o poate opri nimeni? Va depinde numai de noi, și vom putea fi întotdeauna atât de fericiți, precum am fost astăzi, în coliba aceasta.

— Nu, iubitule, răspunse rafinata femeie, privindu-l cu ochii înecați în lacrimi, — trebuie să ne despărțim... Nu te gândești ce s'ar întâmpla dacă ași continua să rămân în casa voastră? Cum vei putea să ascunzi față de soția ta, legătura ce o ai cu mine? O singură vorbă scăpată de pe buzele tale, va trăda totul ducesei, și cât de ușor ar putea un spion să-i mărturisească totul!

— Pe spion l-ași arunca imediat afară! strigă ducele. Din acest punct de vedere te voiu apăra eu, iubito.

— De spioni nu te poți apăra, căci chiar dacă nimeni altul nu ne va trăda, o vom face noi singuri și atunci... nu te gândești ce chinuri grozave ași îndura, văzându-te alături de altă femeie, alături de aceea pe care știu că n'o iubești, că n'o poți iubi... Nu, nu, e de o mie de ori mai bine dacă ne despărțim.

Se va mai găsi în lumea aceasta un azil care să mă primească, — vre-un ungher unde să mă pot ascunde, — dar chiar și atunci, iubitule, fii încredințat că voiu continua să mă gândesc la tine, — la tine și la fericirea negrăită pe care am gustat-o în brațele tale.

Pentru această clipă de fericire supremă, primesc cu dragă inimă să îndur o viață întreagă de amărăciune, căci îmi pot cel puțin spune că am fost odată fericită!

Și iarăși o podidiră lacrimile și-și ascunse fața în palme.

— Iubito, ascultă-mă! exclamă ducele de Chamfort, îndepărtându-i cu blândețe mâinile de pe față.

— Nu, nu, încredințează-te mai întâi dacă vine,

căci ar fi grozav dacă m'ar vedea în halul acesta. Va ghici imediat ce s'a petrecut aici.

Ducele se repezi la uşă, o deschise şi privi afară.

— Nu-i aici — spuse el — suntem singuri, mai putem sta de vorbă.

Da, ai dreptate — urmă apoi dânsul. Sunt legat de femeia aceasta; dac'ai ştii cum a ajuns să fie soţia mea.!..

Spuneai singură că n'o iubesc. Cum aşi putea oare să iubesc pe acest monstru al Naturii? O, dac'ai ştii, Gilda mea scumpă, cât sunt de nefericit, că trebuie s'o numesc pe această femeie soţia mea!

— TREBUIE!? exclamă Gilda. Şi cine te sileşte?

— Imprejurări ciudate, pe cari nu ţi le pot ex-

plica atât de repede. Fii încredințată că am fost silit să deviu soțul ei.

Trebuie oare să-ți spun că n'am strâns-o încă în brațe pe făptura aceea monstruoasă, — cum te-am strâns pe tine, de pildă?

— Te simți destul de tare să rupi legăturile cari te țin de dânsa? întrebă Gilda.

Ducele tăcu o clipă, apoi răspunse, în vreme ce o roșeață vie îi acoperi obrajii:

— Nu.

Gilda se dădu un pas îndărăt și trupul ei frumos fu scuturat de un fior.

— Cum! exclamă dânsa, cu glas șovăitor. N'ai avea curajul să păsești în fața acelei femei și să-i destăinuiești că iubești pe alta? Ah! atunci m'am înșelat în privința ta, și știu că...

— Oprește, Gilda, nu mă trăda! Ceeace pretinzi dela mine, nu pot să fac. Trebuie să evit scandalul, căci până acuma lumea nici nu bănuiește că femeia cu cap de mort e soția mea.

Indată după unirea noastră am adus-o aici, în locul acesta liniștit, unde trăește departe de lume, și nimeni la Paris nu știe că m'am căsătorit.

Dar o despărțire publică va aduce totul la lumina zilei, rușinea mea va fi cunoscută de toți, voiu fi luat în râs și asta... asta n'aș putea-o suporta... Mai bine moartea!

Gilda nu putea să nu-i dea dreptate ducelui, dar dânsa știa că mai există și alte mijloace pentru a-l poseda, fără a fi necesar să se recurgă la divorț.

— Pricep — răspunse dânsa, luându-și o poză de tristețe; — nu vrei să te desparți de ea... Ei bine, rămâi cu dânsa, dar nu mă împiedica pe mine să părăsesc casa, chiar astăzi.

— Nu trebuie să pleci de lângă mine, Gilda. Aș muri de inimă rea, căci acuma, de când te-am

strâns cu patimă în brațele mele, știu de-abia cât de mult te iubesc. Dacă pleci, atunci....

— Atunci? întrebă Gilda, nerăbdătoare.

— Atunci mă duc cu tine, răspunse ducele de Chamfort — și în clipa următoare frumoasa corsicană îl înlănțui cu brațele ei moi, trupul ei se lipi tot mai mult de al lui, și bărbatul slab fu cuprins iarăși de beția aceea care-l copleșise mai înainte.

— Vrei să pleci cu mine? șopti Gilda. Da, vino, vino cu mine, lumea e mare și vom găsi undeva un colțișor liniștit, unde să ne putem ascunde.

O! vino, să fim fericiți, lasă totul în părăsire! Ce-ți pasă de femeia cu cap de mort — de vreme ce eu sunt totul pentru tine, — nu-i așa?

— Da, tu ești totul pentru mine, frumoasă Gilda, răspunse ducele. Planul meu este să fugim peste mări și țări și când vom fi departe, voiu putea să tratez cu Estrella cum s'ar putea desface această căsătorie nenorocită, fără a trezi atențiunea.

— Dar dacă vei fugi în taină — spuse Gilda, silindu-se să-și ia o mină nevinovată — atunci vei fi fără mijloace și eu... eu sunt săracă de tot... eu nu-ți pot aduce nimic, trebuie să mă iei așa cum sunt.

— Scumpa mea, așa cum te afli, ești bogată ca o regină. De-altfel, nu trebuie să te îngrijorezi, căci duc cu mine o sumă însemnată de bani, și afară de-asta, nu se poate atinge nimeni de veniturile mele. Nu, iubit-o, nu trebuie să te îngrijorezi, — tot ce-ți va dori inimioara vei avea, căci sunt bogat ca un Cresus.

Asigurarea aceasta o liniști pe Gilda, căci ea avea nevoie de bani, de avere multă, pentru a-și îndeplini răzbunarea împotriva lui Egizio Ettore. Numai cu ajutorul banilor va putea să-și ție jură-

mântul pe care-l făcuse colo sus, în creerii munților Alpi.

Și în clipa aceasta ea nu se gândi deloc la Robert de Paris, pe care-l și uitase aproape. Acuma, ducele de Chamfort era acela care trebuia să servească planurilor sale.

— Vom fugi, deci! spuse dânsa. O, Dumnezeule! tremur din tot corpul gândindu-mă încotro vrei să te îndrepți!

— Pentru moment nu știu nici eu, răspunse ducele. Mai întâi vom pleca la Paris, căci în orașul acela imens nu te va recunoaște nimeni, — și de acolo ne vom putea continua fuga. Cel mai nimerit lucru ar fi să trecem Oceanul.

— Peste ocean! exclamă Gilda, cu teamă.

— Nu mă gândesc la America. Deocamdată îmi propun să mergem în Egipt. Ne vom stabili la Cairo, și acolo nu există niciun om care să ne cunoască.

— La Cairo, în capitala Egiptului! Da, iubitule, plec cu tine! Și, când pornim la drum?

Ducele se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Socot nimerit să punem cât mai curând în practică planul nostru. Dacă vom coborî imediat muntele, vom ajunge spre seară la Chamonix și la noapte vom putea fugi.

— In cazul acesta expune-mi repede planul pe care l-ai făurit. Repede, căci dacă vine dânsa, nu vom mai putea sta de vorbă.

— Voiu pune să mi se pregătească o trăsură — răspunse ducele — și voiu mâna singur caii. In această trăsură te voiu aștepta la ora două noaptea, la crucea dela marginea orășelului. Cu vreun sfert de ceas înainte, vei părăsi casa și vei căuta să te furișezi nevăzută până acolo.

— Dar nu va fi încuiată ușa?

— Voiu purta eu de grijă să nu fie încuiată. In cazul cel mai rău, însă, te vei lăsa jos de pe

balconul camerei tale, care se află la primul etaj. Nu e nevoie decât de puțin curaj!

— Pentru tine fac totul — spuse Gilda — chiar dac'ar trebui să-mi pierd viața, nu mă voiu da înapoi.

Ducele o strânse din nou în brațele sale și începu s'o sărute cu patimă nebună.

Deodată, se auziră pași de afară.

Se desprinseră repede din îmbrățișare, și în aceiași clipă aproape ușa se deschise și femeia cu cap de mort intră înăuntru.

Și cu prilejul acesta se dovedi că o femeie posedă mai multă prezență de spirit decât un bărbat.

In vreme ce ducele rămase încurcat și figura-i deveni palidă — Gilda ieși repede în întâmpinarea femeiei cu cap de mort, o apucă de mâini și o trase spre masa, pe care se aflau ceștile cu ceai

— Ah! cât de bine ai venit, doamnă ducesă! spuse dânsa. Vezi, am preparat de-acuma ceaiul şi vei putea să-l iei şi d-ta cu noi.

Şi acuma, dă-mi voie să-ţi mulţumesc din nou pentru dragostea şi bunătatea de care ai dat dovadă faţă de mine. Te-ai îngrijit d-ta singură să-l cauţi pe bătrânul David şi să-i dai dispoziţia de a aduce o targă.

Mă bucur însă, că sunt în situaţia fericită să n'am nevoie de dânsa, căci după cum vezi, sunt iarăşi pe picioare.

— Adevărat! spuse femeia cu cap de mort, privind-o tăios pe Gilda şi apoi fixându-şi ochii asupra soţului ei. Văd că te simţi foarte bine şi asta mă bucură nespus.

Dar d-ta, Emil, eşti palid... Ce-ţi lipseşte? Eşti cumva bolnav?

— Nu-i nimic de seamă — spuse Gilda, cu grăbire. Domnul duce a obosit numai, aducându-mă pe mine până aici sus şi apoi... hainele sale au fost umezite de zăpadă şi poate că a răcit puţin.

— Ferească Dumnezeu de aşa ceva! exclamă Estrella. Dar cred că cel mai bun lucru ce-l putem face, e să ne aşezăm toţi trei să bem ceva cald.

In ceeace priveşte pe David, l-am trimis jos la Chamonix pentru a aduce o targă; când vom coborî, îl vom întâlni, împreună cu oamenii ce vin cu dânsul, cărora le vom spune că nu mai avem nevoie de serviciile lor.

Ducele îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se aşează la masă. Dar în tot timpul cât stătură împreună, privirile Estrellei nu se deslipiră de la dânsul.

„A prins o bănuială" îşi spuse Gilda, „dar voiu şti eu să scap din încurcătură".

După ce terminară de băut ceaiul, părăsiră coliba.

Ducele mergea înainte și soția sa o ducea de braț pe Gilda.

— N'ai nimic să-mi comunici? întrebă Estrella, cu vocea înceată.

— Ba da, doamnă ducesă, ceva foarte important. Dar nu vă pot spune aici, ci de-abia când vom fi ajuns jos.

— Bine, îmi pot înfrâna curiozitatea.

Dar după vreo cinci minute, femeia cu cap de mort întrebă:

— Ceeace ai să-mi împărtășești e în legătură cu soțul meu?

— Vă rog, doamnă ducesă, nu insistați. O veți afla la timp, dar vă jur, totuși, că soțul dv. nu are nicio vină. Dacă ați ști ce comoară de iubire și credință posedați!...

— Adevărat? întrebă Estrella, strângând mâna frumoasei înșelătoare. Te-ai convins de asta?

Dar cum s'a întâmplat că ai făcut această descoperire?

— Vă voiu spune îndată, șopti Gilda. Domnul duce e destul de departe de noi pentru a nu ne putea auzi. Ascultați, deci:

Sunt o mare păcătoasă, dar Domnul din Ceruri mi-e martor că nu izbutesc să mă reținu. Știți prea bine ce a făcut domnul duce pentru mine! M'a scos afară din prăpastie și m'a dus pe brațele sale până la colibă, unde și-a dat toată silința să mă readucă la viață.

Și când m'am trezit din leșin și l-am văzut în genunchi lângă mine (trebuia să stea în genunchi, căci culcușul era prea jos) n'am mai putut să mă stăpânesc... i-am apucat mâna, am dus-o la buzele mele arzătoare și i-am spus, printre lacrimi: „O, domnule duce, pentru ceeace ați făcut pentru mine, vă dăruiesc viața!"

— Și apoi? întrebă Estrella, cu vocea tremurătoare. Ce a răspuns Emil la asta?

— Şi-a retras repede mâinile şi privindu-mă aproape ameninţător, îmi spuse: „Copila mea, vreau să nădăjduiesc că ceeace ai făcut acuma este urmarea agitaţiei de care ai fost cuprinsă, datorită accidentului suferit. — Dar te rog, odată pentru totdeauna, să nu se mai repete astfel de gesturi. Altminteri, mă voiu vedea silit să aduc la cunoştinţa soţiei mele lucrul acesta şi ar fi dureros pentru mine dacă, vei pierde adăpostul pe care l-ai găsit în casă la noi".

— Aşa a spus dânsul? exclamă Estrella. O! ce bărbat admirabil! De-abia acuma ştiu că mă pot bizui cu desăvârşire pe dânsul şi că fidelitatea sa nu poate fi pusă la îndoială.

— Dar pe mine mă iertaţi, doamnă ducesă? întrebă Gilda, privind-o pe Estrella, cu ochi umeziţi de lacrimi. — Căci vă jur că în clipele acelea nu ştiam ce mai fac... dragostea, recunoştinţa, m'au copleşit cu desăvârşire.

— Fii liniştită, copila mea, nu-ţi face imputări pentru asta! răspunse femeia cu cap de mort, strângând şi mai tare braţul corsicanei. — Ceeace ai făcut, este explicabil şi merită iertare. În orice caz, îţi mulţumesc că mi-ai comunicat totul şi te rog să mă ierţi, în acelaş timp.

— Să vă iert, doamnă ducesă?

— Firește, copila mea, căci în sufletul meu încolţise o bănuială grozavă când v'am văzut pe amândoi stând aşa singuri şi — sincer vorbind — păreaţi cam în încurcătură când am apărut aşa de-odată în faţa voastră.

Acuma ştiu, însă, că trebuie să înlătur această suspiciune din mintea mea. Sunteţi amândoi suflete nobile, a căror cinste nu trebuie s'o pun la îndoială.

Gilda lăsă capul în jos, ruşinată, în aparenţă, — dar în realitate vroia numai să ascundă zâmbetul ironic care-i flutura pe buze, — vroia ca

ducesa să nu-i privească în ochi, căci în aceştia străfulgera acuma un întreg infern.

Şi ducele de Chamfort nu izbuti să priceapă, de ce soţia sa îl trata astăzi cu atâta duioşie, se alipea de dânsul şi-i strângea braţul, ceeace nu făcuse niciodată până atunci.

CAP. 172

O clipă de fericire

Luna plină învăluia în razele-i argintii întreaga vale a Chamonix-ului. Totul era cufundat în somn, căci în locurile acelea, unde zorile se arată atât de fermecătoare, încât nimeni nu vrea să piardă prilejul de a le vedea, oamenii se culcă devreme, renunţând la plăcerile cari alungă timpul, la jocul de cărţi şi la chefuri.

Trecuse de miezul nopţii. In palatul ducelui de Chamfort luminile erau stinse, numai într'o singură încăpere ardea încă o lampă: era dormitorul ducesei, femeia cu cap de mort.

Imbrăcată într'un costum de noapte, Estrella se plimba încolo şi încoace prin odaia luxos mobilată.

Cititorii s'ar înşela dac'ar crede că Natura a fost vitregă şi în ceeace priveşte trupul nefericitei femei. Nu, blestemul care părea să apese asupra ei, dăduse numai figurei o înfăţişare hidoasă.

Trupul Estrellei era de o frumuseţe desăvârşită, în aşa fel că ochiul unui bărbat ar fi găsit satisfacţie deplină. Ceafa, umerii, bustul încântau privirea, — braţele erau atât de bine formate încât ar fi putut servi de model unui sculptor, — talia suplă, şoldurile minunate, — toate astea ar fi fost demne să poarte un cap care să armonizeze cu frumuseţea trupului.

In momentul acesta chipul ei hidos trăda o iri-

taţie puternică, şi o cută adâncă i se întipărise pe frunte.

Şi într'adevăr, Estrella se afla într'o stare de agitaţie pe care n'o mai resimţise niciodată.

Trăise atâta vreme alături de soţul ei, fără ca vreo dorinţă pătimaşă să-i fi încolţit cândva în piept. Ducele nu deschisese încă vrodată uşa dormitorului ei şi dânsa se obicinuise să fie singură, — rămăsese fecioară, deşi era soţie.

Dar ce se întâmplase acum că sângele îi clocotea cu atâta putere în vine, — de ce se trezeau astăzi într'însa gânduri pe cari le întâmpina de-obiceiu cu groază şi scârbă?

Cele ce-i spusese Gilda o enervaseră pe nenorocita femeie.

Vicleana corsicană îi povestise cu câtă duioşie vorbise soţul ei despre dânsa, şi faptul acesta trezise în sufletul Estrellei un adevărat potop de simţiri.

Cum era oare cu putinţă aceasta? Şi ea care credea că numai din milă hotărâse ducele să rămâie cu dânsa, şi să renunţe la toate plăcerile vieţii! — Să se fi furişat oare iubirea în sufletul său?

— Da, mă iubeşte, îşi spuse Estrella. Căci dacă n'ar fi aşa, cum ar fi alungat-o de lângă sine pe Gilda? Ar fi trebuit numai să întindă braţele şi ea i-ar fi căzut la piept.

Dar el şi-a adus aminte de datoria pe care o are şi ăsta e semnul cel mai sigur că, după ce a alungat-o pe cealaltă, m'ar întâmpina pe mine cu bunăvoinţă.

Cereţi mâine numărul 170 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5,

Dar el este prea delicat pentru a căuta să se impuie cu dragostea lui, şi dacă nu s'a apropiat încă de mine, este numai pentru că n'a vrut să mă sperie... Şi nici nu ştie măcar, dacă inima mea îi aparţine. Şi să iau cu mine în mormânt taina pe care o port în suflet?

O, nu, asta ar fi o nebunie! Dacă nu vine dânsul la mine, atunci trebuie să merg eu la el... Ca soţie, am dreptul să intru în dormitorul lui.

O! Dumnezeule! de ce mă amăgesc singură? îşi spuse Estrella, de-odată. Cât voiu fi de nefericită, dacă mă va respinge!

Dar nu, el nu va face asta niciodată. De ce să n'am şi eu parte de fericire în viaţă? Da, vreau să fiu fericită, chiar dac'ar fi numai o singură dată.

Estrella mai luptă puţin cu sine, apoi luă o hotărâre bruscă. Începu să se gătească cu grijă, se privi în oglindă şi deşi se înspăimântă de chipu-i hidos, îşi spuse, totuşi, că avea un corp care ar putea fermeca pe orice bărbat.

Cu mâini tremurânde luă un văl, şi-l prinse în părul-i bogat şi acuma avea înfăţişarea unei adevărate mirese.

Apoi îşi acoperi faţa cu vălul, luă un sfeşnic de argint în care ardea o lumânare, şi părăsi încăperea.

O apucă încetişor de-a-lungul coridorului, tremurând la gândul c'ar putea întâlni un servitor. Dar lucrul acesta nu se întâmplă, căci la ceasul acesta dormeau cu toţii.

Dânsa se apropiă de uşa care ducea în apartamentul soţului ei şi inima îi palpita de emoţie feciorelnică. Desigur, uşa aceasta nu va fi închisă, căci ducele îi spusese de curând de-abia că el nu doarme niciodată cu uşa încuiată. Şi Estrella era încredinţată că dânsul îi comunicase lucrul acesta, tocmai cu scopul de a o încuraja să vie la dânsul.

Estrella așează sfeșnicul pe o masă din coridor și apăsă încetișor pe mânerul ușii. O deschise fără zgomot și intră într'un vestibul mic. Aici se afla o ușă care ducea în odaia alăturată și care era acoperită de o portieră de mătase.

Păsind în vârful degetelor, Estrella se apropiă de portieră, o dete în lături și privi în camera de culcare a ducelui.

Se așteptase să-l vadă pe soțul ei dormind, de aceea rămase surprinsă peste măsură, zărindu-l într'un costum elegant de călătorie... Pe birou ardea o lampă care-și arunca lumina asupra unui teanc de hârtii cari, după cât se vedea, fuseseră puse în ordine chiar atunci... Iar pe un scaun, femeia cu cap de mort zări un geamantanaș de călătorie.

Biata Estrella se cutremură. Ce să însemneze asta? Avea de gând soțul ei să întreprindă vreun voiaj, fără să-i vorbească nimic despre asta?

Ah! cu totul altfel își închipuise dânsa lucrurile! Își făurise planul să se așeze încetișor pe marginea patului său, să-i vegheze somnul, să-i ție mâinile într'ale sale până se va deștepta...

Poate că în felul acesta ar fi izbutit să-l facă s'o viseze pe dânsa, pe năpăstuita soartei, și când se va fi trezit, cum ar fi fost oare cu putință, ca văzând-o pentru prima oară în dormitorul lui, să nu-i întindă brațele?... Cum s'ar fi putut atunci să nu-i ghicească gândul care o adusese acolo?...

— Și, acuma, desamăgirea aceasta crudă!

Femeia cu cap de mort stătea împietrită, iar ducele părea să fi fost cuprins de spaimă.

Totuși, el fu cel dintâi care se reculese.

— Cum, Estrella, tu aici?

— Da, scumpul meu soț, răspunse dânsa, roșind ca o adevărată fată mare ce era, — eu sunt... am....

— Te rog, vino mai aproape, draga mea Es-

trella — urmă ducele, văzând-o că rămăsese în prag. Vrei să-ți ofer brațul și să te conduc?

In vreme ce rostea aceste cuvinte, privirile sale căzură asupra valizei de pe scaun, și atunci deveni palid.

Cu pași ușori, femeia cu cap de mort înaintă în odaie și în tot timpul acesta nu-și deslipea privirile dela duce. Ea îi scrută chipul și deoarece își întipărise de mult toate trăsăturile sale, observă îndată că expresia figurei lui era falșă și-și spuse că dânsul purta o mască de data aceasta.

Cu o mișcare repede ducele azvârli jos valiza de pe scaun, o împinse de-oparte cu piciorul, apoi o invită pe soția sa să ia loc.

— Și acuma fii bună și lămurește-mă! — spuse dânsul — ce anume te-a îndemnat să mă vizitezi la o oră atât de târzie din noapte?

— O! cât de dureros pentru mine, să fiu nevoită a auzi întrebarea aceasta din gura d-tale! răspunse Estrella. Ești soțul meu, căsătorit oficial cu mine și te surprinde că viu să te vizitez!...

Firește, n'ai păsit încă niciodată pragul odăiei mele, ai trecut ca un străin pe dinaintea ei și nici n'ai bănuit, poate, că îndărătul acestei uși se chinuiește în așternut o ființă care poartă în inimă chipul d-tale... care întinde brațele dornice după bărbatul la a cărui îmbrățișare are un drept sfânt.

— Nu-i așa, domnule duce, gândul acesta nu ți-a încolțit niciodată în minte?

O! te rog, nu-mi răspunde cu vreo frază amabilă! In ceasul acesta fii complect sincer!

Dar eu nu ți-o pot lua în nume de rău, căci pricep prea bine repulsiunea pe care o aveai de odaia mea de dormit... Cum ar fi fost cu putință să-ți fie dor de ființa aceea nenorocită, pe care Natura a pecetluit-o în chip atât de îngrozitor? Cum te-ai fi putut gândi măcar, că o asemenea făptură poate resimți dorul după dragoste?

— Estrella! exclamă ducele de Chamfort, căci acuma cunoștea cauza pentru care venise soția sa în dormitorul său, la o oră atât de târzie. — Estrella, te asigur, îți jur...

— Oprește, nu jura, domnule duce! îl întrerupse femeia cu cap de mort. Nu e nevoie de jurământ între noi, dar vreau să fiu sinceră cu d-ta, dacă vei fi tot așa față de mine...

Până acuma m'am stăpânit cât am putut, am închis în sufletul meu toată amărăciunea unei vieți pierdute, am fost până în clipa de față soția d-tale, fără să am vreo pretenție asupra drepturilor ce mi s'ar fi cuvenit ca atare și am făcut aceasta deoarece bănuiam că nu mă iubești.

Dar în vremea din urmă mi s'a părut a observa, că în inima d-tale se trezește pentru mine sentimentul dragostei... Poate să mă fi înșelat numai, — dar care femeie iubitoare nu speră să fi deșteptat asemenea sentimente în sufletul iubitului?

— Estrella!

— Te rog, nu mă întrerupe și nu căuta să-mi îngreuezi spovedania!

Ași fi trebuit să tac, rușinea trebuia să-mi încleștеze buzele, — dar nu m'am mai putut stăpâni.

Da, Emil, — urmă femeia cu cap de mort, împreunându-și mâinile pe pieptul ce tresălta cu putere — astăzi m'a împins dorul spre tine, astăzi am vrut să fiu fericită odată, — numai o singură dată... astăzi am vrut să afli cât de mult te iubesc și să fiu a ta!

— A mea? murmurară cu groază buzele ducelui de Chamfort, căci niciodată soția sa nu-i apăruse mai hidoasă ca în clipa aceasta, după ce gustase din fericirea supremă, alături de ființa aceia minunată.

— Și acuma sunt aici — spuse Estrella — și constat că nu-ți sunt de loc bine-venită, căci, după cum văd, te pregăteai tocmai de drum...

— Eu... să... mă pregătesc.... de drum? murmură ducele.

— Dar ce altceva poate însemna valiza pe care ai pregătit-o? Scumpul meu, știi prea bine că m'ai amărî nespus de mult dacă ai căuta să-mi ascunzi adevărul. Ai pus doar în valiză tot ce este necesar pentru voiaj, rufe, obiecte de toaletă...

Ducele prinse curaj, căci își dădea seama că planurile sale ar cădea baltă dacă n'ar proceda cu îndemânare.

— Asta e tot ce te neliniștește, scumpa mea Estrella? întrebă el. Ei bine, află că trebuie să interprind un mic voiaj. Când ne-am întors acasă din excursiune, am găsit o scrisoare care mă determină să plec la Geneva pentru câteva zile, unde trebuie să închei o afacere importantă cu bancherul meu. Deoarece n'am vrut să-ți turbur odihna, luasem hotărârea să te înștiințez printr'o scrisoare despre aceasta.

— Cum, vrei să pleci încă în noaptea asta?

— Firește — răspunse ducele — chestiunea e foarte urgentă. Mâine dimineață trebuie să fiu la Geneva.

— Ai comandat de-acum trăsura?

— Mă așteaptă, pentru a mă duce la gară.

— Și de toate astea să fi aflat eu de-abia mâine dimineață? spuse Estrella. Răutăciosule, cât m'ai fi speriat.

— Ba deloc, căci scrisoarea ți-ar fi lămurit totul. Dar acuma mă bucur cu atât mai mult, că-mi pot lua verbal rămas bun dela tine.

Și în vreme ce rostea această minciună, ducele luă mâinile femeiei cu cap de mort și o trase la pieptul său.

Copleșită de emoțiune — căci era pentru prima oară când trupurile lor se atingeau — ducesa de Chamfort se lăsă cuprinsă de brațele sale, își puse capul pe umărul său...

Un gând obscur îi spunea că dânsul nu rostise adevărul, dar... ea vroia să fie fericită, măcar o singură dată!

Şi ducele se folosi de un mijloc condamnabil, pentru a-i adormi bănuiala.

Niciodată n'o sărutase încă, niciodată nu-şi lipise buzele de ale ei, — dar astăzi o făcu.

— Rămâi cu bine, scumpa mea soţioară — spuse el — şi la revedere!

Şi spunând aceste cuvinte el se aplecă spre dânsa şi-i depuse pe buze cea dintâi sărutare pe care o primise ea dela un bărbat.

Sărutarea aceasta turnă foc în sufletul nefericitei femei şi o cuprinse o beţie a simţurilor căreia nu-i mai putu rezista.

Ea îşi înlănţui braţele moi în jurul gâtului lui, îl atrase spre pieptul ei şi buzele i se lipiră cu patimă de ale bărbatului.

— Mai sărută-mă înc'odată, iubitule! Numai o singură dată, căci mi-ai deschis porţile paradisului.

Şi ducele o sărută din nou, o sărută de nenumărate ori, o trase pe divan, unde se prăbuşiră amândoi...

Există bărbaţi — din păcate foarte mulţi — cari sunt atât de lipsiţi de conştiinţă încât nu se întreabă cari pot fi urmările unei clipe de pierdere de sine. Omul acesta, care ştia cât se poate de bine, că o va părăsi pentru totdeauna pe femeia pe care o strângea în braţele sale, — pe femeia pe care n'o iubea, şi pe care nu putea s'o iubească, — omul acesta, zicem, însămânţă în trupul Estrellei germenele unei vieţi noui, în aceiaşi noapte în care pusese la cale fuga cu o altă femeie.

Dar nenorocita nu bănuia încă, în ce chip ruşinos va fi înşelată.

O! dacă Estrella ar fi putut privi în prăpastia ce se căsca la picioarele ei, — cum l-ar fi împins

de lângă dânsa pe bărbatul care o ţinea acuma în braţele sale!

Dar dânsa era nebănuitoare, era fericită... Nenorocita!

Ea îşi îngropase mâinile în părul lui şi-l săruta, îl săruta cu foc...

— Iţi mulţumesc, scumpul meu Emil, pentru clipa de fericire pe care mi-ai dăruit-o, şi-ţi jur că ţi-o voiu răsplăti. O viaţă întreagă nu-mi va fi de-ajuns, pentru a-ţi arăta recunoştinţa ce ţi-o păstrez.

Şi acuma, îţi urez călătorie bună. Domnul să te aibă în paza lui şi să te întorci cu bine!!

In fiecare clipă mă voiu gândi la tine şi amintirea minutelor când m'ai făcut cu adevărat soţia ta, nu mă va părăsi niciodată.

Ducele nu era chiar atât de rău şi stricat, încât acuma, când beţia trecuse, să nu simtă părere de rău. El îşi închise ochii şi căută să se ferească de privirea soţiei sale.

Estrella se ridică şi ducele făcu la fel.

— Când te înapoiezi? întrebă femeia cu cap de mort. Nu-i aşa că nu vei rămâne mai mult timp decât va fi absolut necesar? Adu-ţi aminte numai că aici te aşteaptă o femeie, pentru care eşti lumina şi soarele vieţei sale.

— Cred, răspunse ducele, şovăitor, că voiu fi înapoi peste două zile. Totuşi, n'aşi putea preciza, căci nu ştiu cât mă vor reţine afacerile.

— Vrei să te însoţesc la gară? întrebă Estrella. de-odată. Voiu pune un văl, pentru ca nimeni să nu-mi vadă chipul. De-altfel, e întuneric afară şi la ora aceasta târzie vor fi prea puţini oameni la gară.

Ducele se afla în mare încurcătură, căci nu putea să primească însoţirea Estrellei, deoarece trăsura care-l aştepta nici nu avea să-l ducă la gară.

— Te rog, scumpa mea — spuse el ducesei

— renunță să mă însoțești, căci noaptea e friguroasă și nu vreau ca... — Se aplecă spre urechea ei și-i șopti câteva cuvinte.

O roșeață vie acoperi obrajii sărmanei femei, dar ochii ei scânteiară de fericire.

— Da, ai dreptate — spuse dânsa, lipindu-și capul de pieptul lui. Voiu renunța să te conduc la gară. Pentru nimic în lume n'aș vrea să primejduiesc speranța pe care mi-ai dat-o astăzi. Pleacă cu bine, deci, iubitule, și Dumnezeu să te aibă în paza lui.

Îi mai sărută odată buzele, apoi dispăru, ușoară, pe ușă..

Se părea că fericirea pe care o gustase făcuse dintr'însa o alta. In câteva minute numai, se transformase cu desăvârșire, căci acuma devenise femeie...

Când ușa se închise în urma ei, ducele își reveni în fire.

— Sfinte Dumnezeule, ce-am făcut! exclamă dânsul, apăsându-și tâmplele cu mâinile. Cred că am făptuit o prostie gogonată.

Sărmană Estrella, dac'ai ști cât de mult te compătimesc! Dar nu pot face altfel, căci aparțin Gildei, numai ei, și vreau să deviu fericit printr'însa, tot astfel precum tu cauți în mine fericirea, sărmană femeie!

Ducele își șterse nădușeala de pe frunte, apoi privi la ceas.

Era timpul să plece. Trebuia să se ducă la întâlnirea, de unde nu se va mai întoarce niciodată lângă biata Estrella.

Cu graba unui om care face un lucru oprit, își închise acum valiza, își aruncă o mantilă pe umeri, își înfundă pălăria pe cap și fără să mai arunce o privire îndărăt, părăsi încăperea.

Când fu în fața casei, prima sa grijă fu să privească în sus, la ferestrele odăiei în care lo-

cuise Gilda. Nu se vedea nicio lumină, şi asta însemna că frumoasa femeie părăsise de-acum casa.

O clipă încă, dânsul mai rămase locului, şovăind, căci i se părea că aude un glas care-i şopteşte:

„Intoarce-te cât mai este vreme. Ţii în mâna ta o viaţă de om, — chibzuieşte, căci o poţi încă salva!".

Dar o altă voce, aceea a Diavolului, îi spunea:

„Colo te-aşteaptă femeia, pe care Natura a dăruit-o cu toate farmecele sale. Ea îşi întinde braţele să te primească, — ea îţi va procura fericirea cea mai mare a vieţii tale! Du-te la dânsa, du-te! Alungă stafia, de care te-ai înlănţuit!"

Atunci ducele păşi cu hotărâre şi se îndreptă spre locul unde aştepta trăsura.

Intr'acestea, Estrella se retrase în camera ei,

cu pieptul plin de fericire. Era atât de iritată, încât deschise o fereastră şi se aplecă afară, pentru a-şi răcori fruntea înfierbântată.

Devenise deci soţia lui... a aceluia pe care-l iubea... Şi conştiinţa aceasta o făcu să simtă o mândrie sfântă pentru îndatoririle ce le avea acum.

Ah! ce fericire ar fi dacă Cerul ar binecuvânta-o în ceasul de faţă, dacă i-ar îngădui să nască un copil!

Un copil!

Nenorocita femeie se înfioră.

Făptura asta va avea oare chipul ei hidos?

— O, nu! Numai asta nu! se rugă ea, împreunând mâinile spre rugăciune.

Tu ştii doar, Cerescule Părinte, ce-am suferit eu de pe urma peceteï pe care mi-a pus-o Natura pe faţă! Tu nu veï creia o altă fiinţă care să îndure acelaş martiraj ca mine.

Dar în clipa aceasta Estrella îşi aduse aminte a fi citit prin cărţi, că multe mame cari aveau defecte corporale născuseră copii cari nu aveau aceste defecte.

— Şi de ce anume să aibă trăsăturile mele? se întrebă femeia cu cap de mort, printre lacrimi.

Nu, el se va asemăna cu tatăl său... va fi frumos ca lumina soarelui şi bun ca şi dânsul. Şi-i voiu da o educaţie din cele mai alese, îl voiu creşte cu toată dragostea unui suflet de mamă.

Da, vreau să fac dintr'însul imaginea fidelă a tatălui său, dacă va fi băiat şi... dacă va fi fată, îi voiu pune numele de Gilda. Să poarte numele aceleia care mi-a adus, de fapt, fericirea vieţii.

Căci dacă Gilda nu mi-ar fi trădat astăzi că ducele mă iubeşte, nu mi-ar fi dat niciodată în gând să păşesc înaintea lui.

Da, Gilda, prietena mea, am o datorie faţă de

tine și Dumnezeu mi-e martor, că vreau să te răsplătesc.

Și sufletul acesta nobil își făuri îndată planul cum s'o răsplătească pe Gilda.

Da, vroia s'o facă bogată, vroia să-l roage pe duce să-i dea o zestre princiară, pentru ca frumoasa blondină să poată găsi un soț de treabă.

...Și în vreme ce ducesa cu cap de mort se gândea în felul acesta, Gilda Carazzoni îl aștepta în drum pe bărbatul, pe care-l furase binefăcătoarei sale...

— O fi plecat de-acum? se întrebă Estrella. Cred că a părăsit deja casa.

Ah! înc'odată aș mai vrea să văd locul unde am fost atât de fericită, să-l văd astfel cum l-am văzut în clipa aceea.

Să cutez oare să mă duc în odaia lui?

Nu e doar nicio crimă, căci e odaia soțului meu!

Ea nu putu să reziste ispitei, și, luând sfeșnicul în mână, străbătu din nou coridorul, îndreptându-se spre odaia ducelui.

Se înspăimântă văzând o rază de lumină strecurându-se prin portieră, dar în clipa următoare își dădu seama că ducele uitase să stingă lampa.

— Ce ușuratec e scumpul meu bărbățel! își spuse dânsa. Desigur, se afla și dânsul sub impresia beției pe care mi-a dăruit-o, — și a primit-o în acelaș timp dela mine. Voiu stinge lampa, dar înainte vreau să rămân câteva clipe în încăperea aceasta și să mulțumesc lui Dumnezeu care s'a îndurat să-mi îngăduie a cunoaște fericirea adevărată....

Estrella îngenunchiă, își împreună mâinile și buzele sale rostiră o rugăciune.

Da, se ruga nenorocita, mulțumind lui Dumnezeu că i-a îngăduit să cunoască cea mai mare fericire la care poate râvni o femeie — și implora

Cerul de pe acuma să ocrotească ființa pe care o va purta în pântece.

Lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji, un simțimânt de evlavie puse stăpânire pe dânsa, — și mai imploră Cerul să-i binecuvânteze soțul cu tot ceeace poate binecuvânta pe un om.

— Amin! rosti dânsa și se ridică.

Rugăciunea o întărise mult, și acuma se simțea atât de ușoară cum nu se simțise încă nicio-

dată în viață. Uită aproape de stigmatul îngrozitor pe care i-l pusese Natura pe chip, nu-i mai păsa de nimic, căci soțul ei o făcuse fericită....

Cu pași sprinteni se îndreptă spre ușă, dar de-odată se opri în loc.

Un obiect mic, de culoare închisă, stătea la picioarele ei. Se aplecă, îl luă în mână și de-abia aruncase o privire asupra lui, că scoase un țipăt ușor. Era un portvizit de culoare roșu-închis.

— Ah! cât de neprevăzător e dânsul! îşi spuse ea. Probabil că l-a pierdut... E umflat, conţine desigur o sumă importantă în bancnote.

Dar de ce o fi vrut să ia atâţia bani cu dânsul? Ah! probabil că avea nevoie pentru afacerea ce avea de încheiat! Dar mai sunt şi acte... buletinul de naştere, paşaportul... Toate astea îi vor face trebuinţă când va sosi la Geneva! Dumnezeule, ce neprevedere! Dar stai, nu poate să fie încă departe. Poate că izbutesc să-l ajung din urmă.

Şi soţia credincioasă alergă repede în odaia ei, îşi aruncă o mantilă pe umeri, îşi puse pălăria pe cap, şi după ce vârî portvizitul în buzunar, părăsi în grabă casa. Străbătu curtea şi peste câteva clipe se afla în stradă.

Merse câtva timp drept înainte, apoi coti după un colţ şi alese drumul cel mai scurt spre locul unde se afla crucea. Acolo vroia să aştepte trăsura, care trebuia să facă un ocol mare, în drumul spre gară, deoarece drumul pe care apucase dânsa, nu era practicabil pentru vehicule.

Luna se ivise pe cer. Femeia cu cap de mort mergea zorită înainte, stelele cerului revărsau asupra muntelui raze argintii de lumină şi sus, pe creştetul ridicăturei de pământ strălucea fantomatică crucea.

Dar în momentul de faţă Estrella nu avea ochi pentru frumuseţile Naturii, căci se gândea numai la soţul iubit. Vroia să-l scutească de neplăcerile ce-ar putea surveni din cauza lipsei portofelului şi se bucura din inimă că va putea să-i facă un mic serviciu. Cât îi va fi el de recunoscător pentru această dovadă de credinţă!

Şi Estrella ajunse tocmai la timp, căci zări din depărtare o trăsură, care nu putea să fie alta decât aceea a ducelui. Pe capră nu-l zări pe vizitiu, ci văzu numai pe duce stând în trăsură şi ţinând hăţurile în mână.

Dar ce mai aştepta dânsul? Era doar tocmai timpul pentru a mai ajunge trenul!

Dar ce să fi fost asta? — De pe un drum lăturalnic, care ducea la cruce din altă direcţie, se ivi o făptură, învăluită într'o mantilă de voiaj. Era o femeie.

— De ce mă înspăimânt aşa de tare? se întrebă Estrella, silindu-se să zâmbească. Ce găsesc eu curios că şi o altă femeie merge pe drumul pe care merg eu? Poate că s'a îmbolnăvit cineva şi dânsa se duce la farmacia care se află la o mică depărtare de aici!

Dar ce fu asta?

In aceiaşi clipă când femeia pe care o zărise Estrella, se apropiă de trăsură, ducele coborî repede dintr'însa.

Era el, într'adevăr; în privinţa aceasta nu putea să existe nicio îndoială. Il recunoştea destul de bine.

Şi ducele stătea acuma lângă femeia necunoscută...

Estrellei îi îngheţă sângele în vine şi biata femeie de-abia se putea ţine pe picioare. — Soţul ei, acelaş bărbat în braţele căruia stătuse cu câteva minute înainte, care-i jurase iubire veşnică, — omul acesta fără conştiinţă strângea acum la pieptul său pe cealaltă femeie şi amândoi îşi contopiseră buzele într'un sărut ce părea fără sfârşit.

Când sărmana femeie cu cap de mort făcu descoperirea aceasta, avu senzaţia că Cerul se prăbuşeşte deasupra ei, că munţii stau gata să se prăvălească, de parc'ar fi sosit ziua judecăţii de apoi.

Cereţi mâine numărul 171 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Dar aceasta ţinu doar câteva clipe, apoi o voce lăuntrică îi strigă:

— Nu e cu putinţă, nu, ochii mă înşeală! Cum m'aşi putea gândi o singură clipă ca Emil al meu să fie atât de ticălos, şi să procedeze în felul acesta?

Dar Estrella era femeie, şi încă o femeie în inima căreia svâcnea dragostea, de-aceea luă îndată hotărârea să se încredinţeze dacă se înşeală sau nu.

Se târî pe lângă copaci, ascunzându-se cât putea mai bine, pentru a nu fi văzută de cei doi cari stăteau în drum.

Şi astfel ajunse în spatele crucei de piatră, unde rămase nemişcată, şi putu să observe tot ce se petrecea aici, fără ca ea-însăşi să fie văzută.

Şi ceeace văzu şi auzi acuma, îi păru o nălucire a Infernului.

Nicio pană omenească n'ar fi în stare să descrie suferinţele şi chinurile pe cari le îndură nefericita femeie, stând la postul ei de observaţie.

Intr'adevăr, ducele de Chamfort era acela, care strângea la pieptul său o femeie de toată frumuseţea. Şi această femeie... da, Estrella era să-şi piardă minţile când îşi dădu seama cine era concurenta ei în dragoste. Era o blondină cum nu se afla alta în Chamonix, — era Gilda, protejata ei!

Şi acuma, biata femeie cu cap de mort se încredinţă că încălzise un şarpe la sânul ei — îşi dădu seama că nu e bine ca o femeie măritată să primească în casa ei o fată tânără...

— Gilda! murmurară buzele nefericitei. Gilda... şarpele otrăvit, mizerabila!

Frumoasa corsicană îl înlănţui pe duce cu braţele sale, şi-l strânse cu patimă la pieptul său.

— Ah! în sfârşit... în sfârşit, — îi şopti sirena. Vino, Emil, hai să plecăm cât mai repede, — în lături cu monstrul acela de care te-a legat soarta!

Dar nu-i așa că-mi juri solemn că nu te vei mai întoarce la dânsa, — îmi făgăduiești că-mi vei rămâne credincios atâta vreme cât va mai fi o scânteie de viață în tine?

— Da, îți jur! exclamă necredinciosul bărbat, care fusese orbit de frumusețea Gildei, — îți jur că vei deveni soția mea, de îndată ce voiu fi obținut divorțul de Estrella.

Femeia cu cap de mort rămase ca împietrită. Acuma nu mai simțea nicio durere, nicio groază... căci o cuprinsese una din acele stări de nesimțire de care sunt stăpâniți oamenii în prada celor mai mari dureri, și care constituie o adevărată binefacere pentru dânșii, căci altfel și-ar pierde mințile.

— M'ai așteptat mult, iubitule? întrebă Gilda. N'am îndrăznit să părăsesc odaia căci o auzeam pe „dânsa" umblând prin casă încolo și încoace. Ce Dumnezeu o fi apucat-o?

— Nu știu, răspunse ducele.

Dar mizerabilul știa prea bine ce se petrecuse, — știa bine că făptuise o infamie nemăsurată, prin faptul că se apropiase pentru prima oară trupește de dânsa, în clipa când era hotărât s'o părăsească pentru totdeauna.

— Ah! dac'ar fi avut cel puțin curajul — se gândi Estrella — să-mi mărturisească sincer și deschis: „Iubesc altă femeie". — L-aș fi lăsat liber, nu i-aș fi cerut nimic în schimb... dar acuma... o, Dumnezeule! de ce m'ai lăsat să devin slabă, de ce mi-ai umplut pieptul cu dorul acela fierbinte care m'a făcut să-mi pierd cumpătul? Ce se va face nenorocitul meu copil, dacă Cerul mă va binecuvânta cu unul?

— Ai făcut toate pregătirile pentru călătorie? întrebă Gilda. N'ai uitat nimic?

— Absolut nimic, răspunse ducele. Dar vino, să nu pierdem timpul. Sunt cuprins de groază a-

tâta timp cât mă aflu în apropierea casei în care o știu pe dânsa. De-abia când vor fi ape și munți între mine și ea, voiu respira ușurat.

Estrella își încleștă mâinile de crucea în spatele căreia se afla, căci puterile amenințau s'o părăsească.

— Și nu-i așa — șopti Gilda, cu glasul ei de femeie felină — că te-ai îngrijit și de banii trebuitori, pentru ca să nu cumva să fim nevoiți să primim mila ei?

— Prostuțo, ce tot vorbești acolo! Mie îmi aparține doar totul ce posedă dânsa și ea va trebui să se declare mulțumită cu ceeace îi va acorda mărinimia mea.

Mărinimie!

Ticălosul credea că Estrella va accepta mărinimia lui.

— De-altfel — urmă ducele — am aici la piept un portofel, în care se află o adevărată avere, care ne va ajunge pentru cel puțin trei ani.

Spunând acestea el duse mâna la piept, dar în clipa următoare aceasta îi căzu moale de-a-lungul trupului șic hipul său deveni palid.

— Dumnezeule, ce ți s'a întâmplat? strigă Gilda. De ce te-ai făcut alb ca varul, de ce tremuri?

— O, nenorocitul de mine! gemu ducele de Chamfort. Am uitat acasă portofelul cu banii!

Gilda se dădu cu un pas înapoi, îngrozită.

— Intr'adevăr, asta e o nenorocire grozavă! exclamă dânsa. Vei fi nevoit să te întorci înapoi și să-l iei. Cine știe dacă dânsa doarme de-acum! Și dacă îți iese înainte și te întreabă? O, Dumnezeule! ce-ai făcut, de ce n'ai fost mai prevăzător?

— Drace! scrâșni Chamfort. Acuma sunt fără un ban în buzunar... Frumoasă treabă! Mă tem, Gilda, că va trebui să amânăm pe mâine fuga noastră.

— Dar asta e cu neputinţă! răspunse frumoasa corsicană. Ceeace amâni odată, rămâne baltă.

— Dar ce pot face altceva? întrebă ducele. Aşi putea să-mi amanetez la Geneva bijuteriile pe cari le port asupra mea: ceasul, inelele, acul de cravată. Toate acestea îmi vor aduce douăzeci de mii de franci şi între timp mi-aşi putea procura banii necesari, — dar vezi că planul nostru e să grăbim cât mai mult fuga.

Şi acuma vom fi siliţi să facem o oprire la Geneva! Oh, ce mizerie, ce chin!

— Voiu pune capăt grijilor d-tale, domnule duce de Chamfort! se auzi acum un glas din spatele celor doi fugari. Poftim portvizitul pe care l-ai uitat acasă. Fii te rog bun şi încredinţează-te dacă nu lipseşte nimic dintr'însul. — Acuma vă puteţi continua drumul în deplină linişte.

Un ţipăt sinistru rupse tăcerea nopţii. El fusese scos de Gilda.

Dânsa se lipi tremurătoare de duce, — dar şi acesta rămase împietrit locului şi privea cu ochii holbaţi la apariţia fantomatică care se ivi de-odată din spatele crucei de piatră.

Şi într'adevăr, în clipa aceasta Estrella avea înfăţişarea unei fantome.

Căci cu o mişcare repede ea dădu jos de pe dânsa mantila, în aşa fel că rămase numai în vestmântul alb pe care-l purtase în casă şi chipul ei făcea acum şi mai mult impresia că e al unei apariţii ieşite din mormânt.

— Femeia cu cap de mort!

Buzele ducelui izbutiră în sfârşit să rostească aceste cuvinte, cari păreau ca un strigăt de groază, ieşit din fundul sufletului.

— Femeia cu cap de mort! repetă şi Gilda, tremurând din tot trupul. Ea este! Vai nouă, acuma totul e pierdut!

Liniştită, ba chiar cu un zâmbet în jurul buzelor, stătea Estrella în faţa celor doi mizerabili.

Ţinea încă portofelul întins, şi ducele nu cuteza să-l ia din mâna ei.

— Dar de ce nu vrei să-l iei, domnule duce de Chamfort? întrebă dânsa, cu glas liniştit. Banii aceştia sunt doar proprietatea d-tale şi tocmai te plângeai că-ţi vor lipsi pe drum. Aici sunt bancnote multe, o adevărată avere, după cum spuneai însuşi, şi d-tale îţi trebuie doar bani pentru a-ţi îndeplini planul.

Vezi, deci, domnul meu, că te-am scutit de orice neplăceri şi nu vei mai fi nevoit să te întorci acasă. Acuma poţi porni la drum cu toată liniştea, căci totul e în ordine.

Fiecare din cuvintele acestea era ca o lovitură de cuţit în inima ducelui de Chamfort. El se cutremură şi lăsă ochii în jos ca un şcolar, care era prins asupra unei fapte neîngăduite. In cele din urmă izbuti să-şi redobândească în oarecare măsură stăpânirea de sine. O împinse uşurel de lângă sine pe Gilda, şi după ce răsufla adânc de câteva ori, rosti cu glasul nesigur:

— Ah! D-ta eşti într'adevăr, Estrella? Eram îndemnat să cred că e spiritul d-tale, căci de unde să bănuiesc eu c'ai putea fi aici în clipa de faţă?

— Foarte adevărat, domnule duce, şi tocmai pentru că nu puteai să te aştepţi să fiu aici, ţi-ai dat întâlnire cu o alta. Dar ceeace e mai interesant, e că ceastălaltă e o mizerabilă căreia i-am salvat viaţa. Şi acuma văd recunoştinţa cu care mă răsplăteşte! Asta înseamnă învăţătură de minte pentru mine.

Ducele de Chamfort făcu o mişcare cu mâna, care vroia să arate că se socotea încă stăpân pe faptele sale.

— Te rog, Estrella — spuse el — nu întrebuinţa tonul acesta batjocoritor. Ceeace s'a întâm-

plat, e bun întâmplat şi nu mai poate fi făcut altfel. Şi e poate mai bine că putem da acuma cărţile pe faţă.

— Cărţile pe faţă, probabil, răspunse femeia cu cap de mort. In orice caz însă, sunt cărţi falşe, domnule duce de Chamfort.

— Falşe sau nu, eu nu renunţ la joc şi te fac atentă, Estrella, că mai am încă atu-ul în mână şi nu mă sili să-l joc.

— Există jucători, domnule duce, cari pierd chiar atunci când au atu-ul în mână. Fereşte-te să nu ţi se întâmple şi d-tale la fel.

Ducele se cutremură, căci îşi spuse că din încurcăturile conjugale cari surveniseră acum, ar putea lua naştere un scandal neplăcut pentru dânsul, şi lucrul acesta ţinea să-l evite cu orice chip.

— Ei bine, să stăm de vorbă liniştiţi, reluă el, după o pauză scurtă. Ştii prea bine în ce împrejurări s'a făcut căsătoria noastră, şi cred că nu e necesar să-ţi amintesc că nu inima a fost aceea care ne-a legat pe unul de altul.

— Firește, domnule duce, răspunse femeia cu cap de mort. Până astăzi, mai bine zis până acum un ceas eram ferm încredinţată că n'am dreptul să cer dragoste din partea d-tale.

— Şi de-aceea nu te-ar fi putut mira — îi tăiă vorba ducele — dacă inima mea tânără năzuie spre alte idealuri.

Am întâlnit-o pe Gilda în casa d-tale, frumuseţea ei m'a ameţit, ea a făcut o impresie profundă asupra mea, o impresie căreia nu i-am putut rezista. Să fi venit atunci la d-ta, Estrella, şi să-ţi fi spus că o iubesc pe Gilda şi că vreau să fac dintr'însa soţia mea? Asta te-ar fi rănit.

De-aceea m'am înţeles cu Gilda să fugim, şi când am fi ajuns la ţintă, ţi-aşi fi comunicat imediat printr'o scrisoare că am intentat divorţ. Dar nu ţi-aşi fi făcut vreun rău cu divorţul acesta. Nu,

ferească Sfântul, mă cunoşti şi ştii că sunt un om de onoare şi că m'am arătat întotdeauna ca atare.

— Te-am considerat şi cu astfel, până mai acum câteva minute, spuse femeia cu cap de mort.

Ducele de Chamfort se prefăcu că nici nu auzise cuvintele Estrellei şi continuă:

— Dacă îţi dai încuviinţarea la despărţirea noastră, Estrella, atunci vei fi răsplătită cum se cuvine, şi cu cât mai puţine greutăţi îmi vei face, cu atât va fi mai favorabil pentru tine rezultatul acestui divorţ.

Ştii doar că sunt bogat, aşa că-ţi garantez o rentă princiară. Vei fi înconjurată de strălucire şi bogăţie, îţi vei putea satisface toate dorinţele ca şi până acuma. Dar îţi cer în schimb să renunţi la numele pe care-l porţi şi să renunţi la mine.

Şi acuma hotărâşte-te, Estrella, hai să aranjăm în mod cinstit chestia, pe locul acesta unde ne vom fi văzut pentru cea din urmă oară. Eu ţi-am vorbit sincer şi deschis şi acuma cer să faci şi d-ta la fel.

Dar femeia cu cap de mort tăcu. Pieptul ei tresălta puternic şi părea cuprinsă de o iritaţie puţin obicinuită.

Atunci Gilda i se aruncă la picioare, ridică spre dânsa mâinile împreunate şi cu o voce de adevărată tragediană, rosti:

— O, iartă-mă, nobila mea binefăcătoare! Iartă-mi păcatul ce l-am făptuit împotriva d-tale... Dar nu puteam face altfel, căci îl iubesc pe ducele de Chamfort, — l-am iubit din prima clipă când l-am văzut.

Dumnezeu mi-e martor că m'am silit din răsputeri să nu cad învinsă de acest sentiment, am luptat vitejeşte împotriva acestei dragoste.

Dar ce este inima omenească în faţa amorului! E ca un copac pe care îl doboară furtuna, e ca o

floare care se deschide atunci când razele soarelui cad asupra ei.

La auzul cuvintelor Gildei, femeia cu cap de mort se chirci, de parcă ar fi fost lovită cu biciul. Trăsăturile i se schimonosiră cumplit, și acuma avea o înfățișare ca-și-cum un întreg infern s'ar fi zbătut în creerul ei.

Apoi păși spre Gilda, o apucă de brațe, o zgâlțăi cu putere și strigă:

— Comediano, ți-l las din tot sufletul!

Da, domnule duce de Chamfort — se adresă apoi soțului ei — poți să-i aparții acestei femei, ia-o cu d-ta pe depravata asta și fii sigur că te va răsplăti odată și odată. Va veni ziua când o vei blestema și atunci să te gândești la mine, la femeia cu cap de mort, pe care ai trădat-o.

In ceeace te privește pe d-ta, domnule duce —

urmă Estrella, privindu-l liniştită — renunţ cu plăcere la persoana d-tale. Nu mai eşti nimic pentru mine şi nici în viitor nu vei mai putea însemna ceva. Chiar şi amintirea d-tale, gândul la vremea când te-am iubit, mă va apăsa ca o povară.

Dar mi-ai cerut să renunţ la numele ce l port, — la numele d-tale.

O, nu, domnule duce, asta nu se poate, căci numele îmi aparţine, până când voiu închide ochii. Da, până atunci voiu continua să mă numesc ducesă de Chamfort.

Până astăzi am căutat să tăinuiesc lucrurile, şi am făcut în aşa fel încât căsătoria noastră să nu fie cunoscută de toată lumea.

Acuma, însă, lucrurile se vor schimba. Plec la DParis. Pomana pe care mi-ai oferit-o, nu-mi trebuie. Mă voiu adresa justiţiei şi dânsa va hotărî ce mi se cuvine mie din avere, în calitate de soţie a d-tale.

Apoi, la Paris, voiu opri pe fiecare om de pe stradă, şi-i voi spune că sunt soţia ducelui de Chamfort, eu, femeia cu cap de mort, căci numele d-tale, domnule duce, nu-mi mai aparţine numai mie.

Faţă de copilul, la care am şi început să mă gândesc, sunt obligată să păstrez numele d-tale. Căci nu vei vrea, desigur, domnule duce, ca fiul sau fiica d-tale să n'aibă nume!

Şi cu asta am terminat ce aveam de spus. Te dispreţuiesc, domnule duce, şi te las cu dragă inimă acestei femei, care te va duce la pierzanie.

Fă tot ce crezi împotriva mea, ia-ţi măsurile de apărare, şi află că nici eu nu mă voiu lăsa mai prejos, căci din clipa aceasta îţi declar războiu, un războiu fără cruţare.

Voi doi mi-aţi sfâşiat inima şi m'aţi făcut să-mi pierd crezul în oameni şi în bunătatea lor.

De azi încolo voiu fi stafia voastră, vă voiu

urma pretutîndeni şi voiu apare acolo unde mă veţi aştepta mai puţin, în aşa fel că nu veţi putea gusta nicio clipă, fericirea pe care o cereţi dela viaţă.

Merg cu voi, nevăzută, şi nu veţi scăpa de amintirea femeiei cu cap de mort. Asta va fi răzbunarea mea!"

De-abia termină aceste cuvinte şi Estrella dispăru îndărătul stâncei pe care se înălţa crucea de piatră.

Nici ducele, nici Gilda nu auziră paşii ei, şi se părea într'adevăr, că zburase pe aripi de fantomă.

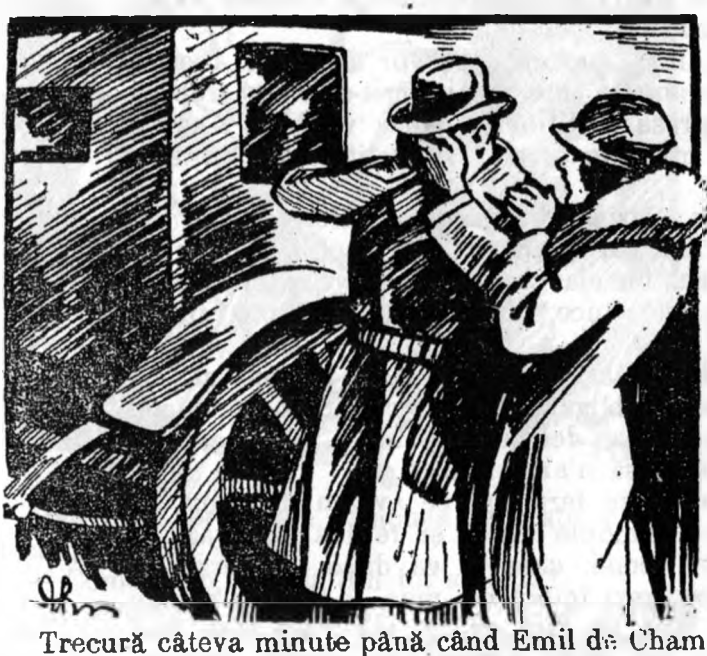

Trecură câteva minute până când Emil de Chamfort să-şi revie în fire. Cu un gest disperat el îşi acoperi faţa cu mâinile şi aplecându-şi capul pe piept stătu multă vreme, ca un osândit la moarte.

Gilda se apropiă de dânsul, îi puse mâinile pe umeri şi-i şopti:

— E oare cu putință ca ducele de Chamfort să cadă învins în lupta cu o fantomă? Ce rău ne poate face nouă femeia cu cap de mort? — Sunt simple amenințări, cu cari caută să ne înfricoșeze.

Vino în brațele mele, Emil, te voiu încălzi dacă ești scuturat de fiori, te voiu ameți cu sărutările mele, pentru ca să nu te mai gândești la femeia aceasta.

Hahaha! ea și-a pus în gând să ne turbure fericirea! Bine, primesc lupta la care ne-a provocat, și te voiu face fericit, cu toată împotrivirea femeiei cu cap de mort.

Ducele o lăsase pe Gilda să-i ia mâinile, dar acestea erau reci ca ghiața.

Nu știa singur cum se trezi de-odată pe capra trăsurii, ținând hățurile în mână...

Caii zburau pe șosea, și dânsul simțea alături trupul cald al Gildei, care se lipea de el, cu pasiune.

Ducele lăsase caii în voie, și dacă inteligentele animale n'ar fi apucat singure drumul spre gară — pe care-l străbătuseră de atâtea ori — cine știe unde ar fi ajuns cei doi fugari în noaptea asta!

Ii mai răsunau în urechi cuvintele grozave pe cari le rostise femeia cu cap de mort și cu deosebire fraza aceea referitoare la copilul pe care-l purta dânsa în pântece, poate:

„Vrei oare, domnule duce, ca fiul sau fiica d-tale să n'aibă nume?"

Dumnezeule mare, ar fi cu putință ca în clipa aceasta să distrugă nu numai viața soției sale, ci în acelaș timp și pe aceea a copilului său?...

Ducele nu era un om atât de rău și stricat, încât să nu se cutremure de groază la gândul acesta.

Și toate sărutările, toate mângâierile, cu cari căută Gilda să-l distreze, nu putură să-i scoată din minte gândul acesta grozav: „Ai omorât-o pe femeia cu cap de mort, și în acelaș timp ți-ai ucis copilul!"

In dimineața următoare, locuitorii din Chamonix aflară cu uimire, că minunata vilă care era mândria întregei regiuni, fusese părăsită în timpul nopții, de cei ce o locuiau.

Plecaseră cu toții, dar nimeni nu știa încotro. Și în orășel nu se mai auzi nimic apoi, de misterioasa femeie cu cap de mort, care fusese văzută adesea la fereastră, cu chipul acoperit de un văl gros.

CAP. 173

Cel dintâi sărut

Cu degetele ei cărnoase, Mrs. Emily aranjă cărțile de joc pe cari le întinsese pe masa din bucătărie, apoi clătină capul îngrijorată.

— Ehe, spuse dânsa, apăsând cu degetul pe un fante, nu se arată a bine în casă. Una din trei: sau se întâmplă iar vreo grozăvie, sau suntem concediate, sau voiu avea vreo supărare de pe urma căreia mă vor apuca din nou durerile de stomac.

Își umezi cu scuipat vârfurile degetelor, pentru ca să strângă cărțile și să le amestece din nou, dar colega ei de bucătărie, Mag, își puse mâna-i osoasă pe valetul de cupă și rânji:

— Dar aici se vede un petitor...

Mrs. Emily își întoarse capul și o fulgeră cu privirea pe Mag.

— Gâscă ce ești, ăsta stă doar peste cruce! Poți aștepta mult și bine până să vie. Mult aș vrea să văd pe idiotul acela care să ia de nevastă pe o nătângă ca tine. — Ei, dac'ar fi picat ceva și pentru noi dela bătrân!... Dar așa ceva nu prea se vede. Desigur că numai de aia n'a făcut el testament, pentru că nu-l lăsa inima să dăruiască ceva. Când mă gândesc cum socotea de zece ori fiecare gologan...

— Cu toate astea, ai o sumă frumușică la bancă, Mrs. Emily, rânji Mag, dar amuți imediat, căci corpolenta menajeră aruncă cu atâta putere cărțile pe masă, încât acestea zburară în toate părțile.

— Sumă frumușică? Așa ai zis? Și de unde știi tu asta, mă rog? Și de unde am banii? — Mi-am rupt dela gură, așa să știi, toanto! De-alde noi trebuie să ție cu dinții fiecare gologan, dacă vrea să aibă o îmbucătură pentru zilele de bătrânețe. — Dac'ași fi făcut și eu cum ai făcut tu, firește că n'ași avea nimic. Dar ai văzut tu vreodată la mine ciorapi de mătase, ai? Sau o cârpă de aia, pe care o numești batistă și pentru care azvârli banii? Când pentru buturugile tale erau mult prea buni și ciorapii de lână și nasul ți-l ștergeai cu degetele până te-am învățat eu manierele frumoase! Și acuma vii să-mi numeri banii pe cari i-am pus de o-parte! Așa o...

Sunetul strident al soneriei o scuti pe Mag să mai audă criticile colegei sale de bucătărie și când se 'ntoarse după câtva timp, Mrs. Emily o întrebă fără să-și ia ochii de pe cărțile ei.

— Cine a fost?

— Domnul care vine la Miss Ana! răspunse Mag și făcu o gură de parc'ar fi vrut să înghită pe cineva. Vei vedea, valetul de cupă...

Mrs Emily examină așezarea cărților și începu să reflecteze.

— Ei da — spuse dânsa, legănându-și capul — ceva pare că se pregătește. El nu mai stă peste cruce, ci pe drum, numai că mai e ceva la mijloc: o damă de negru și o scrisoare și în casă e cineva care nu prea are gânduri bune. Dar nu se poate spune încă nimic precis. Și dacă ași fi eu Mrs. Ana și ași avea bănișorii ei, ași mai sta la gânduri, chiar dacă cărțile ar cădea mai bine. Căci cu bărbații faci experiențe proaste de-obiceiu. Cât timp sunt tineri, aleargă după toate fustele și când încep

să îmbătrânească se apucă de pileală. Știu asta de la răposatul meu, și ceilalți nu-s nici ei mai buni.

Lui Mag nu-i prea convenea această generalizare și încercă să se împotrivească.

— Dar de Nick sunt sigură că nu aleargă după alta, spuse dânsa.

— Nu, ăsta nu — admise Mrs Emily — pentru că e prea idiot ca s'o facă. De-aceea s'a și apucat de băuturică de la 'nceput și și-a ales așa un tacâm ca tine. Dacă și asta înseamnă să ai gust, apoi... De-altfel, l'ai putea sfătui să nu-mi iese azi în cale, căci s'ar putea întâmpla ceva. Intr'o casă oarecum onorabilă — așa cum e la noi — te îmbeți cel mult seara, dar nu și ziua...

In sufrageria întunecoasă Harry trebui să aștepte cam multișor până să-și facă apariția Ana.

— Asta e cu totul împotriva înțelegerei noastre, Mr. Reffold, îl întâmpină dânsa, și el găsi că încreștitura dintre sprâncenele ei fine îi stătea cât se poate de frumos. — N'am nimic contra dacă mă însoțești dinc ând în când, dar vizite la domiciliu nu ți-am îngăduit. Imi pare rău că trebuie să-ți reamintesc de lucrul acesta.

— Și mie — spuse el, turburat — dar firește că am un motiv, care mă scuză.

— Atunci să-l aud, cât mai repede.

— Dacă va merge chiar așa de repede, nu prea știu, Miss Ana. In orice caz, mă voiu sili. Deci, e vorba de vizita făcută aci de o persoană, în timpul lipsei dv. Lucrul mă interesează.

Cereți mâine numărul 172 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Așa? Și pentru asta dai buzna în casă? Nu prea e întemeiat motivul, dă-mi voie să-ți spun.

— Totuși. Și aș dori să văd și eu pendula aceea.

— N'ai să vezi cine-știe ce. E un obiect vechiu, ce-i dreptul, dar nu e operă de artă.

Intru-cât Harry continua să insiste, ea îl conduse în birou și el începu imediat să examineze cu amănunțime pendula veche, sculptată. Deschise și portița și cotrobăi chiar și la mecanism.

Ana îl privi cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Imi face impresia că te interesezi de toate, numai de lucruri serioase nu, spuse dânsa, când îl văzu cu treaba terminată.

— Ai nimerit-o! răspunse el degajat și-i râse în față.

Dar fata se supără foc.

— Nu ți-e rușine să mărturisești asta? Cum poate un bărbat în anii d-tale să ducă o astfel de viață? De fapt pe mine nu mă interesează deloc, dar prin îndrăzneala d-tale mi-ai dat dreptul să-mi spun părerea. Am vrut de mult încă s'o fac și probabil că acum e prilejul cel mai nimerit. Ce anume ești d-ta și ce fel de afaceri învârtești? Ești cumva criminal? A fost o vreme când te-am ținut ca atare și din faptul acesta poți deduce că felul d-tale de viață nu prea e de natură să inspire încredere. Sau ei fi poate polițist? M'am gândit și la asta de-acum, dar când te-am cunoscut mai de-aproape, mi-am zis că nu poți fi nici unul, nici altul, deoarece pentru amândouă îți lipsește seriozitatea necesară. Cred că faci doar diletantism pe amândouă tărâmurile acestea, căci nu te pricepi să-ți întrebuințezi timpul mai bine și tot ușul vrei să faci ceva. Poate să mă și înșel...

— Nu, din păcate nu te înșeli deloc. Miss Ana, — o întrerupse dânsul și fata rămase uimită văzând cât de ciudat o privește și cât putea el să fie de

serios câte-odată. — Eşti o femeie foarte inteligentă, de vreme ce ai fost în stare să descoperi lucrul acesta şi-ţi sunt adânc recunoscător că ai fost atât de sinceră. Ceeace mi-ai spus d-ta acuma, am mai auzit de multe ori, dar nici-odată nu mi-a făcut o impresie atât de puternică, ca în momentul de faţă, când părerea aceasta a fost rostită de gura d-tale. Şi te rog să mă crezi, că mă voiu orienta în consecinţă.

— Mă va bucura, Mr. Reffold, spuse ea cu însufleţire şi căldură şi el se simţi fericit observând roşeaţa care-i împurpură obrăjiorul.

— Şi ce ai de gând să faci acum, Miss Ana?

Ea îl privi cu ochi mari şi cu seriozitate.

— Ceeace am făcut şi până acuma. Săptămâna viitoare îmi reiau slujba, căci afacerea aia neplăcută s'a aranjat de-acum, slavă Domnului!

El surâse iarăşi cu zâmbetul lui impertinent.

— Care-va-să-zică vei reîncepe să faci corespondenţa lui Mr. Brook? întrebă el, surprins, bătând cu degetele în masă. Cu toată moştenirea importantă ce ţi-a rămas?

Chipul ei luă o expresie severă şi răspunsul ce-l dădu era hotărât:

— Da, Mr. Reffold. Nu poţi pricepe lucrul acesta? Şi probabil că vei rămâne şi mai surprins când vei afla că din moştenirea cea mare, nu mă gândesc să păstrez altceva decât casa aceasta.

Harry o privi câtva timp nedumerit, ca-şi-cum n'ar fi priceput bine.

— Şi de ce mă rog, Miss Ana?

— Pentru că am auzit diferite lucruri, care m'ar face să fiu desgustată de fiecare centimă din banii aceştia, răspunse dânsa. Mr. Brook spune că aşi fi cam extravagantă, dar...

Miss Ana Moran nu mai putu să urmeze, căci Harry se înfipse de-odată în faţa ei şi dânsa auzi doar atât:

— Eşti o fată minunată, Ana...

Ceeace s'a petrecut apoi, nu se poate stabili cu precizie, căci în vreme ce Harry continua necontenit să afirme că îi luase doar uşurel între mâini căpşorul blond şi o sărută părinteşte pe frunte, Ana susţinea morţiş că el avusese nerusinarea s'o strângă în braţe, s'o ţie lipită la pieptul său şi să-i închidă gura cu buzele sale, încât nu fu în stare nici măcar să respire, necum să strige...

Dar controversa aceasta surveni de-abia mai târziu.

Indată după ce se întâmplase chestia, Ana spuse numai:

— Destul, Mr. Reffold... Te rog, du-te acuma...

— Imi dai voie să mai viu, Ana? întrebă Harry încetişor, şi fetei i se păru că zâmbetul lui era acuma mai obraznic ca ori-când.

— Nu! răspunse ea cu hotărâre, ridicând privirea din pământ. Dacă întrebi atât de prosteşte, atunci să nu mai vii niciodată...

CAP. 174

Cine-i „bolnavul misterios"

— Bună seara, doctore Gordon, spuse Wilson, strângând mâna medicului. Am venit pentru câteva ceasuri la Londra şi primul drum l-am făcut la d-ta, pentru ca să mă mai examinezi. Ai lucrat minunat, doctore, şi fără d-ta aşi fi dat ortul popii.

Se aşează comod într'un fotoliu, şi în vreme ce-i zâmbi prietenesţe medicului, se uită la el cu priviri cercetătoare. Gordon avea înfăţişarea cam abătută şi fiinţa lui de-obiceiu atât de vioaie, părea acum obosită.

— Mă bucur că am sosit la timp, pentru ca să-ţi pot fi de ajutor. De altfel, a fost un caz fericit.

Dacă nu mi-ar fi venit sub mână omul acela care a fost adus la circumscripția lui Langford, probabil că n'aș fi fost în măsură să fac ceva.

— Da, așa a început, spuse Wilson, frecându-și nasul de zor. O întâmplare minunată pentru noi și un ghinion blestemat pentru ceilalți. De fapt, o nimica toată, dar totuși un punct, în jurul căruia s'au rotit mai târziu toate celelalte.

— Așa dar, ai înaintat cu ceva?

Intrebarea sună cam șovăielnică și se părea că Gordon așteaptă răspunsul cu oarecare încordare.

— In sfârșit, sunt cât se poate de mulțumit, zise Wilson. In primul rând, îți pot spune cu exactitate cum s'au petrecut lucrurile în „Casa castanilor" și în biroul lui Crayton. In ambele cazuri trebuie să fi fost vorba de vre-un covor, din care a emanat otrava omorâtoare, căci în amândouă locurile am găsit aceleași urme pe pardoseală. Crezi cu putință lucrul acesta?

— Firește! Din firișoarele pe cari le-am descoperit în mâna bolnavului, am dedus imediat ceva asemănător.

— Ei vezi! Se potrivește deci. Cum a ajuns covorul în odaia lui Milner și cine l-a luat apoi de acolo înapoi, nu pot decât să bănuiesc, dar în cazul lui Crayton știu precis că a venit prin peretele odăii învecinate, și pe aceiași cale a fost apoi îndepărtat. Am putut stabili cu exactitate crăpătura îngustă de pe podea, deși a fost lipită din nou pe partea cealaltă, cu multă îngrijjire. Și când am pipăit locul cu pricina din camera lui Crayton probabil că am venit în atingere cu câteva firișoare de praf din drăcia asta otrăvitoare. Trebuie să aibă un efect grozav, de vreme ce numai dintr'atâta e posibil ca un om să fie intoxicat.

Privi întrebător pe d-rul Gordon, și acesta dădu din cap în semn de confirmare.

— E una din cele mai puternice și ciudate o-

trăvuri pe cari le-am cunoscut în viaţa mea. Probabil că toată ţesătura se compune din fibrele unor plante otrăvite, din cari sunt sute de soiuri în regiunile tropicale, fără ca ştiinţa să fi fost în stare până acum să le cataloghieze măcar în parte. Numai băştinaşii se pricep să le dea de rost şi să umble cu ele. Am stabilit, totuşi, că e suficientă pătrunderea sub piele sau în organele respiratorii a unor părticele infime din această otravă, pentru ca în timpul

cel mai scurt să se producă cele mai critice turburări de funcţiune ale organismului. — Sau dacă respiri puţin din otrava aceasta adusă în stare de evaporare. Efectul...

— Stai, doctore, stai! îl întrerupse Wilson cu însufleţire. Asta trebuie să mi-o explici mai lămurit. Cred că voiu afla dela d-ta ceva care prezintă multă însemnătate pentru mine şi la care

n'am ajuns până acuma. Spune-mi, te rog, cum îți imaginezi d-ta efectul acestei otrăvi, dacă nu vii în atingere cu dânsa? De pildă, dacă covorul acesta stă într'o odaie în care se află cineva?

— Părerea mea este că otrava sau reacționează sub efectul căldurii și astfel începe să se volatilizeze, sau e adusă în stare de evaporare fiind umezită înainte.

Detectivul sări repede în picioare și bătu pe umăr pe doctorul Gordon.

— Admirabil, doctore. Asta vroiam să știu. Ești un geniu. Da...

Se întrerupse brusc și în vreme ce umbla prin cameră încolo și încoace, chipul său căpătă iar expresia melancolică.

— Am auzit că d-na Lambert e plecată din Londra, spuse el după o pauză, privind pe Gordon cu nevinovăție. O femeie fermecătoare. Desigur, se va simți mult lipsa ei în casă. Dar când se întoarce? Și, în definitiv, unde a plecat?

D-rul Gordon se schimbă la față și două cute adânci apărură în jurul gurii sale. Nu știa ce vroia să înțeleagă celălalt cu întrebarea caeasta și răspunse doar printr'o înălțare din umeri.

— Cum, nu știi? făcu Wilson, uimit. Păcat. Mă gândeam că nu vei sta o clipă pe gânduri și o vei aduce înapoi pe Mrs. Lambert, cât mai repede cu putință. Probabil că e la Lady Crowford, la Holway-Castle. Mi se pare că am auzit de așaceva. Ar fi bine și pentru d-ta dac'ai căuta să te mai recreezi o zi. Nu-mi placi de loc, crede-mă. Blestemata aia de afacere ne-a cam zdrobit pe toți. Numai simpaticul Langford se simte mai bine ca ori-când. Bun băiat, n'am ce zice! Numai când lucrează pe cont propriu, nu-mi prea place, căci atunci face câte o prostie de ți-e mai mare dragul.

D-rul Gordon ridică surprins capul și privi țintă pe detectiv.

— Crezi cu adevărat, d-le Wilson? întrebă el, după o pauză.

— Dacă cred! spuse detectivul, molcom, clătinând capul. Din păcate, știu în mod sigur. Dar te vei convinge și d-ta de asta.

Când detectivul apăru în hall-ul casei, cu figura zâmbitoare, găsi pe John stând țeapăn la ușa principală și de-abia învrednicindu-l cu o privire. De când cu ultima vizită a lui Langford și urmările ei, dânsul ura tot ce era în legătură cu poliția și nu căuta să ascundă deloc faptul.

Wilson privi cercetător prin hall și încreți buzele.

— Nu mai e la voi nici pe departe acel aspect așa de simpatic și de orânduială ca odinioară, observă el, într'o doară. E timpul s'o aduceți înapoi pe Mrs. Lambert. Ai grijă, John, ca să găsească totul în regulă când va sosi mâine sau poimâine.

Figura întunecată a servitorului se lumină deodată de un zâmbet.

— Foarte bine, d-le Wilson, spuse el repede și cu o închinăciune respectuoasă, deschise ușa.

Ieșind în stradă, detectivul observă la oarecare distanță o mașină, de care tocmai avea nevoie. Se 'ndreptă spre ea și dădu să se urce, dar șoferul făcu un gest de opunere.

— Ocupată, sir! mormăi individul. Am un client.

Detectivul se uită bine la dânsul, apoi zâmbi prietenos.

— Dar bine, „Licuriciule", cum poți fi atât de puțin amabil față de un vechiu cunoscut? Doar ne-am întreținut bine în câteva rânduri, după cum îți amintești, desigur, și ți-am procurat întotdeauna o locuință gratuită pentru câtva timp. Vezi bine, am memorie bună pentru prietenii mei, chiar atunci când își schimbă peruca roșie cu una neagră. Dealtfel, nu ți se potrivește de loc și eu în locul

tău, m'aşi gândi să mă cotoroesc de ea cât mai curând. Căci afacerea viitoare, scumpul meu „Licuriciu", te va costa şapte ani. E cam multişor, recunosc.

Detectivul deschise portiera maşinei.

— Dă-i drumul, Scotland Yard. Acuma ştii cel puţin imediat încotro vreau să merg şi n'ai nevoie să mă aştepţi în zeci de locuri. Dar să nu cumva să faci prostii, scumpule! îl avertiză inspectorul-şef, ducând mâna la buzunarul de la spate. Mă cunoşti doar...

Cu puţin înainte de ora convenită, Wilson ajunse la biroul său, unde găsi pe sergentul Smith aşteptându-l.

— Ei, cum stăm? întrebă detectivul, bine dispus.

— Merge bine, Sir. Noaptea trecută, oamenii dela conducte au ajuns până aproape de Poarta de fier, dar firește că lucrul devine din ce în ce mai greu.

— Ai dat de ceva suspect până acum? întrebă Wilson.

— Unele sârme cam inspiră bănuieli, răspunse sergentul, cu importanţă. Şi Card, care se pricepe în materia asta, crede că toate se împreună într'un punct dela Poarta de fier şi ar putea jura că ceva nu e în regulă.

— Bine. Ai grijă ca oamenii să nu fie deranjaţi din lucrul lor. Câţi ai acolo?

— Peste noapte paisprezece. Şi posturile normale de poliţie.

Detectivul începu să se plimbe prin odaie şi făcu o socoteală.

— Astăzi avem Joi. Începând de Duminică dimineaţa, aceşti paisprezece oameni vor face serviciu permanent. Caută să fie cei mai destoinici pe cari îi avem. Dar e necesar să nu se trezească nici-o bănuială. Înţeles? Oamenii să nu se intereseze de lucruri neînsemnate, căci altfel scăpăm

pasărea din mână înainte de vreme. Să trecem mai departe: Ce este cu Flesh?

— Pare că nu se prea simte în siguranță, Sir. De două zile n'a mai dat pe la birou, ci stă acasă, unde nu primește pe nimeni. Până și d-rei Morland, dela teatrul Crockley, care intra și ieșea ca o adevărată stăpână, i s'a interzis ieri intrarea, ceeace a supărat-o rău. Pe lângă casă roiesc câțiva indivizi cari formează un fel de gardă în jurul lui Flesh și, când acesta iese cu mașina în oraș, mai ia cu dânsul și un servitor, pe lângă șofer. Dar a ieșit numai de două ori. Ieri înainte de amiază, când s'a dus la „Banca Angliei", de unde a ridicat cincizeci și șase mii de lire, și apoi la „Belgravia", în Dawson-Street. Acolo a lăsat mașina să-l aștepte la colțul străzii, apoi s'a dus pe jos până la numărul 19...

Wilson scoase un șuerat ușor.

— Oh... Colonelul Gregory...

— Da. Cel puțin un sfert de ceas, Flesh a umblat în sus și 'n jos pe trotuarul de peste drum al străzii și a examinat casa. Astăzi a fost din nou acolo, însoțit de unul din garda sa. Dacă nu mă înșel am văzut de-acum mutra acestuia în unul din albumele noastre.

Zâmbetul detectivului se transformă într'un rânjet oarecum satisfăcut.

— Ascultă, Smith — spuse el cu însufleție, — aici să nu ne amestecăm. Lasă să se 'ntâmple ce s'o întâmpla, dar de știut trebuie să știm ce se petrece.

Wilson se uită la ceas.

— Acuma e ora 9. Trimite imediat doi oameni în Dawson-Street 19 și instruește-i. Colonelul Gregory este la Newchurch. Plec și eu într'acolo cu trenul de 10 și 20.

In ziua următoare, când colonelul Gregory sosi

la dejun, echipat cu undița și o tolbă elegantă pentru pești, Wilson se apropiă de el și se înclină politicos.

— Colonelul Roy Gregory...?

Colonelul ridică, oarecum uimit, capul și privi pe detectiv, întrebător.

— Eu sunt!

— Inspectorul-șef Wilson dela Scotland Yard, se recomandă acesta înclinându-se cu stângăcie. Am

citit numele dv. în anuarul străinilor și aș dori să vă fac o comunicare, pe care tocmai am primit-o. In locuința dv. din Dawson-Street 19 s'a făptuit o spargere astă-noapte pe la ora două...

— Ah!

Colonelul încruntă numai puțin sprâncenele și tonul exclamației sale nu trădă prea mare surprindere.

— Şi servitorul meu? întrebă el apoi.

— Susţine că a dormit.

— Firește. Şi după cât îl cunosc, o şi cred. Vă mulţumesc domnule inspector-şef.

Colonelul făcu un gest scurt de concediere, dar Wilson nu se dădu bătut.

— Hoţii par să fi lucrat în lege. Tot conţinutul biroului dv. a fost împrăştiat pe jos şi celelalte sertare au fost şi ele scotocite.

— Ce muncă zadarnică! observă colonelul, zâmbind. Nu obişnuiesc să păstrez obiecte de valoare în sertarele biroului.

— Dar probabil alte lucruri! îl întrerupse Wilson, aţintindu-şi privirea asupra lui Gregory.

— Nici asta, domnule Wilson, spuse colonelul, apăsat, şi înclinându-se cu demnitate, se aşeză la masă.

Detectivul nu era mulţumit deloc de felul cum a decurs această convorbire scurtă, şi când după câtva timp Langford dădu buzna în sala de mâncare, cu faţa roşie şi gâfâind de iritaţie, Wilson nici nu ridică privirea, ci mesteca cu lingurita în ceaşca de ceai, pierdut în gânduri.

Langford tocmai deschisese gura să dea drumul chestiei ce-i stătea pe inimă, când, în ultima clipă, dădu cu ochii de colonelul Gregory, care era pe punctul să se ridice dela masă. Inspectorul îşi încleştă buzele groase şi se aşeză alături de Wilson. Chiar după ce Gregory părăsi sala, Langford rămase tăcut o vreme, dar părea asemenea unui cazan cu aburi supra încălzit, care trebuie să facă explozie din moment în moment.

In cele din urmă, îşi apropiă gura de urechea lui Wilson:

— L-ai văzut de-acum pe şoferul lui Gregory?

Detectivul clătină capul cu indiferenţă.

— Uite-te la dânsul, şopti Langford, cu insistenţă. E în curte, unde spală maşina.

— Ce-i cu omul ăsta? întrebă Wilson, pierzându-şi răbdarea, căci nu prea punea mult temeiu pe aerele pe cari şi le dădea colegul său.

— Ce-i cu el? Păi ăsta-i bolnavul care mi-a fost adus atunci la circumscripţie!

Wilson începu să devie interesat:

— Eşti sigur de cele ce spui?

— Tot atât de sigur, precât sunt că ăsta de-aici e nasul meu, răspunse Langford, ducându-şi mâna la organul mirosului. Şi dacă m'aş putea înşela în ceeace priveşte mutra lui — căci pungaşii ăştia se aseamănă între ei ca două picături de apă — în schimb cicatricea dela mână nu mă poate lăsa în îndoială. Porneşte deacurmezişul dela degetul cel mare, până la încheietura mâinii şi e lată de cel puţin un centimetru.

Wilson clătină capul, ca-şi-cum nu prea pricepea bine cum stau lucrurile.

— In sfârşit, vom vedea. Rămâi liniştit aici până mă 'ntorc, altfel s'ar putea ca individul s'o şteargă, dacă se simte cu musca pe căciulă.

Inspectorul nu aşteptă să i se spuie a doua oară, căci tocmai apăru fata care-i aducea dejunul, urmată de d-na Renold, care-i zâmbi prietenos cu un ochiu, în vreme ce cu celălalt iscodea plină de dor prin încăpere.

Langford aruncă o privire cercetătoare asupra menu-ului bogat din faţa lui, ceeace făcu să-i lase gura apă.

— Minunat, Mrs. Renold. Numai mâncăruri preferate. Ai să mă înveţi rău. Toată viaţa nu mi-a mers atât de bine ca la d-ta....

Se puse pe „lucru", şi fu nevoit să-şi întrerupă vorba.

Pe figura d-nei Gea, care părea cam palidă şi suferindă, trecu un zâmbet linguşitor, şi dânsa privi în poală, sfioasă.

— Imi place mult când te aud vorbind așa, d-le Langford, spuse ea. Și mă voiu bucura dacă — vocea ei începu să vibreze — vei păstra întotdeauna o amintire plăcută despre „Regina Victoria".

Deoarece inspectorul își îndesase în gură un sandviș întreg, nu fu în stare decât să-și rotească ochii și să dea din cap cu vioiciune. Dar cu o înghițitură zdravănă își liberă fălcile.

— Firește, se grăbi s'o încredințeze. „Regina Victoria" și d-ta...

D-nei Renold i se păru că ultimile două cuvinte fuseseră rostite cu un ton moale și făcu niște ochi galeși de toată minunăția.

Dar Langford păru să se fi răzgândit deodată, căci se 'ntrerupse brusc, făcu o mutră foarte severă și răcni de se cutremurară pereții:

— Cum ai spus, d-nă Renold? Amintire frumoasă? — Să nu-ți vie să râzi!... Ha... ha... ha.., Asta mi-ar lipsi! Ce-aș avea de pe urma amintirii? — Se aplecă repede spre stăpâna pensiunei și o privi țintă în ochi. — De amintiri am eu nevoie? Nu-s eu oare — slavă Domnului! — un om liber, când voiu ieși la pensie? Și n'aș fi un idiot și jumătate dacă m'aș stabili în altă parte decât la „Regina Victoria"? Cu renta de o sută zece lire și pensia care mi se cuvine îmi pot permite asta. Imi vei da camera pe care o ocup acuma,, d-nă Renold...

Mrs. Gea ținea ochii închiși și răsufla din greu.

— Oh! Mr. Langford! șopti ea după o pauză scurtă și-l privi cu ochi strălucitori. La ce te gândești? In cazul acesta vei fi primit cu totul altfel la mine...

— Cu atât mai bine, răspunse inspectorul, care începuse iar să mestece și mângâia cu duioșie mâna ei cărnoasă.

— Nu vă deranjați, vă rog, spuse Wilson, care intrase în sală, reluându-și locul. De altfel, se poate

să ai dreptate, Langford. Dar dacă-ţi închipui că prin asta am devenit mai deştepţi, apoi să ştii dela mine că te 'nşeli mult. Dimpotrivă...

CAP. 175

Pe malul Nilului

Pe terasa celebrului local „Café des Anglais" din Cairo, care e aşezat în faţa fluviului care constituie bogăţia Egiptului, stăteau şi în seara aceasta străinii din minunata capitală a Faraonilor, respirând cu nesaţ aerul îmbătător care venea din spre Nil şi desfătându-se în acelaş timp de activitatea însufleţită care se desfăşoară de-obiceiu în orele de seară pe măreţul fluviu.

După cum se ştie, Cairo e locul de predilecţie al acelora cari îşi pot îngădui luxul unei călătorii în această ţară.

Din păcate, aceştia nu sunt întotdeauna oameni cari vin numai să se distreze, ci în special dintr'aceia cărora medicii le recomandă să se aşeze pentru câtva timp în clima binefăcătoare a Egiptului, — binefăcătoare anume, pentru bolnavii de piept şi plămâni.

Câte unul dintre aceia cărora medicii din Europai nu-i mai dau nici-o speranţă, e trimis în Egipt, pentru a face o ultimă încercare. Şi aşa se întâmplă că vre-un european îşi găseşte odihna de veci în pământul Cairo-ului, în cimitirul acela al străinilor care se află nu prea departe de marile piramide.

Cereţi mâine numărul 173 tuturor chicşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Dar despre aceia cari își sfârșesc aici zilele, nu se prea aude vorbindu-se în societate. Nimeni nu vorbește cu plăcere despre dânșii, și doar întâmplător își șoptește unul altuia că cutare sau cutare a murit subit.

Persoana respectivă dispare pur și simplu din viața publică și nimeni nu se mai interesează de dânsa.

Cine se află în Cairo vrea să trăiască și să guste viața. De moarte nu vrea să i se pomenească. Și așa se face că nicăeri nu poți duce o existență mai plăcută ca în orașul Califilor.

Deoarece în timpul zilei nu este cu putință să părăsești casa, din pricina căldurii caniculare care îmbăiază străzile Cairo-ului, oamenii cari locuiesc în orașul acesta își împart vremea în așa fel, încât în timpul zilei se odihnesc, iar noaptea și-o petrec afară, în aer liber.

Și atunci „Café des Anglais" devine ținta tuturor străinilor. Aici se întâlnesc prietenii și cunoscuții și-și petrec timpul până la ziuă aproape, la lumina lămpilor electrice și sub clar de lună.

Și când încep să se arate la orizont dungile roze ale aurorii, viața se stinge la „Cafeneaua Englezilor", clienții pleacă unul câte unul și se 'ndreaptă spre casă să se culce, visând înc'odată noaptea de basm pe care au trăit-o.

Și astăzi era mare tămbălău la „Cafeneaua Englezilor".

Pe scara de jos a terasei ședeau muzicanți felahi cari intonau melodii melancolice, iar de pe fluviul în ale cărui unde verzi se oglindeau luna și stelele, răsunau din când în când cântece în toate limbile moderne, întretăiate de plescăitul lopeților cari loveau apa.

Și pe dinaintea oaspeților așezați la mese treceau bărci de toate formele, iar vântulețul molcom

ce adia peste oraș le aducea la ureche sunetele triste ale muezinului vreunei moschei.

La o masă așezată la loc de frunte, ședeau doi bărbați îmbrăcați europenește.

Unul din ei părea să aparție acelora cari vin la Cairo pentru a-și îngriji sănătatea. Omul acesta, care purta o barbă albă ce-i cădea pe piept, avea fața galbenă, trădându-și, astfel, suferința.

Dar silueta lui mlădioasă, elegantă, era cu toate acestea, dreaptă încă, și toaleta nu și-o neglijase întru nimic, ci dimpotrivă, părea să corespundă ultimelor cerințe ale modei.

In fața sa stătea un tânăr, în care recunoșteai dela prima privire că era de origină germană. Părul blond, barba scurtă de aceiași culoare, fața blândă și serioasă, ochii albaștri, — toate astea erau semne în fața cărora un bun cunoscător nu se putea înșela.

Bătrânul sorbea cu paiul dintr'un pahar cu sirop, iar tânărul avea dinainte un pahar cu bere de München.

— E târziu de-acum, Alteță, se adresă acesta din urmă către însoțitorul său. Găsesc că vântul s'a răcorit puțintel și din spre mare vine un aer rece. N'ar fi mai bine să ne înapoiăm la hotel și să 'ncercăm a dormi?

— Scumpul meu doctor — răspunse prințul — te rog să mai rămânem puțin aici. Spune singur, ai mai trăit o noapte atât de frumoasă ca asta? Nu-ți face impresia că o lume de basm s'a pogorît în jurul nostru?

Privește colo în zare minaretele moscheelor, privește palatul Califilor cu turnurile sale crenelate, privește pustiul nesfârșit care se 'ntinde în fața ochilor noștri, și spune apoi dacă nu merită să-ți jertfești odihna unei nopți, chiar când nu te mai așteaptă multe nopți în viață!

— Mă rog, sunt cu totul la dispoziția dv., Alteță, răspunse doctorul Wolfgang Schulze, căci dânsul

era acela, pe care-l regăsim aici, în „Cafeneaua Englezilor" din Cairo. Dacă sunteți de părere că aerul vă face bine, atunci să mai rămânem. Mă tem numai, să nu contractați o răceală.

— Ah! scumpul meu prieten, — răspunse prințul Raymond de Paris, privind gânditor înaintea sa — nici răceala nu mi-ar face, probabil, prea mult rău, căci știu bine cum stau cu sănătatea, — știu că nu mai am mult de trăit.

— O, Alteță, vă rog, vă conjur, nu mai vorbiți în felul acesta.

— Nu, prietene, nu căuta să mă 'nșeli cu o speranță zadarnică, — nu te osteni să-mi fluturi pe dinaintea ochilor un miraj care nu se poate înfăptui niciodată.

Știu perfect, o faci cu inimă bună, dar crede-mă, scumpul meu Wolfgang, nu-mi produci nici-o

plăcere, prezicându-mi o viață lungă. Sunt obosit, prietene, foarte obosit... și duc dorul odihnei... a acelei odihne pe care n'o mai pot găsi pe pământ, ci numai sub pământ, — într'un mormânt liniștit.

— Dar vă înșelați mult, Alteță, răspunse doctorul Schulze. In clipa de față nu vă vorbește prietenul, ci medicul, și în această calitate vă spun că starea în care vă aflați nu inspiră nici-o îngrijorare.

— Ah! nu cumva vrei și să contești că sunt bolnav? întrebă Raymond. Și de ce m'ai adus atunci la Cairo, în orașul acesta unde toți oamenii cari ne înconjoară nu-s decât candidați la moarte?

— Am căutat să vă hotărăsc la această călătorie, Alteță, pentru-că nădăjduiam în primul rând că clima de aici vă va fi binefăcătoare, și apoi vroiam să vă aduc [illegible] ținut, care prin impresiile noui ce le va trezi [illegible] sufletul dv., să aibă un efect salutar, căci nu sunteți, de fapt, bolnav trupește, Alteță, ci mai mult sufletește.

— Ah! așa ei! — exclamă prințul — un suflet bolnav. Da, doctore, ai dreptate, dar nu crezi și d-ta că se poate muri și din cauza aceasta?

Ei bine, eu, ca profan, îți spun că și sufletul omului suferă de boli, cari mai curând sau mai târziu, pot duce la pieirea trupului și partea rea este că medicina cunoaște leacuri împotriva suferințelor trupești, dar în fața celor ale sufletului se arată complect neputincioasă. Sau ești poate de altă părere, doctore Schulze?

— Firește că nu, Alteță — răspunse doctorul — e cu mult mai greu să fii medic al sufletului, decât al trupului.

Cu toate acestea, susțin că există remedii și împotriva suferințelor sufletești, cu singura deosebire că pe acestea trebuie să și le procure însuși pacientul în chestie.

— Şi aşi putea afla numele unui asemenea remediu? — întrebă prinţul Raymond.

— Desigur, Alteţă. Medicamentul cel mai principal care ajută la toate durerile sufletului, care reînsufleţeşte pe omul obosit, distrus ,— se numeşte „energie".

Raymond îşi trecu mâna fină prin barba albă.

— Poate că ai dreptate, doctore, răspunse dânsul. Energia e, într'adevăr, vindecătoare, dar există o oboseală a sufletului din care ea nu poate să-l scoată.

Medicamentul acesta al d-tale, şi-l poate procura pacientul, numai atunci când o rază de speranţă se strecoară în sufletul său; după cum există buruieni de leac cari pot trăi numai sub înrâurirea binefăcătoare a soarelui, tot astfel şi energia se poate menţine numai prin mijlocirea speranţei redeşteptate.

Şi vei recunoaşte, scumpul meu Wolfgang, că eu nu am dreptul să nădăjduesc a-mi redobândi sănătatea, căci mie îmi lipseşte tocmai factorul acela care se numeşte „speranţă".

M'ai scos afară din Franţa, pentrucă acolo eram înconjurat de fantomele desnădejdii. Dar crezi poate că aici, printre toţi aceşti oameni străini, mă voiu întâlni cândva cu „speranţa"?

Ştii prea bine, Wolfgang, ce mi-a răpit mie soarta. Mi-a fost hărăzit să-mi regăsesc fiica atât de mult iubită, dar aproape în aceiaşi clipă în care am strâns-o în braţe pe scumpa mea Letiţia, dânsa mi-a fost iarăşi răpită şi niciodată n'o voiu mai revedea.

Asta este ceea-ce îmi macină sufletul, încetul cu încetul, dragul meu prieten. Durerea pentru Letiţia, — iată boala mea, şi această boală mă va ucide.

— De ce vorbiţi astfel, Alteţă! interveni repede doctorul Schulze. Starea dv. se poate îmbunătăţi dintr'o singură lovitură de baghetă. Presupuneţi ca-

zul că aţi revedea-o de-odată pe Letiţia, sau, cel puţin, aţi primi o veste dela dânsa. Atunci...

— Atunci — spuse Raymond, vărsând o lacrimă — atunci, prietene, totul ar fi iarăşi bine. Dar de ce să mă înşel pe mine-însumi? Nu sunt oare îndrituit să cred că Letiţia nici nu se mai află printre cei vii?

Dela lupta aceea grozavă de pe Fontanella, Letiţia n'a mai fost văzută, şi nu s'a descoperit nici-o urmă, atât despre dânsa, cât şi despre Egizio Ettore.

— Dac'ar fi murit — răspunse doctorul Schulze — atunci s'ar fi dat de trupurile lor. Şi de ce n'ar fi cu putinţă să fi scăpat din măcelul acela? Oare noi-înşine n'am scăpat cu viaţă, cu toate că am luptat alături de Ettore?

Dar Raymond dădu din cap, cu tristeţe.

— Din nenorocire, se poate presupune în mod sigur, că Ettore şi Letiţia nu se mai află printre cei vii. E adevărat că n'au fost găsite cadavrele lor, dar ce dovedeşte asta? Se pot scotoci toate văgăunele Fontanellei, şi crezi d-ta, Wolfgang, că Ettore, chiar muribund fiind, ar fi lăsat-o pe Letiţia să cadă în mâinile duşmanilor?

O, nu, prietene, din nefericire e aproape sigur că Ettore, văzând că nu mai e nici-o scăpare pentru dânsul, s'a aruncat împreună cu scumpa sa soţie în vre-una din prăpastiile muntelui.

Bătrânul prinţ îşi duse mâinile la ochi şi boabe mari de lacrimi îi şiruiau printre degete. Astfel trecură câteva minute, apoi Raymond de Paris urmă:

— Poate că s'au înecat în vre-una din apele cari străbat muntele şi — ori-cât ţi-ar părea de ciudat — gândul acesta mă linişteşte aproape mai mult, în orice caz îmi este mult mai plăcut, decât dac'aşi şti-o pe sărmana mea copilă închisă în vre-una din temniţele Corsicei.

Dar să nu mai vorbim de chestia asta atât de dureroasă... Aproape că mi-am învins suferinţa şi tot ce mai cer dela Dumnezeu este ca să mă unească

cu Letiția cât mai neîntârziat, colo în cer la Dânsul, de unde ne privesc acum stelele atât de strălucitoare.

Ia te uită, Wolfgang, ce noapte luminoasă. Atât de limpede și frumoasă n'am văzut-o încă niciodată!

— Și cum se oglindesc stelele în fluviu! exclamă tânărul medic, mulțumit că discuția luase acum altă direcție. Cum să nu crezi legenda pe care o povestesc felahii despre Nilul lor! Ei spun că apa aceasta bea în fiecare noapte milioane de stele și că Cerul hrănește cu astrele lui fluviul sfânt. De-aceia strălucește atât de minunat în adâncurile sale.

— Haide să mergem, doctore! spuse prințul, după o pauză scurtă. Ai dreptate, se face frig. Dar să pornim spre casă de-alungul fluviului, pe mal. Liniștea sfântă și majestuoasă a Nilului are un efect binefăcător asupra nervilor mei.

Și apoi, prea e zgomot [illegible] aici în „Café des Anglais". Și e ciudat că o mare parte din acești oameni cari râd și glumesc, sunt hărăziți unei morți apropiate.

Ia privește-o pe femeia aceea frumoasă de colo, care duce acum la gură paharul cu șampanie. Am vorbit de curând cu unchiul ei, un ministru austriac. El mi-a spus că nepoata sa nu mai are de trăit decât vre-o două luni, după asigurările medicilor. Ea știe asta și totuși... gustă viața din plin, din toate puterile cari i-au mai rămas. Și dincolo, tânărul acela palid, e un maior prusian, posesorul unei averi enorme. Intr'un duel nenorocit a căpătat o lovitură de sabie, care i-a găurit plămânul. El își face iluzii că se va însănătoși aici. Dar chiar în clipa următoare se poate produce o emoragie, care să-i pună capăt vieții. Dar cel puțin e fericit, căci nu știe asta. Deabia ieri și-a cumpărat un teren mare, pe care vrea să-și clădească o vilă.

Ah! scumpul meu doctor, aici e un mare carnaval al morții, pe care oamenii îl sărbătoresc cu

mult tămbălău. Dar ce mai ispăşire o să urmeze acestui carnaval din Cairo!

In timp ce rostea ultimele cuvinte, prinţul dăduse chelnerului o monedă de aur, şi fără să mai aştepte restul, luă braţul doctorului şi împreună coborâră încetişor treptele cari duceau la fluviu. Când ajunseră pe ultima treaptă, nobilul francez rămase locului.

— Drept să-ţi spun — rosti dânsul — aşi avea mare plăcere să fac o plimbare cu barca. Firește că severul meu doctor va 'ncepe imediat să-mi cânte că asta ar putea aduce pierzania mea, — dar eu îmi voiu îngădui să nu-i ţiu în seamă vorbele. — Ei prietene, desprinde o bărcuţă şi plimbă-ne puţintel în josul Nilului!

Ultimele cuvinte erau adresate unui felah(1) oacheş, care, îmbrăcat într'un costum pitoresc, stătea pe marginea bărcii [illegible]e, cu picioarele atârnate în apă.

Cum auzi chemarea prinţului, sări în sus şi în vreme ce Raymond şi tânărul medic — care-şi dădea seama că n'avea cum să se împotrivească dorinţei bătrânului său prieten — luară loc, unul în faţa celuilalt, pe pernele moi ale bărcii, — o desleg pe aceasta şi cu ajutorul lopeţilor o împinse până în mijlocul fluviului. Odată ajuns aci, sarcina sa era sfârşită, căci curentul luă acum în primire barca şi o lăsă să plutească lin în josul apei.

Ea alunecă dealungul malurilor minunate şi noaptea era atât de fermecătoare, atât de plină de poezie, încât nici prinţul Raymond, nici doctorul Schulze, nu cutezară să rostească o vorbă. Ei se lăsau cu totul pradă imaginilor nespuse cari apăreau în faţa lor.

Astfel trecu un ceas încheiat, şi Cairo era cu mult în urma lor.

---

1) Felah = ţăran egiptean.

Felahul, un negustor viclean, — ca toți frații săi — se feri să-i trezcască din visare pe clienții lui, căci cu cât mai mult se foloseau de barca lui, cu atât mai mare era și câștigul.

De-odată, însă, doctorul Schulze își reveni în fire, se frecă la ochi și aruncând o privire la lățimea fluviului, exclamă:

— Ah! dar unde am ajuns? Cred că ne aflăm pe drumul cel mai bun spre prima cataractă! — Felahule, unde suntem?

— La două ceasuri depărtare de Cairo, stăpâne, răspunse barcagiul, rânjind.

— E vremea să ne 'ntoarcem, spuse doctorul. Cu nici-un chip nu trebuie să ne prindă pe fluviu vânturile reci ale dimineții. Ei, omule, întoarce barca și du-ne înapoi.

Dar vicleanul felah își făcuse de-acum socotelile lui.

— Stăpâne — spuse dânsul — este cu neputinţă să'ntoarcem, căci nouă, barcagiilor, ne este oprit să intrăm în Cairo la ceasul rugăciunii de dimineaţă. De-aceea vom fi siliţi să rămânem pe apă până după rugăciunea de dimineaţă.

Doctorul Schulze murmură o înjurătură printre dinţi. El îşi dădu seama că egipteanul îi înşelase şi i-ar fi făcut o mustruluială cum-se-cade, dacă n'ar fi intervenit prinţul Raymond de Paris.

— Lasă, dragă doctore, spuse acesta, vinovat nu e felahul, ci noi, căci ar fi trebuit să fim mai atenţi. Dar poate că mai există vre-un mijloc de scăpare; nici eu nu prea am poftă să rămân pe fluviu până dimineaţa, căci ştiu că se face frig de tot. Dar trebuie să existe vre-o şosea vecinală care duce la Cairo.

— O, stăpâne — răspunse felahul — şoseaua e foarte anevoioasă [illegible] nu v'aşi sfătui de loc să mergeţi pe dânsa.

— Dar ce clădire e aia care se 'nalţă colo? întrebă prinţul, fără să bage 'n seamă observaţia ţăranului.

— E vechiul templu a lui Isis, stăpâne, o ruină care se află la depărtare cam de vre-o jumătate ceas de fluviu.

— Ura, am găsit ce ne trebuie! exclamă prinţul, cu bucurie. Cunosc vechiul templu al lui Isis şi ştiu că în ruina aceasta se găsesc întotdeauna un număr de căruţaşi cari sunt gata să ducă la Cairo pe un străin pripăşit pe acolo.

Dă-i drumul deci, barcagiule, condu barca la mal. Acolo îţi voiu plăti şi apoi ne vom urma drumul pe jos.

Firesţe că felahul nu prea era bucuros de asta, căci îşi făcuse de-acum iluzii să-i plimbe pe străini în barca sa până dimineaţa, pentru care lucru ar fi primit plata corespunzătoare.

Dar pe de altă parte, nu cuteza să se împotri-

vească poruncilor prințului, de-aceea apucă lopata și împinse barca spre malul apei.

In aceiași clipă, însă, venea din susul Nilului o altă barcă, dusă cu iuțeală de curentul apei. In această barcă se aflau patru persoane.

Un bărbat înalt și bine legat, care purta o mantilă largă, ședea pe una din bănci și ținea în brațe o femeie cu văl pe obraz, ale cărei forme trădau că e încă tânără și probabil frumoasă!

Femeia aceasta își sprijinise capul pe pieptul bărbatului de lângă ea, și părea că doarme, sau cel puțin visează. Vâslele erau purtate de un bărbat îmbrăcat europenește și de un tânăr arab. Și după cât se vedea, cei din barca aceasta erau grăbiți să ajungă la Cairo, căci izbeau de zor apa cu lopețile și barca înainta, într'adevăr, vertiginos.

— Vezi tu, felahule — spuse doctorul Schulze către barcagiu — ne-ai mințit. Dacă ar fi cu adevărat interzis să intri în Cairo în timpul rugăciunei de dimineață, atunci și domnii aceia ar trebui să respecte această opreliște. După cât se vede, însă, ei nu prea par să se sinchisească.

— Stăpâne! răspunse felahul,, ducând mâna la piept, — îți jur pe Allah și Mahomed că ți-am spus adevărul. Dacă persoanele acestea au de gând să nesocotească legea, o fac pe propria lor răspundere. De-altfel, probabil că nici nu cunosc legea aceasta, căci nu se află nici-un luntraș egiptean în barca lor.

Impotriva logicei țăranului, d-rul Schulze nu putu să ridice nici-o obiecțiune.

Dar acuma nu-l mai preocupa felahul, căci începu să-l intereseze persoanele din barca străină, care se apropiase acum mult de a lor.

Ar fi ținut mult să vadă chipul tinerei femei, dar chiar când barca trecu aproape de tot pe lângă aceea a prințului, doamna nu se mișcă din poziția ei, ci rămase liniștită în brațele bărbatului.

Acesta, însă, își întoarse fața, ca-și-cum ar fi

vrut să evite să se lase observat de străinul acela.

— Dă-i drumul înainte, la mal — porunci prințul Raymond — am început să simt de-acum frigul.

Felahul începu să vâslească iar de zor. Dar de-abia puse puțin barca în mișcare, că de-odată îi scăpă din mână lopata și strigă speriat:

— Allah il Allah! Uite că vine vaporul poliției!

Apa Nilului începu să se turbure și în acelaș timp se auzi zgomotul ciudat produs de mașina unui vapor.

Când prințul și d-rul Schulze se uitară în susul fluviului, văzură, într'adevăr, un vaporaș, care venea cu iuțeală fantastică spre ei.

— Cum ai spus, felahule, acesta-i vaporul poliției? întrebă Raymond de Paris.

— Da, stăpâne, vaporul poliției din Cairo,(1), care brăzdează fluviul în tot timpul nopții, până unde se 'ntinde capitala Egiptului.

Dar iuțeala cu care plutește, îmi dă de bănuit că e ceva necurat la mijloc; probabil că polițiștii cari se află pe vapor sunt pe urmele vre-unui criminal.

— Un criminal? întrebă prințul, surprins.

— Da, stăpâne, altceva nu poate să fie. — Ah! ia priviți colo! Așa-i c'am ghicit?

Felahul arătă cu mâna spre barca mică, ce tocmai trecuse prin fața aceleia în care se afla prințul cu prietenul său. Se părea că se petrec fapte cu totul ciudate pe dânsa.

Deși barca era la o depărtare apreciabilă — căci gonise vârtos — prințul Raymond și d-rul Schulze putură să observe, cu ochiul liber, că acei cari se aflau într'însa erau foarte agitați și după

[1]) Pentru lămurirea cititorilor vom aminti aici că toate orașele mari, cari sunt așezate pe fluvii navigabile, au câte un vapor pus în slujba prefecturei de poliție, destinat urmăririi răufăcătorilor, cari încearcă să scape pe apă.

cât se vedea căutau să atingă malul cât mai repede cu putință.

Așa-dar, pe ei îi urmărea vaporul poliției! In barca aceea se afla criminalul pe care-l căutau autoritățile egiptene.

Dar persoanele din barcă nu păreau deloc dispuse să se dea pe mâinile poliției, ba dimpotrivă, căutau să scape cu orice preț, și în scopul acesta credeau că nu există mijloc mai sigur, decât să ajungă la mal cât mai repede.

Și acuma se desfășura o luptă interesantă între vapor și barcă, deoarece polițiștii de pe cel dintâi observaseră manevra pradei pe care o urmăreau, și se sileau acuma să taie fugarilor drumul spre țărm. Dar se loviră de o piedică, și asta era barca în care se aflau prințul și doctorul Schulze.

Dacă vaporașul ar fi vrut s'apuce drumul drept spre mal, atunci ar fi trebuit să treacă peste barcă, ceeace, firește, nu era posibil. Vaporul se afla acuma la vre-o sută de metri de barca prințului, când deodată răsună un glas din port-vocea care se afla pe punte:

— In lături! Liberați drumul cât mai repede posibil. E vorba de un criminal periculos!

— Allah il Allah! exclamă felahul, dacă poliția ordonă, trebuie să ne supunem imediat.

Dar în clipa când barcagiul puse mâna pe lopată, ca să îndeplinească ordinul polițiștilor, prințul Raymond îi puse mâna pe umăr și-i strigă în ureche:

— Rămâi pe loc, felahule. Nu te da în lături, și pentru asta te voiu răsplăti.

— Stăpâne, asta mă poate costa paisprezece zile închisoare — răspunse țăranul. — Ba se poate întâmpla chiar ceva mai rău, cum ar fi, de pildă, să mi se dea zece lovituri de biciușcă pe tălpile picioarelor.

— Ce preferi mai mult: zece lovituri la talpă,

sau cinci monezi de aur în fiecare mână? întrebă prințul.

Felahul lăsă atunci lopata jos și răspunse:

— Stăpâne, cinci monezi de aur în fiecare mână sunt atât de plăcute pentru mine, încât primesc cu bucurie să mi se dea zece lovituri, în schimb.

Și barca rămase înțepenită în loc.

Doctorul Schulze se uită nedumirit la prietenul său.

— Ce înseamnă asta, Alteță? întrebă el. De ce iei apărarea unui criminal primejdios, — de ce cauți să împiedici poliția să-și facă datoria, punând mâna pe dânsul?

Raymond de Paris apucă mâna doctorului și o apăsă pe pieptul său.

— Nici eu nu știu ce s'a petrecut în mine, în clipa aceasta, răspunse dânsul.

Nu, nu-mi pot explica, dar un simțimânt ciudat mă îndeamnă să viu în ajutorul acelora cari se află în barca urmărită. Știi prea bine, Wolfgang, la cine mă gândesc eu, făcând aceasta.

Poate că, în clipa de față e urmărit și dânsul, și poate că se găsește și pentru el un om care-i ia apărarea, căutând să-l scape.

— Și credeți într'adevăr, Alteță, — cercetă doctorul — că prin asta veți împiedica poliția să puie mâna pe criminalul în chestie?

— Nu numai că cred, dar o știu sigur, căci o văd în fața ochilor...

Privește colo peste drum, Wolfgang! Vezi că barca cu cei patru oameni aproape că a ajuns la țărm. Vaporul poliției e silit să facă un ocol mare, și lucrul acesta îl va costa atât de mult timp, încât

Cereți mâine numărul 174 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 1

Librăria Editoare IG. HERIZ, București 1, Calea Victoriei 3.

urmăriții vor putea să se pună la adăpost. Când vor ajunge la mal și vor avea teren sigur sub picioare, vor găsi ei posibilități să scape și mai departe.

Dar asta nu mă mai interesează, — eu țiu numai să nu mă 'ncarc cu vina prinderii acestor nenorociți.

Și acuma, să pornim înapoi spre oraș — urmă prințul. — Renunț să mai merg la templul lui Isis. Dă-ți silința, barcagiule, să ne aduci înapoi la Cairo cât mai repede posibil, și fii încredințat că te voiu răsplăti cum nici nu te aștepți.

Ochii felahului scânteiară de lăcomie. Își adună toate puterile și vâsli în susul Nilului și peste puțin timp — când nici nu se luminase încă de ziuă — barca se opri în fața terasei „Cafenelei englezilor".

Barcagiul fu răsplătit împărătește, apoi prințul și doctorul Schulze se 'ndreptară spre hotelul unde locuiau. Raymond îl invită pe tânărul medic să vie puțin în camera lui și să fumeze împreună câte o țigaretă.

Pierdut în gânduri, nobilul francez se plimba prin încăperea luxoasă și urmărea cu privirea visătoare norii albăstrii ce se 'nălțau din țigaretă.

— Ați făcut înc'odată o faptă bună, Alteță, spuse doctorul. Ați salvat niște oameni dintr'o mare primejdie... Să nădăjduim că iubirea dv. pentru aproapele a fost, de astă dată, pusă în slujba unor ființe cari o merită.

— Nădăjduiesc și eu — răspunse prințul — dar chiar dacă n'ar fi așa... mă simt totuși liniștit, dragă prietene, de vreme ce m'am gândit în clipele acelea la Letiția și la Egizio Ettore. Dar aș fi curios, cu toate acestea, să știu cine au fost oamenii aceia, cărora le-am făcut un serviciu atât de mare. Păreau să fi fost europeni.

— Așa cred și eu — răspunse doctorul — cel puțin doi din ei au fost îmbrăcați europenește.

Dar poate că ne vom mai întâlni cu dânşii în Cairo. M'ar mira de-altfel, Alteţă, dacă oamenii aceştia nu vor căuta prilejul să vă mulţumească...

— Nu pretind nici-o mulţumire, răspunse prinţul Raymond, repede. Şi apoi, cred că străinii aceia vor avea motiv să rămâie ascunşi, şi să nu se expuie fără folos.

Dar acuma, prietene, să vorbim mai bine de o chestie care-mi stă mai mult la inimă; decât aceşti străini, pe cari i-am întâlnit întâmplător.

Spune-mi sincer, doctore Schulze, n'ai primit nici-o veste despre Egizio Ettore? Ştii prea bine că de când mă aflu la Cairo n'am citit nici-o gazetă, de teamă să nu dau de vre-o notiţă în care să fie vorba despre brigandul Corsicei, ceeace m'ar turbura adânc. D-ta, însă, citeşti ziarele zilnic, şi te rog să-mi spui dac'ai întâlnit de-acum într'însele numele aceluia pe care trebuie să-l numesc ginerele meu.

— Ca să spun drept, Alteţă — răspunse tânărul medic — trebuie să vă declar că toate ziarele, franceze, italieneşti, germane, ba până şi cele ruseşti, se ocupă de Egizio Ettore, dar nici-unul din ele nu ştie să spuie altceva despre genialul proscris, decât că a dispărut fără urme. Cadavrul său n'a fost găsit, de aceia se crede că n'a căzut în măcelul de pe Fontanella, după cum susţin autorităţile franceze — ci se crede că va apare pe negândite într'un loc oarecare.

— Şi n'a fost văzut nicăieri? iscodi mai departe prinţul Raymond.

— Nicăieri, — la fel ca şi...

Tânărul doctor se 'ntrerupse brusc, căci nu voia să rostească numele Letiţiei, pentru a nu produce supărări nobilului său prieten. Căci de câte-ori auzea Raymond numele atât de scump lui, i se iveau lacrimi în ochi, şi pentru sănătatea lui şubredă, ori-ce iritare era primejdioasă.

— Termină-ţi vorba, doctore, spuse Raymond,

cu un zâmbet trist. Vroiai să zici că se ştie tot atât de puţin despre Ettore, ca şi despre scumpa şi sărmana mea Letiţia.

Ei, dar şi aşa am părăsit orice speranţă s'o mai revăd, căci chiar dacă se mai află printre cei vii, eu nu voiu mai fi pe pământul acesta, până ce soarta să ne aducă iar împreună.

— Alteţă, de ce vorbiţi în felul acesta? Ştiţi doar că eu am cele mai bune speranţe cu privire la sănătatea dv.!

— Ce sunt speranţele şi planurile pe cari şi le face omul neputincios! spuse prinţul. Scumpul meu doctor, eu ştiu mai bine în ce stare mă aflu... Zilele mele sunt numărate, dar trebuie să-ţi mărturisesc, scumpul meu doctor, că n'aşi vrea să mor în ţară străină, şi în primul rând nu mi-ar face plăcere să ştiu că voiu fi îngropat în pământul Egiptului. Sunt atras îndărăt spre frumoasa mea patrie, spre castelul Miramare, de care se leagă cele mai frumoase şi triste amintiri ale mele.

Ascultă-mă, doctore, de mult vroiam să vorbesc cu d-ta despre chestia aceasta, dar acuma mi se pare timpul potrivit:

Dacă va fi să mor subit, fii bun şi îngrijeşte ca rămăşiţele mele pământeşti să fie transportate la Miramare... Acolo vreau să mă odihnesc şi chiar dacă nu voiu fi alături de scumpa mea Carmencitta, sufletele noastre se vor regăsi, totuşi... Ah! cât de repede voiu fi uitat, căci fiica mea nu va îngenunchia nici-odată la mormântul meu, pentru a se ruga Domnului.

— Vă făgăduiesc, Alteţă, — răspunse Wolfgang Schulze — că voiu îndeplini cu strictete dorinţa aceasta. Nădăjduiesc, însă, că vor mai trece mulţi ani, până voiu fi nevoit s'o pun în practică.

— Iţi mulţumesc, spuse Raymond, întinzând mâna tânărului medic. Şi acuma îţi doresc somn uşor, prietene.

Doctorul Schulze se retrase.

Prinţul, însă, nu se duse la culcare, după cum îşi închipuise doctorul că va face, ci se retrase într'o odaie învecinată, care-i servea de cabinet de lucru. Luă loc la un birou elegant şi începu să scrie. Îşi scria testamentul, în care erau cuprinse ultimele sale dorinţe.

Şi aici, la masa aceasta, el hotărî în scris ca toată averea lui să aparţie fiicei sale Letiţia, cu excepţia unei sume de un milion de franci, care va

trebui plătită în orice caz doctorului Wolfgang Schulze, pentru prietenia sinceră pe care acesta i-o dovedise în vremuri grele.

Dacă, însă, Letiţia nu va ieşi la iveală în decurs de trei ani, atunci doctorul Schulze va deveni moştenitorul său universal, şi tot ce era proprietatea familiei de Paris să-i aparţie lui şi credinciosului Cristofor.

Numai castelul Miramare să fie destinat unei *opere de binefacere. Acolo va trebui să se întemeieze* un orfelinat, în care să-şi găsească adăpost tinerele fete, cărora moartea sau soarta nemiloasă le-au răpit părinţii. Pentru scopul acesta, prinţul destina în plus o sumă de trei milioane franci.

Numele pe care-l va purta orfelinatul acesta, va fi: „Casa Letiţia".

Când prinţul scrise aceste cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi şi în loc de pecete căzură două boabe mari de rouă pe hârtie.

Apoi, cu mână hotărâtă, Raymond de Paris îşi depuse semnătura, puse hârtia în plic, îl pecetlui şi scrise deasupra:

„TESTAMENTUL MEU"

Puse plicul în portofoliu, căci vroia să-l aibă întotdeauna la dânsul. Avea doar, de câtva timp, sentimentul că va fi lovit de o moarte subită, tocmai când se va aştepta mai puţin la asta.

In aceiaşi clipă când prinţul îşi puse portofoliul pe masă, el rămase cu mâna nemişcată, şi privirile i se îndreptară fără voie spre peretele care răspundea în odaia învecinată, unde locuia alt pasager.

In spatele acestui perete auzi un hohot de râs, care nu-i plăcu de loc, căci suna uşuratec şi desfrânat.

Până atunci, odaia aceasta fusese nelocuită, ceeace era cât se poate de plăcut prinţului; cu atât mai mult îl indispunea acuma, faptul că se mutaseră acolo oameni cari probabil că făceau din noapte, zi.

Dar nu numai asta îl indispunea pe prinţ, ci încă ceva: râsul pe care-l auzise i se păruse cunoscut, — avea impresia că-l mai auzise cândva, pornit dintr'o gură frumoasă, la care nu se putea gândi acuma, fără să fie cuprins de scârbă.

Dar nu-şi amintea de persoana respectivă,

cu toate că știa cât se poate de sigur că auzise cândva râsul acesta.

Prințul se ridică, pentru a se retrage în dormitorul său. Dar în clipa când trecu pe lângă peretele cu pricina, auzi un nume care-l făcu să rămâie surprins loculuĭ, căci era propriul său nume care fusese rostit.

Da, femeia al cărei glas se auzea de partea cealaltă, rostise lămurit:

— Prințul Raymond de Paris.

Cine să locuiască oare în camera alăturată?

Fără 'ndoială, o femeie care-l cunoștea, sau care auzise numai de dânsul.

— Cum se face că ea se ocupă acuma de mine? se întrebă prințul. Nu, nu, m'am înșelat, nu se poate să fi fost numele meu.

Nervii îmi sunt încordați și nici nu s'ar putea să fie altfel, de vreme ce tocmai mi-am scris ultimele dorințe. Ah! dacă cel puțin aș putea dormi astăzi, dacă aș putea avea somnul după care jinduiesc atâta!

Dar lasă, nu va trece mult și voiu dormi destul — adăogă el cu un zâmbet dureros — un somn care nu se va sfârși niciodată.

Dar somnul acesta o fi având și el vise?

Ah! asta e tocmai ce-l înspăimântă pe om, căci altfel n'ar îndura el toate mizeriile vieții, câtă vreme poate scăpa de ele cu o singură înțepătură de ac, în locul unde trebuie.

Dar, din nenorocire, noi nu știm ce ne așteaptă după moarte, noi nu cunoaștem visurile ce vor să vie. Și asta e ceeace ne face să tremurăm, — și eu tremur la fel ca ceilalți, când mă gândesc la viața de după moarte.

CAP. 176

O revedere

După un minut, prințul Raymond se afla în dormitorul său. Se desbrăcă, apoi scoase din sertarul mesuței de noapte o cutiuță și dintr'însa un praf alb. Il turnă într'un pahar cu apă și bău conținutul.

— Morfină, murmură el. Dac'ar ști doctorul Schulze că iau în fiecare seară morfină, ca să pot dormi cel puțin câteva ceasuri!

El mi-a interzis cu desăvârșire narcoticul acesta, ba chiar mi-a declarat deschis, că-mi scurtez zilele, folosindu-mă de el.

Dar el nu știe că eu vreau să mor, nici nu bănuiește cât duc dorul liniștei eterne.

Şi cu toate astea cu câtă plăcere aşi fi trăit de dragul Letiţiei! Am fost atât de fericit când am regăsit-o, şi nădăjduiam că totul se va îndrepta. Dar a fost scris să nu fie astfel.

N'am putut obţine graţierea lui Ettore şi pe de altă parte n'am fost destul de tare ca s'o rup pe fiica mea de lângă bărbatul, căruia i s'a dat într'o pornire de dragoste adâncă.

Şi acuma Letiţia a dispărut şi Ettore împreună cu dânsa...

Imi mai rămâne o singură speranţă, aceea că o voiu revedea pe copila mea colo-sus, unde nu mai există zbiri şi judecători, în afară de unul singur, care ne judecă pe toţi, cu blândeţe şi dreptate.

Prinţul se aruncă pe pat, dar cu toată doza mare de morfină pe care o luase, nu putu să adoarmă.

Multă vreme se zvârcoli în aşternut, până când, în cele din urmă, pleoapele i se închiseră şi căzu într'o somnolenţă care ţinu câteva ceasuri.

In ziua următoare, prinţul Raymond se simţi cu mult mai rău.

Nu fără temeiu, îl prevenise doctorul Schulze de primejdia morfinei, căci ştia că asta este otravă pentru prinţ.

Dar Raymond lua narcoticul pe ascuns.

Când doctorul se duse, a doua zi, în odaia prietenului său, îl găsi pe acesta în pat, palid şi slăbit. Pulsul îi era slab, în jurul ochilor avea cearcăne vinete şi buzele îi erau uscate.

Wolfgang dădu din cap cu 'ngrijorare. In cursul ultimelor săptămâni, el îl găsise pe prinţ în câteva rânduri de-acum în halul acesta, şi în vreme ce dânsul credea că somnul îl va întări, trebuia să constate acuma că lucrurile stau tocmai dimpotrivă.

— Nu-mi pot lămuri de loc starea dv., Alteţă — spuse medicul. Pentru pacienţi de soiul acesta, somnul este cel mai bun medicament, dar cu dv. se

pare că dă greș. In orice caz, acuma sculați-vă din pat și după ce vă veți fi îmbrăcat, vom face o mică plimbare.

— Nu voiu fi în stare astăzi de așa-ceva, răspunse nobilul francez. Mă voiu scula, dar prefer să rămân în casă. Fii bun, doctore, și cheamă-l pe Cristofor. De-altfel, nu vreau să te reții de la plimbarea d-tale obicinuită. Pentru d-ta aerul proaspăt este o necesitate.

Ai citit de-acum gazetele de astăzi?

— Da, Alteță.

— E ceva nou?

— Nimic nou, răspunse Wolfgang, care știa foarte bine unde țintea prințul cu această întrebare.

De fapt, însă, nu citise în ziarul de astăzi numele lui Ettore.

Doctorul se despărți de prinț și se înțeleseră să se întâlnească la masă, la ora trei după-prânz.

Apoi intră în dormitor bătrânul Cristofor, care-l îmbrăcă pe stăpânul său. Bătrânul dădu cu tristețe din cap când privi trupul prințului. Acesta slăbise grozav în ultimele săptămâni. Și el își dădea seama că sfârșitul acestei stări nu putea să fie deloc bun.

„Doamne Dumnezeule, își spuse Cristofor, în sinea lui, fii îndurător și nu lăsa ca bunul meu stăpân să moară înaintea mea. Eu sunt mai bătrân ca dânsul și ia-mă pe mine în Ceruri, ca să nu fiu nevoit să-l văd pe el dispărând dintre cei vii.

Prințul nu auzi rugăciunea bătrânului său servitor, dar citi în ochii lui că este nespus de trist și abătut.

— Ei, moșneagule — spuse Raymond — se pare că nici ție nu-ți prea place aici, la Cairo. Probabil că-ți merge tot atât de prost ca și mie. Ia spune, n'ai vrea să te 'napoiezi cât mai curând la Miramare?

— Ah! stăpâne, din toată inima, răspunse bătrânul servitor. Dar clima de aici trebuie să ya în-

sănătoșească și de-aceea ași rămâne printre străinii aceștia chiar douăzeci de ani dac'ar fi nevoie.

— Credinciosul meu Cristofor — murmură prințul — nu va mai trece mult și vei fi iarăși îndărăt la Miramare.

— Și stăpânul meu va merge și el cu mine? întrebă servitorul, bucuros.

— Da... voiu merge cu tine... adică... mă vei însoți. Și nu vei mai avea mult de furcă cu mine, Cristofor, nu-ți voiu mai cere să-mi faci servicii... Voiu reintra la Miramare ca un om foarte liniștit, și apoi... apoi voiu rămâne acolo pentru totdeauna.

Cristofor pricepuse, își șterse o lacrimă și se furișă afară.

Prințul intră apoi în cabinetul său de lucru.

Pe balconașul acestuia obicinuia dânsul să-și ia dejunul, în vreme ce privea spre Nil, pe malul căruia viața pulsa agitată.

Mâncarea era de-acum pregătită, dar prințul nu se atinse de dânsa.

Afară era cald, soarele poleia cu aur străzile pitorescului oraș și făcea să scânteieze apa fluviului.

Dar prințul Raymond era cuprins de friguri și-și strânse mantila în jurul trupului.

De-odată se deschise ușa și un funcționar al hotelului își făcu apariția. Se înclină respectuos și spuse:

— Vă rog să mă scuzați, Alteță, dacă vă deranjez, dar jos în vestibul așteaptă o doamnă, care dorește să vă vorbească.

— O doamnă... să-mi vorbească mie? întrebă Raymond de Paris, mirat peste măsură, căci nu putea să-și închipuie cine să fie această femeie deoarece dânsul era complect necunoscut în Cairo și nu întreținea nici-un fel de relațiuni de societate.

— Ți-a spus numele? întrebă el apoi.

— Nu, Alteță, ține să-și spuie numele numai dv. personal.

— E bătrână, sau tânără?

— Nici la această întrebare nu pot răspunde Alteței-Voastre, căci doamna poartă văl pe față. Totuși, presupun că e tânără ,căci făptura ei e plină de grație.

— Nu ți-a spus scopul vizitei?

— Am întrebat-o, dar a refuzat cu hotărâre să-mi răspundă.

— E, probabil, o femeie din societatea bună?

— Așa se pare, Alteță.

— Ei bine — spuse prințul — deși nu mă simt deloc bine astăzi, trebuie să fiu galant și s'o primesc. Vrei să fii atât de bun și s'o conduci la mine?

— Cu toată plăcerea.

Funcționarul se retrase și prințul rămase în așteptare. Căută în fel și chip să ghicească cine ar putea fi doamna voalată care ținea să vorbească cu dânsul, dar oricât își frământă mintea, nu izbuti. Știa bine că n'are nici-un cunoscut în Cairo, și 'n cele din urmă își spuse c'ar putea fi o greșeală la mijloc.

Dar nu, numele său era doar trecut în registrul de pasageri al hotelului. In definitiv, putea să fie o persoană nevoiașă, care venea la dânsul să solicite vre-un ajutor.

In clipa când își spunea asta, ușa se deschise și în prag apăru o făptură mlădioasă și plină de grație.

Prințul se ridică și-i ieși în întâmpinare.

— Doamnă — spuse dânsul — cărei împrejurări datoresc plăcerea vizitei dv? Nu-mi pot aminti să vă fi cunoscut...

Prințul Raymond se 'ntrerupse brusc, se clătină pe picioare, paloarea feței sale se accentuă și mai mult și o presimțire ciudată puse stăpânire pe dânsul.

Formele acestea, atât de desăvârșite, mersul acesta distins, ținuta mândră...

Ah! o singură ființă pe pământ avea o astfel de ținută, un astfel de mers, asemenea forme!

Dar nu... nu se putea... ar fi o imposibilitate. Oh! unde-l duceau gândurile, fantezia sa înfierbântată!

De ce îi era sortit să se gândească numai la nefericita lui copilă?

Străina făcu o mișcare repede și închise ușa în urma ei. In clipa următoare ea păși spre Raymond, întinse brațele spre dânsul, de sub văl se auziră suspine și apoi... Apoi prințul percepu numai un singur cuvânt, care-i confirmă imediat că presimțirea nu-l înșelase:

— Tată!

— Letiția! strigă Raymond de Paris și deschise brațele. — Letiția, copila mea, tu... tu ești într'adevăr?

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu, tăcere, tată! exclamă Letiția, rupându-și vălul de pe față cu o mișcare repede. Nimeni în hotelul acesta nu trebuie să bănuiască măcar că sunt eu, nimeni nu trebuie să-mi audă numele.

Chiar în interesul tău nu trebuie să afle nimeni că Letiția, soția lui Egizio Ettore, este copila ta.

Cu mâini tremurânde, prințul o trase, însă, pe fiica lui la pieptul său și o strânse cu putere.

— Toată lumea să audă și să afle că ești fiica mea — strigă dânsul — toată lumea să știe că eu, prințul Raymond de Paris, sunt tatăl Letiției, soția brigandului Egizio Ettore. Ce-mi pasă de asta!

O, copila mea, ce fericire negrăită că te mai revăd odată, că te pot strânge în brațele mele! Dac'ai ști cât m'a chinuit dorul după tine!

Letiția nu fu în stare să rostească nici-un cuvânt, ci-și așeză numai capul pe umărul bătrânului.

Intr'un târziu, izbuti, totuși, să spuie:

— Oh, tată, în faţa lumii vă trebui să rămâie o taină vecinică faptul că sunt fiica ta. De-abia acuma simt limpede că drumurile noastre în viaţă se despart, dar inimile noastre, tată, rămân unite, şi ele nu se vor despărţi niciodată.

— Niciodată, murmură prinţul, niciodată, scumpa mea fiică.

Dar acuma spune-mi, draga tatei — urmă Raymond, luând-o de mâini pe Letiţia şi ducând-o spre o canapea, unde se aşezară amândoi — spune-mi, cum se face că eşti aici în Cairo, în oraşul care e atât de departe de locul unde ne-am întâlnit pentru ultima oară, pe Fontanella de tristă memorie?

Şi Egizio Ettore, soţul tău, unde se află? Sunteţi, cred, împreună şi vă iubiţi, nu-i aşa?

— O, tată, nu întreba aşa! Egizio Ettore şi Letiţia se vor iubi cât va fi lumea şi pământul, cât timp vor fi valuri pe mare, cât timp vor cânta păsările în pădure şi oamenii vor lupta pentru ca să-şi agonisească viaţa.

Da, suntem încă împreună, tată, şi împreună vom rămâne de-apururea. Suntem fugari, şi de-abia ieri am scăpat cu mare greu dintr'o primejdie. Am fost urmăriţi pe când ne găseam cu barca pe Nil, — urmăriţi de poliţiştii din Cairo.

Ştie Dumnezeu cine le-a trădat prezenţa noastră, — dar probabil că ne-au urmărit pentru fapta pe care a comis-o Egizio în Tripolitania.

— Vre-un furt, vre-o crimă? întrebă prinţul, încruntând sprâncenele.

— O, nu, tată! exclamă Letiţia. Egizio Ettore nu făptuieşte crime. Tot ce a făcut până acum, era pentru a-şi potoli setea de răzbunare, dar niciodată n'a întins mâna pentru a-şi însuşi pe nedrept bunul altuia.

Dar Şeikul din Among, la a cărui ospitalitate am recurs, ne-a trădat în chip ruşinos. Pe mine m'a

dus în haremul său şi avea intenţii murdare faţă de persoana mea.

Dar Ettore a izbutit să mă elibereze la timp, şi pentru a-l pedepsi pe mizerabilul acela, l-a ucis, împreună cu complicii săi, iar palatului i-a dat foc. Apoi am fugit şi după peripeţii nespuse, în cari viaţa ne era primejduită la fiecare pas, am ajuns în cele din urmă pe malurile Nilului.

Aici, un arab credincios, care ne-a condus, ne-a făcut rost de o barcă, şi cu aceasta nădăjduiam să ajungem la Cairo.

Tocmai când ne apăru în zare oraşul, am zărit pe urmele noastre un vaporaş, pe bordul căruia se afla poliţia din Cairo. E mai mult ca sigur că am fost semnalaţi din Tripolis şi vroiau să ne aresteze, ceea-ce s'ar fi întâmplat chiar, dacă un om nobil n'ar fi intervenit la timp, împiedicând cu barca sa ca vaporul să ne ajungă.

Vaporul nu putea să dea peste barca unui nevinovat şi astfel trebui să oprească, pierdu timp preţios cu asta, iar noi ne-am folosit de prilej pentru a dispare.

— Şi nu cunoşti pe omul care v'a venit în ajutor? întrebă prinţul Raymond, care în tot timpul cât vorbise Letiţia, de abia îşi putu stăpâni emoţia.

— Nu, tată, el era prea departe de noi, pentru ca să-i putem mulţumi şi să-l întrebăm de nume. Dar în rugăciunile mele l-am binecuvântat şi l-am pomenit de zeci de ori, deşi îmi este necunoscut.

— Atunci află, fiica mea — spuse Raymond, cu ochii plini de lacrimi — că te-ai rugat pentru tatăl tău, căci eu am fost acela, care v'a scăpat de urmărire.

Cereţi mâine numărul 175 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Tu ai fost, tată? O, atunci Egizio a avut dreptate, spunând că nobilul său salvator avea făptura asemănătoare cu a ta. Dar cum aşi fi putut bănui eu, că te afli la Cairo? Domnul fie binecuvântat, tată, că te-a adus în calea noastră, căci fără preţiosul tău ajutor, am fi fost pierduţi în mod sigur!

— Să nu mai vorbim de asta, fiica mea. Mi-am făcut numai datoria şi vezi bine că mi-am îndeplinit-o, deşi nu ştiam că e vorba de copila mea şi de bărbatul pe care dânsa îl iubeşte.

Dar spune-mi acuma, unde aţi ajuns, după ce aţi scăpat de urmărirea poliţiei? V'am văzut îndreptându-vă spre ţărm, dar apoi aţi dispărut deodată în spatele păpurişului care se află acolo.

— Fuga noastră a izbutit pe deplin — răspunse frumoasa Madonnă. — Am atins malul, apoi am început să alergăm cât ne ţineau picioarele şi, printr'o pădurice de palmieri, am ajuns la vechea ruină a templului lui Isis. Acolo eram în siguranţă, căci locuitorii din ţara aceasta nu cutează să intre noaptea în templu, despre care cred că umblă printr'însul spiritele celor morţi.

Am putut dormi liniştiţi, şi deoarece am fost destul de prevăzători să luăm ceva provizii din barcă, nu ne-a lipsit nici mâncarea şi băutura.

Şi Ettore se mai află încă acolo, în tovărăşia credinciosului nostru servitor Tric-Trac şi a tânărului arab despre care ţi-am vorbit, şi care răspunde la numele de Mullah.

— Dar cum de-ai aflat că mă găsesc în Cairo? întrebă prinţul. Şi cum ai izbutit să dai de urma locuinţei mele?

— A fost o simplă întâmplare ,tată, căreia nu-i pot fi în deajuns de recunoscătoare, răspunse Letiţia privind cu ochi luminoşi spre bătrânul prinţ.

Când am ieşit azi dimineaţă din templu, în

păduricea de palmieri, vântul mi-a adus la picioare o foaie de hârtie, tipărită.

Călăuzită de un instinct, de care oamenii nu-şi dau seama, m'am aplecat şi ridicând hârtia, am parcurs repede rândurile de pe dânsa. Şi ce să vezi,t ată. Era o listă a străinilor aflători în Cairo în momentul de faţă.

Eram pe punctul să arunc hârtia, când privirile mi se opriră pe numele „Raymond de Paris" şi cu un strigăt de bucurie m'am înapoiat la templu, l-am trezit pe Egizio şi i-am comunicat faptul că tatăl meu, — tatăl nostru — da, aşa am zis! — se află în capitala Egiptului.

Şi atunci nu m'am mai putut reţine, căci trebuiam să te văd, tată, trebuiam să-ţi vorbesc! Acum viu la tine cu o rugăminte.

— Cu o rugăminte? făcu prinţul. Scumpa mea fiică, tu nu trebuie să mă rogi, ci doar să-mi spui ce doreşti şi fii încredinţată că-ţi voiu îndeplini totul, fără zăbavă.

— Ce doresc! exclamă Letiţia, punându-şi mâinile pe piept şi privindu-l pe prinţ cu ochii plini de lacrimi. — E veşnic acelaş lucru... siguranţa... salvarea lui Egizio Ettore!

— E pândit de vre-o primejdie aici? întrebă prinţul.

— Pentru moment, nu încă — răspunse Letiţia — dar gândeşte-te, tată, că nu putem cuteza să ne arătăm măcar în oraş. Aproape toate gazetele au publicat fotografia soţului meu şi o descriere amănunţită a persoanei sale; şi chiar dacă n'ar fi asta, simplul fapt că l-a ucis pe Şeicul din Among, ar fi deajuns ca să-l urmărească poliţia.

Dar ce putem face? Rămânerea noastră în templul lui Isis nu poate fi de lungă durată, căci din când în când monumentul acesta este vizitat de turişti, cari ne-ar găsi acolo. Şi chiar dacă n'ar fi asta,

templul nu poate constitui un refugiu stabil, căci este doar o ruină, expusă tuturor intemperiilor.

— Firește, răspunse prințul. Aveți nevoie de un adăpost sigur sau... să fugiți.

Să fugiți! repetă prințul, și vocea lui trăda o durere adâncă. — Departe de aici... după ce ne-am regăsit din nou... O, Letiția, durerea mă doboară!

Prințul își duse mâinile la piept, ca-și-cum ar fi vrut să-și înăbușe o suferință grozavă, dar după câteva clipe se reculese și respiră ușurat.

Ei bine, trebuie să privim lucrurile în față — urmă dânsul — și să căutăm o ieșire.

Inainte de toate, aveți nevoie de bani, căci cine se află pe drumuri ca voi, necesită în primul rând bani și iarăși bani.

— Cred într'adevăr — răspunse Letiția — ca Egizio nu are nici-o para în pungă, căci este prea mândru pentru a fura și a îndurat mai bine mizeria împreună cu mine, în ultimul timp.

Prințul scoase pe dată portofelul și înmână Letiției un teanc de bancnote, — tot ce-avea cu sine.

— Iată bani — spuse el — și acuma întoarce-te la soțul tău și spune-i ca deocamdată să nu-și părăsească ascunzătoarea. La noapte voiu veni la voi. — Stai! n'ai auzit nimic? Imi făcea impresia că se mișcă ceva în dosul peretelui... Ah! ce oameni nesuferiți sunt vecinii mei, cari ocupă camera de-abia de ieri! Vreau să sper că n'am fost spionați, totuși.

— Dar cine să aibă interesul să ne spioneze, tată? întrebă Letiția. Cu toate acestea n'ar strica să vorbim ceva mai încetișor. Se spune doar, că pereții au urechi.

Și acuma, îți mulțumesc de mii de ori, tată, pentru darul ce mi l-ai făcut. Oh, Dumnezeule, îmi face impresia că sunt o cerșetoare, căci necontenit viu la tine după ajutor!...

— Nu vorbi așa, scumpa mea copilă. Tot ce po-

sed este doar al tău. Nu eşti tu oare fiica mea, copila sărmanei şi nefericitei mele Carmencitta?

Nu, Letiţia, nu-ţi face nici-o grijă de asta, căci am o datorie atât de mare faţă de tine, pentru tinereţea ta pierdută, încât niciodată nu voiu putea să ţi-o plătesc în întregime.

Şi acuma du-te, scumpa mea copilă, şi ia cu tine binecuvântarea tatălui tău. La noapte, când va fi răsărit luna pe cer, voiu fi la voi. Până atunci, voiu face toate pregătirile pentru fuga voastră, gândindu-mă în acelaş timp încotro să vă îndreptaţi pentru a fi în deplină siguranţă.

In tot cazul, va fi mai uşor de aici să ajungeţi într'o ţară de peste Ocean, decât ar fi fost din Corsica. Trebuie să plecaţi, trebuie să luaţi drumul spre America sau Australia, căci numai acolo veţi fi în siguranţă!

Dar lasă, voiu îngriji eu ca fuga voastră să izbândească. Il poţi linişti complect pe Ettore în privinţa aceasta. Tatăl tău nu-l va părăsi nici-odată, Letiţia, — auzi tu, niciodată!

Copleşită de emoţie, Letiţia se aplecă şi sărută din nou mâinile albe şi slabe ale părintelui ei.

Cu prilejul acesta văzu că mâinile erau străbătute de vine albastre cari ieşeau în relief. Ea privi în sus, cu 'ngrijorare, la figura slăbită a prinţului, care purta pe dânsa pecetea unei boli necruţătoare.

— O, tată! exclamă frumoasa Madonnă, înfăţişarea ta mă umple de grijă. — Stai cumva prost cu sănătatea?

— Din nenorocire, aşa este, copila mea — răspunse Raymond — şi va trebui să te obişnuieşti cu gândul că în curând nu-l vei mai vedea pe tatăl tău.

Letiţia întinse braţele, implorătoare, şi o teamă fără margini se oglindea pe chipul ei.

— Nu, Letiţia, de ce să ne înşelăm cu o speranţă zadarnică? spuse prinţul. Viaţa omului are

un sfârşit, şi când Domnul ne cheamă la Dânsul, trebuie să răspundem chemării sale.

Dar să nu mă plângi, copila mea, când nu voiu mai fi! Să nu verşi nicio lacrimă, căci eu mi-am trăit viaţa şi acuma sunt obosit. Vreau să mă odihnesc, căci odihna îmi va face bine, chiar dacă este de veci.

— O, tată... tată! suspină Letiţia. Nu trebuie să mori încă, nu, nu trebuie!

Se atârnă de gâtul bătrânului, îşi lipi faţa înecată în lacrimi de pieptul său, şi Raymond o cuprinse iarăşi cu braţele, strângând-o cu duioşie.

Tăcere adâncă domnea în odaie. Nu se auzeau decât suspinele cari ieşeau din pieptul frumoasei femei.

Dar din spre peretele, în dosul căruia se auzise mai înainte un sgomot, răcâi acum ceva, asemănător ronţăitului unui şoricel. Prinţul şi Letiţia, însă,

erau prea copleşiţi de turburare, pentru a-şi da seama de lucrul acesta.

— Tu ai fost căluţul meu, despre care vorbeşte poetul, scumpă Letiţia — urmă Raymond, după ce-şi revenise puţin. Şi cât aşi fi dorit să te văd crescând şi înflorind în jurul meu!... Dar simt că nu voiu avea fericirea aceasta.

Dar ascultă-mă, scumpă copilă: chiar atunci când nu voiu mai exista, nu vei rămâne cu totul fără apărare în lumea aceasta. Iţi voiu lăsa un scut, o avere însemnată, şi cu ajutorul ei vei putea să trăieşti liniştită în vre-un colţişor de lume, împreună cu alesul inimei tale. Şi voiu închide ochii cel puţin cu mulţumirea că nu vei duce lipsă de nimic, căci chiar dragostei nu-i vei duce dorul, atâta vreme cât vei fi sigură de Egizio al tău... Asta e o mângâiere mare pentru mine.

Prinţul luă mâinile Letiţiei într'ale sale.

— Acuma du-te! spuse el. Ai stat de-acum prea mult la mine, şi personalul hotelului ar putea intra la bănuială... Nu se potriveşte pentru vârsta mea să primesc vizite de femei, şi oamenii cred întotdeauna ceeace nu trebuie.

— Dar când te voiu revedea, tată? întrebă Letiţia, acoperindu-şi din nou faţa cu vălul.

— Da, copila mea, astă-seară, în templul lui Isis.

— Atunci rămâi cu bine şi binecuvântează-mă înc'odată!

— Ai dreptate, Letiţia mea scumpă, căci nu degeaba scrie în cărţile sfinte: „Binecuvântarea tatălui clădeşte case copiilor". Fii binecuvântată de mii de ori — rămâi cu bine — rămâi cu bine!

— La revedere, spuse Letiţia, pregătindu-se de plecare. Rămâi sănătos, tată. — Nu, Dumnezeu nu va vrea ca să fii răpit de lângă mine, în clipa când ne-am regăsit de-abia. Il voiu implora ca să-ţi dăruiască viaţă lungă de-acum încolo.

Prințul rămase încă multă vreme cu un zâmbet îndurerat pe figură, după ce ușa se închise în urma fiicei sale.

Tânăra femeie o luă repede pe coridorul elegant și nu observă cum se deschise încetișor ușa odăii învecinate cu cabinetul de lucru al prințului, și cum doi ochi plini de ură se ațintiră asupra ei, până în clipa când ea ajunse la scara ce ducea spre hall.

Prințul Raymond de Paris se reculese, însă, repede din toropeala în care căzuse.

— Mergi cu bine, scumpa mea copilă, șopti el, și cu voința lui Dumnezeu ne vom revedea cel puțin înc'odată.

Și astfel, Cerul mi-a impus încă o sarcină mare — urmă să-și vorbească prințul, tot umblând în sus și în jos prin odaie — o sarcină pe care trebuie s'o îndeplinesc, înainte de a muri: să-i aduc în siguranță pe Egizio Ettore și pe Letiția.

Dar cum — cum să fac asta? In asemenea chestiuni, sunt cam lipsit de experiență, căci n'am învățat niciodată să mă folosesc de mijloace cari se ascund de lumina soarelui. Ah, cine mi-ar putea veni în ajutor, pentru aducerea la îndeplinire a operei mele?

Se auziră bătăi în ușă. Era bătrânul Cristotor, care aducea stăpânului său o cartă de vizită.

CAP. 177

Conducătorul de cămile

— Ce dorește omul acesta? întrebă prințul, după ce-și aruncă privirea pe carta de vizită. Un conducător de cămile? Dar nu doresc să fac o plimbare prin deșert și nici nu intenționez să mă folosesc de o cămilă. Spune acestui om, Kara Mustafa,

care-mi recomandă ocazional cămilele sale, că n'am nevoie de serviciile oferite.

— Așa i-am și spus, Alteță — răspunse Cristofor — dar arabul nu vrea cu nici-un chip să plece. Insistă să vorbească neapărat cu Alteța Voastră.

— Ei bine, să vie. Îi voiu spune eu-însumi că nu mă pot folosi de oferta sa.

Cristofor se făcu nevăzut și prințul se așeză nervos la birou și începu să răsfoiască o gazetă pe care o avea în față.

Ușa se deschise și un glas sonor rosti:

— „Salam aleikum". — Profetul să vă binecuvânteze și să vă îngăduie să beți din izvorul izbăvirii, care curge sub palmierii paradisului.

Obișnuit cu felul de a vorbi al orientalilor, prințul răspunse acestui salut cu o ușoară înclinare a capului.

Apoi își îndreptă privirea spre vizitator, și deși

acesta nu era decât un cămilar de rând, el nu se putu opri să admire înfățișarea-i impozantă, căci arabul era înalt și bine legat și barba-i neagră minunată încadra o figură oacheșă, fin tăiată, în care scânteiau doi ochi căprii.

— Așa-dar, vrei să auzi chiar din gura mea — luă cuvântul prințul — că n'am nevoie de cămilele d-tale, căci sănătatea mea e atât de șubredă, încât n'aș fi în măsură să întreprind o excursie prin deșert. De-asemeni, am vizitat de-acum și piramidele, așa că aceste monumente nu mai prezintă interes pentru mine.

Cămilarul încrucișă brațele pe piept și se 'nclină aproape până la pământ.

— Nici n'am venit — spuse el — pentru a vă oferi așa ceva, — din simplul motiv că nu posed nici-o cămilă.

Prințul ridică repede capul și-l privi cu uimire pe arab.

— Ce 'nsemnează asta? exclamă dânsul, sculându-se de pe scaun. Mi-ai oferit cămilele d-tale și apoi îmi spui că nu posezi nici-una!... Aici nu-i lucru curat! Spune, domnule, ce te aduce la mine?

Kara Mustafa zâmbi, apoi spuse:

— Prințul Raymond de Paris nu mai recunoaște pe aceia cu cari a venit atât de adesea în contact? Și barba asta falșă pe care o port, mă schimbă oare atât de mult, încât nici chiar un prieten nu mai e în stare să mă recunoască?

Privește-mă mai atent — sau, mai bine să-ți ușurez sarcina...

Cu o mișcare repede, cămilarul își rupse barba de pe față și în aceiași clipă prințul exclamă:

— Robert Wilson!

In dosul peretelui se auziră râcâieli. Se părea că șoricelul își făcea din nou de lucru.

— Da, Robert Wilson, spuse detectivul, înclinându-se în fața prințului, după obiceiul arab.

— Cerul te-a trimis încoace! exclamă prințul plin de bucurie, luând mâna detectivului și strângând-o cu multă căldură. — Da, Cerul, scumpul meu Wilson, căci niciodată n'am avut mai mare nevoie de serviciile d-tale, ca în clipele de față. Dar înainte de toate, lămurește-mă, te rog, ce vânt te-a adus la Cairo?

— De data asta nu mă aflu aici în interes de serviciu, răspunse detectivul. Am venit pur și simplu să mă odihnesc, căci medicii m'au sfătuit să-mi liniștesc nervii pe malurile Nilului. Bunul meu prieten din Londra, d-rul Gordon, m'a trimis aproape cu forța, căci în special după afacerea aceea cu „covorul groazei", sănătatea mea s'a resimțit mult. Dar de-atunci am mai fost în Franța, astfel că vă pot aduce noutăți din patrie.

— Ce noutăți aș putea aștepta! spuse prințul Raymond, cu un oftat adânc. Pentru mine nu mai există în patrie nimic altceva decât posesiunea castelului Miramare și cavoul liniștit care mă așteaptă acolo.

Dar spune-mi te rog, ce se mai aude cu omul acela, pe care, din păcate, trebuie să-l numesc fratele meu, — adică Robert de Paris? Mai deține încă slujba de polițai în Bonifacio?

— O, nu, Alteță — răspunse Robert Wilson.—Și mă surprinde că nu cunoașteți nouile evenimente petrecute în Corsica. Probabil că nu prea citiți gazetele?

— Nu citesc nici-o gazetă, — răspunse prințul — căci doctorul Wolfgang Schulze, care se află împreună cu mine în Cairo, mi-a interzis cu strictețe să iau în mână un ziar. Și deoarece respect cu sfințenie recomandațiile medicului meu, n'am vrut să mă împotrivesc nici în această privință.

— Doctorul Wolfgang Schulze a procedat foarte înțelepțește — răspunse detectivul — interzicându-vă lectura gazetelor, căci știrile lor nu sunt deloc de

natură să vă facă plăcere.

Dar vă va interesa să aflați, cât de repede s'a sfârșit cu strălucirea fratelui dv. Robert de Paris a fost destituit.

Ba ceva mai mult: din șeful poliției corsicane, a devenit un criminal de rând, urmărit de autoritățile republicei.

Prințul păli. Se sprijini cu o mână de masă, iar cealaltă și-o apăsă pe piept.

— O, Dumnezeule! spuse el, ce rușine pentru numele nostru! Cât de fericit ești tu, tată, că nu mai trăiești să înduri și durerea asta!

Un de Paris, criminal, urmărit de autorități! Spune-mi repede, Wilson, ce a făcut mizerabilul?

— Nimic altceva, decât că a deturnat sume însemnate de bani din cassa poliției. Lucrul a mers o vreme, până ce într'o zi a venit o inspecție. Se spune că însuși ministrul de interne a venit incognito la Bonifacio, unde a rămas două zile, pentru a-l ține sub observație pe Robert de Paris, a cărei activitate a fost caracterizată drept scandaloasă.

— Intru-cât scandaloasă? întrebă prințul.

— Cu Robert de Paris s'a produs o schimbare ciudată — urmă detectivul — nu că ducea o viață desfrânată, dedându-se zilnic celor mai nerușinate orgii, — căci asta a făcut-o întotdeauna, și era cunoscut ca risipitor. Dar până acum s'a priceput de minune să-și tăinuiască păcatele. Era un comediant fără pereche, care-i amăgea pe toți aceia, cu cari avea de-a-face. Acuma, însă, și-a dat jos masca. masca.

Se spune că pierderea soției sale a înrâurit atât de mult asupra sa, încât și-a pierdut cu desăvârșire stăpânirea de sine.

— Cum ai spus? întrebă prințul; așa dar, Gilda, înșelătoarea, nu se mai află alături de dânsul?

— Nu, Alteță; ea a dispărut fără urmă și de-

oarece nu s'a găsit nicăieri cadavrul ei, se presupune că l-a părăsit în taină pe bărbatul ei.

Se pare că şi el-însuşi crede asta, şi deoarece o iubise nebuneşte pe frumoasa blondină, încearcă să-şi uite amărăciunea în fel şi chip. Se aruncă dintr'o orgie într'alta şi nu există nici-un local cât de rău famat din Bonifacio, care să nu fie vizitat de dânsul şi...

Dar ce-o mai fi asta, Alteţă, aveţi cumva şoareci aici în casă?

— Şoareci? Nu! Dar de ce mă 'ntrebi asta? făcu prinţul, surprins.

— Pentru-că am auzit un zgomot suspect în dosul peretelui — răspunse detectivul. Cred că n'om fi spionaţi?

— O, nu, asta n'aşi putea-o presupune. Cine ar putea avea interes să audă din gura d-tale veştile pe cari mi le aduci despre mizerabilul meu frate?

— Aveţi dreptate, Alteţă, aici în Cairo nu se interesează nimeni de Robert de Paris, — în schimb cu atât mai mult în Franţa, unde justiţia a lansat mandate de arestare împotriva lui, în toate oraşele şi satele.

După ce ministrul de interne s'a convins personal că şeful poliţiei din Bonifacio e un păcătos şi jumătate, care aruncă banii pe fereastră, — a socotit că e bine să facă o revizie a cassei şi registrelor, şi atunci a ieşit la iveală o lipsă de câteva sute de mii de franci!

— Şi de ce n'a fost arestat pe loc Robert de Paris? întrebă prinţul.

— In privinţa aceasta nu se ştie nimic precis, răspunse detectivul. Se crede chiar că ministrul l-a lăsat intenţionat să scape.

Atâta doar e stabilit, că Robert de Paris — ştiindu-se descoperit, a pretextat că nu se simte bine şi a rugat pe ministru să-i îngăduie a se retrage pentru câteva minute.

Excelența-Sa a fost atât de binevoitor și i-a permis aceasta, dar, după cum era de așteptat, fratele dv. nu s'a mai reîntors. S'a dus jos în grajd, a încălecat pe un cal, și dus a fost.

De-atunci n'a mai fost văzut și nu s'a mai auzit nimic de dânsul. Numai Dumnezeu știe pe unde umblă. Dar bine nu-i poate merge în niciun caz, căci nu i-a rămas timp să ia cu dânsul vre-o sumă însemnată de bani.

Prințul Raymond își întoarse capul și oftă din adânc. Apoi se 'ndreptă spre fereastră și privi la fluviul ce curgea molcom.

Chiar dacă-l disprețuia pe fratele său, totuși, vestea pe care i-o adusese Wilson îl mișcă adânc.

Detectivul nu văzu că prințul avea lacrimi în ochi, cari însă, nu erau pentru fratele său, ci pentru numele pătat al familiei de Paris.

Dar Raymond se 'ntoarse brusc și păși spre Wilson, căruia îi puse mâna pe umăr, și spuse:

— Să-l lăsăm în plata Domnului pe mizerabilul acesta. Sunt alte lucruri de cari trebuie să mă preocup, și cari îmi stau mai mult la inimă, decât soarta acestui criminal păcătos.

Wilson, d-ta mi-ai fost întotdeauna un prieten bun și credincios și un ajutor de mare preț. Vrei să fii și acuma alături de mine, pentru ca să înlătur grija cea mare, care mă chinuește?

— Puteți dispune cu totul de mine, răspunse detectivul. Ori despre ce ar fi vorba, vă voiu ajuta după puterile mele.

— Puterile d-tale nu-s de loc slabe, și cu deosebire în chestia aceasta, nu există un alt om, care să-mi poată aduce servicii mai bune ca d-ta. Și pot avea deplină încredere ca să-ți mărturisesc totul, căci sunt convins că vei păstra taina mea.

— Cred că până acuma n'am dat prilej Alteței Voastre să se îndoiască de mine.

— In cazul acesta, află că Egizio Ettore se află în momentul de faţă în Cairo.

— Cum, în Cairo? Să fie oare cu putinţă? Aşadar, îndrăzneţul bandit a izbutit într'adevăr să fugă din Franţa? Şi acolo e căutat necontenit şi se crede în mod sigur că, dacă Ettore mai e în viaţă încă, nu putea să fi trecut frontiera, deoarece aceasta e păzită cu străşnicie şi fiecare grănicer poartă la dânsul o fotografie a temutului brigand.

— Cu toate acestea, Ettore a izbutit să fugă din cuprinsul republicei. După multe aventuri a ajuns aici, în Cairo, şi nefericita mea copilă, Letiţia, se află cu dânsul.

Stau ascunşi pentru moment într'un loc sigur, în vechiul templu al lui Isis, de pe malul stâng al Nilului. Dar nu vor putea rămâne mult timp acolo, căci Ettore e urmărit cu înverşunare şi de autorităţile egiptene.

De-aceea, vreau să fac tot ce este cu putinţă, pentru a-l duce departe de aici. El trebuie să părăsească Egiptul şi să se îmbarce pentru America sau Australia.

— Asta ar fi chiar cel mai bun lucru pentru dânsul, răspunse detectivul. Peste ocean va fi în deplină siguranţă.

— Aşa că — urmă prinţul — trebuie să ne gândim a-i da posibilitatea să plece din Cairo. Firesce că în scopul acesta va trebui să se folosească de un deghizament şi să joace o mică comedie.

Dar tocmai d-ta eşti omul potrivit, Wilson, să aduci la îndeplinire un astfel de plan. Fă orice propunere crezi nimerită şi cred că nu trebuie să

Cereţi mâine numărul 176 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5,

te încredințez că banii nu joacă nici-un rol în chestia aceasta. Când e vorba de siguranța lui Ettore, îți pun la dispoziție tot ce posed. Căci cu acest mic sacrificiu răscumpăr fericirea Letiției mele, pentru care nimic nu-mi este prea scump și prea greu.

Detectivul nu mai auzise ultimele cuvinte ale prințului Raymond, căci spiritul său neobosit lucra de-acum la un plan, pe care vroia să-l supuie prințului.

Raymond observă lucrul acesta și se retrase la biroul său, pentru a nu-l deranja pe detectiv din gândurile sale.

Trecură cinci minute, în cursul cărora Wilson nu rosti nici-un cuvânt, ci privea doar țintă înnaintea sa.

Dar deodată el se însufleți din nou și îndreptându-se spre masa la care se afla prințul, spuse cu ton triumfător:

— Am găsit Alteță! Și dacă Egizio Ettore nu va sosi în America în calitate de om liber, atunci să nu-mi ziceți mie pe nume.

— Ah! spune repede, Wilson, ce plan ai iscodit?

— Lucrul e cât se poate de simplu, răspunse detectivul, căci, din fericire, nu trebuie să economisim bani, — și cu ajutorul banilor, Alteță, poți face orice în lumea asta.

Pe când mă plimbam azi dimineață prin port, am făcut cunoștința unui negustor din Bassora, care a venit la Cairo să încarce un transport de marfă pentru America.

Pentru scopul acesta, omul meu a cumpărat un vaporaș, și așteaptă aici caravana care trebuie să-i aducă marfa.

Azi dimineață l-am găsit cuprins de disperare, căci tocmai primise vestea că necredinciosul său funcționar, căruia îi dase pe mână conducerea ca-

ravanei, s'a înțeles cu beduinii și a condus transportul în mâinile banditilor.

In urma acestui fapt, bietul negustor este aproape ruinat și singura lui nădejde a mai rămas să-și poată vinde vaporașul cu un preț ca lumea. Căci deoarece nu mai posedă acuma nici-un fel de marfă, firește că n'are nevoie nici de vapor, pentru a o transporta din Cairo.

El mi-a spus păsul și și-a exprimat temerea că ar putea trece multă vreme până să găsească un cumpărător serios pentru vapor.

Așa că, Alteță, faceți fericit pe acest om și cumpărați-i nava. O veți putea lua pe un preț nu tocmai exagerat, și deoarece eu am văzut-o de acum, vă pot încredința că e cât se poate de potrivită pentru a întreprinde călătoria peste ocean.

Pe lângă asta, partea bună este că negustorul are toate hârtiile vaporului în deplină ordine; i s'a îngăduit să părăsească portul, buletinul de pasageri este vizat și prevăzut cu semnătura comandantului. Nu rămâne altceva de făcut decât să se ridice ancora și... p'aci ți-e drumul!

— Și crezi că Ettore și Letiția vor putea fugi cu acest vapor?

— Sunt sigur de asta, căci și echipajul e de-acum pregătit și așteaptă numai momentul să intre în activitate.

— Dar oare brigandul nu va putea fi recunoscut și arestat, atunci când va păși pe puntea vaporului? obiectă prințul Raymond.

— Firește, în cazul când se va lăsa recunoscut! Dar asta nu-i necesar deloc.

Pe negustorul din Bassora va trebui să-l câștigăm de partea noastră; îi vom povesti pur și simplu, că e vorba de răpirea unei fete tinere. Omul acesta, ca supus al lui Mahomed, nu va considera drept păcat, să vie în ajutorul unei perechi de îndrăgostiți. Egizio Ettore își va vopsi puțintel fața, își va lipi o barbă falșă, apoi va lua comanda pe vapor, în calitate de fiu al negustorului din Bassora.

— Și mărfurile cari vor lipsi?

— Ca să salvăm aparențele, vom trebui să ne procurăm ceva marfă. Căci va bate la ochi dacă vaporul va părăsi portul fără nici-o încărcătură.

Dar acesta e un lucru de nimic. Principalul e să lucrăm cât mai repede cu putință și părerea mea este că 24 ore vor fi de-ajuns pentru facerea pregătirilor. Vaporul va putea părăsi portul chiar poimâine în zori.

Prințul nu părea să fie complect liniștit în urma acestei lămuriri.

— Pentru deghizarea lui Ettore ne-am îngrijit — spuse dânsul — dar cum facem cu Letiția? În ce

fel să explicăm prezența unei femei pe bordul vaporului?

— Lucrul e cât se poate de ușor — răspunse Wilson. — Fiica dv. se va deghiza și dânsa. De ce nu e cu putință ca negustorul din Bassora să aibă doi fii, dintre cari unul e încă un copilandru?

— Ah, minunat, merge cât se poate de bine. Acuma mai trebuie să-ți spun, că Ettore are și doi tovarăși cu sine, pe cari n'ar accepta sub nici-un motiv să-i părăsească. Cum îi aducem pe aceștia pe bordul vaporului?

— Vor fi primiți ca marinari, și chiar dacă se va dovedi mai târziu incapacitatea lor, lucrul n'are importanță, căci echipajului îi este indiferent dacă transportă spre lumea nouă mătăsuri, arme sau oameni cari vor să scape de rigorile legilor. Pe cei din echipaj îi vom câștiga de partea noastră prin tratament bun și prin aur...

Și acuma vă rog stăruitor, Alteță, să nu-mi mai puneți nici-o întrebare, și să nu vă mai frământați creerul dacă planul meu va reuși sau nu.

Lăsați totul pe seama mea și fiți încredințat că-i voiu scoate cu bine pe Ettore și Letiția din portul Cairo.

— Cum să-ți mulțumesc, scumpul meu prieten! exclamă prințul. Jur pe bunul Dumnezeu că mi-ai apărut ca un înger salvator. Da, primesc propunerea d-tale și acuma te rog numai să-mi spui de ce sumă ai nevoie, pentru a aduce la îndeplinire tot ceea-ce ai pus la cale?

— Cred — răspunse Wilson, după ce stătu puțin să socotească — că o sută mii franci îmi vor ajunge pentru moment. In cazul că Alteța-Voastră n'ar dispune de suma aceasta, firește că sunt gata să-i fac un credit...

— Nu e nevoie, prietene — îl întrerupse prințul. Voiu complecta imediat un cec asupra „Băncei din Liverpool" care posedă o filială în Cairo, și unde

am cont deschis. Numai de n'ar fi prea puțin! Îți pot pune la dispoziție și de două ori pe atâta...

Dar Wilson refuză, căci era convins că-i vor ajunge o sută de mii de franci. Și prințul Raymond complectă imediat cecul pentru această sumă.

— Acuma du-te, scumpul meu Wilson, și Dumnezeu să-ți călăuzească pașii, pentru ca totul să iasă bine. Când voiu primi o știre dela d-ta, dacă cumpărarea vaporului ți-a izbutit?

— Rog pe Alteța Voastră să mă aștepte la hotel chiar în seara aceasta...

— Și tot în îmbrăcămintea asta vei veni?

— Nu, căci ar fi bătător la ochi, ca un simplu cămilar să viziteze de două ori în cursul unei zile pe Alteța Voastră. De-aceea mă voiu folosi de alt deghizament, căci nimeni nu trebuie să bănuiască cum că prințul Raymond de Paris stă în legătură cu un detectiv londonez.

Nobilul francez încuviință spusele detectivului, apoi îi strânse înc'odată mâna și-l conduse până la ușă, spunându-i:

— Diseară, când va răsări luna, vreau să mă duc la templul lui Isis, unde stau ascunși Egizio Ettore și Letiția. Nădăjduiesc că nu vei refuza să mă însoțești, prietene?

— Vă puteți bizui pe mine, Alteță. Cu prilejul acesta voiu aduce și deghizamentele pentru fugarii noștri, cari vor trebui să le îmbrace imediat. Căci mâine în zori, va trebui să părăsim numaidecât portul Cairo.

Spunând acestea, Wilson ieși pe coridor.

Când ajunse la scară, își întoarse trupul cu iuțeala fulgerului, căci nu-i scăpase faptul că o ușă se întredeschise în urma lui.

Dar în aceiași clipă aproape, ușa se închise la loc și detectivul nu putu să vadă ochii cari îl spionaseră, și cari erau aceiași ce urmăriseră și pe Letiția.

Intr'acestea, prințul Raymond se retrăsese în mijlocul camerei. Își împreună mâinile și buzele sale rostiră o rugăciune fierbinte:

— Iartă-mi, Doamne, rugăciunea aceasta, care o îndrept spre tine pentru salvarea lui Egizio Ettore. Știi prea bine că ea pornește dintr'o inimă de părinte, — și care tată nu s'ar ruga pentru copiii săi, chiar când aceștia ar fi oamenii cei mai răi și depravați de pe pământ! Dar Egizio Ettore și Letiția nu sunt dintr'aceștia!

Când doctorul Wolfgang Schulze se 'ntoarse acasă la prânz, îl găsi pe prinț mult mai bine de cum îl lăsase. Un zâmbet flutura chiar în jurul buzelor nobilului său prieten, ceea-ce nu mai văzuse de mult la dânsul.

Veseli se așezară amândoi la masă și de-abia

după ce se retraseră în încăperile lor, bătrânul îi povesti medicului, despre vizitele importante ce le primise în cursul dimineții și-i împărtăși speranțele ce le avea întru salvarea Letiției și a iubitului ei.

CAP. 178

Bob

Era într'o Sâmbătă după-amiază. Cerul era mohorât și un vânt puternic aduna din toate părțile nouri grei de ploaie.

Bancherul Vane nu se prea interesa, de obiceiu, despre perspectivele timpului, dar astăzi chestia asta îl preocupa, și în tot timpul drumului spre Newchurch îndrepta priviri îngrijorate spre cer.

Ajunse la vila lui și o găsi pe Mrs. Mabel în bibliotecă.

— Oh! nu mă plictisesc deloc, îl încredință dânsa, răspunzând întrebării sale. Am cel mai bun prilej să mă cultiv.

— N'ați avea plăcere să plecați cu mine la Londra? mai întrebă el. Poate că aveți ceva treburi pe acolo? Vom lua masa împreună și apoi vă voiu reconduce.

Frumoasa femeie se gândi o clipă, apoi spuse:

— Asta ar fi cât se poate de frumos. — Pe când am aranjat partida?

— Pe mâine. Imi voiu permite cu prilejul acesta să vi-l recomand pe colonelul Roy Gregory...

— O fi bătrân și rigid? întrebă ea, îngrijorată.

— Dimpotrivă, o încredință bancherul. Un admirabil om de societate. — Apoi mi-am mai permis să-l invit pe Mr. Harry Reffold, un tânăr foarte simpatic care mi-a fost recomandat astăzi, ocazional, de o personalitate sus-pusă. Tânărul acesta se ocupă aici cu sportul și nu știe cum să-și între-

buinţeze serile. Apoi îl voiu aduce şi pe Mr. Flesh, unul din cunoscuţii mei intimi de la club. O persoană interesantă şi acesta; nu mi-a promis încă, e drept, dar nu mă 'ndoiesc că va veni cu plăcere.

— Ei, dacă domnii aceştia sunt într'adevăr aşa cum mi i-ai descris, atunci va fi plăcut, spuse Mrs. Mabel, mulţumită. Şi pentru că ai aranjat totul atât de frumos, plec acuma cu d-ta.

Maşina se afla deja la câţiva kilometri depărtare de Newchurch, când bancherul găsi în sfârşit curajul să aducă vorba asupra acelei chestiuni care-l preocupa necontenit.

— Iertaţi-mă, Mrs. Mabel — începu el, şovăitor — nu vreau de loc să insist, dar poate că mi-aţi da de-acuma răspunsul astăzi. Chiar dacă hotărârea dv. ar fi negativă, totuşi....

Se întrerupse, căci frumoasa femeie, care privea degajat pe fereastră, clătină încetişor din cap, şi el nu ştia ce să însemneze asta.

— Nu mă gândesc să spun „nu", zise ea după o pauză, întorcând faţa spre el. Dar trebuie să pun unele condiţii.

El îi luă repede mâna, beat de fericire.

— Vorbeşte, doamnă Mabel. Mă supun tuturor dorinţelor d-tale.

— Deci, afacerea trebuie să se facă repede şi cu toată discreţia. Ştiu că nu e bine pentru mine să rămân singură în viaţă şi de-aceea nu vreau să mai amân lucrurile, căci se poate întâmpla să fiu ispitită să mă răsgândesc. Aşa-dar, să punem lumea în faţa unui fapt îndeplinit. Documentele mele îţi stau ori-când la dispoziţie şi las pe seama d-tale să fixezi termenul.

Vane fu cuprins de o adevărată beţie şi tot restul drumului expuse însoţitoarei planurile sale şi-i dădu lămuriri cum gândeşte el să urgenteze formalităţile necesare.

După ce o lăsă pe Mrs. Hughes în faţa locuinţei

sale, se hotărî să se ducă la Flesh ca să afle deciziunea acestuia în privinţa invitaţiei ce i-o făcuse.

Era oare-cum surprins că acesta nu prea dăduse semne de viaţă, şi uimirea sa crescu când constată cât de greu se pătrundea acuma la marele comerciant.

— Ascultă-mă Flesh, ce-i cu d-ta? întrebă dânsul. Te-ai baricadat aici ca pe vreme de război.

Flesh, care părea foarte nervos, zâmbi silit.

— De câteva zile nu mă prea simt bine.

— E drept, arăţi cam prost, dar cred că nu e ceva serios. — Sper că asta nu va fi un motiv să refuzi invitaţia mea pe mâine seară?

— Crede-mă că nu sunt dispus, se scuză celălalt.

— Ia mai lasă 'n colo dispoziţia! interveni Vane, repede. Imi faci mare încurcătură, prietene, căci pentru mine are însemnătate mare seara asta. Va fi foarte plăcut, şi-ţi va părea rău apoi că ai lipsit. Să-ţi citez doar un singur nume: Mrs. Mabel Hughes. — Apoi va mai fi colonelul Gregory şi unul Mr. Harry Reffold.

Cu toată stăpânirea de sine, Flesh se turbură auziud vestea aceasta.

— Dar ce ai? întrebă bancherul. Faci o mutră ciudată...

Dar Flesh îşi revenise de-acum şi clătină capul. Apoi răspunse cu un zâmbet de ghiaţă:

— M'am gândit numai că vom fi iarăşi împreună, aceia cari am fost la Milner atunci... atâţia câţi am mai rămas...

Bancherul îi aruncă o privire îngrozită.

— Mai încetează şi d-ta cu asta! scrâşni el, enervat. Mi-a trebuit ori-cum timp mult până când să uit de istoria aia grozavă.

— Poliţia te lasă'n pace de-acum? întrebă Flesh, într'o doară, dar ceva în privirea sa trăda că era foarte interesat să afle adevărul.

— Poliţia? Ce vrei să crezi cu asta? — Ah, da!

Sincer mărturisind, nu prea mi-am mai bătut capul cu asta. Slavă Domnului, am acum de gândit la cu totul alte chestii. Haide, fii om de treabă, Flesh, şi vino!

Intinse mâna, dar Flesh se uita în altă parte şi părea nehotărât. Apoi făcu de-odată un gest energic cu capul şi spuse:

— Bine. Voi veni.

Reffold primise invitaţia lui Vane în aceiaşi dimineaţă, dar cu toate că depusese atâtea sforţări ca s'o capete, ea nu prea-i venea la timp potrivit.

De la ultima discuţie pe care o avusese cu Ana, gândurile şi interesele sale luaseră brusc altă direcţie şi chestia care-l preocupase atât de mult în cursul ultimelor luni, trecuse complect pe planul al doilea.

Dar el nu era omul care să renunţe la lucrul odată început...

Zâmbi misterios în sinea lui, apoi făcu o mişcare energică cu mâna, căci n'avea timp acuma să se lase pradă visurilor.

Mai erau douăsprezece ceasuri până la întâlnirea cu necunoscutul misterios şi el trebuia să-şi păstreze tot cumpătul, dacă nu vroia ca lucrurile să iasă rău.

In vreme ce făcea drumul dela „Regina Victoria" spre gară, iscodea necontenit în jurul său ca să-şi dea seama dacă nu e urmărit de Sam sau de altcineva, căci era convins că în aceste ultime ceasuri va fi ţinut sub strică supraveghere.

Ajuns la gară, cumpără un bilet pentru Londra, şi când trenul intră în staţie, sări într'un compartiment de clasa întâia. Intr'una din staţiunile intermediare, când trenul se puse din nou în mişcare, Harry deschise uşa din partea opusă a vagonului şi cu o săritură fu între şine. Căzu lângă un slujbaş al căilor ferate, care-l privi bănuitor.

— Aţi contravenit regulamentului feroviar, Sir, mârâi omul, încruntând sprâncenele. Cinci şilingi amendă, dacă nu vă supăraţi.

Făcu semn lui Harry să-l urmeze şi se îndreptară spre staţie.

— Poftim, spuse Reffold când fu acolo, şi puse pe masă suma cerută. Găsesc că e eftin de tot. Bună-ziua.

Şi înainte ca slujbaşul să-şi poată reveni din uimire, Harry închise uşa de partea cealaltă.

In imediata apropiere a micei gări, stătea o limuzină cu portiera deschisă, al cărei conducător îşi ridicase gulerul până pe sub nas şi părea nemişcat ca o statue.

Dintr'un salt, Harry fu în maşină şi aceasta o porni din loc cu o viteză fantastică.

Când trecură de Cranford, Harry privi la ceas, apoi se adresă şoferului:

— Stop! Ai îngrijit de toate, Bob?

— Totul bun făcut, Sir! răspunse negrul. Bob şite unde fost ieri domn cu maşina şi cine este...

— Ei? întrebă Reffold, cu încordare.

— Numeşte Tonio Perelli şi stricat auto la Poarta de fier.

Reffold dădu din cap mulţumit:

— Bine. Şi ce este cu pistoalele?

— Pistole care face numai pffft... este în regulă, Sir. Bob puşcă bine şi nu face scandal, dar mult gaură în lemn.

— Bine, vom vedea. Dacă nu pui mâna azi pe omul tău, atunci va fi rău pentru amândoi. Trebuie să deschizi ochii şi urechile, ca să nu dea peste noi în întuneric şi dacă observi ceva suspect, atunci trage! Dar vezi să nu dai greş. Intâi cu pistolul cu aer şi numai când voiu împuşca eu, te vei putea folosi şi tu de revolver.

Bob dădu din cap şi lucrul părea să-i placă nespus. Reffold ştia bine că în aventurile lui pri-

mejdioase se putea bizui pe băiatul ăsta, mai mult ca pe oricare altul.

— Acum dă-i drumul spre Drayton. Restul ți-l voiu spune mai târziu. — Și ce este cu mâncarea mea preferată, Bob? Iar am uitat-o.

— Oh, carne tocată, Sir. Cu sos galben, Șir, și muștar, muștar mult și ceapă multă! făcu negrul, și-i lăsa gura apă.

— Și firește, porție dublă.

— Oh, și Bob mănâncă porție dublă, spuse el cu însuflețire și dădu drumul mașinei cu viteză.

CAP. 179

Impăcarea

De câte ori Lady Laura Crowford venea de la domiciliul ei din Buckingham la Drayton, obicinuia să ia dejunul sau masa la „Bow's Palace-Hotel" și cu prilejul acesta băga în sperieți toată casa. Lady Laura avea oare-cari drepturi în această casă, prin faptul că soția proprietarului hotelului îi era prietenă din tinerețe.

Astăzi, dânsa stătea la masă și lua lunch-ul, dar nu prea părea să fie în apele sale, căci din când în când punea jos furculița, privea la ceasul-brățară, și apoi începea să bată nerăbdător în podea cu bastonul de care nu se despărțea niciodată.

Asta era un semn foarte rău, și d-na Betsy Lambert, care-i ținea companie, începu să fie neliniștită.

— Vrei să izbucnești, tanti Laura? o întrebă dânsa și se făcu că vrea să se ridice.

Lady Laura clătină cu energie din cap și dădu pe gât paharul cu vin.

— De cât timp ești de-acum la mine? întrebă ea de-odată, și Mrs. Betsy se înroși la întrebarea asta neașteptată.

— De paisprezece zile, răspunse ea cam încurcată.

— Bine, răspunse cealaltă.

Mrs. Betsy nu pricepu ce vrea să creadă cu asta şi nici nu avu vreme să se gândească mult, căci în clipa asta se petrecu ceva care o făcu mai întâi să devie palidă de tot, apoi să se înroşească şi în cele din urmă să rămâie încremenită.

Mr. Bow în persoană, patronul localului, îşi luă oboseala să conducă în sala de mâncare pe domnul elegant, care întrebase de Lady Laura Crowford.

După ce d-rul Gordon — căci el era — făcu câţiva paşi în încăpere, se opri la oarecare distanţă de masa celor două femei şi se înclină cu respect în faţa Lady-ei Laura.

Dar aceasta nici nu observă, şi nu-l văzu nici atunci când el mai înaintă câţiva paşi şi făcu o închinăciune şi mai respectuoasă, De-abia când dânsul se afla de-acum lângă masă, şi se înclină pentru a treia oară, bătrâna femeie îi întinse două degete.

— Ah, d-rul Gordon, spuse ea cu prea puţină prietenie. — Ia te uită! Ei, aşează-te din partea mea şi spune ce pot face pentru d-ta.

D-rul Gordon găsi că situaţia este cam neplăcută. In primul rând trebui să se încline de câteva ori în mod zadarnic în faţa d-nei Lambert, până ce aceasta ridică ochii şi observă salutarea lui — apoi nu ştia ce să răspundă la întrebarea nedelicată a Lady-ei Laura. In cursul zilei de ieri îi ceruse telegrafic să-i acorde o convorbire şi primise răspunsul: „Mâine la ora două sunt la Palace-Hotel Drayton". Nu se aşteptase, însă, ca s'o găsească aici în compania lui Mrs. Lambert, căci Lady Laura era doar o femeie deşteaptă şi trebuia să ştie ce are dânsul pe inimă.

— Vroiam să mai văd cum o duceţi cu sănă-

tatea, Mylady! răspunse el și începu să-și facă de lucru cu tacâmurile de pe masă.

— Lasă asta, doctore! îi spuse dânsa, și-l bătu peste mână. Pentru astfel de treabă sunt chelneri pe aici. Și te rog să nu-mi spui că ai venit să vezi cum o duc cu sănătatea. Asta nu-mi convine. Te-am chemat eu oare, aici? Sau mă vezi că stau în pat? Și ce-ți pasă d-tale de sănătatea mea? Nu-ți căuta cu mine, căci dacă m'or apuca nevricalele, n'o să fie lucru de râs.

D-rul Gordon nu prea auzise bine amabilitățile cu cari îl tratase bătrâna, căci era ocupat s'o privească pe furiș pe Mrs. Lambert, care-i apărea azi mai adorabilă ca ori-când, și apoi își frământa creerul să găsească un mijloc ca să intre în vorbă cu dânsa.

— Te-ai întremat cât se poate de bine, Mrs. Lambert, se hotărî el să spuie, în cele din urmă. Asta mă liniștește mult, căci...

Se încurcă în vorbă, căci d-na Betsy deschise ochii și-l privi.

— ...Da... vreau să zic... mi-am făcut imputări că ai fost supusă unor astfel de iritații.

— Oh! — răspunse frumoasa femeie cu blândețe și zâmbitoare — n'a fost cine știe ce. Numai...

Nu izbuti să vorbească mai departe, căci Lady Laura îi căzu în vorbă și-și plimba ochii de pasăre de pradă, dela unul la altul:

— Ți-a spus și ție că a venit să se intereseze cum îți merge cu sănătatea? Foarte atent din partea dumnealui. — Să știi, doctore, asta n'am s'o

Cereți mâine numărul 177 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București 1, Calea Victoriei 5,

uit! se adresă lui Gordon şi-l bătu pe braţ cu tubul acustic pe care-l avea totdeauna la dânsa, căci era surdă. — In schimb îţi voiu trimite o menajeră nouă, când voiu avea timp să mă interesez de asta. Pentru moment sunt ocupată s'o căpătuiesc pe Betsy. Nu trebuie să faci o mutră atât de ţeapănă, doctore, căci aşa ceva merge repede la mine. In trei săptămâni am măritat-o pe Betsy şi o săptămână după asta vei avea menajera cea nou. Am mai făcut eu şi altele de-alde-astea, n'ai grijă. Betsy dragă, n'o face pe ruşinoasa, căci doar nu-i cine ştie ce. O femeie are nevoie de un bărbat, — asta-i de când lumea! Doamne fereşte, dac'aşi deveni şi eu văduvă, nu voiu purta doliu prea multă vreme după soţul meu. Şi sunt doar ceva mai bătrână ca tine...

Lady Laura amuţi de-odată şi ochii ei scânteiară spre uşă, în pervazul căreia apăruse, cu înfăţişare proaspătă, Harry Reffold.

— Oh! pierde-vară ăsta! făcu ea, enervată. Vagabondul... Aşeaptă, numai, tinere!...

Işi strânse buzele şi începu să lovească în podea cu bastonul, în cât răsună toată sala.

— Ai vrut să ne faci o surpriză, ai, stimabile? Şi încă una prea puţin plăcută!

— Nu, răspunse Harry, râzând. Surprizele neplăcute arată altfel.

— Nerusinatule! izbucni Lady Laura. — Ia aşează-te colea!

Reffold refuză cu politeţe, şi se retrase de acum iar lângă uşă.

— Mulţumesc, tanti Laura. Astăzi nu. Poate altă-dată.

Se înclină amabil şi dispăru repede.

— Fir-ai!... exclamă Lady Laura şi ridicându-se se îndreptă cu paşi mari după Reffold.

— Dă-i drumul! spuse acesta lui Bob, când fu

iar în stradă. Trebuie să luăm masa în altă parte, aci nu ne va prii.

Bob nu era obicinuit să întrebe de ce și pentru ce, și se așezase de-acum la volan. Dar nu se putu opri să arunce o privire spre portalul hotelului, și de-odată întoarse capul cu iuțeala fulgerului.

— Oh... oh... oh... exclamă el înspăimântat, și mâna-i neagră smuci cu putere frânele. — Oh... oh... oh... Mylady...

Lady Laura agita amenințător bastonul în urma mașinei și părea că găsește o plăcere nespusă în ocupația aceasta.

— Cine a fost domnul? întrebă d-rul Gordon apropiindu-se ceva mai mult de Mrs. Lambert și căutând să-i privească în ochi.

Aceasta, însă, nu-și ridică privirea, ci zâmbi numai.

— Singurul om cu care tanti Laura nu se împacă, răspunse dânsa. — Ai văzut şi d-ta.

Gordon începu să-şi frământe nervos degetele şi se apropiă şi mai mult de Mrs. Betsy.

— Mrs. Lambert — spuse el după o pauză scurtă — ceea-ce am auzit mai adineauri din gura Lady-ei Crowford... mă face foarte, foarte nefericit...

— Şi pe mine, şopti frumoasa femeie.

— Şi pe d-ta? Cum asta?

— Pentru că Lady Laura o va face în mod sigur, de vreme ce şi-a vârât în cap, oftă dânsa.

Doctorul se apropiă şi mai mult de ea şi-i apucă mâna, furtunos.

— Mrs. Betsy... bâigui el, crezi d-ta... că.., dacă eu....

— Dacă mi-ai fi telegrafiat că vrei să stai tête-a-tête cu Betsy, nu ţi-aşi fi dat înlâlnire la Palace-Hotel în Drayton — se auzi glasul Lady-ei Laura, din uşă. Asta nu şade frumos. La Holway Castle o puteţi face, din partea mea, dacă ţineţi atât de mult la asta. Aşa dar, veniţi cu mine, dar să nu vă întindeţi prea mult în trăsură, căci am nevoie de loc pentru picioarele mele.

CAP. 180

Aventura din pădure

Noaptea era atât de întunecoasă, încât Reffold nu vedea să facă un pas printre copacii deşi, dar Bob, de care se ţinea, mergea cu atâta siguranţă, încât izbuti cu ajutorul lui să înainteze.

După vreo jumătate de oră de mers, Negrul se opri de-odată în loc, părând a se orienta.

— Trebuie luăm stânga acum, Sir, şopti el după câteva clipe. Casa este colo.

Reffold se uită la ceasul său fosforescent. Era

aproape de opt și jumătate, ceeace însemna că va ajunge la timp.

— Ești sigur, Bob, că nu ne vom rătăci? întrebă dânsul.

— Oh, Bob ești sigur, Sir, când Bob fost de-acum odată undeva. Bob mirosit de-acum casa.

— În cazul acesta toate respectele mele pentru nasul tău, Bob, spuse Harry. Din partea mea, poți să miroși mai departe, dar ochii și gura să le ții închise, altfel se poate întâmpla să te trezești cu un glonte în căpățână. Și ar fi păcat, zău.

— Oh, nu frică, Bob face ochi mici de tot.

Mai merseră o bucată de drum, și de-odată Negrul se opri din nou și întinse mâna înainte·

— Vezi casa?

Harry nu văzu nicio urmă din mormanele de ruine, dar zări numai că la vre-o zece pași de el se ridică iar peretele negru al pădurii, dindărătul căruia se strecura o luminiță.

— Bob vede punct negru, care este casă, șușoti negrul, cu importanță. Dacă Sir închide și deschide ochii, vede și Sir.

Reffold încercă să facă precum îl sfătuise Bob, dar ori-cât ținea ochii întredeschiși și se silea să privească în beznă, nu izbuti să deosebească nimic.

Trebui, deci, să se încreadă complect în servitorul său credincios, care alesese, de-altfel, locul unde poposiseră, cu o genialitate de strateg. Erau asigurați din toate părțile împotriva vre-unei luări prin surprindere, aveau vederea liberă în toate direcțiile și groapa în care se aflau le asigura posibilitatea unei retrageri neprimejdioase.

— Ai lucrat bine, Bob, șopti Reffold, mulțumit și-l bătu pe umăr pe Negru. Dacă ajungem teferi la Stames, ai zece lire.

— Zece lire, ho... mărăi Bob, satisfăcut. — Zece lire este tic-tac fain cu lanț fain...

— Un ceas cu lanț vrei să-ți cumperi? întrebă

Harry, care se obicinuise de-acum cu păsărească Negrului său. Asta o primeşti pe de-asupra, dacă va ieşit totul bine. Dar acuma ţine gura şi fii atent, căci altfel, în loc de ceas cu lanţ pe pântece, vei avea un streang în jurul gâtului.

Trecu încă vreun ceas, fără ca simţurile ascuţite ale lui Bob să fi remarcat ceva suspect, şi Reffold începu să-şi piardă răbdarea. Să se fi răzgândit oare „Misteriosul" sau totul nu fusese decât o cursă întinsă cu iscusinţă, în care căzuse de-acum, cu toate măsurile sale de prevedere?

El se cutremură uşor căci în clipa aceasta simţi mâna lui Bob, atingându-i uşor umărul.

— Colo este un om şi colo este tot om, şuşoti Negrul şi arătă înainte, printre copaci. Colo trei oameni şi aici trei oameni.

Locurile spre cari arăta Negrul erau cam la dreapta şi la stânga lor şi de ruinele colibei din pădure, şi, dacă Bob avea dreptate cu observaţiile lui, atunci însemna că intraseră rău la apă.

Harry duse mâna la buzunar şi se lipi strâns de Bob.

— Pistoalele... acuma i acum, şopti el. Dacă se arată vre-unul, arde-l! Dar fără zgomot.

Işi puse la îndemână revolverul şi se pitulă în groapă, în aşa fel ca numai capul să rămâie afară.

— Cât credeţi că voiu mai aştepta? răsună deodată glasul său, în tăcerea nopţii. Nu prea e plăcut aici unde stau, şi dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, vă rog să vă grăbiţi.

Harry observă mişcare printre copaci, în urma vorbelor sale, şi i se păru chiar că vede, pe ici, pe colo, câte o umbră.

Dar după câteva clipe se făcu iar linişte adâncă, şi Harry nu mai auzi decât pufăitul uşor al lui Bob, care-şi rotea necontenit capul, când la dreapta, când la stânga. De-odată, însă, el şi-l trase înăuntru, întinse puţin mâna şi imediat se auzi un

ton uşor, căruia îi urmă o fugă precipitală la marginea ,pădurii.

— Mii de draci!... Porcul împuşcă! mărăi un glas furios.

— Inapoi! răcni în clipa aceasta cineva, printre copaci.

— Foarte inteligent! strigă Harry într'acolo. Cine scoate nasul afară primeşte un cadou dintr'astea în trup. E drept că nu pătrunde decât până în carne, dar dacă vrei să-l scoţi, trebuie să faci o gaură mărişoară.

Se făcu linişte pentru o clipă în pădure, şi se părea că ceilalţi ţin sfat de război.

Apoi se auzi iar vocea poruncitoare şi aspră, care ordonase mai înainte retragerea.

— De ce n'ai venit la locul, pe care l-am hotărât, eu? întrebă ea.

— Pentru că nu sunt atât de naiv precum crezi d-ta, scumpul meu, răspunse Harry, binedispus. Şi pentru că probabil că numai banditii d-tale au de ascultat de ordinele ce le dai, nu însă şi eu. Şi să nu crezi cumva că am venit pentru că ai dat poruncă d-ta, ci doar pentru că aşa am vrut. Mă interesează indivizi ca d-ta şi sunt curios să ştiu ce ai să-mi spui.

Celălalt răspunse liniştit:

— Am a-ţi spune prea puţin, şi vei face bine dacă vei lua în serios vorbele mele. — Să dai încoa prada luată la „Casa castanilor". Bijuteriile şi jumătate din bani. Restul poţi să-l păstrezi.

— Foarte frumos din partea d-tale, dar, din păcate, este imposibil, răspunse Harry, politicos. Am pus de-acum totul la loc sigur.

— Nu te ţine de chichiţe, răspunse celălalt, ameninţător. Vezi că încep să-mi pierd răbdarea.

— Asta mă va bucura, căci probabil că vei face atunci o prostie. In orice caz, nici atunci nu vei

primi lucrurile, căci ele sunt într'un loc, unde se află în siguranță față de degetele d-tale lungi...

De-abia rostise acestea și Harry auzi două împușcături, una după alta, trase de Bob, și imediat se produseră murmure de furie îndărătul copacilor.

După câteva clipe țâșni un fulger din beznă, apoi încă unul și un al treilea și de undeva din luminiș porniră gloanțele cu nemiluita.

— Nu trageți, câinilor! auzi Reffold glasul poruncitor, apoi se aplecă spre Negru și-l zgudui cu energie.

— E timp s'o ștergem de-aici, Bob. Incepe să-i mănânce pielea pe indivizii ăia și devin primejdioși. Credeam că vom ieși cu un câștig mai mare din afacerea asta, dar în sfârșit, noi ne-am făcut jocul și ei și-au luat ce-i al lor. Haide, deci!

Fără a face sgomot și mult mai repede decât la venire, ei luară drumul înapoi prin pădure. Din timp în timp Bob se oprea pentru câteva clipe și ciulea urechile, și, când ajunseră la ultimii copaci, Negrul începu să se târască pe pământ ca un șarpe, și rămase locului ca la un sfert de ceas, iscodind cu privirea în toate părțile.

Apoi făcu semn lui Reffold și tot drumul spre Stames se prăpădea de râs și-i tot dădea cu gura:

— Oh, Bob 'pușcă mult și 'pușcă fain. Bob 'pușcă în braț și picior și Bob nimerește totdeauna. Și Bob primește zece lire și tic-tac cu lanț. Oh, Bob este mulțumit...

Era cam pe la două noaptea, când Reffold ajunse pe drumuri ocolite, la pensiunea unde locuia, și se strecură ca o umbră prin portița dosnică. Știa bine că începând de astăzi era amenințat în fiecare clipă să se trezească cu un glonte sau cu o lovitură de cuțit, și de-aceea își luase măsurile.

Se făcuse de-acum comod și tocmai se pregătea să fumeze în liniște o țigaretă, când ridică de-o

dată capul şi ascultă cu încordare. Apoi, din câţiva paşi fu la uşă şi stinse lumina electrică.

Deosebea acuma foarte lămurit un sgomot uşor şi când deschise uşa cu băgare de seamă şi iscodi în coridor, zări o făptură de mărime mijlocie, care se furişă în vârful picioarelor spre cealaltă parte a gangului.

In faţa penultimei uşi care ducea la odăile colonelului Gregory, individul se opri şi se pregătea să deschidă. Proceda cu atenţiune, dar cam neîndemânatic, deoarece se folosea numai de mâna stângă, în vreme ce dreapta o ţinea ascunsă în buzunarul mantilei de ploaie cu care era îmbrăcat.

Când Reffold închise uşa la loc şi făcu din nou lumină în odaie, chipul său exprima uimire adâncă şi el zdrobi ţigareta cu nervozitate între degete.

CAP. 181

O dovadă de încredere

— Mă iubeşti, — mă iubeşti cu adevărat?

— Cum de mai întrebi, nebunule! Nu ţi-am dat oare cea mai mare dovadă de dragoste, pe care o poate da o femeie, unui bărbat? Nu sunt oare a ta, cu totul a ta, — nu te-am urmat aici, în ţara asta străină? Când va dispare odată bănuiala din sufletul tău, omule?

De câte ori braţele mele îţi cuprind trupul, de câte ori buzele mele se lipesc de ale tale, mă întrebi, şi mă tot întrebi: „Mă iubeşti?". — Da te iubesc, şi în privinţa asta nu trebuie să ai nicio îndoială, crede-mă!

— Ah! dacă te-aşi putea crede!

Cuvintele acestea erau schimbate într'o cameră elegant mobilată a hotelului din Cairo în care locuia prinţul Raymond de Paris; cele două fiinţe cari le rosteau se ţineau strâns îmbrăţişate şi se priveau ochi în ochi.

Cei doi străini sosiseră în capitala Egiptului deabia cu o zi înainte şi descinseră în hotelul elegant, iar bărbatul îşi scrise numele cu hotărâre, în registrul de pasageri.

„Ducele Emil de Chamfort cu soţia".

Da, dânşii erau aceia cari veniseră să guste aici din iubirea lor păcătoasă, zdrobind, astfel, fericirea unui alt suflet, a unui suflet nobil.

Ii regăsim aici, deci, pe cei doi mizerabili şi ducele de Chamfort îşi ajunsese scopul, căci acuma o poseda cu totul pe fermecătoarea corsicană, care se pricepuse atât de bine să-l atragă în mrejile ei.

Dar era oare el fericit?

Dacă Emil de Chamfort ar fi vrut să fie sincer cu sine-însuşi, ar fi trebuit să răspundă cu un

„nu" hotărât, la această întrebare, pe care şi-o pusese de-acum de-atâtea ori.

Nu că pasiunea care se aprinsese în inima lui, s'ar fi răcit cumva, — nu! In privinţa aceasta, sentimentele sale rămăseseră aceleaşi.

Dar ceeace gusta el nu era o fericire paşnică, dulce, cum ar fi dorit.

Gilda avea perfectă dreptate: bănuiala pusese stăpânire pe sufletul său, şi nu-l mai părăsea.

Ori-cât ar fi încercat ea să-l amelească cu sărutările ei pătimaşe, lui i se părea că aude necontenit un glas care venea din adâncul sufletului:

— Păzeşte-te, strângi în braţele tale o tigroaică. Toate sărutările şi mângâierile ei nu-s o dovadă de dragoste adevărată!

Se poate întâmpla ca frumoasa blondină să-ţi scape într'o zi din braţe, să dispară ca o ceaţă! Ţine-o bine, păzeşte-o ca să n'o pierzi!

Dar fericirea care are nevoie de pază, nu mai e decât jumătate fericire, sau poate nici atâta chiar. Când priveşti numai în ochii iubitei şi nu-i poţi privi şi în fundul sufletului, atunci dragostea îşi pierde valoarea.

Ducele de Chamfort nu se putea libera de gândul că Gilda îl minte în toate jurămintele sale. In beţia celor dintâi clipe, se încrezuse cu totul în vorbele ei, — dar apoi începu să-şi puie întrebări şi printre ele era mai ales una care-l chinuia mai abitir.

De câte ori de-acuma — în toiul îmbrăţişărilor pătimaşe — nu obţinuse dânsa făgăduiala lui, că se va despărţi de Estrella cât mai repede cu putinţă!

Ii spunea atunci că nu vroia să pribegească necontenit printre străini, că ţinta ei era Parisul, unde va putea străluci în mijlocul lumei elegante căreia aparţinea ducele.

De o sută de ori de-acum ea îi spusese că tre-

buie să-şi ia curajul să înfrunte societatea şi s'o introducă în lumea lui, — recomandând-o prietenilor ca soţia lui, ca ducesă de Chamfort.

Firește că dânsul nu era lipsit de atenţiuni faţă de ea, copleşind-o cu tot ce-ar putea dori o inimă de femeie.

La Roma îi cumpărase rochiile cele mai scumpe, colindase din magazin în magazin, şi observase cu prilejul acesta că ea era obicinuită să azvârle cu banii în dreapta şi în stânga. Avea gust bun şi se pricepea să aleagă tot ce este mai frumos şi în acelaş timp mai scump.

Bijutierii din oraşele prin cari trecuseră, făcură afaceri minunate, căci ducele de Chamfort cumpărase cele mai de preţ juvaericale, pentru a o împodobi pe iubita sa. — Pusese la picioarele Gildei tot ce dorise, — dar toate astea nu-i erau de-ajuns şi necontenit insista prefăcuta femeie, s'o ducă la Paris.

Cu multă greutate numai izbuti ducele s'o lămurească, cum că lucrul acesta nu era cu putinţă deocamdată, — că n'o putea duce în societate până când nu se va căsători oficial cu dânsa, ceeace se va produce de-abia după despărţirea de Estrella.

— Eh! făcu dânsa, la ce-ai nevoie de divorţ, câtă vreme n'a ştiut nimeni că ai fost căsătorit cu Estrella. — Nu mi-ai spus şi mie de atâtea ori, că nu te leagă nimic de această femeie?

— Firește, dar nu trebuie să treci cu vederea, că sunt căsătorit cu ea după legile engleze şi asta are valoare în lumea întreagă. Dacă mă căsătoresc acuma cu tine, înseamnă că mă fac vinovat de bigamie, şi cred că ştii ce pedeapsă m'ar aştepta în cazul acesta. Vrei să faci din mine un criminal, Gilda? Mai aşteaptă numai câteva luni şi atunci totul va fi spre mulţumirea ta.

Dar frumoasa blondină nu avu linişte, până când ducele nu merse cu dânsa la un advocat,

căruia îi dădu însărcinarea să facă formalităţile divorţului său de Estrella. De-abia atunci se hotărî să-l urmeze la Cairo, pentru a petrece iarna în clima blândă a Egiptului.

— Când iarna va fi trecut — spunea Gilda — când primăvara va reveni iarăşi, Parisul începe să strălucească de frumuseţe... Atunci ne vom plimba braţ la braţ pe marile bulevarde sau vom străbate în trăsură deschisă Bois de Boulogne, şi toţi aceia cari ne vor vedea, vor şti că au de-a-face cu ducele de Chamfort şi soţia sa.

Şi într'adevăr, ducele era şi el hotărât să facă din Gilda soţia sa, deşi se gândea cu spaimă, că va trebui să mai dea odată ochii cu Estrella, când Tribunalul va încerca să-i împace din nou pe cei doi soţi.

Şi i se mai părea că nu-şi va putea ajunge niciodată ţinta, că nu va putea face niciodată din frumoasa corsicană soţia sa, căci de câte ori se gândea la idealul acesta, se interpunea între dânsul şi fericirea sa imaginea femeii cu cap de mort.

Pe de altă-parte, Gilda se îngrijise şi dânsa să trezească gelozia în sufletul lui, cu atât mai mult cu cât prin însăşi firea lui avea înclinaţii spre gelozie.

In timpul călătoriei pe mare, cochetase cu vreun tânăr frumos, — altuia îi aruncase ochiade drăgăstoase, — pe un al treilea îl angajase într'o conversaţie, etc. etc., şi bietul duce n'a scutit-o de loc de reproşuri, atunci când rămânea singur cu dânsa.

Dar la toate rugăminţile şi imputările lui, ea răspundea cu râsu-i argintiu, îl numea „bărbăţelul nebun" şi-l muia cu sărutările ei pătimaşe şi cu mii de mângâieri, cari erau prea dulci, prea îmbătătoare, pentru ca ducele să nu cadă învins...

— Nu, să nu te îndoieşti de mine — spunea Gilda, cuprinzându-l şi mai tare cu braţele ei moi.

Tu eşti totul pentru mine, singurul la care mă gândesc zi şi noapte. Crezi oare că te-aşi fi urmat vre-odată, dacă nu te-aşi fi iubit sincer şi cu toată patima inimei mele tinere?

Şi acuma îţi cer să-mi dai o dovadă că ai încredere în mine, — astăzi încă vreau aceasta.

— O dovadă? întrebă ducele, uimit.

— Da, iubitule, mă simt insultată, văzând necontenit în ochii tăi bănuiala. De aceea trebuie să capăt o dovadă, că tu nu crezi nimic rău despre Gilda ta.

— Dar cum îţi voiu putea da această dovadă?

Frumoasa femeie scoase un suspin uşor, apoi se lăsă pe o sofa.

— Mi-ai povestit — începu dânsa — că ai ceva prieteni aici, la Cairo, şi că societatea elegantă a străinilor se adună în fiecare seară în aşa-zisul „Club european".

— Dar ţi-am spus în acelaş timp, Gilda, că pentru moment nu te pot introduce în clubul acesta... Nu te pot recomanda ca soţia mea, şi sunt prea mândru de tine, ca să te prezint sub un titlu falş.

— Asta nici să n'o faci! spuse Gilda, cu un zâmbet plin de graţie. Renunţ la plăcerea de a merge în clubul acesta, dar pe tine, dragul meu, pe tine nu te împiedică nimic să faci o vizită astă seară la Club, şi tocmai asta e ceeace pretind de la tine.

Ducele rămase perplex.

— Cum, mă trimiţi de-acasă? exclamă el. Cred că n'ai vorbit serios, Gilda. Cum vrei să mă condamni la o seară lipsită de bucurie, căci lipsită de bucurie îmi apare mie viaţa, când nu te am pe tine alături, — femeie iubită.

De când ne-am găsit şi ne-am legat unul de altul, fiecare ceas, fiecare minut, l-am trăit îm-

preună, și cred că asta te-a fericit pe tine, la fel ca pe mine.

— O, firește, dragul meu! exclamă frumoasa corsicană, invitându-l cu un gest grațios, pe duce, să ia loc lângă dânsa, pe pernele moi de mătase. — Și vreau să-ți mărturisesc în mod deschis că-ți voiu simți lipsa foarte mult dacă nu vei fi cu mine astă-seară, dar cu atât mai plină de farmec va fi apoi revederea noastră, când vei veni la noapte și vom fi iar împreună.

Spunând acestea ea se uită la el cu o privire atât de pătimașă, încât ducele fu cuprins de fiori de plăcere.

— Ei, nu-i așa că-mi făgăduiești, Emil? urmă Gilda, după o pauză scurtă. Mergi la club astă-seară?

— Dar de ce s'o fac? Această dovadă de iubire pe care mi-o ceri, e foarte ciudată, pe onoarea mea...

— Nu e o dovadă de iubire, ci de încredere. Vreau să mă lași singură pentru câteva ceasuri, și să nu-ți pese de ceeace voiu face în timpul acesta.

— Dar voiu fi chinuit de neliniște, obiectă ducele.

— Tocmai asta nu vreau. Nu trebue să fii neliniștit, căci n'ai motiv. Te vei duce la club, vei juca acolo sau vei sta de vorbă cu alte femei, — cu un cuvânt: vei face ce vei vrea, iar eu... eu... voiu proceda în acelaș fel.

— Ah! asta e prea de tot, Gilda. Vei recunoaște și tu că nu-mi pot da aprobarea atât de ușor la asta, — în afară de faptul dacă-mi făgăduiești să nu părăsești camera, să nu primești nici-un fel de vizite și să nu scrii niciun fel de scrisori pe cari să nu le văd și eu.

Cereți mâine numărul 178 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Nu trebuie să pui nicio condiție, — răspunse perfida femeie. Semnul adevăratei încrederi e tocmai acela că dânsa e necondiționată. Sau crezi poate cu adevărat, Emil, că te-aș putea înșela?

Spune-mi, iubitule, aș putea eu să găsesc un bărbat mai bun, mai nobil, mai frumos, ca tine? Dă-mi mâinile tale și privește-mă în ochi!

— Firește că n'ai putea găsi un altul... murmură ducele... și totuși...

— Niciun „totuși". Te vei duce la club și chiar acuma, căci e ora șase deja. Inainte de miezul nopții să nu te întorci. După ora asta, însă, ușile îți vor fi deschise, iubitul meu.

Vicleana femeie închise ochii cu voluptate și căzu încetișor în brațele ducelui.

Ducele de Chamfort o strânse cu patimă la pieptul său. Ea îl sărută și se pricepu să-i înfrângă ultima încercare de a se împotrivi.

— Mă duc, spuse ducele, ridicându-se de pe divan. Plec chiar acuma la club și nu mă voiu întoarce înainte de miezul nopții. Poate că fac o prostie cu asta, dar nu-ți pot refuza nicio dorință.

Ah! dacă n'ai fi fost corsicană! In vinele tale curge sângele arzător al sudului și, în ochii tăi lucește scânteia patimei.

Gilda îi închise gura cu un sărut. Apoi ducele se retrase în odaia alăturată și când se întoarse, era îmbrăcat ca pentru club. O mai strânse înc'odată pe frumoasa femeie în brațele sale, îi mai sărută înc'odată buzele roșii, și după ce Gilda îl mai făcu să repete făgăduiala că nu se va întoarce până după miezul nopții, dânsul plecă.

Vicleana femeie se uită după dânsul cu un zâmbet ciudat.

— Cât de bine este — își spuse dânsa — că mai sunt femei cari se pricep să atâțe simțurile bărbaților, până fac dintr'înșii o ceară moale.

Şi acum, nu voiu face nimic care să-l poată supăra, dar nu e nevoie ca dânsul să ştie de micile mele secrete. El nu trebuie să bănuiască cum că l-am cunoscut cândva pe Egizio Ettore, şi că l-am iubit chiar.

Şi încă cum l-am iubit! exclamă dânsa cu voce tremurătoare, închizând ochii pe jumătate.

— Ah! iubirea aceasta nu se poate asemui decât cu ura pe care o resimt acum pentru dânsul, — pentru dânsul şi pentru femeia care-i aparţine, şi pe care a preferat-o în locul meu.

Dar ura aceasta va fi, în sfârşit, satisfăcută. Hahaha! mă crezi moartă, frumosule Ettore! Iţi închipui că Gilda Carazzoni s'a prăpădit pe creştetul lui Montblanc, pe câmpia aceea de zăpadă unde ai părăsit-o, în vreme ce tu te înălţai din nou în aer, cu balonul, împreună cu frumoasa Madonnă din Saint-Etienne!

Dar te înşeli, căci Gilda trăieşte, şi astăzi încă îţi va da semne de viaţă.

Ce noroc că întâmplarea m'a condus în hotelul acesta şi că mi-a fost dat să locuiesc alături de camera prinţului Raymond de Paris, fostul meu „tată"! Acuma cunosc toate tainele prinţului, acuma ştiu că Egizio Ettore şi Letiţia lui se găsesc în Cairo şi că prinţul însuşi vrea să dea o mână de ajutor ca brigandul să poată şterge putina.

Firește, trebuie s'o facă, deoarece nu poate să-şi lase fiica expusă tuturor nenorocirilor.

Ginerele unui prinţ, — a prinţului Raymond de Paris, unul din cei mai nobili bărbaţi din Franţa!

Adevărat, ai ajuns departe, Egizio Ettore şi dacă ai avea niţeluş mai mult noroc, ai putea acuma să pui capăt vieţei tale aventuroase şi să trăieşti fericit în America sau Australia...

Păcat numai că mânuţa asta albă — Gilda îşi privi mâna îngrijită — va distruge această fericire, cu o singură lovitură. Păcat numai că nicio-

dată nu vei părăsi ca om liber portul din Cairo. De asta mă voiu îngriji eu, Gilda Carazzoni, dușmana ta de moarte.

Și în ochii frumoasei corsicane luci o scânteie sinistră, apoi dânsa se retrase în odaia de culcare.

Aici își desbrăcă repede eleganta rochie de casă pe care o purta, și, puse pe dânsa o toaletă de culoare închisă, foarte simplă, și care n'o trăda pe iubita milionarului duce de Chamfort.

Își puse apoi o pălărie modestă pe cap și-și acoperi fața cu un văl, care-i ascundea chipul, dar prin care putea să vadă totul, cât se poate de bine.

După câteva minute, dânsa părăsi odaia.

Începu să coboare scara de marmoră și nici nu ajunse încă în hall, când doi bărbați îi ieșiră înainte.

Ea rămase o clipă locului, căci își dădu seama imediat că cei doi nu era alții decât [illegible] Raymond de Paris și doctorul Wolfgang Schmitz. Apoi,

însă, ridică plină de mândrie capul și cu ținuta unei regine, urmă să coboare scările. Prințul Raymond se dădu la oparte, galant, și făcu loc doamnei cu voal verde. Doctorul Schulze făcu la fel, și amândoi își scoaseră pălăriile, când Gilda trecu pe lângă dânșii.

Ea salută mută și rece și trebui să-și încleștezе buzele cu tărie, ca să nu izbucnească în râs.

Ce-ar fi zis acești doi bărbați, dacă ar fi avut posibilitatea să arunce o singură privire sub vălul care acoperea chipul acestei femei!

Ce surpriză s'ar fi zugrăvit pe fețele lor, dacă ar fi constatat pe cine salutaseră cu atâta politețe!

Dar de unde să bănuiască ceva?

Numai doctorul Schulze se mai uită odată îndărăt și pe fruntea lui se ivi atunci o cută adâncă.

In vreme ce Gilda trecuse pe lângă dânsul, lăsase în urmă un parfum, pe care frumoasa înșelătoare îl prefera încă de pe vremea când se afla la castelul Miramare — în acele zile când încercase să-l împiedice pe doctorul german să-și facă datoria, de a-l vindeca pe prințul Raymond.

Parfumul acesta îi readuse în memorie doctorului Schulze, chipul femeii grațioase, pentru care simțise cândva un sentiment trecător de dragoste, — dar pe care mai târziu începu s'o disprețuiască din tot sufletul.

Dar firește că nici nu-i trecu prin gând tânărului medic că aceea care trecuse pe lângă dânsul ar fi putut să fie Gilda. De unde s'o bănuiască el la Cairo?

Intr'acestea, frumoasa înșelătoare ajunsese în stradă și cu o siguranță de parc'ar fi trăit de zeci de ani în capitala Egiptului, începu s'o ia înainte.

In minaretele moscheelor răsunau cântecele de seară ale muezinilor, și o mulțime împestrițată roia pretutindeni.

Lucrătorii se îndreptau grăbiți spre casă, —

un cămilar își mâna animalul leneș, — un negustor cu turban și caftan mergea tacticos, — apoi tot soiul de națiii se învălmășeau, alunecau ca un fluviu, fiecare cu treburile și gândurile sale.

Gilda străbătea acuma Bazarul din Cairo.

Nicăieri în lumea întreagă nu se poate vedea atâta marfă adunată într'un singur loc, nicăieri nu se pricep oamenii să expuie cu atâta artă aceste mărfuri, atrăgând spre ele atenția publicului.

Se aflau laolaltă mătăsuri și arme, alimente de tot soiul, pipe și narghilele, apoi tot ce necesită călătorul prin deșerturile nisipoase, căci, după cum se știe, Cairo este stația de unde pornesc caravanele prin pustie.

Dar se găseau aci și obiecte mult mai prețioase, aur și argint, bijuterii cu pietre scumpe, podoabe de tot soiul. Și pe niște mese largi, prevăzute cu zăbrele de fier, zarafii își expuneau comorile, monezi de aur și argint, cari se schimbau pe bani străini.

Dar Gilda nu aruncă nicio privire la toate aceste minunății.

Ea își urmă cu energie drumul peste piața cea mare, și se îndreptă spre o casă care, spre deosebire de majoritatea celorlalte clădiri din Cairo, avea trei etaje.

In fața acestei case stătea de sentinelă un polițist. Pumnul său vânjos ținea încleștat un iatagan cu două tăișuri.

Fără să ție seamă de privirile cercetătoare ale polițistului, Gilda trecu pe lângă dânsul și intră în această clădire.

Aici, însă, se lovi față în față cu o a doua sentinelă, care o întrebă în limba egipteană, ce dorește.

Gilda nu cunoștea limba țării, dar se folosi de cea franceză și spuse:

— Doresc să vorbesc cu Murad Effendi. E acasă

Excelența-Sa? Am să-i fac o comunicare foarte importantă.

Polițistul vru s'o chestioneze pe vizitatoare, dar aceasta cunoștea mijlocul de a se înțelege repede cu oamenii aceștia.

Dânsa știa prea bine că bacșișul face minuni în locurile acestea și de aceea nu ezită o clipă să se folosească de dânsul. Își deschise geanta de mână, scoase dintr'însa o monedă și o vârî în mâna sentinelei.

Uriașul — căci era un adevărat uriaș — rânji satisfăcut, apoi făcu semn Gildei să-l urmeze și, conducând-o printr'un labirint de scări și coridoare, o duse în etajul al treilea al clădirii, unde dădu la o parte o draperie de mătase și invită pe Gilda să intre înăuntru .

CAP. 182

Șeful poliției din Cairo

In încăperea aceasta spațioasă, susținută de câteva coloane, ședea — în apropierea unei fântâni arteziene — pe niște perne de mătase cărămizie, un bărbat. Omul acesta ar fi putut servi de model unui pictor, dacă acesta ar fi fost dispus să imortalizeze pe pânză chipul unui Nerone sau al altui satrap din Istorie.

Imbrăcat într'o robă bogat împodobită, personagiul în chestie se lăsa servit cu băuturi răcoritoare, de către două tinere negrese. El nu era altul decât Murad Effendi, cunoscutul șef al poliției din Cairo, de care se temeau tot atât de mult prietenii ca și dușmanii săi, din simplul motiv că nimeni nu știa dacă dânsul le este prieten sau dușman.

Nu exista niciun om în capitala Egiptului care să nu cunoască și să nu se teamă în acelaș timp de numele Murad Effendi. — Acest nume era atât

de vestit, atât de grozav, încât mamele își speriau copiii cu dânsul, și, dacă micuții nu vroiau să doarmă, era de-ajuns să li se spuie „Vine Murad Effendi", și ei închideau imediat ochii.

Omul acesta cu trăsături aspre și nemiloase, stătea în fruntea poliției din Cairo, și el avea sarcina să vegheze asupra siguranței și liniștei marelui oraș,—o sarcină foarte importantă, care cerea mijloace energice.

Nici înaintașii lui Murad Effendi nu fuseseră lipsiți de cruzime, dar niciunul din ei nu se putea egala cu acest om sângeros.

Și el se pricepuse să scape capitala Egiptului de marele număr de criminali cari roiau pe aici înainte vreme, și se povestea despre dânsul că înzecise numărul călăilor, de când venise la putere.

Tot dânsul avea în paza sa viața sultanului, și în vreme ce înainte acesta era necontenit amenințat de ucigași, acuma nu se mai pomenea de vreun atentat împotriva lui.

Toți tremurau de Murad Effendi, în palat ca și în colibă. Își avea pretutindeni spioni și zbirii săi erau gata ori când.

Un cuvânt din gura lui și o familie întreagă era nenorocită, — o privire din ochii săi fioroși, și un om care nu făptuise nimic în viața sa, era închis într'o celulă întunecoasă.

Și acela care face cunoștință odată cu închisorile Egiptului, nu mai iese atât de ușor din ele.

Când doamna îmbrăcată europenește intră în încăpere, Murad Effendi ridică doar puțin capul.

Asemenea vizite nu păreau să fie neobicinuite în palatul său și, într'adevăr, străinii cari locuiau în Cairo aveau adesea de-a-face cu șeful poliției; el îi spiona pe toți, cu mijloacele ce-i stăteau la îndemână, și nici personalitățile de vază nu erau sigure de a fi lăsate în pace.

Murad Effendi se gândea probabil că și doamna

aceasta primise o invitație dela dânsul, ca să se prezinte pentru un interogatoriu — în orice caz el nu se ridică de fel dela locul său, pentru a o saluta, după cum se cuvine să facă un bărbat, în fața unei femei.

Dar nici Gilda nu se arătă deloc impresionată, și cu o liniște și siguranță uimitoare, se apropiă până la câțiva pași de Murad Effendi, înclină ușor capul și-l salută, în vreme ce satrapul o sfredeli cu privirea, de parc'ar fi vrut să-i pătrundă în fundul sufletului.

— Profetul să te aibă în paza lui! spuse el apoi. Ești europeană?

— Sunt străină în Cairo, răspunse Gilda.

— Și numele tău?

— Îl voiu spune lui Murad Effendi, numai atunci când va da dovadă față de mine de politeța, pe care o poate pretinde dela dânsul o femeie.

De ce nu chemi servitorii, ca să-mi aducă un scaun pe care să mă așez?

De ce nu te ridici pentru a mă saluta cum se cuvine?

Timp de câteva minute, Murad Effendi o privi pe Gilda cu uimire, apoi bătu din palme și pe dată apărură doi servitori, cărora le dădu o poruncă în limba egipteană.

Trecură două minute și cei doi oameni se întoarseră, aducând un fotoliu luxos, în care Gilda se așeză.

Servitorii îi mai așezară un scăunaș sub picioare și una din sclavele negre se așeză în spatele ei, și începu să-i facă vânt cu un evantai enorm din pene de păun.

— Acuma ești mulțumită, străino? întrebă Murad Effendi, și un zâmbet viclean îi flutură în jurul buzelor.

— Sunt tot atât de mulțumită, precât va fi Murad Effendi de mine, după ce mă va fi ascultat.

Dar pentru ca asta să se întâmple, trebuie mai întâi să rămânem singuri; poruncește tuturor servitorilor ca să se retragă, căci am să-ți fac o comunicare importantă.

Murad Effendi își aținti iarăși ochii-i cenușii asupra Gildei și un zâmbet de neîncredere se ivi acum pe buzele sale.

Avea motiv să se teamă a rămâne singur cu o străină, căci nu ar fi fost pentru prima oară când cineva ar căuta să-l asasineze profitând de împrejurarea că nu mai era nimeni de față.

Până acuma, însă, Murad Effendi izbutise să scape tuturor încercărilor de atentat împotriva lui, grație măsurilor ce le luase întotdeauna.

Probabil că Murad cunoștea destulă Istorie, pentru ca să-și aducă aminte de un caz din timpul Revoluției franceze, când o tânără fată ucisese cu un pumnal pe tiranul Marat, — nume ce suna atât de asemănător cu al lui!

Dar poliţistul egiptean stătu la îndoială numai o singură clipă, apoi făcu un semn şi imediat se retraseră servitorii şi negresele.

— Suntem singuri — spuse Murad Effendi după aceea, aşezându-se pe perne după moda orientală — şi acuma spune-mi te rog numele tău, în primul rând, căci eu nu obişnuiesc să stau de vorbă cu persoane fără nume.

Şi în vreme ce rostea aceste cuvinte, satrapul îşi mângâia pumnalul ce-l purta la brâu, şi al cărui mâner era bătut cu pietre scumpe.

— Bine, Murad Effendi — răspunse frumoasa corsicană — îţi voi spune numele meu: eu sunt ducesa de Chamfort.

— Şi de ce n'ai venit la mine însoţită de soţul tău? întrebă şeful poliţiei din Cairo.

— El se află în momentul de faţă la „Clubul europenilor". El nu ştie de vizita pe care o fac eu acuma, şi nici nu trebuie să afle cândva despre dânsa.

— Mai spune-mi înc'odată numele tău! rosti Murad Effendi, trecându-şi uşor mâna peste ochi.

— Eu sunt ducesa de Chamfort, se auzi răspunsul mândru al frumoasei femei.

Şeful poliţiei din Cairo, râse încetişor, apoi răspunse, ironic:

— Nu faci bine, frumoasă europeană, că-ţi faci intrarea în casa mea, cu o minciună. Nu ştiu dacă în cărţile voastre sfinte există o poruncă, ce glăsuieşte: „Să nu minţi!" dar nouă ne-a dat Mahomed, Profetul, această poruncă, şi o ţinem atât cât se poate.

Gilda deveni oare-cum neliniştită. De ce o învinovăţea Murad Effendi de minciună?

— Spuneai că ai fi ducesa de Chamfort — urmă poliţistul, cu glas potolit. Asta nu-i adevărat, căci ducesa de Chamfort e alta, — tu, însă, eşti amanta ducelui.

Gilda făcu o mișcare de surpriză și se părea că vrea să sară de pe scaun. Tot sângele îi dispăru din obraji și inima începu să-i bată cu putere.

Cum era cu putință ca omul acesta care părea un oriental molatec, să fi aflat de legătura care exista între dânsa și duce? Și doar Emil o înscrisese în registrul hotelului drept soția sa și pe altă cale decât din registrul hotelului nu putea Murad Effendi să afle de sosirea ei în Cairo.

Dar și cuvântul „amantă" o lovise pe Gilda ca un pumnal în inimă, deși orientalul se exprimase în felul lui, și nu dăduse cuvântului acesta un înțeles rău.

Așa dar, nu era altceva decât amanta ducelui!

Sângele care, cu o clipă înainte, îi pierise din obraji, îi revenise acuma, și-i dădu o înfățișare mai frumoasă ca ori-când. Polițistul egiptean părea să fie și dânsul de această părere, căci o privea cu altfel de ochi.

— De ce ai venit la mine, fiică a Apusului? întrebă dânsul. De înșelat, nu mă poți înșela, căci eu știu că nu ești soția legitimă a ducelui de Chamfort. Ați fugit împreună și ducele a părăsit-o pe aceea, care avea dreptul să se numească soția lui.

Așa dar, și lucrul acesta îl știa ciudatul personaj! Gilda nu-și mai putea reveni din uimire, și cuvintele îi amuțiră pe buze.

— Totuși — urmă polițistul — asta e o chestie care te privește personal. Dacă ducele de Chamfort îți place și dacă și tu îi placi lui, de ce n'ați merge împreună pe drumul pe care vi l-a sorocit Profetul? — Nu e treaba mea să mă amestec în astfel de lucruri.

Și acuma spune-mi ce anume chestie te-a adus la mine? Îți ascult cuvintele, fiică a Apusului.

Gilda era acuma complect liniștită, căci ochiului ei ager nu-i scăpase că în toată ținuta orientalului intervenise o schimbare. Ea prinsese una din pri-

virile pofticioase pe care dânsul o îndreptase asupra ei, şi ar fi trebuit să nu fie femeie — şi încă o femeie vicleană — pentru a nu-şi da seama îndată că persoana ei făcuse impresie asupra şefului poliţiei din Cairo.

Da, dânsa poseda o armă, care n'o părăsea niciodată, o armă cu care putea să lupte chiar împotriva celor mai primejdioşi bărbaţi. Şi această armă era frumuseţea ei.

Şi punându-şi mâinile pe piept cu o mişcare repede — un gest despre care ştia bine că va avea efectul să aprindă sângele orientalului — ea spuse cu voce puternică:

— E adevărat, Murad Effendi, m'am folosit de un neadevăr, eu sunt numai iubita ducelui, dar el mă va face soţia sa, şi peste câteva săptămâni voiu fi de drept ducesa de Chamfort.

— Nădăjduieşte, căci Mahomed a dat omului nădejdea, ca să se sprijine de dânsa şi să nu se înece în oceanul vieţii. — Şi acuma, spune-mi de ce ai venit la mine?

— Pentru a-ţi face un mare serviciu, Murad Effendi.

— Mie? întrebă satrapul, surprins.

— Da, ţie, în calitatea ta de şef al poliţiei din Cairo.

— Şi în ce constă acest serviciu?

— Vreau să-ţi dau pe mână un criminal, care este căutat de unul din guvernele europene, — un criminal, pe care dacă-l vei prinde, vei deveni om celebru.

Numele Murad Effendi e cunoscut de pe acuma în tot Orientul. Dar dacă vei mai izbuti să pui mâna pe acest criminal, numele tău va fi rostit şi în alte ţări, şi vei dobândi premii şi decoraţii cu nemiluita.

— Şi criminalul despre care vorbeşti se află acum în Cairo? întrebă Murad Effendi, liniştit în

aparență, dar de fapt foarte iritat, căci orientalul acesta era asemeni unui vânător pasionat, care nu ține seamă de primejdii, când e vorba să pună mâna pe vânatul urmărit.

— Da — răspunse Gilda Carazzoni — criminalul de care ți-am pomenit, se află în Cairo.

Vezi, deci, mare Murad Effendi, că tot nu cunoști toate tainele din orașul peste care stăpânești. Știai că nu sunt soția legitimă a ducelui de Chamfort, dar Allah nu ți-a îngăduit să știi că în apropierea ta se află unul din cei mai primejdioși criminali de pe pământ, pentru prinderea căruia nu aveai decât să întinzi mâna.

— Allah e înțelept, și noi oamenii nu putem asemui dramul nostru de deșteptăciune cu judecata lui. Dar desigur că El te-a ales pe tine ca o unealtă, pentru ca să-mi dea în mână pe criminalul despre care vorbești.

Grăbește, deci, frumoasă fiică a Apusului! Nu mai șovăi și numește-l pe omul acesta și spune-mi ce crime a făptuit, pentru a fi urmărit cu atâta ardoare de guvernul țărei sale.

— E destul ca să-ți rostesc numele lui—răspunse frumoasa corsicană — pentru ca să știi imediat despre cine e vorba și ca să-mi rămâi veșnic îndatorat.

— Îți voiu fi recunoscător și te voiu răsplăti cum se cuvine, fiică a Apusului, — dar mai întâi să încheiem afacerea. Dacă criminalul acesta e într'adevăr atât de vestit după cum mă încredințezi tu, — dacă e într'adevăr atât de important să-l facem neprimejdios, — atunci ce-ai cere tu pentru serviciul de a mă fi pus pe urmele lui?

Nu pot crede că vrei bani în schimb, căci te știu tovarășa Ducelui de Chamfort, căruia numai banii nu-i lipsesc, slavă lui Allah! — Sau poate vrei bijuterii? Ei bine, află deci că guvernul egiptean obicinuiește să răsplătească din belșug pe

aceia cari ți servesc cu credință. Te voiu împodobi cu cele mai frumoase pietre scumpe, și inima ta va râde de bucurie.

— Nu cer nici bani, nici bijuterii de la tine, răspunse Gilda, repede. Dimpotrivă, îți precizez chiar că nu voiu lua nici-o centimă, căci nu vreau să fiu răsplătită pentru serviciul acesta.

— Nu există nici-un om — răspunse Murad Effendi — care să facă altuia un serviciu, numai de dragul lui Allah.

Dacă, deci, nu ceri bani și bijuterii, atunci îmi ascunzi o altă intenție. Probabil că ai vre-un dușman, pe care vrei să-l distrugi.

Probabil că dorești ca atunci când îmi vei fi dat pe mână pe acest criminal, să arestez și un alt om, drept răsplată pentru tine. Vorbește deschis și fără teamă, și te încredințez că dacă serviciul pe care vrei să mi-l faci, va fi într'adevăr atât de însemnat pentru mine, atunci nici omul celălalt, pe care-l urăști, nu se va mai bucura de o singură zi de libertate.

Ochii Gildei scânteiară și pieptul începu să-i tresalte.

— Dacă vei face nevătămător pe bărbatul al cărui nume ți-l voiu spune, atunci îl vei fi distrus în acelaș timp și pe dușmanul meu de moarte.

— Ah, înțeleg, îl cunoști personal pe acest criminal, — ai avut în trecut oare-cari legături cu dânsul și acuma vrei să te socotești cu el.

Asta-i altceva. Ei bine, rostește numele omului mită de mine.

acesta și fii încredințată că vei fi foarte mulțu-

Cereți mâine numărul 179 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Iți voiu spune numele lui — căci pentru asta am și venit aici — dar făgăduește-mi că vei face tot ce-ți stă în putință pentru a pune mâna pe el. Și odată ce-l vei avea în puterea ta, să-l păzești cum n'ai păzit încă niciodată până acuma pe un criminal. Apoi va trebui să te 'ngrijești ca să fie dat viu în mâna autorităților europene cari îl caută.

— Asta e dela sine 'nțeles, frumoasa mea, răspunse Murad Effendi. Ieși afară în stradă și întreabă pe orice trecător, dacă vre-o victimă a lui Murad Effendi a izbutit cândva să scape. Mai curând ai putea să scapi din urmărirea leului în junglă, sau de îmbrățișarea unui șearpe uriaș, decât să te faci nevăzut din puterea șefului poliției din Cairo.

— Și-mi vei îngădui — întrebă Gilda — să vorbesc și eu cu omul acesta, cât timp se va afla în capitala Egiptului?

— Ești o adevărată femeie, căci nu te mulțumești numai, fiică a Apusului, să-l distrugi pe dușmanul tău, ci vrei și să te răsfeți la chinurile lui. Pricep totul și-ți îngădui, deci, să-i vorbești, chiar în prima noapte când va fi căzut în mâna mea. Voi dispune să fii condusă în celula lui.

Gilda nu observă privirea ironică pe care șeful poliției din Cairo o îndreptase asupra ei, și ea nu văzu nici zâmbetul oribil care flutura în jurul buzelor sale... Ea se credea ajunsă la țintă, și trebui să facă o sforțare vajnică pentru a nu scoate un strigăt de bucurie.

In sfârșit, — în sfârșit, se apropia clipa răzbunării.

Ea se ridică, toate trăsăturile îi erau încordate, și o expresie ciudată înflori pe figura ei, iar glasu-i sună schimbat, când spuse:

— Criminalul pe care trebuie să pui mâna, Murad Effendi, a cărui prindere îți va aduce glorie ne-

pieritoare, — omul pe care îl urmăreşte guvernul francez şi despre care nu ştie nimeni unde se află în momentul de faţă, — criminalul acesta, spun, se numeşte Egizio Ettore.

Dacă şeful poliţiei din Cairo nu s'ar fi priceput atât de bine să se stăpânească, ar fi izbucnit într'un strigăt de bucurie.

Egizio Ettore!

Numele acesta nu părea să-i fie necunoscut, — dimpotrivă: auzise de-acum destule despre cutezătorul brigand al Corsicei. El ştia că guvernul francez pornise o vânătoare îndrăcită împotriva lui şi că prinderea sa îi va aduce celebritate lui, Murad Effendi.

Dar tiranul acesta nu era obicinuit să-şi trădeze sentimentele prin vorbe sau gesturi, şi în asta trebuie să-l recunoaştem pe poliţistul de rasă.

El ridică doar pentru o clipă capul şi rânji enigmatic, lăsând să i se vadă şiragul de dinţi albi, ca ai unui animal de pradă. Apoi, însă, se cufundă din nou în liniştea de mai înainte şi glasul său nu trăda nici cea mai mică iritaţie, când se adresă Gildei:

— Aşa, Egizio Ettore! Şi se află el într'adevăr în Cairo? Eşti sigură de lucrul acesta, fiică a Apusului? Nu cumva te-ai lăsat amăgită de un zvon neîntemeiat?

— Nu, nu, nu! strigă înşelătoarea. Susţin cu tărie ceeace am afirmat. Pun capul meu zălog că Egizio Ettore se află în Cairo, — cunosc chiar şi ascunzătoarea unde s'a pitulat, — ba ştiu ceva mai mult: sunt foarte precis informată că brigandul vrea să dispară din oraş şi cunosc chiar drumul pe care vrea să-l apuce.

Căci zbirii tăi l-au urmărit, şi fără intervenţia unui bărbat, care este Providenţa lui Egizio Ettore, — dânsul ar fi fost de-acuma în puterea ta.

— Asta nu-i adevărat! strigă şeful poliţiei, eu

n'am pus niciodată oamenii să-l urmărească pe Egizio Ettore, căci nu știam că se află aici, în oraș.

— Nu știai că Egizio Ettore, și individul care l-a ucis pe Șeikul din Among, este una și aceeași persoană?

— Cum, e posibil oare ca ucigașul Șeikului din Among să fie Egizio Ettore? Și tot el să fi omorât pe eunuc și pe negustorul acela grec, punând apoi foc palatului?

— Da, Egizio Ettore a fost și nimeni altul, spuse Gilda, cu hotărâre.

Pricepi acuma, Murad Effendi — urmă Gilda — că-mi datorezi cea mai mare recunoștință? Nu simți că stai la o răscruce a vieții tale, că ți se prezintă clipa în care norocul îți surâde? Trebuie numai să ai destulă îndemânare, curaj și energie, pentru ca să nu scapi din mână norocul acesta.

— Pricep — răspunse polițistul — și am impresia, frumoasă europeană, că tu-însăți ai fi fericirea care a păsit în casa mea.

Cu aceste cuvinte Murad Effendi se ridică și se apropiă de Gilda. Câteva clipe ei stătură unul în fața celuilalt și se priviră reciproc, cercetător.

In momentele acelea se părea că acești doi oameni, se gândeau fiecare în sinea lui, la ce i-ar fi putut fi de folos celălalt.

— Egizio Ettore se găsește, deci, la Cairo, — urmă șeful poliției, — și nu-mi rămâne decât să pun mâna pe dânsul...

— Și trebuie să procedezi cu multă atențiune, Effendi, — îl întrerupse frumoasa corsicană — căci Egizio Ettore nu este un criminal de rând, un om pe care să poți pune mâna cu una, cu două. Nu-ți poți face ideie cât de primejdios e acest individ. In Corsica s'a împotrivit odată unui regiment în treg și a ieșit învingător.

Deaceea, nu va fi de-ajuns să trimiți în contra

lui numai câţiva zbiri. Căci aceştia se vor întoarce însângeraţi, fără să fi îndeplinit însărcinarea pe care le-ai dat-o.

Pe de altă parte, însă, doresc ca arestarea lui Ettore să fie făcută în linişte, şi aceasta e chiar singura posibilitate pentru a pune mâna pe el. Pe brigandul Corsicei nu-l poţi supune prin forţă, ci numai prin viclenie.

— Cât despre asta, să n'ai nici-o grijă — răspunse Murad Effendi. Spune-mi numai, unde se află banditul acuma? Probabil că trăieşte sub nume falş la Cairo, şi travestirea sa trebuie să fie perfectă, căci altfel l-ar fi dibuit spionii mei.

— De fapt, nici nu se află în Cairo — răspunse Gilda — ci în clipa ..easta se mai găseşte într'o ruină, de pe malul stâng al Nilului. Probabil că o cunoşti destul de bine, căci este ruina templului lui Isis.

— Bine, foarte bine — murmură poliţistul—acolo îl vom găsi.

Şi la ce timp crezi tu că ar fi mai bine să îndeplinim interprinderea noastră, frumoasă fiică a Apusului?

— Astă seară încă — răspunse Gilda, cu hotărâre — şi trebuie să iei imediat dispoziţiunile de rigoare, căci mâine Ettore va fi pierdut pentru mine şi pentru tine. Mâine, periculosul brigand nu va mai fi în Cairo.

— Dar cum ar putea să-şi ia tălpăşiţa atât de repede? Nici cu trenul, nici cu vaporul n'ar putea părăsi oraşul cu atâta uşurinţă. In fiecare loc mai însemnat se găsesc spionii mei, la fiecare punct de frontieră i se va cere paşaportul, şi dacă nu va putea să-l prezinte, va fi arestat pe dată.

Gilda zâmbi ironic.

— Iartă-mă, Murad Effendi — spuse dânsa — dar în momentul acesta vorbeşti ca un adevărat... şef de poliţie

Crezi tu oare că Egizio Ettore se îngrijește de prescripțiile legii? Ce-i pasă lui de pașapoartele pe cari le cer vameșii egipteni? Niciodată n'a avut încă o astfel de hârtie, și cu toate acestea a răzbătut pretutindeni, și a trecut chiar frontiera patriei sale, care e atât de strict păzită, totuși. De fapt știu cum a izbutit să facă asta: s'a folosit de un balon.

— Un balon!? exclamă polițistul, uimit. Cum i-a fost posibil lui Egizio Ettore să-și facă rost de un balon?

— Asta e tocmai taina pe care n'am izbutit s'o descopăr, deși mi-am frământat creerul în fel și chip. Dar cu toate acestea, așa s'a întâmplat. Egizio Ettore a găsit balonul acesta în clipa pericolului suprem. Aeronava era prevăzută cu tot ce era necesar pentru o călătorie mai lungă. Și desigur că dânsa l-ar fi dus pe brigand și mai departe, dacă — după cât se pare — nu ar fi suferit vre-un accident pe undeva.

Cine i-a pus la dispoziție lui Ettore balonul acesta, — iată o problemă pe care voiu căuta s'o desleg, căci vreau să fiu lămurită asupra acestui punct.

— Dar să ne întoarcem acuma la chestia noastră, căci la Cairo nu va găsi Ettore nici-un prieten misterios, care să-i puie la îndemână mijloacele de fugă.

— Află, deci, Effendi, că în vreme ce noi stăm de vorbă aici, cineva a cumpărat de-acum pentru Ettore un vapor, care aparținuse unui comerciant din Bassora.

— Un vapor cu două catarge, izbucni polițistul, repede. Cunosc pe negustor și cunosc și vaporul. Și zici că ăsta a fost cumpărat pentru Ettore? Atunci trebuie să aibă la dispoziție importante mijloace bănești, căci vaporul acesta valorează cel puțin 70.000 piaștri.

— Chiar așa să fie — răspunse Gilda — și tot nu i-ar fi lipsit banii, căci prințul Raymond de Paris e dispus să plătească orice sumă pentru a dobândi libertatea lui Ettore.

— Prințul Raymond de Paris?! exclamă Murad Effendi. Acesta e un străin foarte distins, care se află actualmente în orașul nostru, — un om față de care guvernul mi-a recomandat să fiu cât se poate de prevenitor.

Prințul acesta trebuie să fie un bărbat care se bucură de mare trecere în patria sa.

— Cu toate acestea — spuse Gilda — prințul Raymond de Paris — și nimeni altul — este acela care-l sprijină pe Egizio Ettore. El este acela care are cel mai mare interes să se împotrivească planurilor noastre, — căci... află, nobile Effendi, că iubita lui Egizio Ettore, Letiția, este fiica adevărată a prințului Raymond de Paris.

Vestea aceasta nu păru să facă vre-o impresie asupra polițistului. El părea să fie obișnuit de-acum cu faptul că în cele mai nobile familii, există și cele mai întunecate taine.

— Și Letiția asta se află acum împreună cu Egizie Ettore? întrebă dânsul.

— Da, și firește că dorința mea e ca să fie arestată și dânsa.

— Ah! pricep — murmură Murad Effendi — e vorba de îndepărtarea concurentei în dragoste. Acuma, frumoasă fiică a Apusului, am găsit cheia care-mi deschide tainița inimei tale. Ei bine, o voiu aresta și pe această Letiția și o voiu trimite și pe dânsa la închisoare, căci de vreme ce e amanta lui Egizio Ettore, atunci a știut și dânsa de crimele sale și e complice la ele.

— Apoi, se mai găsesc în tovărășia lor doi servitori, — un francez și un arab; pe acesta din urmă nu-l cunosc. Ce se va întâmpla cu acești oameni?

— Vor fi şi dânşii vârâţi în celule. Ai vre-un interes deosebit pentru dânşii?

— Nu, — răspunse Gilda — aşi fi chiar de părere să-i laşi în libertate. Totuşi, asta rămâne la aprecierea ta, Effendi.

Şi acuma ţi-am spus totul ce am avut să-ţi spun. Te rog să te hotărăşti, dacă vrei să pui mâna pe Egizio Ettore.

Vrei ca asta să se întâmple când el se va urca pe vapor, sau ţii să-l surprinzi în templul lui Isis?

— Cred că e mai bine în templul lui Isis, spuse poliţistul, după câteva clipe de gândire. Căci în port se va produce prea mare larmă.

Templul lui Isis e într'o regiune cu totul părăsită şi de acolo nu vor fi auzite strigătele de ajutor ale celui atacat.

— Vei conduce tu însuţi operaţiunile? întrebă frumoasa femeie.

— Da, mă voiu pune în fruntea oamenilor mei, căci arestarea lui Ettore e un fapt prea important, pentru ca s'o las pe seama altuia.

— Şi când eşti hotărât s'o faci?

Murad Effendi se uită la pendula aşezată între două coloane ale încăperii.

— Acuma e şapte şi jumătate, spuse el. Cred că am face bine să aşteptăm miezul nopţii.

— Ba nu — răspunse Gilda — trebuie să se 'ntâmple cam pe la ceasurile zece, căci eu am timp numai până la miezul nopţii, şi ţiu musai să fiu de faţă la arestarea brigandului.

— Aşa cum eşti acuma? întrebă poliţistul.

— Nu, ci într'o travestire pe care mi-o vei pune tu la dispoziţie. Voiu îmbrăca uniforma unui poliţist egiptean şi voiu fi alături de tine, când vei proceda la arestare.

— Haha! Văd cu nu vrei să-ţi scape nimic din amănuntele pierzaniei care începe acuma pentru Egizio Ettore. Eşti o femeie demonică. Dar toc-

mai pentru asta îmi placi, frumoasă fiică a Apusului.

Da, îmi placi — urmă orientalul, cu voce vibrândă, întinzând încetișor mâinile, pentru a o trage spre sine. Dar frumoasa femeie se dădu îndărăt și se înfioră când degetele orientalului o atinseră.

Apoi își dădu cu mândrie capul pe spate și spuse cu glas sonor:

— Am venit la tine, Murad Effendi, pentru ca să-ți reamintesc de datoria ce o ai, și să-ți dau prilejul să dobândești glorie. — Dar prin asta nu mi-am câștigat ca să mă insulți, și să mă tratezi ca o sclavă. Eu aparțin numai Ducelui de Chamfort, nu însă și ție; nu sunt una din femeile seraiului tău.

— Nu ești una din femeile seraiului meu, murmură polițistul, și, cu voce înceată, ca pentru sine, adăogă:

„Nu încă".

Apoi, el se dădu cu un pas înapoi și chipul său își reluă înfățișarea rece dinainte.

— Ei bine — spuse el — te voiu conduce într'o încăpere, unde îți vei putea schimba îmbrăcămintea.

Murad Effendi vru să bată din palme, pentru a chema pe unul din servitorii săi, dar Gilda îl opri de la aceasta, cu o mișcare din mână.

— Oprește, încă o clipă, Effendi! spuse dânsa. Vreau să-ți mai zic încă două vorbe. Mă voiu lăsa condusă de tine în încăperea pe care mi-o pui la dispoziție, dar să nu-ți închipui cumva că vei putea să întrebuințezi violența față de mine. In aceeași clipă când vei încerca să-mi faci ceva, pentru a mă duce în haremul tău, îmi voiu înfige în piept un ac otrăvit, pe care-l port întotdeauna la mine.

Tu-însuți m'ai numit mai înainte o femeie de-

monică, — ei bine, sunt într'adevăr. Veĭ pricepe, deci, că nu mă voiu da îndărăt dela o sinucidere.

— Atâta vreme cât te vei afla în casa mea — răspunse Effendi — eşti în deplină siguranţă, frumoasă străină. Află că pentru noi, orientalii, ospitalitatea este ceva sfânt. Mahomed te ocroteşte, din moment ce ai păşit pragul acestei case. Nimeni nu te va supăra, nimeni nu te va jicni, şi dacă cumva am făcut-o eu, te rog să mă ierţi.

După ce rostise cuvintele acestea, poliţistul bătu din palme şi după câteva minute Gilda se afla într'o odaie, unde i se aduse uniforma unui poliţist egiptean.

Ea se îmbrăcă în grabă, şi când se privi în o glindă, trebui să-şi mărturisească, cum că nu-i stătea deloc rău cu tunica roşie, pantalonii bufanţi,

cizmele înalte, turbanul și cordonul de lac în care erau înfipte un pistol și un pumnal lung.

— Acuma, Egizio Ettore — șopti dânsa, cu voluptate, — acuma îmi vei plăti tu, pentru tot ce mi-ai făcut.

Imi vei plăti pentru lacrimile ce le-am vărsat de dragul tău, — pentru iubirea pierdută, de care ești vinovat. Acuma ne vom judeca, — ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte.

Te voiu distruge pe tine, o voiu distruge pe Letiția, căci așa ai vrut.

CAP. 183

Banchetul morții

— Doamnă — spuse camerista lui Mrs. Mabel, pe când aducea stăpânei sale dejunul — se pare că astă-noapte s'a petrecut ceva aici în casă. De fapt nu se prea vorbește de lucrul acesta, dar servitorul lui Mr. Vane și grădinarul fac mutre cam ciudate, și am observat cum examinau lung o fereastră dela parter, al cărui geam fusese spart.

D-na Hughes încruntă sprâncenele.

— Nu vreau să te amesteci în chestiuni cari nu te privesc, se adresă ea fetei, tăios. E timpul de-acum să ne întoarcem la Londra, căci văd că aici ți-ai însușit niște apucături pe cari nu le înghit eu.

— Are coniția vre-o dorință deosebită cu privire la toaletă? întrebă camerista, cam bosumflată.

— Nu. Singura dorință pe care o am e să mă odihnesc. Lasă transparentele în jos, căci ploaia asta de toamnă mă agasează cumplit.

Frumoasa femeie începu să-și frământe degetele nervos, apoi sorbi din ceașca de ceai, în vreme ce fata îi îndeplinea porunca.

Din ușă, ea se mai întoarse odată:

— Dacă va veni Mr. Vane, coniță?...

— Condu-l la mine. Și pentru diseară... da, pentru diseară, pregătește-mi rochia cea nouă, sosită din Paris.

— Foarte bine, coniță, și pantofii parizieni...

— Nu! răspunse Mrs. Mabel, apăsat. — Pantofii de lac.

Se părea că frumoasa femeie suferea mult de pe urma stării timpului. Figura ei era palidă, iar ochii îi erau încercuiți, dându-i o înfățișare de oboseală.

După ce termină cu mâncarea, se ridică de pe scaun, făcu câțiva pași nesiguri, apoi intră în odaia alăturată, încuiând ușa în urma ei. Deschise cu nervozitate unul din numeroasele cufere ce se aflau acolo, scoase o mapă mică de piele și începu să răsfoiască filă cu filă. Dar se părea că nu găsește ceeace căuta, căci deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, clătină cu disperare capul și obrajii i se împurpurară. In cele din urmă goli cufărul cu totul și când fu gata cu treaba asta, rămase o clipă pe gânduri.

Era atât de iritată, încât mereu căută să se sprijine de ceva, și mâinile îi tremurau vizibil.

De-odată îi apărură în jurul gurei două cute adânci, închise repede cufărul și examină cu atențiune încuietorile.

Dar totul era în regulă, și Mrs. Mabel nu izbutea să-și răspundă la întrebarea care o neliniștea atâta.

Mr. Vane își făcu astăzi apariția mai devreme ca de-obiceiu, căci era Sâmbătă și afară de asta vroia să supravegheze personal aranjamentul pentru diseară. Își adusese și o parte din servitorimea dela Londra și întreaga vilă părea un mușuroiu de furnici, în plină activitate.

— Sunt consternat, Mrs. Mabel, că vremea s'a stricat atât de brusc, se adresă dânșul frumoasei

femeĭ, privindu-i cu îngrijorare faţa suferindă. — Vei rămâne, probabil, cu o impresie neplăcută din Newchurch.

Mrs. Mabel râse, cam obosită.

— O, nu, a fost foarte frumos aĭci, şi puţinul timp ploios, nu mă poate face să uit zilele fermecătoare pe cari le-am petrecut. Mâine, însă, va trebui să plec...

— Mă rog, cum doreşti, se grăbi el să spuie. Nu caut deloc să te reţiu. Dimpotrivă... Căci, s'a făcut de-acum...

Cu un gest solemn duse mâna la buzunarul dela piept, şi puse pe masă câteva hârtii:

— Fii te rog bună şi citeşte contractul de căstorie pe care l-a redactat advocatul meu, şi fă eventual, modificările necesare.

— Contract de căsătorie? — Cât de îngrozitor sună asta. E atât de important lucrul acesta?

— Firește, Mabel. Nu pentru mine, ci pentru d-ta. Documentul acesta te va convinge, cât... cât... cât de fericit mă vei face și cât îți sunt de recunoscător pentru asta.

Mrs. Hughes nu răspunse, dar îi întinse mâna, pe care el depuse o sărutare.

— Mabel — spuse el, după o pauză — vrei să hotărăști ziua?

— Nu, Vane. Am lăsat totul în seama d-tale, așa că trebuie să fixezi și termenul.

Bancherul era în culmea fericirei. N'ar fi crezut că lucrurile vor merge atât de repede și ușor.

— Astăzi avem Sâmbătă. — Ce-ai spune dac'am fixa-o pentru Miercuri?

— De acord. Dar gândește-te la condiția pe care am pus-o: în toată liniștea. — Și astăzi sărbătorim rămasul-bun de Newchurch?

— Provizoriu, se grăbi el s'o corijeze. Când ne vom întoarce aici, vei găsi totul altfel. Intocmai după dorințele d-tale.

— Oh, nu știu ce aș putea dori mai mult! Totul e doar atât de frumos și confortabil! Numai că... mă temeam uneori... Casa e atât de izolată și ar fi foarte ușor să se făptuiască o spargere.

Vocea ei suna cam ciudat, ceeace nu-i scăpă lui Vane.

— Mă tem că ți-a ajuns ceva la ureche din idioțiile cari se trâncănesc pe aici, spuse el necăjit și o privi cu îngrijorare

Ea o făcu pe mirata.

— De care trâncăneală vorbești, Vane?

— Ei, oamenii mei susțin că un străin ar fi fost astă-noapte în casă. La o cameră dela parter s'a spart un ochiu de fereastră și s'au descoperit urme de pași... Dar eu sunt încredințat că lucrul acesta are o explicație foarte simplă. In toată casa n'a dispărut nimic, și cine s'ar gândi să comită o spargere din pură plăcere?

— Ar fi ciudat, totuşi, spuse Mrs. Hughes, şi cu asta închise discuţia, care părea să n'o mai intereseze.

Mrs. Renold tropăia iar prin hall-ul hotelului şi privea nerăbdătoare la ceas, căci Reffold nu se arătă, şi ea avea pentru dânsul o veste care l-ar putea interesa, probabil.

Sentimentele ei pentru Harry se mai potoliseră în ultimele zile, căci raţiunea ei sănătoasă îi spunea că nu poate nădăjdui nimic! — Dar asta n'o împiedica să fie îndrăgostită de dânsul până peste urechi şi, dacă ar fi fost nevoie, s'ar fi aruncat şi în foc ca să-l salveze.

Ea era amorezată de dânsul, cum fusese cândva amorezată de un mare artist pe care-l văzuse la teatru, dar pe care îl trecuse acuma la index. Căci în primul rând acesta era artist, în al doilea rând nu avea zâmbetul acela cuceritor pe care-l avea Harry, şi în al treilea rând... nu suferea comparaţie cu iubitul ei de-acuma.

Când Reffold apăru în sfârşit în capul scării, vesel şi bine-dispus, inima bietei d-ne Gea se înclestă, şi ea trebui să facă sforţări disperate ca să dea figurei sale acea expresie care era un amestec de dragoste şi duioşie maternă, pe care o studiase necontenit în ultimele zile, în faţa oglinzii, şi care, după cum constatase, îi şedea nespus de bine.

Ea îi răspunse din cap la salut şi-i făcu cu ochiul un semn. El o pricepu numaidecât.

Cereţi mâine numărul 180 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— E ceva nou, Mrs. Renold? întrebă încetișor și-i ținu mâna într'a lui, ceeace dânsa accepta cu multă plăcere.

— Ceva precis, nu știu, din păcate, șopti ea. Dar colonelul Gregory pare să fie rănit...

Harry zâmbi mefistofelic și scoase un fluerat ușor.

— Da, urmă Mrs. Gea, când văzu interesul cu care întâmpina dânsul vestea aceasta. Fata care face curățenie prin odăi a găsit pe batiste și în camera de baie pete de sânge, deși... după cât se vedea, ăia și-au dat toată osteneala să le îndepărteze. Dar asta nu-i atât de simplu. — Mi-am spus și eu îndată că ceva trebuie să se fi întâmplat, căci, când colonelul a venit acasă, pe furiș, noaptea trecută — puțin după sosirea d-tale, Mr. Reffold — și-a făcut de lucru mult timp în odaia de baie. Și până acuma nu l-am văzut încă, apărând...

In clipa aceasta se auzi soneria, și Mrs. Renold, aruncându-și privirea pe tabloul de semnalizare, încruntă sprâncenele.

— Camera No. 23, spuse ea, și-l privi pe Reffold, cu înțeles.

După câteva minute, o madamă coborî în fugă treptele.

— Incotro? o întrebă d-na Gea.

— Colonelul Gregory dorește să-i vie șoferul.

Mrs. Renold dădu din cap și după ce fata ieșise, ea puse mâna pe brațul lui Harry.

— Du-te liniștit de ia dejunul, Mr. Reffold, spuse dânsa și-l împinse încetișor spre ușa sufrageriei. Voiu purta eu de grijă că să fii informat despre tot ce se petrece.

Când șoferul colonelului trecu în grabă pe lângă dânsa, salutând-o în treacăt, onorabila femeie îl amenință în glumă cu degetul și zâmbi atât de

misterios, încât omul rămase locului, fără să vrea.

— Mr. Nutt, spuse dânsa, în șoaptă, de ce intri întotdeauna prin fereastră, când vii acasă dimineața? Asta e doar incomod...

Individul o privi uimit.

— Mi se pare că mă spionați? scrâșni el, roșu la față. Ce vă interesează asta?

— O, foarte mult, răspunse Mrs. Renold, și deveni dintr'odată foarte demnă. Și sunt încredințată că d-l colonel îmi va da perfectă dreptate, când va afla despre ciudatul d-tale obiceiu.

— Ei, dar nu e nevoie să trâmbițați lucrul acesta, spuse omul, cu voce înceată, de data asta.

— Nici n'am această intenție, îl încredință dânsa și zâmbi, iar prietenos. Vroiam numai să-ți spun, că n'ai nevoie să faci gimnastică dintr'asta în care riști să-ți rupi gâtul, când vrei să intri în cameră fără să te vadă cineva. Pricepea bine că tinerii doresc să se bucure de puțină libertate și că stăpânul nu trebuie să afle totul. — Adresează-te numai mie, Mr. Nutt. Iți voiu indica o cale mai puțin primejdioasă ca aceea pe care ai ales-o d-ta.

Șoferul își dădu seama că Mrs. Renold era o persoană grozav de șireată, cu care trebuiai să te pui bine. Rânji în semn de mulțumire, apoi o șterse repede.

— Vei pleca la Londra cu trenul de amiazi și vei rămâne acasă până la noui dispoziții, spuse Gregory, scurt și hotărât, cum îi era obiceiul, In locul d-tale va veni William imediat încoace și-mi va aduce lucrurile pe cari i le-am prescris.

Șoferul era uimit de această poruncă și ochii săi neliniștiți priviră cercetător pe stăpân.

— Sunteți nemulțumit cu mine, Sir? întrebă el, șovăind.

— Asta o vei afla sub altă formă, răspunse colonelul, și glasul său suna mai aspru ca oricând. Am nevoie pentru astăzi de un servitor per-

fect, ceeace nu e cazul cu d-ta. Haide, fă-te gata! Şi spune-i lui William să nu uite cumva servieta cea mică.

Individul era foarte mohorât când intră iarăşi în hall, unde Mrs. Renold urma să-şi facă de lucru.

— E vremea rea astăzi, ai? făcu ea cu un semn din cap.

— Imi este indiferent, mormăi Nutt, înălţând din umeri. Plec la Londra şi în locul meu vine un altul.

— Oh! făcu doar d-na Gea, şi începu să chibzuiască dacă vestea aceasta ar avea vre-o însemnătate pentru Reffold.

După un sfert de ceas, colonelul Gregory se afla în sala de mâncare, servindu-se cu mâna stângă, deoarece dreapta o ţinea între haină şi vestă. Părea că nu-i vede nici pe Harry, nici pe Wilson şi Langford, ci privea rece şi mândru ca 'ntotdeauna, în jurul său.

Wilson îşi clătina capul încolo şi încoace şi se frământa nervos pe scaun.

— Langford — spuse el de-odată — dacă, chestia mai durează încă numai opt zile, îmi pierd minţile.

— Eu nu, răspunse inspectorul, şi vârî în gură un sandviş enorm.

Când pe la ora 9 seara Reffold apăru în hall, în frac şi cu monoclu, şi se pregătea să trimită după o trăsură, Wilson se apropiă de dânsul şi-l privi cu un zâmbet satisfăcut.

— Aşa-mi placi, Mr. Reffold, spuse dânsul, frecându-şi mâinile de zor. Dacă m'aşi putea transforma şi eu aşa, de mult aşi fi ajuns prefect de poliţie. Figura asta... ţinuta asta... nici cei mai nobili excroci pe cari i-am întâlnit în cariera mea, n'aveau o înfăţişare atât de admirabilă.

Harry râse, vesel:

— Incetează te rog, Mr. Wilson. Aşi putea crede că vrei să-mi faci o declaraţie de dragoste.

— Asta ţi-o va face desigur d-na Renold, dacă te va vedea în ţinuta în care te prezinţi. In ceeace mă priveşte, vroiam numai să-ţi spun, că haina asta de seară îţi stă cu mult mai bine decât anumite alte haine pe cari le îmbraci uneori, când se lasă întunericul. In ele nu te înfăţişezi atât de mi-

nunat şi... asemenea lucruri nu-s pentru d-ta. Odată şi odată tot ai să dai de dracu cu un astfel de prilej. Şi mi-aşi îngădui să te sfătuiesc în ultimul moment, să nu participi astă-seară...

Harry îşi aprinse o ţigaretă şi-şi îndreptă privirea întrebătoare asupra detectivului.

— N'ai putea să fii mai lămurit?

Wilson dădu din umeri.

— La drept vorbind, nu este decât o presimțire la mijloc, dar eu pun oare-care temeiu pe asemenea lucruri. In orice caz fii cu ochii în patru.

— Față de cine? întrebă Harry, încetișor.

— Preferabil e, față de toți, șopti Wilson, și în aceiași clipă își scoase pălăria cu politețe înaintea colonelului Gregory, care apăruse ca o umbră lângă dânșii.

Colonelul răspunse la salut și era de-acum lângă ușă, dar rămase o clipă nehotărât și se înapoiă spre Harry.

— Presupun, Mr. Reffold — spuse el cu un zâmbet imperceptibil — că avem acelaș drum. Imi dai voie să te invit în mașina mea?

Câteva clipe privirile celor doi bărbați se 'ncrucișară, apoi Harry se 'nclină foarte amabil:

— Vă sunt foarte recunoscător, domnule colonel. Sunteți cât se poate de serviabil.

Wilson privi după dânșii, până dispărură pe ușă, apoi își vârî mâinile în buzunarele pantalonului și începu să umble nervos prin încăpere.

Vane ținuse cu tot dinadinsul să dea o strălucire deosebită seratei pe care o organizase, și vestibulul casei sale, transformat în grădină de iarnă, mișuna de o armată întreagă de lachei galonați.

— Măi să fii! murmură Reffold, când unul din acești lachei stilați îi luă în primire pălăria și mantila, și în jurul buzelor sale flutură un zâmbet vesel, gândindu-se la contrastul dintre prea-puțin reprezentativul stăpân al casei și servitorii aceștia aleși pe sprânceană.

Intr'adevăr, în frac și vesta albă care nu-și găsea loc potrivit pe pântecele lui rotunjior, Vane avea o ținută mai proastă ca altă dată, dar figura sa strălucea de bucurie și amabilitate când își întâmpina musafirii.

— Fiți bine-veniți, domnii mei. Mă bucur să

vă pot saluta în modesta mea locuință, rosti dânsul și strânse cu multă căldură mâinile colonelului și ale lui Reffold.

Apoi îi conduse printr'un șir de camere, cari păreau răsturnate cu josul în sus, pentru a le adapta scopului din seara aceasta.

— Imi veți îngădui acum să vă recomand d-nei Mabel Hughes, spuse el, punând mâna pe o portieră grea, de catifea.

Deoarece colonelul Gregory păsise înainte, Harry avu prilejul să-și facă în liniște prima impresie asupra d-nei Mabel, și fu nevoit să-și spuie că rare ori întâlnise o femeie atât de încântătoare.

Colonelul Gregory părea și el să fie captivat de farmecul persoanei sale, căci figura lui, de-obiceiu atât de rece și mândră, deveni de-odată zâmbitoare.

— Ii sunt cât se poate de recunoscător d-lui Vane, doamnă, că mi-a prilejuit o plăcere pe care o doresc de mult, spuse dânsul, și duse la buze mâna îngrijită pe care ea i-o întinse. Până acuma trebuiam să mă mulțumesc să vă admir numai de departe.

Mrs. Mabel zâmbi cu finețe și buzele ei tremurară ușor.

— Vreau să sper că îndeplinirea dorinței d-tale, nu-ți căsunează o dezamăgire prea mare, colonele Gregory. Pentru noi, femeile, apropierea este o dușmană foarte rea... Mr. Reffold, luați loc, vă rog, — mă simt foarte incomodată când cineva privește în jos la mine, zâmbind, de la o înălțime atât de respectabilă.

Ochii spălăciți ai lui Vane se aținteau cu admirație nespusă asupra femeiei, care se pricepea să conducă o conversație cu atâta spirit și iscusință. Ea vorbi cu colonelul Gregory despre Paris, Roma și India, iar cu Harry despre marile evenimente sportive, și mai găsea prilej să adreseze un cuvânt

lui Vane, pentru care lucru bietul bancher îi era nespus de recunoscător.

— De când te-ai înapoiat din India, colonele Gregory? întrebă ea de-odată, şi privirea-i se aţinti în chip ciudat asupra pansamentului pe care colonelul îl purta la mână. Şi rămâi acum în Anglia sau ai de gând să te înapoiezi?

Gregory păru să treacă cu vederea prima parte a întrebării şi a doua îl puse în încurcătură după cât se vedea, căci lăsă să se scurgă câteva clipe până să răspundă.

— De întors nu prea am de gând, căci am părăsit serviciul, răspunse el, şi Reffold, care-l observa, căpătă impresia, că nu-i era plăcut să vorbească despre asta.

Dar frumoasa femeie păru să nu observe nimic, şi ochii ei scânteietori se aţintiră cu uimire asupra colonelului.

— Cum, ai părăsit armata, colonele? Vorbeşti serios? Am auzit atâtea despre cariera d-tale strălucită şi despre faptele d-tale, de arme, încât te ţineam drept un soldat încarnat, care n'ar putea trăi fără excitantul aventurilor.

— Greşiţi, Mrs. Hughes, răspunse dânsul, cu un zâmbet ciudat. Nevoia mea de aventuri s'a potolit cu anii petrecuţi în India, şi acum n'am altă dorinţă decât să duc o viaţă liniştită de simplu particular.

Mrs. Mabel clătină capul cu neîncredere.

— D-ta crezi asta cu putinţă, Mr. Reffold? întrebă ea cu însufleţire. Eu sunt de părere că nu e uşor să renunţi la o astfel de viaţă presărată cu primejdii şi agitaţii, — şi atunci când n'o mai ai... ţi-o creezi într'un fel sau altul. După cât se pare şi d-ta ai în sânge dorul de aventură şi viaţă agitată şi vei pricepe, probabil, ceeace cred.

Reffold râse cu nevinovăţie.

— Vă înţeleg foarte bine, Mrs. Hughes. Vreţi

să spuneți că pisica nu lasă șoarecele din labă. Regret, însă, că nu pot fi de aceiași părere. Căci chiar dac'ați avea dreptate în ce privește dorul de aventură, — eu n'am avut încă prilejul să-i dau de gust. Până acuma viața mea a fost atât de săracă în asemenea lucruri, ca și aceea a unui preot de țară...

In clipa aceasta intră ultimul musafir, Thomas Flesh, și Vane, care-i ieși în întâmpinare, observă îndată că era foarte iritat, și cu greu izbutea să-și ascundă starea aceasta. Ochii săi pătrunzători alu-

necau neîncetat de la unul la altul, și întreaga lui ființă trăda o încordare febrilă, de parc'ar aștepta în fiece clipă un eveniment deosebit.

După câtva timp un servitor anunță că masa e servită, și colonelului Gregory îi reveni cinstea s'o conducă pe Mrs. Mabel Hughes.

Sala de mâncare era împodobită cu un lux orbitor, pretutindeni zâmbeau flori scumpe și masa ovală strălucea de argintării și cristaluri.

Mrs. Mabel ocupă locul gazdei, la dreapta și la stânga ei ședeau colonelul Gregory și Flesh, iar lângă aceștia Reffold și Vane. O armată de servitori servea cu distincție și dineul făcea impresia unui ospăț de gală într'o casă nobilă cu tradiție seculară.

Discuția era foarte însuflețită și se rotea, în deosebi, în jurul senzaționalilor sezonului viitor, în privința cărora Mrs. Mabel și colonelul păreau foarte bine informați. Reffold arunca din când în când câte una din observațiile sale drastice și frumoasa femeie îl privea atunci cu ochi atât de enigmatici, încât cât era el de tare, dar se simțea oarecum năpădit de un sentiment de neliniște.

Vane asculta liniștit, o mânca din ochi pe Mrs. Mabel și se legăna în fericirea lui tainică.

Flesh deveni și el, de-odată, tăcut și se silea să fie politicos, după cât se vedea. Harry, care ședea în fața lui, observa că-și căuta de lucru cu degetele și se servea cam des din vinul tare... Ochii săi căpătau o expresie fixă și în jurul buzelor se întipări o cută agresivă..

— Îți mai amintești cred de ultima seară pe care am petrecut-o împreună, Mr. Vane, spuse el deodată cu glas tare și tăios, întorcându-se spre bancher. — Vreau să spun de seara dela Milner. Tot aici în Newchurch a fost...

Vane fu străbătut de un fior și fața-i deveni mai palidă ca de-obiceiu.

— Firește, răspunse el repede, și-l privi pe Flesh cu supărare. Am vorbit de curând despre asta.

Spusese asta cu un ton prin care dădea a înțelege că considera închisă discuția în jurul acestei teme, dar Flesh, părea să fie de altă părere. Clătină

încetişor capul şi un zâmbet răutăcios încolţi în jurul buzelor sale.

— Da. Şi ţi-am spus, că astăzi vom fi iar împreună — în afară de cei doi cari au avut ghinion şi de doctor, care, însă, nu face parte dintr'ai noştri. Nu găseşti că e interesant?

Işi plimbă insistent privirile de la unul la altul şi zâmbetul său deveni şi mai înghețat.

Mrs. Mabel îl privi cu încordare şi curiozitate, colonelul Gregory privea înainte-i cu ochii întredeschişi, şi Harry se gândi de-odată la avertismentul lui Wilson.

— Seara aceea trebuia să fi fost ceva cu totul deosebit, spuse Mrs. Mabel, interesată, şi privirea ei întrebătoare fu pentru Flesh un îndemn să urmeze.

— Firește, spuse el, furios. A fost un soiu de masă de adio pentru prietenul nostru Milner, căci după câteva ceasuri a fost găsit cu ochii sticloşi. N'aţi auzit de asta? S'a întâmplat cu puţin timp înainte de venirea dv. aici. Şi apoi, al doilea dintr'ai noştri a trebuit să-l urmeze pe lumea cealaltă, avocatul Crayton...

Făcu o pauză scurtă şi privirile sale alunecară din nou dela unul la altul, până se opriră, străpungătoare, asupra lui Gregory.

— Şi am aşa o presimţire, ca-şi-cum ar veni acuma rândul unui al treilea dintre noi, urmă el, cu un zâmbet schimonosit. — Ce spui d-ta de presimţirea asta, colonele? — Dar — ridică brusc glasul şi vorbele sale sunau tăioase şi amenințătoare — probabil nu al aceluia, căruia i se pregătește. Se poate întâmpla, ca de data aceasta lucrurile să ia cu totul altă întorsătură.

— După cât se pare, vezi fantome, Mr. Flesh, spuse Gregory, potolit.

— Cu atât mai bine — pentru celălalt, replică,

Flesh repede și apăsat — căci de data asta ar pierde jocul.

Vane tremura de supărare și bătea nervos cu degetele în masă.

— Te rog, dragă Flesh, încetează odată cu prostiile astea. Pari să fii foarte iritat și îmi pare rău că ami nsistat atât de mult pe lângă d-ta să primești invitația. — Scuzați, Mrs. Hughes, adăogă el cu o privire rugătoare spre frumoasa femeie.

Dar ochii acesteia străluceau de încordare.

— Oh, Mr. Vane — spuse ea cu însuflețire — îmi plac mult istoriile astea. Sună atât de fioros și plin de mister și ași ține să aflu mai mult. — Ei, Mr. Flesh?

— Trebuie să mai aveți puțintică răbdare, Mrs. Hughes, răspunse marele comerciant londonez. N'am ajuns încă acolo, ca să doresc a vorbi despre asta. Dar peste două-trei zile voiu fi, cred, în măsură să vă satisfac curiozitatea — dacă, firește, veți mai ooi.

— Firește că da, Mr. Flesh, și să știi că te țiu la cuvânt.

Se servi din compotul care-i fusese adus și se adresă lui Gregory:

— După cât se vede, nici Anglia nu e lipsită de afaceri senzaționale, colonele. Poate că asta e o mică mângâiere pentru d-ta.

Gregory râse, ridică din umeri sî se întinse pe spate.

— V'am spus de-acum doar, Mrs. Hughes...

Fu întrerupt de o mișcare violentă a lui Flesh care se clătină de-odată, apoi se răsturnă cu iuțeala fulgerului cu scaun cu tot.

Privi prostit la pământ, întinse piciorul stâng, îl pipăi și dădu din cap. Apoi privirea lui rătăcită se umplu de o expresie de groază nemărginită și cu o mișcare energică se îndreptă.

Buzele sale se mișcară, de parc'ar fi vrut să vorbească, dar nu izbuti să scoată niciun sunet

din gâtlej, începu să se clatine şi se prăbuşi pe spate...

Mrs. Mabel scoase o exclamaţie de spaimă şi privea cu ochi îngroziţi la tabloul grozav.

Vane tremura din tot trupul şi de-abia se mai putea ţine pe picioare. Îşi pierduse cumpătul cu totul şi de-abia când privirea sa căzu asupra lui Mrs. Mabel — care era gata să leşine — viaţa îi însufleţi din nou trupul. Se năpusti spre ea, o luă cu grijă de braţ şi-şi făcu loc printre servitorii cari se îmbulziseră în uşi.

Colonelul Gregory şi Reffold fură în acelaş timp lângă Flesh şi se sileau să-i vie în ajutor. Dar Harry îşi aruncă doar o privire asupra chipului palid şi rigid al comerciantului, şi-şi dădu seama că orice sforţări ar fi zadarnice.

— Telefonează imediat unui medic — ordonă el unui servitor — şi îndepărtează pe toţi de aici! Numai doi bărbaţi să rămâie!

Încăperea îmbălsămată de mirosul florilor deveni de-odată pustie şi liniştită şi peste trupul întins al lui Flesh stăteau faţă în faţă Gregory şi Reffold, privindu-se ochi în ochi. Colonelul puţin cam palid şi cu genele întredeschise, iar Harry semeţ şi cu nervii şi muşchii încordaţi.

— Ce părere aveţi despre asta, domnule colonel? întrebă dânsul.

Gregory dădu uşor din umeri.

— După cât pot eu judeca, nu mai e nicio speranţă.

— Asta o ştiu şi eu, spuse Harry, arătându-şi dinţii albi. Aţi înţeles greşit întrebarea mea. — Vroiam să aflu dela dv. dacă aveţi vre-o explicaţie pentru ceeace s'a petrecut aici.

Gregory ridică uimit capul şi-l privi pe celălalt rece.

— Ce vrei să spui cu asta? — Cred că în cazul de faţă e vorba de ceva foarte firesc şi limpede.

După cum vei fi observat, desigur, bietul Flesh se găsea într'o asemenea stare de iritație...

— Eu sunt de altă părere, colonele, îl întrerupse Reffold, cu hotărâre și se aplecă din nou asupra celui neînsuflețit, pentru a-l privi cercetător. — Și sunt încredințat că și dv. sunteți de aceeași părere și vedeți, poate, chiar ceva mai limpede decât mine...

Harry se ridicase iarăși și în privirea sa era o expresie imperioasă, dar apariția lui Vane îl scuti pe Gregory de un răspuns.

Bancherul se clătină pe picioare și căzu greoiu într'un fotoliu.

— E groaznic, domnii mei, bâlbăi el și-și acoperi ochii cu mâinile. — Nu pot suporta priveliștea aceasta. Nu se poate face nimic pentru a-i veni în ajutor? Vă rog, spuneți-mi ce este de făcut — eu nu-s obicinuit cu astfel de întâmplări... Și Mrs. Mabel e complect doborâtă și a fost cuprinsă de un acces nervos. Am trimis mașina la Londra să-l aducă pe medicul meu. Dar nu va putea fi aici decât peste cel puțin două ceasuri și jumătate. Rămâneți până atunci, domnii mei, vă rog din tot sufletul.

In disperarea lui, Vane oferea o înfățișare de plâns, și Reffold căută să-l liniștească, punându-i mâna pe umăr:

— Cred că vă pot făgădui asta și în numelle colonelului Gregory, Mr. Vane. Cel mai nimerit lucru ar fi să vă retrageți, pentru câteva clipe, ca să vă liniștiți puțintel. Intre timp noi vom face, tot ce se va putea.

Gregory aprobă cu o înclinare a capului și Vane ieși din odaie, clătinându-se.

Era cam pe la ora 1 după miezul nopții, când sosiră medicii.

Atât d-rul Warner cât și medicul din Londra, nu putură decât să constate moartea lui Flesh. Și

pentru liniştirea bietului bancher d-rul Warner dispuse imediata transportare a cadavrului la spitalul din Sunbury.

Medicul londonez avu apoi de furcă cu Mrs. Mabel Hughes, care suferise un şoc nervos foarte grav. Imediat după tragica întâmplare ea se închisese în odaia ei şi numai în urma rugăminţilor stăruitoare ale lui Vane fu înduplecată să îngăduie intrarea mendicului.

Gregory telefonase şoferului său să vie la vilă cu maşina şi se pregătea tocmai să-l invite pe Harry să meargă cu dânsul, când se răzgândi subit, şi spuse:

— Dacă vă face plăcere, Mr. Reffold, vă puteţi servi de maşina mea. In ceeace mă priveşte, prefer să iau puţin aer, după clipele de iritaţie pe cari le-am trăit.

— Eu la fel, răspunse Harry cu însufleţire, şi cu toată ploaia torenţială şi întunericul de nepătruns al nopţii de toamnă, dânşii o porniră la drum, în hainele de gală cu care erau îmbrăcaţi.

După vreo douăzeci de minute ajunseră la „Regina Victoria", dar în tot timpul cât ţinu drumul, niciunul nu scoase vre-o vorbă.

Când intrară în hall, se înclinară politicos, şi se despărţiră cu o strângere de mână ceremonioasă.

Harry terminase de-abia să-şi scoată hainele ude de pe dânsul, şi i se păru că aude o bătaie uşoară în uşă.

Deschise cu băgare de seamă şi în aceiaşi clipă se furişă în odaie Wilson şi închise repede uşa după el.

Cereţi mâine numărul 181 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5,

— Scuză-mă, Mr. Reffold, că dau buzna peste d-ta — dar cred că ai avea ceva să-mi povesteşti.

— Ştii de-acum ceva? întrebă Reffold, uimit.

Detectivul dădu din cap.

— Ce s'a întâmplat ştiu, dar nu ştiu cum s'a întâmplat. — Şi asta doresc să aflu dela d-ta.

Reffold înălţă din umeri.

— Asupra acestui punct îmi frământ şi eu creerul de ceasuri întregi, fără să găsesc un răspuns.

— Dacă îngădui, ne vom ocupa împreună de afacerea asta, Mr. Reffold, spuse Wilson cu blândeţe, şi-şi frecă nasul. — Vom proceda temeinic şi sistematic. Poate că iese la iveală vreun amănunt care nu te-a surprins pe d-ta, ca spectator apropiat, — dar care pentru mine, ca străin, să poată constitui un punct de sprijin. — Incepe, deci, te rog,

dela început, şi vezi de nu uita cel mai neînsemnat detaliu. — In special, spune-mi despre ce s'a vorbit acolo, căci asta e foarte important pentru mine.

Harry era atât de doritor să dea de rostul misterioasei întâmplări care se desfăşurase sub ochii săi, încât ajutorul inteligentului Wilson îi era bine-venit. Ii expuse pe scurt, deci, primirea ce li se făcuse la vilă, vorbi despre iritaţia de care dăduse dovadă Flesh tot timpul şi ajunse apoi la conversaţia din timpul mesei.

Detectivul, care-l ascultase cu atenţiune, îl întrerupse aci pentru prima oară, şi-i ceru să-i schiţeze pe hârtie cum erau aşezaţi participanţii şi după ce studiă documentul câteva clipe, îl puse în portvizit.

Apoi Reffold îşi complecăt raportul, până la clipa când Flesh căzu la pământ.

Wilson rămase pe gânduri un rastimp.

— Chestia s'a petrecut astfel, deci — rupse el tăcerea, în cele din urmă. Flesh spunea: „...Dar în două, trei zile, voiu fi în măsură să vă satisfac curiozitatea — dacă o veţi dori..." Şi după o clipă el s'a prăbuşit de-odată, a privit podeaua, apoi şi-a pipăit piciorul şi după puţin timp şi-a dat sufletul. — Aşa a fost?

— Exact. Dar asta e şi tot ce-ţi pot spune.

Detectivul căzu din nou pe gânduri.

— Poate că e de-ajuns, spuse el şi începu iar să-şi frece nasul. Cred chiar că cu asta ştiu totul ce ne trebue. — Intreabă-te şi d-ta de ce a făcut Flesh toate astea? In tot cazul, pentru că i se întâmplase brusc ceva neobicinuit. Tresărirea şi căderea pe spate au fost urmările unor dureri pe cari le-a simţit, a căror cauză nu şi-a putut-o explica imediat. După toată atitudinea lui, aceste dureri trebuia să le fi simţit în picior, căci pe acesta l-a pipăit în primul rând. Dar lucrul era pentru

dânsul atât de misterios, încât nu şi-a putut da seama imediat de ce se întâmplă. Şi când a început să i se lumineze mintea, era de-acum prea târziu. — Bine a lucrat, domnule — şi de data aceasta a fost altceva în locul covorului.

Harry îl privi câteva clipe pe detectiv, apoi se ridică brusc şi începu să descuie repede unul din cuferele sale.

Când se întoarse la detectiv, puse pe masă în faţa acestuia un pachetel.

— Ce bunătăţi ai aici? întrebă Wilson, mirat.

— Probabil ceea ce ne mai lipseşte, răspunse Reffold şi îndepărtă cu atenţie învelitoarea cutiei, pe care o sustrăsese odinoară din buzunarul lui Tonson.

Detectivul vru să pună mâna, dar Reffold îi apucă repede braţul.

— Atenţie, Mr. Wilson! Ştii din proprie experienţă cu câtă grijă trebuie să umbli cu asemenea obiecte, dacă ţii să scapi teafăr.

Aduse o pensetă şi demonstră poliţistului — care privea plin de interes — funcţionarea instrumentului.

— Admirabil! exclamă Wilson, şi începu să se frământe în scaun. Eşti dat dracului, Mr. Reffold. — Iartă-mi expresia, dar trebuie să ţi-o spun.

Îşi făcu de lucru cu penseta şi clătină capul cu admiraţie, încolo şi încoace.

— Când cineva şi-a înşurubat o astfel de drăcie în talpa ghetei — spuse el de-odată — n'aşi dori deloc să-mi ţiu picioarele sub aceiaşi masă cu dânsul.

— Mai rămâne acum numai întrebarea: Cine a fost? întrebă Harry, aţintindu-şi privirea asupra detectivului.

Dar se părea că pe Wilson nu-l interesa prea mult chestia asta; căci dădu nepăsător din umeri şi-şi luă apoi repede rămas-bun dela Reffold.

— Cum vă simțiți, domnule Reffold, întrebă a doua zi doamna Gea, și tonul ei trăda adâncă îngrijorare.

— Grație îngrijirilor dv. cât se poate de bine, răspunse Harry, și-i strânse mâna cu căldură.

— La ce ajută îngrijirea mea — spuse d-na Gea, cu o privire plină de reproș — dacă îți bați joc pur și simplu de sănătatea d-tale. — Cum poți d-ta să umbli noaptea pe ploaie, îmbrăcat atât de ușor, când ai la dispoziție o mașină? — Iartă-mă că ți-o spun, domnule Reffold ,dar ideea asta a d-tale a fost cam ciudată.

— După cum vezi, scumpă d-nă Renold, nu mi-a stricat deloc. Numai hainele au suferit puțintel.

D-na Gea zâmbi cu blândețe.

— Cred și eu. Colonelul Gregory avea ghetele atât de ude, încât și le-a pus lângă sobă să și le usuce și din cauza căldurii prea mari s'au făcut cărbune.

Reffold o privi cu însuflețire.

— Povestește te rog asta lui Mr. Wilson, spuse el și se uită la ceas.

— Ceea ce am și făcut, răspunse ea. Chestia e nostimă de tot, și am râs cu toții când am aflat-o dela servitorul lui Gregory .

— Și ce-a spus Wilson? întrebă Harry, cu încordare.

— Oh, Mr. Wilson e uneori atât de comic! Câtva timp m'a primit buimac, apoi se apucă cu mâinile de cap și strigă: „Am să înebunesc oare pe de-a'ntregul?"

Reffold găsi și el că exclamația detectivului e cam ciudată, dar pentru moment n'avea nici timp, nici poftă să-și frământe capul cu asta.

CAP. 184

In templul lui Isis

Ar fi greu de stabilit cât de vechiu era templul lui Isis, în care se refugiase Egizio Ettore cu ai săi. Mii de ani or fi trecut peste această construcție, care servise odată pentru proslăvirea Zeilor, dar din care nu mai rămăseseră acuma decât patru pereți și un gang de coloane. De acoperiș, nici-o urmă.

Dar Natura se îngrijise ca Ettore, Letiția, Tric-Trac și Mullah, să nu fie nevoiți a dormi chiar sub cerul liber.

De partea cealaltă a ruinei, se înălțau spre cer arbori trufași, ale căror coroane erau atât de încărcate, încât ramurile lor formau un adevărat acoperământ deasupra ruinei.

In interiorul construcției se mai găseau urme cari îngăduiau să tragi concluzii asupra destinației de odinioară a templului.

Acolo unde se afla o piatră mare, cioplită, fusese, de sigur, altarul, pe care preotul adusese jertfe Zeilor. — Mai departe cu câțiva pași, se afla o adâncitură în zid, acoperită cu hieroglife.

Și ceva mai încolo se vedea o scară ruinată de piatră, care ducea, de sigur, într'o încăpere, în care preoții se adunau la sfat.

Lângă altar fusese întinsă o pătură mare, pe care ședea Ettore; la picioarele sale se ghemuise Mullah, gata să îndeplinească orice dorință a noului său stăpân.

In firida din perete, Tric-Trac aprinsese un focușor, cu vreascuri pe cari le culesese din pădurea învecinată. Și firește că parizianul era ocupat să pregătească ceva de-ale gurii, căci asta era doar specialitatea lui.

Bunul Tric-Trac era, însă, în mare încurcătură,

neştiind cu ce să compuie menu-ul, căci proviziile fugarilor erau foarte modeste.

Deoarece fuseseră nevoiţi să părăsească în grabă barca, ar fi fost lipsiţi de toate proviziile lor, dacă credinciosul arab n'ar fi avut destulă prezenţă de spirit să ia cu dânsul o pâine mare de secară. — Tric-Trac apucase o oală şi cu dânsa în mână o rupse de fugă.

— Mullah, spuse Ettore, ridicându-se puţin din culcuşul său — ieşi puţin afară din ruină şi vezi dacă stăpâna nu se întoarce încă. E mult de-acum de când a plecat.

Aşta era în vremea când Letiţia se dusese la prinţul Raymond.

Suntem, deci, cu povestirea noastră, în dimineaţa zilei, în a cărei seară Gilda punea la cale trădarea ei.

Spre nespusa lui părere de rău, Ettore nu putuse s'o însoţească pe iubita lui soţie, căci statura lui impunătoare l-ar fi trădat foarte uşor, şi Letiţia îl implorase cu lacrimi în ochi să evite orice le-ar putea aduce neplăceri.

Firește că Mullah se ridică îndată, pentru a aduce la îndeplinire porunca stăpânului său.

Dar după câteva minute se întoarse, vestind că Letiţia nu se arată.

— Ah! e prost de tot, mormăi Tric-Trac, oftând din adâncuri, şi trebuie să mărturisesc că-mi ghiorăie maţele de foame. „Sapristi", ce ţară e asta, în care nu se găseşte nici măcar un restaurant ca lumea. La Paris mănânci de minune pentru un franc, în orice birt, dar aici...

— Da, scumpul meu Tric-Trac, îl întrerupse Ettore, aici nu ne va rămâne alta de făcut, decât să ne procurăm singuri mâncarea. Din fericire, ne-am salvat puştile, şi cred că prin pădurea de aici se va găsi ceva de vânat.

— Dacă stăpânul ar vroi să facă o mică inspec-

ţie prin pădure.... spuse Tric-Trac.

— Bine, voiu merge, spuse Ettore ridicându-se şi punând imediat mâna pe puşcă. Insoţeşte-mă, Mullah, tu, însă, Tric-Trac, rămâi aici. Vezi de păzeşte-ne adăpostul, şi dacă Letiţia se întoarce între timp, spune-i că i-am dus dorul şi că mă înapoiez curând.

Ettore părăsi ruina împreună cu tânărul arab, şi amândoi pătrunseră în pădure.

Aceasta era formată din arbori seculari cari erau atât de deşi, încât Ettore păşea aproape numai prin întuneric, deşi soarele strălucea pe cer, dar nu izbutea să pătrundă prin desimea frunzişului.

De jur-împrejur domnea tăcere adâncă. Făcea impresia unei păduri fermecate, lipsită complect de viaţă. Niciun vânat nu vroia să se arate şi până şi insectele erau rare

— Cred că suntem singurele viețuitoare de pe aici, spuse Ettore.

— N'o fi chiar așa, stăpâne — răspunse arabul. Când am venit aici noaptea trecută, stăpânul meu era atât de obosit încât a fost cuprins imediat de un somn adânc, astfel că n'a avut prilejul să cerceteze pădurea. — Eu, însă, nu puteam dormi, așa că am ieșit puțin afară din ruină și cu prilejul acesta am văzut că pădurea mișună de animale mari și mici. Trebuie să fie destul vânat pe aici. Dar pe căldura asta de peste zi, toate vietățile se ascund în bârlogurile lor. Și cred, stăpâne, că nici noi n'am făcut bine părăsindu-ne ascunzătoarea, căci cu toate că soarele nu pătrunde, căldura e atât de înăbușitoare încât sudoarea îmi curge șiroaie pe frunte.

Și multă vreme trecu într'adevăr până ce, deodată, se iviră într'un tufiș două păsări, la o depărtare de numai treizeci de pași de cei doi vânători. Erau de mărime respectabilă și sburau foarte repede.

Ettore ținti cât putu mai iute și trase de două ori la rând. Dar numai una din păsări fu atinsă, și se prăbuși la pământ. Cealaltă scoase un țipăt ascuțit și în clipa următoare se făcu nevăzută.

— E un pelican, spuse Mullah, ridicând pasărea dela pământ. Recunosc după gâtul lung și subțire, după capul mic, și după cioc.

— Și carnea pelicanului este comestibilă? întrebă brigandul, care se gândise imediat la scopul practic.

— O! exclamă tânărul arab plescăind din limbă, noi arabii mâncăm cu multă plăcere pelicani, până și gâtul îl folosim, întrebuințându-l ca pungă pentru tutun.

— In cazul acesta, Tric-Trac va avea o mare bucurie — spuse Ettore — când îi vom aduce vânatul

ăsta gustos. Ia te uită, pelicanul ăsta e mare cât o gâscă și pare să fie mai greu decât dânsa.

Cu aceste cuvinte Ettore ridică pasărea și o predete lui Mullah, care o purtă cu mândrie în urma stăpânului său.

Și acuma brigandul o porni înapoi spre templu, căci nu-și putea ascunde neliniștea pentru soarta Letiției. Dar când ajunse la ruină, tot n'o găsi. Numai mucalitul parizian le ieși în întâmpinare și întrebă repede:

— A avut noroc căpitanul meu la vânat?

— Ba bine că nu, spuse Mullah și roti pelicanul deasupra capului. Ia te uită, Tric-Trac, nu vom fi nevoiți să flămânzim.

— Sapristi, ăsta o fi un fazan?

— Ba e pelican, spuse Mullah, și dacă nu ești în stare să deosibești un fazan de un pelican, atunci de geaba te mai ții atât de mândru. Povestești cine știe ce minunății de prin Parisul d-tale și pe de altă parte nu recunoști un animal pe care orice copil de pe aici îl cunoaște.

— De pe aici! strigă Tric-Trac. Cred și eu. Pe aici vorbesc și copiii limba egipteană, — dar la Paris nici oamenii mari nu-s în stare de așa ceva. — Prost ești Mullah, dacă-ți închipui că n'am văzut din primul moment că ăsta e un pelican! Un parizian să nu vadă asta? — Noi pricepem totul, știm totul și cunoaștem totul.

— Așa? făcu Mullah, înțepat. Atunci probabil că știi, prietene Tric-Trac, și cum se prepară pelicanul ăsta?

Și văzând că parizianul tăcea și privea încurcat la pasărea, pe care nu știa dacă trebuie s'o puie la fript sau la fiert, — Mullah râse și urmă:

— Pe barba Profetului, parizienii ăștia nu știu mai nimic. — Ei, amice Tric-Trac, cum se prepară un pelican?

— Arab idiot! izbucni francezul. Cum ai să

prepari o astfel de pasăre? Îi scoți măruntaele și-o pui la fiert, și faci din ea o supă pe cinste.

— Brrr! făcu Mullah. O supă din pelican! Asta-i bună!

Trebuie să știi, amice, că pasărea asta se hrănește aproape numai cu pești, pe cari îi scoate din apă cu ajutorul ciocului său lung. În consecință, carnea lui are adesea, gust de untură de pește. Dar liniștește-te, a-tot-știutorule parizian — îmi vei ceda mie astăzi slujba ta de bucătar-șef al stăpânului nostru și nădăjduiesc să prepar o friptură care să-l mulțumească pe deplin.

— Du-te dracului împreună cu pelicanul tău! strigă Tric-Trac și aruncă pasărea în capul arabului. Fă ce vrei cu dânsul, eu voiu renunța azi la mâncare, dar Egizio Ettore îmi va da certificat că sunt un bucătar bun, și că aș putea face cinste bucătăriei celui mai mare restaurant din Paris. Dar firește că eu pot prepara numai mâncăruri cari să fie pe gustul limbilor europenilor; pentru vitele africane nu-s bun de nimic.

Arabul râse și începu să smulgă penele pasării, apoi o goli, și dispăru cu dânsa.

— Incotro o fi alergând arabul ăsta? se întrebă Tric-Trac, mirat. De ce nu-l dă gata aici?

Ettore nu avea însă grijile aghiotantului său, ci era preocupat de ceva cu mult mai important,

— Letiția n'a venit, zici?

— Nu, căpitane.

— Cât să fie ceasul, Tric-Trac?

— După soare, pare să fi trecut de amiază, răspunse francezul. Și aș dori chiar ca amiaza să fi trecut pentru noi, căci am o foame, de aș fi în stare să-mi înfig dinții în carnea crudă a pelicanului ăluia.

In clipa aceasta apăru la intrarea templului, Mullah, care ținea în mâna dreapta o legăturică.

— Ei, prietene Tric-Trac! exclamă arabul, —

să'nveți și tu odată dela mine cum se prepară un pelican. Ia te uită ce am în basmaua asta.

Cu aceste cuvinte arabul desfăcu basmaua și Tric-Trac, se dădu înapoi cu un strigăt de uimire.

Toată basmaua era plină cu... melci, din cari se găsesc mii și mii pe malurile Nilului.

— Ei! făcu Tric-Trac, ăștia sunt melci — melci de apă, dacă nu mă înșel, desigur că i-ai găsit pe țărmul Nilului!

— Da, acolo i-am găsit, răspunse Mullah, râzând.

Da, sunt melci de mare — urmă dânsul și acuma te rog, dragă Tric-Trac, ajută-mi să-i scot din căsuțele lor.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci cu ei? Ai cumva de gând să-ți faci un circ de melci?

— Am intenția să mănânc ceva fain la masă, răspunse tânărul arab. Atât și nimic mai mult.

Cu melcii aceștia de apă se umple pelicanul, apoi e pus la frigare și tocmai umplutura e aceea care-i dă un gust bun.

Cei doi se puseră pe lucru și după puțin timp pelicanul fu îndopat cu melci. Și în vreme ce parizianul era ocupat să coase corpul pelicanului — din fericire avea ac si ață — Mullah începu să fabrice o frigare.

Apoi veni momentul solemn în care pelicanul fu înfipt în frigare.

Mullah îndeplini operația aceasta cu multă pricepere, căci în patrie la el stătuse adesea în jurul focului și învârtise frigarea.

Friptura era aproape gata când Ettore sări deodată din culcușul său și strigă:

— Ea este, Letiția mea!

Și alergă cât îl duceau picioarele, în întâmpinarea frumoasei Madonne.

Cu dânsa la braț intră în templul lui Isis.

— Ce ți este, iubito? întrebă Ettore, repede, după ce o privi o clipă. Nu, nu căuta să negi, ți s'a întâmplat ceva neobișnuit.

Lețiția se aruncă în brațele iubitului ei și începu să plângă cu hohote.

— Dar de ce plângi, scumpa mea? Ai fost insultată, sau te-a supărat cineva? — Vai de acela care va fi încercat așa ceva. El va simți mânia lui Egizio Ettore.

Te-a întâmpinat poate rău tatăl tău? Nu mai vrea nici dânsul să știe de noi — de tine, care ești copila lui?

— Nu vorbi nimic rău despre bunul meu tată. Nicio clipă să nu te îndoești de caracterul lui de aur — spuse Lețiția. Dânsul e ori-când gata să ne ajute, va face toate preparativele și mâine în zori vom părăsi orașul.

Prințul Raymond de Paris ne va vizita încă astăzi în templul lui Isis, și va veni cam pe înserat.

O! dac'ai ști, Egizio, cu câtă dragoste m'a întâmpinat! Dac'ai fi fost de față ai fi văzut și tu lacrimile sale de bucurie!

Nu, nu tatăl e acela care mă face să plâng. Dar m'am enervat atât de mult, încât de-abia am putut să merg până aici. Picioarele îmi mai tremură încă.

— Și de ce te-ai enervat, scumpa mea soțioară?

— Ah! pentru un lucru de nimic. Mai bine nu mă întreba, scumpul meu Egizio! Sărută-mă, și voiu uita totul.

— Nu, scumpa mea, trebuie să-mi spui totul. In situația în care ne aflăm în momentul de față, trebue să fim sinceri unul față de altul.. Ai fost, deci, la tatăl tău?

— Da, am fost la el, și ți-am spus de-acum că ne va ajuta. Am la mine o sumă importantă, pe care mi-a dat-o dânsul, ca să avem deocamdată. Și nu ne va părăsi nici mai târziu. — Trebuie să-i fim vecinic recunoscători, Egizio.

— El e doar tatăl tău, soţioara mea! spuse Ettore, sărutând-o pe frunte. Cum să nu fie bun tatăl unui înger!

— Şi cu toate astea, revederea lui m'a turburat foarte mult, spuse Letiţia şi lacrimile o podidiră iar.

Ah! nu-l vei mai recunoaşte, s'a schimbat mult. Prinţul Raymond de Paris e un om bolnav, şi mă tem chiar că e aproape de moarte. Poate că nu-l vom mai revedea niciodată!

— Nu-ţi pierde curajul, Letiţia mea scumpă, căci se poate ca bunul tău tată să se însănătoşească. In ţara asta minunată, în aerul ăsta îmbălsămat, cum să nu-şi regăsească sănătatea?

— Nu, nu, bietul tata va muri, rosti printre lacrimi frumoasa femeie. El nu suferă de o boală pe care aerul şi soarele o poate vindeca, căci dânsele nu pot pătrunde într'o inimă sfâşiată, într'un suflet zdrobit.

Tata suferă din cauza mea, Egizio; o tristeţe adâncă îl consumă, şi el va muri din cauza rătăcirei copilei sale!

— Rătăcire! exclamă Ettore şi o mândrie paternică se simţea în cuvintele sale. Numeşti iubirea pentru mine o rătăcire, Letiţia?

— Eu... să numesc iubirea noastră o rătăcire? spuse Letiţia. O, tu ştii prea bine, Egizio, că te iubesc mai mult decât propria mea viaţă. Dar gândeşte-te şi tu, prinţul avea alte planuri cu fiica sa, el şi-a închipuit altfel întreaga viaţă.

— Şi asta te-a enervat? De aceea ai fost atât de roşie la faţă când ai sosit?

— Nu, asta m'a făcut numai tristă. Roşeaţa din obrajii mei avea altă cauză, — era roşeaţa... ruşinei.

— A ruşinei? Ce 'nsemnează asta?

— Ascultă, dragul meu Egizio. In clipa când am părăsit hotelul în care locuieşte tata, m'a întâlnit

pe stradă un bărbat, îmbrăcat cu multă eleganță, dar care nu mai era tânăr și nici frumos.

Privirile sale căzură asupra mea, și din clipa aceea nu m'a mai părăsit.

A intrat în vorbă cu mine, m'a întrebat dacă-i îngădui să mă însoțească, și deoarece nu i-am răspuns nimic, a început să devie obraznic.

O, Egizio; ce propuneri rușinoase mi-a făcut!

— Mizerabilul! Ticălosul! scrâșni brigandul, căruia i se urcase sângele la cap, la gândul că un străin îndrăznise să ridice privirea asupra Letiției sale.

— Vreau să sper — urmă Ettore cu glas plin de enervare — că păcătosul acesta nu s'a apropiat prea mult de tine! Vai de el dac'ar fi insultat pe frumoasa mea soțioară! Îl voiu căuta și-l voiu găsi, oriunde s'ar fi ascuns.

— Liniștește-te, Egizio, — răspunse Letiția — eu însu-mi i-am făcut vânt cu atâta energie, încât cred că i-a pierit pofta să mai caute asemenea aventuri.

Nu mai era de loc tânăr, ci aparținea acelui soiu de bărbați, cari își vopsesc părul și barba, pentru a înșela lumea în privința lor.

Precum ți-am spus, de-abia am părăsit hotelul în care locuiește tata, că străinul acesta era deacum lângă mine. Am vrut să scap de el, trecând pe partea cealaltă a străzii dar el mă urmă... Mi-am iuțit pașii, și dânsul făcu la fel.

De-odată am simțit că brațul lui îl atinge pe-al meu și apoi... apoi a început să-mi spuie unele lucruri, pe cari mă rușinez să ți le repet, Egizio, — cuvinte cari m'au făcut să clocotesc de furie.

Cereți mâine numărul 182 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagine Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Imi cerea să merg cu dânsul, făgăduindu-mi că mă va copleşi de bogăţii, şi încredinţându-mă că e un bărbat distins şi va face pentru mine tot ce doresc.

Ettore bătea nervos din picior, îşi încleştă pumnii şi ochii-i deveniră fioroşi.

— I-am aruncat o privire plină de dispreţ — urmă Letiţia, — şi i-am spus c'ar putea să-i fie ruşine de părul-i cărunt, căci mi-a fost posibil să recunosc că avea părul cărunt, deşi îl cănise.

Dar cu toate astea el nu vru să se 'ndepărteze.

Atunci trecu pe lângă noi o trăsură luvoasă, în care se afla un bărbat tânăr şi frumos, îmbrăcat cu eleganţă. De-abia îl zări pe urmăritorul meu, că se aplecă afară şi strigă:

— „Lord Milton? D-ta aici? — Ce întâlnire neaşteptată!"

— Lordul Milton! exclamă Ettore, şi de-odată dispăru din figura lui ori-ce urmă de mânie şi un zâmbet îi flutură pe buze. — Aşa dar lordul Milton a fost acela care te-a urmărit.

De ce nu mi-ai spus asta îndată? Atunci nu s'ar fi născut în sufletul meu nicio urmă de gelozie şi ţi-aşi fi ascultat povestirea în deplină linişte.

Ah! idiotul ăsta bătrân şi-a primit cu anticipaţie pedeapsa pentru nebunia lui, căci tânăra şi frumoasa lui soţie i-a zburat, împreună cu neuitatul nostru prieten Aristide de Lamotier.

— Dar nu asta a fost ceea ce vroiam să-ţi povestesc — spuse Letiţia — şi nici nu ţi-aşi fi amintit măcar de episodul acesta, atât de obicinuit, de-altfel, — dacă nu m'ar fi interesat o altă împrejurare cu prilejul acesta.

Persoana care l-a strigat din trăsură pe lordul Milton este aceea de dragul căreia îţi povestesc toate astea, — căci de-abia îl strigase tânărul pe lordul Milton, că acesta rămase stupefiat locului.

Probabil că-i era neplăcut să fie numit în faţa mea, — şi cu o mină acră-dulce întinse mâna tânărului elegant, şi-i spuse:

— Ah! cât sunt de bucuros să te pot saluta aici, domnule duce de Chamfort. De ce nu te arăţi pe la „Clubul european"?

— Ducele de Chamfort! exclamă Ettore. Numele acesta mi l-ai pomenit de-acum cândva parcă?

Ah! era francezul acela care vroia să te facă soţia lui.

— Foarte exact, Egizio, ducele de Chamfort este francezul acela, care a vrut să mă ducă în Anglia, pe vremea când mă aflam la Paris, — el este acela pe care l-a urmat în locul meu sărmana şi neuitata mea prietenă Estrella, femeia cu cap de mort.

Acum însă am auzit — urmă Letiţia — pe când mă aflam la hotel, cum directorul spunea unuia din amploiaţii săi:

„Predă cartea asta doamnei ducese de Chamfort".

De aici deduc, că şi Estrella se află în Cairo, căci numai dânsa ar fi putut deveni soţia ducelui, dacă viclenia noastră de atunci a izbutit.

Şi acuma îţi poţi lesne închipui că ard de dorinţa de a o revedea pe scumpa mea prietenă! Ah! dac'ar fi cu putinţă lucrul acesta!

— Cum vrei să fie cu putinţă, draga mea — răspunse Ettore — când ştii prea bine că n'avem voie să ne arătăm în public?

— Ba trebuie chiar să părăsim Cairo cât mai repede posibil, adăogă Letiţia. Ţi-am spus de-acum că tata va face totul pentru ca să ne uşureze continuarea fugei. El insistă să ne ducem în America sau Australia, pentru a începe acolo o viaţă nouă, pentru care ne va da, firește, mijloacele necesare. Ţine deocamdată bancnotele astea. E o sumă destul de însemnată. Şi diseară va veni tata însuşi, pentru ca să discute cu tine ce mai e de discutat.

Ettore puse banii în buzunar. Era mișcat de bunătatea prințului Raymond de Paris și deveni foarte trist când Letiția îi povesti în ce stare vrednică de plâns îl găsise pe bietul ei părinte.

Mână în mână, păsiră încă împreună câtva timp pe malul Nilului, până s'auziră din spre ruină trei fluerături, — semnalul pe care-l dădea Tric-Trac căpitanului său. Nu trecu mult și mucalitul parizian se ivi în carne și oase dintre tufișurile cari mărgineau țărmul apei.

— La masă, domnii mei! strigă francezul, care în lipsa unui șervet, agita o baitstă cam îndoielnică. — Vă veți mira, de sigur, văzând ce mâncare vă așteaptă astăzi. Am fost bătut în chip rușinos, — și totuși mă bucur din toată inima, căci Mullah ăla a pregătit un dejun, cum nu se poate închipui mai bun. Un pelican umplut cu melci de apă, fript la frigare. Am mâncat eu de-acum delicatese în viața mea — căci la noi, la Paris, se mănâncă numai delicatese, — dar așa-ceva n'am gustat încă, pe onoarea mea de cetățean al marei republici.

Și spunând acestea, bietului Tric-Trac îi lăsa gura apă.

Egizio Ettore și Letiția fură și ei de părerea bravului lor servitor, când ajunseră la ruină și Mullah le aduse pelicanul fript. Căci animalul acesta era într'adevăr o friptură delicioasă, pielea albă se rumenise de minune și umplutura de melci, răspândea o aromă care ar fi stârnit admirația celui mai pretențios gurmand european.

Mullah culese multe laude și se umfla în pene, de mândrie. Tric-Trac, însă, nu înceta să se plângă că în halele Parisului nu se puteau găsi pelicani.

— Voi deschide la Paris un restaurant — spuse dânsul — unde se vor servi numai pelicani fripți, și sunt ferm convins că voiu deveni om bogat de pe urma aceasta.

O! frumosul meu Paris, când te voiu revedea oare, — când îmi va fi dat să mă plimb pe Boulevard-des-Italiens, — când voiu auzi iarăşi clopotele din Notre Dame?

— Cine ar putea şti, prietene dragă, — spuse Ettore — cât de repede ţi se va împlini această dorinţă! Astăzi încă vom părăsi Cairo, şi eu aşi fi de părere să nu plec în America sau în Australia ci la Paris, deşi acesta e capitala ţării care mă urmăreşte cu înverşunare şi a pus mare preţ pe capul meu. Acolo te poţi ascunde mai bine ca oriunde, căci marile metropole oferă posibilităţi nebănuite de a rămâne în umbră.

Voiu lua alt nume, îmi voiu schimba înfăţişarea, tăindu-mi complect barba, şi sunt încredinţat că vom putea trăi în deplină siguranţă şi linişte la Paris.

— Ştii prea bine, iubitule, — spuse Letiţia, alipindu-se drăgăstoasă de soţul ei — că te urmez pretutindeni, deci şi la Paris. De-altfel, mă cam tem şi eu de călătoria pe mare şi mi-ar surâde mai degrabă să rămân în Europa, chiar dac'ar fi numai pentru faptul că-l am aici pe scumpul meu tată.

— Ei bine, am hotărât, deci, spuse Egizio Ettore. Ne ducem la Paris. — La naiba, Tric-Trac, ai înebunit?

Exclamaţia brigandului era justificată de faptul că parizianul scoase un ţipăt de bucurie şi apoi începu să ţopăie de par'că l-ar fi apucat alte-alea.

— Trăiască Parisul! striga el necontenit, agitând deasupra capului o pulpă friptă de pelican. Voiu revedea Parisul, voiu revedea Parisul! O! în cazul acesta totul e bine, voiu putea rămâne pe lângă scumpul meu căpitan şi să fiu, totuşi, şi la Paris! Asta e o fericire la care nici n'aşi fi cutezat să gândesc cândva.

Şi tot restul zilei Tric-Trac nu înceta să povestească minunăţii despre Parisul lui şi făcea lu-

crul acesta într'un chip atât de interesant, încât până și Ettore cu Letiția îl ascultau cu plăcere.

Spre seară, brigandul și scumpa lui soție întreprinseră o plimbare prin pădure. Se întunecase de-acum, când se întoarseră în ruină. Cam la vreo sută de pași depărtare de templu dădură de Mullah.

— V'am căutat de-acum pretutindeni — spuse tânărul arab — căci am să-ți fac o comunicare importantă, stăpâne.

— Vorbește! spuse Ettore.

— Nu vreau să afirm ceea ce nu știu sigur — urmă arabul — dar am observat în apropierea templului niște făpturi suspecte. Au trecut doi bărbați, cari păreau cămilari. Au intrat în pădure, dar n'a trecut decât un sfert de ceas și ieșiseră afară dintr'însa, apoi începură să ocolească ruina, îndreptându-se în cele din urmă spre țărmul Nilului. A-

colo s'au urcat într'o barcă și au pornit-o pe apă în sus.

— Nu văd nimic suspect în această întâmplare — răspunse Ettore. — De ce să nu se fi apropiat cămilarii de ruină? Probabil c'au avut ceva de lucru în pădure.

— Stăpâne, eu cunosc țara asta mai bine ca tine. Ce să caute în pădure niște cămilari? Oamenii aceștia n'au alta de făcut toată ziua, decât să caute clienți, pe cari să-i transporte în Pustiu. Și apoi, cămilarii nu se despart niciodată de animalele lor, dar aceștia doi veniseră singuri.

— Ei, excepția confirmă regula, spuse Ettore înălțând din umeri și cât se poate de liniștit.

Ce-ți închipui tu oare, Mullah, că aveau de gând oamenii aceștia, venind prin apropierea bârlogului nostru?

— Presupunerea mea este — răspunse arabul — că indivizii aceștia nu-s altceva decât spioni, veniți să cerceteze dacă ne mai aflăm încă în ruină. Trebuie să fii cu multă băgare de seamă, stăpâne, și dacă mi-ai îngădui să-ți dau un sfat, apoi ți-aș spune să căutăm să ne schimbăm ascunzătoarea. Colo jos în pădure există o peșteră mare, în care ne vom putea petrece noaptea în liniște. Nu trebuie să rămânem necontenit în unul și același loc. Tata m'a învățat că e bine să-ți ridici lagărul în fiecare săptămână în alt loc. Și într'adevăr, tribul nostru a părăsit de multe ori o oază cât se poate de bună, numai ca să nu dea prilej dușmanului ca să ne atace.

— Asta poate fi necesar în Pustiu — răspunse Ettore — eu, însă, nu văd niciun motiv să fug din templul lui Isis. De-altfel, în momentul de față nici n'aș putea s'o fac, deoarece aștept o vizită aici în seara asta.

Intr'acestea ei ajunseră la ruină și Ettore cu Letiția intrară înăuntru.

— Nu vrei să te odihnești puțin, iubito? întrebă Ettore pe soția sa. Cine știe dacă nu vom fi nevoiți să părăsim Cairo încă în noaptea asta, și ar fi bine ca să dormi câteva ceasuri.

Și eu sunt obosit și mă voiu întinde lângă tine pe pătură, ca să-mi mai odihnesc nițel mădularele.

— Tric-Trac doarme de-acuma, spuse Mullah și arătă spre fruncez, care se ghemuise în firida unde fusese înainte foc.

Parizianul dormea atât de adânc, încât nici nu observă intrarea stăpânilor săi.

— Nici tu, Mullah — spuse Ettore — n'ai închis ochii noaptea trecută. Nu vrei să dormi puțintel?

— Nu, stăpâne — răspunse tânărul arab — Mullah vrea să stea de pază.

— Ei bine, rămâi de pază, și îndată ce vei observa ceva suspect, dă-mi un semnal. Cunoști care e semnalul nostru: trei fluerături, — nu-i așa?

— Da, stăpâne, îl cunosc.

— Ei bine, așa să faci! Dar unde vrei să stai de pază?

— Afară, între cele două coloane. Mă voiu plimba necontenit încolo și încoace, căci de îndată ce m'aș lăsa jos, aș putea adormi. Și asta nu vreau, căci ochii mei trebuie să fie deschiși, pentru siguranța stăpânului meu.

Cu o privire plină de recunoștință, Ettore îl părăsi pe credinciosul său servitor, apoi o cuprinse cu brațele pe Letiția și o trase lângă dânsul pe pătura care era întinsă pe lespezile fostului altar. Letiția își puse capul pe pieptul soțului iubit.

Nu trecu mult și oboseala îi învinse: Ettore și Letiția adormiseră.

Deodată, însă, fură treziți de un fluerat triplu.

Cu iuțeala fulgerului, brigandul fu pe picioare și luă pușca în mână.

— Ce s'a întâmplat, Mullah? strigă el. Ai observat ceva suspect?

— Trei bărbaţi se îndreaptă spre ruină, răspunse tânărul arab la întrebările căpitanului său.

— Trei bărbaţi! exclamă Letiţia. Şi eu care credeam că ne-ai trezit de dragul tatălui meu!

— Vom vedea îndată cu cine avem de-a-face, spuse Ettore. Rămâi aici, Mullah, lângă Tric-Trac şi scumpa mea Letiţia. Eu voiu ieşi afară din ruină şi fiţi siguri că dacă ne ameninţă vreun duşman, puşca mea îşi va face datoria în întregime.

Când Ettore fu afară, zări pe cei trei bărbaţi despre care vorbise Mullah, şi cari se aflau de-acum în imediata apropiere a templului.

Era o minunată noapte cu lună. Datorită acestui fapt el putu să observe bine siluetele celor trei bărbaţi, fără, însă, să le poată deosebi şi figurile. După cât i se părea, doi din aceştia erau tineri, pe câtă vreme al treilea, care mergea în mijloc, trebuie să fi fost un om în vârstă.

Toţi trei păreau să fie elegant îmbrăcaţi şi dădeau impresia unor străini, cari făceau o promenadă sub clar de lună pe malul Nilului, şi pe cari numai întâmplarea îi adusese în locul acesta.

Ettore se hotărî să fie în gardă şi strânse puşca în mână, după ce se încredinţă repede că este încărcată.

Firește, nu avea niciun gând rău faţă de aceşti oameni, dacă-l vor lăsa în pace şi-şi vor vedea de drumul lor. Dar vai de ei, dac'ar fi venit cu vreun gând duşmănos! Atunci...

— Prieten bun! auzi el de-odată un glas şi la auzul acestei voci, Ettore scoase un strigăt de bucurie.

Apoi alergă cât îl ţineau puterile în întâmpinarea celor trei bărbaţi şi se aruncă la picioarele celui care mergea în mijloc şi-i trase mâna spre buzele sale.

— Printul Raymond de Paris, murmură el. Dv. sunteţi, dv. în persoană? O! fiţi binecuvântat!

— Ridică-te, Egizio Ettore, spuse prinţul, repede, nu şade frumos ca d-ta să îngenunchezi faţă de mine. Ia te uită, îţi aduc un vechiu cunoscut, un prieten. Nu-l recunoşti? — E doctorul Wolfgang Schulze.

Brigandul luă mâna tânărului medic şi o strânse cu multă căldură într'a sa. Apoi, însă, privi cercetător şi cu o anumită bănuială spre celălalt însoţitor al prinţului, pe care nu-l cunoştea.

— Citesc o bănuială pe fruntea d-tale, Ettore — spuse prinţul — dar îţi pot afirma că ea este neîndreptăţită, căci domnul acesta, care m'a condus la voi, şi pe care l-am adus intenţionat aici, nu este altul decât vestitul detectiv londonez Robert Wilson, bunul meu prieten.

Un detectiv! Auzind aceasta, Egizio Ettore se dădu cu un pas îndărăt.

— Da, un detectiv, interveni Wilson, ca-şi-cum ar fi ghicit gândul brigandului. Dar un prieten de-al d-tale, Egizio Ettore, căci şi d-ta eşti un prieten al prinţului Raymond, şi acela pe care-l iubeşte acest bărbat nobil, poate conta pe sprijinul meu necondiţionat.

— Mulţumesc Cerului — spuse prinţul Raymond — că mi l-a adus în cale tocmai pe Robert Wilson aici, în Cairo, căci altfel, Egizio Ettore, n'aşi fi fost în măsură să găsesc o soluţie pentru salvarea voastră.

Dar detectivul acesta este un bărbat energic şi inteligent, el a netezit imediat toate căile pe cari veţi păşi, pentru a scăpa cât mai repede posibil de sub urmărirea autorităţilor egiptene.

Intinde-i mâna, Egizio Ettore, şi salută-l pe Robert Wilson ca pe prietenul d-tale.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Ettore întinse detectivului mâna şi acesta din urmă îşi aţinti privirea cu bunătate pe chipul simpatic al brigandului Corsicei.

De-abïa acuma pricepu Wilson cum s'a făcut că Letiția, copila prințului, s'a îndrăgostit de omul acesta, și a acceptat să împartă cu dânsul durerile vieții.

— Să intrăm cât mai repede cu putință în interiorul ruinei — spuse nobilul francez — acolo vom putea sta de vorbă nesupărați, căci aici, afară, se poate întâmpla să fim spionați de cineva.

Repede, Egizio, du-mă la Letiția. Ce face buna mea copilă?

O, ce bucurie a fost pentru mine, s'o întâlnesc pe dânsa, aici, în Cairo! Oh, dar iat-o! Bine te-am găsit, Letiția, bine te-am găsit!

Cu un strigăt de bucurie, frumoasa Madonnă aleargă spre tatăl ei. Raymond o prinse în brațele sale și începu s'o sărute pe frunte, pe ochi, pe gură.

După câteva minute cele cinci persoane erau cu toții în interiorul templului și Ettore spuse, râzând:

— Iertați-mă, domnii mei, că vă ofer o ospitalitate atât de proastă, dar nu suntem aranjați pentru musafiri atât de nobili. Nici măcar un scaun nu vă putem oferi, și va trebui să ne așezăm pe pătura aceasta, după moda orientală. Urmați-mi pilda, vă rog!

Spunând acestea, Ettore luă loc pe jos, Letiția se ghemui lângă dânsul, și-l trase pe tatăl ei așezându-l de cealaltă parte. In fața lor se așezară doctorul Wolfgang Schulze și detectivul Wilson.

Tric-Trac și Mullah se retraseră, pentru a face de sentinelă. Amândoi erau înarmați cu carabine.

In vechiul templu al lui Isis nu exista altă lumină decât aceea a lunei, care pătrundea prin frunzișul copacilor, învestmântând cu razele ei arginții întreaga încăpere.

Câteva minute domni o tăcere solemnă, căci fiecare din cei cinci erau pătrunși de seriozitatea momentului și de farmecul nopții cu lună.

Prințul Raymond fu primul care luă cuvântul.

— La răsăritul soarelui vei trebui să părăsești Cairo, Egizio Ettore. Toate pregătirile sunt făcute. Ți-am cumpărat un vapor, care vă va scoate din port. Vă veți deghiza și în felul acesta veți izbuti să vă îmbarcați pe vapor. Echipajul, care se compune din opt egipteni, nu te va lăsa în părăsire. Îi vei plăti bine pe oameni și ei vor depune toate sforțările să te aducă în siguranță.

Acuma rămâne numai să stabilim, încotro vă gândiți a vă îndrepta.

Eu v'aș propune să plecați spre America, căci nicăieri nu veți fi în siguranță, mai deplină, ca în vestul continentului nou. Acolo nu te cunoaște nimeni, Egizio, și te vei simți fericit și mulțumit, căci vei regăsi munții și pădurile, pe cari le-ai iubit atât de mult și în patria ta scumpă. Îți voiu da bani din belșug și vei putea să-ți cumperi o fermă în vestul Americei, vei putea trăi ca un rege, și Letiția mea te va ajuta, de sigur, să aduci în stare de înflorire micul tău regat.

— O, tată, cât ești tu de bun! exclamă Letiția. Cum putem noi primi dela tine atâta dragoste și bunătate?

— Dar oare iubirea care țâșnește din inimă nu este comoara cea mai prețioasă? spuse Raymond, mișcat, sărutând-o pe frunte pe Letiția.

Și apoi, nu este oare de datoria mea să mă îngrijesc de voi? Dumnezeu din Cer mi-e martor, cât de mult aș dori să rămân unit cu voi! Și dacă n'aș fi atât de bătrân... atât de bolnav... nimic nu m'ar reține să trec oceanul împreună cu voi. Nici măcar dragostea de țară și legăturile mele cu patria, nu m'ar putea împiedica.

Dar lucrul e cu neputință, și mă văd silit să renunț la îndeplinirea acestei dorințe și nici de fericirea voastră nu mă voiu putea bucura multă vreme, căci știu, — o simt lămurit — că Domnul din Ceruri mă va chema curând la dânsul.

Nu, nu mă contraziceţi! In clipa aceasta am impresia că exprim în faţa voastră ultima mea dorinţă.

De-altfel, am pus-o şi pe hârtie, şi vreau să v'o încredinţez.

Testamentul meu se află în camera de lucru dela hotelul unde locuiesc, — în sertarul din dreapta al biroului.

Dacă sfârşitul mă va lovi în chip subit, îl rog pe domnul doctor Wolfgang Schulze, aci de faţă, să ia asupra lui testamentul şi să-l înmâneze autorităţilor în drept din Franţa, pentru ca ultima mea dorinţă să fie îndeplinită întocmai.

Dar să nu mai vorbim despre mine — urmă nobilul bărbat — căci acuma trebuie să discutăm despre viitorul vostru, copiii mei. Sunteţi înţeleşi cu propunerea mea, vreţi să porniţi spre America, sau v'aţi propus altă ţintă?

— Da, ne-am propus altă ţintă, răspunse Letiţia. Cu puţin înainte de venirea voastră, am vorbit cu Egizio despre aceasta. El e de părere, că cel mai bun lucru ar fi, să ne îndreptăm spre Paris. El nădăjduieşte că în metropola aceasta va izbuti mai lesne să se ascundă.

— La Paris! exclamă prinţul Raymond. — Nu copiii mei, nu v'aşi sfătui să faceţi asta.

Credeţi-mă, dragii mei, că adevărata fericire nu înfloreşte acolo unde se adună laolaltă milioane de oameni.

Nu în capitala lumii veţi găsi mulţumirea sufletească pe care o căutaţi, ci la ţară, în singurătatea pădurilor. Cred că te cunosc în deajuns, Egizio, pentru a-ţi putea spune, că nu vei putea deveni fericit în mijlocul tumultului dintr'un oraş mare, cum e Parişul. In pieptul tău sălăşluieşte o inimă înfierbântată, care cere libertate ,— şi aceasta o poţi găsi cu îndestulare în pădurile virgine ale vestului Americei, nu însă la Paris, unde sângele tău care

se aprinde atât de lesne te poate duce la acte necugetate.

De aceea, copiii mei, urmați-mi sfatul și nu vă duceți la Paris.

— Sfatul d-tale, prințe Raymond — spuse Ettore, — este pentru noi un oracol, o poruncă.

Da, o voiu duce pe Letiția mea peste Ocean, Egizio Ettore, brigandul Corsicei, va dispare în pădurile virgine ale Americei, va fi mort pentru aceia cari l-au cunoscut cândva, și sub un nume nou va începe altă viață, în lumea nouă.

Voiu duce un trai în care nu voiu mai păcătui, în care sufletul meu va rămâne curat și conștiința nepătată.

— Domnul din Ceruri să-ți dea binecuvântarea, Lui pentru asta— rosti prințul Raymond, mișcat. Și acum veți îmbrăca hainele pe cari vi le-am adus. Mr. Wilson va avea bunătatea să le aducă din barca cu care am venit aici. Am împachetat totul într'un cufăr, pe care l-am lăsat în barcă. Dar Mullah și Tric-Trac, cei doi tovarăși ai tăi, Egizio, vor binevoi să-l însoțească pe Wilson, pentru a aduce cufărul încoace.

Englezul se ridică îndată și se declară dispus să pornească la drum împreună cu cei doi bărbați.

Tric-Trac și Mullah fură chemați și Ettore le spuse că trebuie să-l însoțească pe detectiv.

Peste câteva clipe, cei trei plecară. In ruină rămaseră acum numai Ettore, Letiția, prințul Raymond și doctorul Schulze.

— Numai dacă nu va fi furat cineva cufărul — spuse Letiția. Ați lăsat vreun păzitor acolo?

— O, nu, răspunse doctorul Schulze. Ținutul acesta e complect pustiu și n'am observat nimic suspect. Eu și cu Wilson am vâslit, și, de-altfel, am dus barca în păpurișul țărmului, în așa fel că eventualii trecători, nici n'ar putea-o observa.

— Cred că am umblat puțin prea repede, spuse prințul, ducând de-odată mâna la piept. Inima îmi bate tare de tot.

— Asta va trece, Alteță — spuse doctorul Schulze. Probabil că e din cauza iritației în care vă aflați în momentul de față.

— Să-ți dau o înghițitură de apă? întrebă Letiția, ridicându-se repede dela locul ei, cu îngrijorarea zugrăvită pe figură.

— Nu, nu, lasă, copila mea. Ai auzit doar că nu e nimic grav.

Cereți mâine numărul 183 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

De-altfel, ruina asta veche este demnă de văzut — urmă prințul în vreme ce se ridică și începu să privească în jurul său. Colo, în firidă — (arătă spre adâncitura din zid) — s'o fi aflat, desigur, o statue a zeiței Isis.

Ah! dar uite și hieroglife! Ia privește, doctore Schulze, ce mai de-a figuri!

Tânărul medic se apropiă de prinț. Se uită și el la hieroglife, cu mult interes.

— Sunt cioplite în piatră — urmă prințul Raymond, trecându-și mâna peste zid. Da, vechii egipteni s'au priceput să-și asigure inscripțiile mai bine ca noi. Toate hârtiile pe cari scrim noi acuma, se prăpădesc, dar o astfel de inscripție...

Prințul nu-și termină fraza, căci de-odată se petrecu ceva, care-l făcu să amuțească de uimire.

Apăsase cu degetul pe un hieroglif, și, în aceiași clipă se dădu în lături zidul în care se afla firida, și ieși la iveală un gang întunecos, care părea nesfârșit.

Un aer rece și mucegăit îi izbi în față pe cei patru oameni cari se aflau în ruină. Fără să vrea, ei se dădură cu un pas îndărăt.

CAP. 185

Gangul secret.

— Am făcut o descoperire foarte interesantă — spuse prințul Raymond. Sunt ferm încredințat că suntem cei dintâi muritori de mii de ani încoace, cărora le este îngăduit să-și arunce o privire în gangul acesta.

Ia spune, doctore Schulze, n'ai avea plăcere să cercetezi ce se află în peștera asta?

— Cred că se cere să fim atenți aici — răspunse tânărul medic — și fără a avea cel puțin o lanternă

bună în mână, n'aşi cuteza să cobor înăuntru. Probabil că se află aici mormântul vre-unui faraon egiptean. Căci numai pentru un cavou obişnuiau vechii egipteni să îndeplinească o astfel de lucrare. In orice caz, este mormântul unui prinţ, şi a cărui descoperire va interesa mult ştiinţa.

— Cred că n'ar trebui să şovăim mult — interveni Ettore — şi să căutăm a vedea ce conţine gangul acesta. Voiu aprinde o faclă şi vom pătrunde înăuntru.

— Să' nu faci asta, se rugă Letiţia, nu, iubitule, nu-ţi primejdui viaţa pentru un astfel de lucru. In peştera asta întunecoasă, din care răzbate un miros atât de rău, s'ar putea afla şerpi veninoşi. Te rog, scumpul meu Egizio, renunţă la gândul acesta îndrăzneţ.

Dar Ettore n'ar fi trebuit să fie cutezătorul brigand al Corsicei, dacă s'ar fi lăsat înduplecat de rugăminţile unei femei, din moment ce luase odată o hotărâre.

El aprinsese de-acum o faclă răşinoasă, apoi îşi pipăi pumnalul de la brâu şi se adresă, râzând, Letiţiei:

— Mă 'ntorc îndată la tine, iubito. Aşi putea pune rămăşag că peştera asta are o ieşire. Vrei să mă însoţeşti, doctore Schulze?

— Eu nu-s de loc o fire fricoasă — răspunse tânărul medic. Dar sunt şi eu de părerea soţiei d-tale, că fără pregătiri suficiente nu trebuie să pătrundem în gang.

— Atunci mă duc singur, hotărî Ettore şi făcu câţiva paşi în direcţia gangului.

Dar atunci se ivi şi Letiţia lângă dânsul.

— Te însoţesc — spuse dânsa. Nu, nu te voiu lăsa să mergi singur! Dacă te ameninţă vreo primejdie acolo înăuntru, e mai bine să fim împreună. Ştii doar că ne-am jurat unul altuia să trăim şi să murim împreună.

— Acesta e un jurământ frumos — spuse prințul Raymond. Ar fi de preferat ca toți soții să-și facă acest jurământ și... să-l ție.

Și vezi de nu-l uita nici tu, Letiția mea. Când Egizio al tău va fi odată silit să fie departe de tine, printr'o împrejurare pe care n'o va putea învinge, să nu cumva să făptuiești nebunia și să renunți la viață. Să-ți amintești de jurământul tăcut și să trăiești, până ce Egizio va putea fi iar lângă tine.

In clipa aceasta prințul Raymond nici nu bănuia, ce sfat înțelept dădea copilei sale.

Letiția luă brațul soțului ei, în mâna cealaltă Ettore ținea facla, și amândoi păsiră în gangul întunecos.

— Să nu rămâneți prea mult — strigă prințul după ei — căci cufărul cu îmbrăcăminte trebuie să fie îndată aici. Până atunci, vă spun la revedere!

— La revedere! se auzi ca un ecou din peșteră și în clipa următoare cei doi soți dispăruseră din vederea prințului și a doctorului Schulze.

— Poți spune orice vrei — se adresă acum nobilul francez către medic — chiar dacă e un brigand acela care o iubește pe fiica mea, în fața unei asemenea iubiri trebuie să depui armele. Tot respectul i se cuvine.

— Aceasta e și părerea mea, Alteță — răspunse doctorul Wolfgang Schulze. Egizio Ettore e un bărbat vrednic de invidiat.

Prințul Raymond scoase un oftat ușor.

In sinea lui, el și-ar fi dorit un altfel de ginere. Dar el făcea parte din acei oameni, cari se supun cu eroism inevitabilului.

Trecură câteva minute.

Cei doi soți nu dădeau nici-un semn de viață din peștera în care pătrunseseră. Prințul își scoase ceasornicul și urmărea cu neliniște mersul minutarelor.

Trecuse de-acum un sfert de ceas și cei doi

nu se mai întorceau din gangul întunecos.

— Numai de nu li se va fi întâmplat vre-un accident, spuse prințul, clătinând din cap. N'ar fi trebuit să le îngădui să întreprindă această escapadă. Deși pricep foarte bine dorința lui Ettore, de a descoperi taina acestei peșteri. Nici eu n'aș fi procedat altfel dac'aș fi fost tânăr.

Mai trecură încă cinci minute. Dar nu se auzea și nu se vedea nimic. Prințul strigă înăuntru pe gura peșterii, dar strigătele sale rămaseră fără răspuns.

In schimb, acuma se auzea zgomot de afară. Glasul lui Tric-Trac răsună puternic:

— Sapristi! greu e cufărul ăsta. Iți rupi sănătatea trăgându-l.

— Prostie! îi răspunse Wilson. Cele câteva obiecte de îmbrăcăminte nu pot cântări atât de mult, și voi sunteți doar niște flăcăi viguroși.

— Dar te rog să mă crezi și pe mine, domnul meu — răspunse parizianul — cufărul ăsta are o greutate foarte respectabilă. Apoi e și mare de tot, și de pe malul fluviului până aici la ruină e o bucată bună de drum.

— In sfârșit, l-ați trecut de-acum, spuse detectivul. Aduceți cufărul înăuntru. Ah! iată-vă și pe dv. Alteță. Am întârziat mult?

— Nu prea — răspunse Raymond — dar mă găsești foarte îngrijorat de soarta Letitiei și a lui Ettore.

— Dar unde sunt? V'am lăsat doar împreună când am plecat?

Prințul îi povesti atunci despre descoperirea gangului secret, și detectivul clătină capul, apoi spuse:

— Egiptenii au construit adesea adevărate labirinturi. Subteranele acestea au multe ramificații și ar fi foarte posibil ca Letiția și soțul ei să se fi rătăcit pe acolo și să nu găsească ieșire.

— Şi eu nu pot nici măcar să-ţi dau un fir după care să te conduci, spuse prinţul.

Dar n'avem încotro, trebuie răbdare.

Intr'acestea, putem, însă, să procedăm la golirea cufărului, pentru ca Letiţia şi Ettore să găsească totul în regulă când se vor întoarce.

In acest timp, Tric-Trac şi Mullah aşezaseră cufărul în mijlocul templului. Şi vrednicul parizian îşi ştergea sudoarea de pe frunte...

— O muncă de câine — murmură el. Eu nu-s pentru aşa-ceva!

— Dv. aveţi cheia de la cufăr, se adresă detectivul către prinţ. Vreţi să aveţi bunătatea să mi-o daţi, pentru ca să-l pot deschide!

Raymond se căută prin buzunar şi scoase o cheiţă, pe care o înmână lui Wilson. Acesta încercă să deschidă cufărul. Dar răsuci de câteva ori cheia în broască, fără să izbutească a o deschide.

— Dar ce să fie asta? se întrebă el. Broasca a fost doar în perfectă ordine şi acuma pare să...

— Poate că trebuie să răsuceşti cheia de două ori, îl întrerupse prinţul Raymond. Mai încearcă odată.

Prinţul, doctorul Schulze, Tric-Trac şi Mullah stăteau în jurul cufărului, în vreme ce detectivul se lăsă în genunchi şi începu să răsucească cheia încolo şi 'ncoace.

— Este ceva în neregulă — spuse detectivul înc'odată. Sau poate că nu mi-aţi dat cheia potrivită, Alteţă?

— Nu poate să fie altă cheie, căci doar pe aceasta o aveam la mine, răspunse Raymond de Paris.

— Dacă n'aşi şti precis — spuse detectivul — că nu s'a apropiat nimeni de cufăr, aşi fi înclinat să cred că vre un hoţ, şi-a făcut de lucru la broască. Face impresia că cineva a umblat cu o cheie falşă, dar firește că aşa...

Se auzi o trosnitură. In aceiași clipă capacul sări în sus.

Se produseră câteva exclamațiuni de uimire, și cele cinci persoane aflătoare în timplu rămaseră ca împietrite.

Din fundul cufărului ieșiră la iveală trei fețe, trei oameni cari își îndreptau țevile revolverelor spre prinț și cei din jurul său.

— Predați-vă, câini necredincioși! se auzi un glas amenințător. Nu încercați să fugiți, căci ruina este împresurată. Sunteți prizonierii mei.

Acela care rostise aceste cuvinte era un bărbat cu figura energică, care sări din cufăr împreună cu însoțitorii săi. Și Wilson fu cel dintâi care fu trântit la pământ de unul din oamenii aceștia, care-l izbi cu patul revolverului său.

Dar numai o clipă dură și prințul Raymond de Paris își recăpătase cumpătul.

— Indărăt! strigă el. Ori-cine ați fi voi, nu cutezați să mă atingeți!

Eu sunt prințul Raymond de Paris și Excelența sa Președintele Republicei franceze vă va trage la răspundere dacă-mi veți face vre-un rău, mie sau însoțitorilor mei.

— Ah! prințul Raymond de Paris! exclamă cu un râsi ronic, omul care sărise cel dintâi din cufăr. N'am avut încă plăcerea să vă cunosc, nobile prinț, și nu m'ași fi așteptat să vă întâlnesc în locul acesta. Profit, însă, de această ocaziune, ca să mă recomand. Eu sunt Murad Effendi, șeful poliției din Cairo, și aceștia doi de lângă mine, sunt agenți de-ai mei. Afară mai sunt douăzeci de polițiști înarmați până 'n dinți. Ei vor purta de grijă ca orice încercare de fugă să fie zădărnicită!

Auzindu-l pe Murad Effendi vorbind astfel, figura prințului Raymond se acoperi de o paloare cadaverică. El își dădu seama că nu dânsul era cel căutat, ci că șeful poliției din Cairo se folosise de

această viclenie, pentru a pătrunde în templu și a pune mâna pe Egizio Ettore.

Din fericire, aceia pe cari îi căuta Murad Effendi, nu se aflau de față în momentul acesta. Dar dacă Letiția și Egizio Ettore și-ar face apariția, ar fi pierduți.

Și Raymond nu trebuia să cuteze să-i avertizeze măcar, el nu avea voie să facă nici-un semn lui Wilson, căci ochii lui Murad Effendi nu-l slăbeau o clipă.

— De altfel, Alteță — luă din nou cuvântul șeful poliției — vă pot asigura că dv. personal nu veți avea de suferit neplăceri prea mari. Știu anume ce legături există între dv. și aceia pentru a căror arestare am venit aici. Dar puteți fi încredințat că nu voiu căuta să trâmbițez chestia aceasta. Va trebui numai să acceptați să mergeți la Cairo, însoțit de mine. Acolo vă voiu supune unui interogatoriu și cu aceasta chestia va fi rezolvată, în ce vă privește pe dv.

— Nu știu despre ce vorbiți — răspunse prințul Raymond, care nu vroia să destăinuiască, cum că Ettore se afla în templu. Și v'aș fi îndatorat, dacă mi-ați de unele lămuriri.

— Lămuriri, hahaha! Bine, le vei avea. Află, deci, că am venit aici, pentru a aresta pe un anume Ettore, — unul din cei mai primejdioși criminali din câți trăiesc pe pământ, — un om care a făptuit crime și în Egipt de-acum, prin aceea că l-a ucis pe Șeikul din Among și a dat foc palatului său.

— Ce mă interesează pe mine Ettore ăsta? spuse prințul Raymond. Eu am venit încoace să vizitez ruina, pe care, de-altfel, o vizitează ori-ce străin care vine în Cairo.

— Foarte bine, dar atunci veți avea bunătatea să-mi explicați ce legătură are vizita aceasta, cu cufărul care conținea diferite obiecte de îmbrăcăminte, ceea ce arăta că puneați la cale o mică co-

medie. Nu cumva, aveați de gând să ajutați lui Ettore să fugă?

— Găsesc că vorbele d-tale sunt insultătoare, domnul meu — spuse prințul. — și te opresc odată pentru totdeauna să-mi vorbești pe tonul acesta. Și acuma ,deoarece, nu mai am ce căuta aici, mă voiu îndepărta.

Prințul vru să plece, dar în aceiași clipă Murad Effendi i se puse în cale, și ochii-i străluceau fioros.

— Nici-un pas mai departe! strigă el. Se pare că nu pricepeți situația în care vă aflați, domnul meu. Ați refuzat să luați în considerare propunerea mea.

Ei bine, atunci voiu proceda, după cum îmi prescrie legea.

Te arestez, prințe Raymond de Paris în numele legii!

Prințul făcu o mișcare, de parc'ar fi vrut să se arunce asupra polițistului, dar după o clipă se răzgândi. Se 'ndreptă spre gangul secret, în interiorul căruia dispăruseră Ettore și Letiția, apoi spuse:

— Bine, domnul meu, fă-ți datoria! Dar nu-ți va fi prea ușor să pui mâna pe mine.

In clipa următoare, prințul Raymond desc... trapa din zid și doctorul Schulze, Wilson, Tric-Trac și Mullah se luară după dânsul. Nu trecură nici zece secunde și cei cinci bărbați dispăruseră în gangul întunecos.

Cu un răget de fiară, Murad Effendi se luă după dânșii. Dar în clipa când vroia să pătrundă în gang împreună cu însoțitorii săi, zidul se închise în fața lor.

Șeful poliției din Cairo scoase o înjurătură sălbatecă și porunci apoi oamenilor săi să pătrundă cu forța înăuntru. Un tânăr, îmbrăcat deasemeni în uniforma polițiștilor, se apropiă de Murad Effendi și-i spuse:

— Ei, l-ai arestat pe Ettore? L-aĭ pus de-acum în lanţuri.

— Iadul să-l înghită pe Ettore şi pe toţi aceia cari îi stau într'ajutor! izbucni Murad Effendi. Mi-a scăpat din mână, împreună cu ceilalţi.

Veniţi încoace, băieţi, urmaţi-mă! Acuma trebuie să lucrăm!

Poliţistul îşi împărţi oamenii în cea mai mare grabă. Zece fură lăsaţi afară, ca să păzească toate ieşirile, iar celorlalţi le porunci să forţeze intrarea în gangul secret.

Dar în curând Murad Effendi trebui să se convingă că toate sforţările sale vor fi zadarnice. Căci degeaba loveau poliţiştii cu săbiile lor în zidul de piatră! Nu izbutiră decât să-şi frângă oţelul armelor.

Gangul secret le rămânea închis. De data aceasta, zeiţa Isis îşi părăsise compatrioţii şi-i ocrotea pe străinii pe cari îi primise între zidurile templului său.

CAP. 186

Tainele colonelului

Harry Reffold se întâlni cu Ana într'un loc pe care-l fixaseră dinainte, şi deoarece el n'o mai văzuse de 48 ore, era cât se poate de fericit acum.

In ziua următoare tânăra fată trebuia să-şi reia în primire slujba la Brook et Sons şi Harry îşi spusese de mult deja, că atunci vor dispare până şi rarele ocaziuni când o putea vedea. In definitiv, nu putea să rămâie vecinic la „Regina Victoria", în Newchurch, pentru a o însoţi pe Ana dimineaţa la Londra şi a se reîntoarce cu dânsa după amiază.

De câteva zile îl preocupa mult chestia cum se

vor aranja lucrurile acestea în viitor, şi în noaptea trecută ajunsese să ia o hotărâre.

După ce Wilson îl părăsise după vizita sa atât de neaşteptată, Harry se mai frământă multă vreme cu gânduri serioase şi-şi spusese că dacă vroia să îndeplinească ceea ce şi-a propus, apoi va avea grozav de mult de lucru în zilele următoare.

Ana Moran ţinea în chip hotărât ca întâlnirile lor, oricât erau de nevinovate de fapt, să păstreze caracterul de întâlniri întâmplătoare, şi de aceea Harry se prefăcu foarte surprins, întâlnind-o de data aceasta pe o alee dintre vile. Ea avea înfăţişarea proaspătă şi veselă şi timiditatea uşoară de care dădu dovadă în clipa când Reffold îi apăru în faţă, o prindea de minune.

— Ei, cum o mai duci cu afacerile d-tale, Miss Ana? întrebă Reffold. Te lasă 'n pace de acum?

Ea dădu din cap, râzând.

— Slavă Domnului, da, răspunse dânsa şi respiră uşurată. Am luptat puţintel până să-l conving pe Mr. Brook de justeţea punctului meu de vedere, dar acuma e câştigat pe de-a'ntregul. Numai amănuntele împărţelii nu-s încă deplin stabilite, dar de asta nici nu-mi pasă! Mr. Brook e un om de o bunătate rară şi el va proceda cum e mai bine.

— Şi d-ta vei urma să te mulţumeşti şi de acum înainte cu salariul de cinci lire pe săptămână, Mis Ana?

— Cinci lire şi şase şilingi, îl corijă dânsa. Asta e mai mult decât suficient pentru nevoile mele.

El privi ţintă înaintea sa şi amândoi mersera câtva timp tăcuţi pe drumul acoperit de frunze veştejite.

— Miss Ana — spuse el de-odată, într'o doară, de parc'ar fi fost vorba de un lucru fără impor-

lanță — ce-ai răspunde d-ta, dacă ți-așî propune să-mi devii soție?

Ana Moran rămase locului ca împietrită și se uită la el cu o privire ciudată, mândră.

— Așî răspunde — spuse ea încet și tăios — că sau ți-ai pierdut mințile, sau ai băut prea mult, Mr. Reffold.

— Și de ce, mă rog? Am avut și eu odată o

ideie ca lumea, și iată ce trebuie să aud în schimb! Îți sunt oare, într'adevăr ,atât de antipatic?

— Una cu alta n'are de-a-face, răspunse ea, cam încurcată. Dar nu pot considera cuvintele d-tale decât ca o glumă nesărată. Căci eu cred că între noi doi există o prăpastie ,care nu poate fi trecută. Și când spun asta nu mă gândesc numai la felul nostru diferit de a privi viața, ci și la alte lucruri. E greu ca să te cunoască cineva pe d-ta și eu nu știu ce e în d-ta veritabil și ce e fals, ceea ce e natural și ceea ce e poză. Numai nu-ce este natural și ce este poză. Numai numele ți-l cunosc.

— Şi ăsta e falş! interveni Harry repede şi râse atât de sglobiu, încât şi dânsa se văzu silită să râdă.

— Eşti incorigibil, spuse ea.

El aruncă o privire repede în jur şi înainte ca fata să se poată apăra, dânsul o cuprinse în braţe şi o sărută după pofta inimii.

— Pentru numele lui Dumnezeu ,d-le Reffold, dac'ar fi văzut cineva asta... spuse ea, roşie ca focul şi tremurând, după ce el îi dădu drumul din îmbrăţişare.

— Mi-ar fi fost cât se poate de plăcut, răspunse el şi zâmbi din nou în felul său nerusinat. Căci atunci, cel puţin, n'ai mai putea să faci atâtea fasoane.

Se părea că nu observase că dânsul îi luase braţul, ba nici nu ştia ce se petrecea cu ea.

Merseră de-acum o bună bucată de drum, când ea îşi ridică de-odată privirea spre dânsul şi observă că el surâdea oare-cum ironic.

— La ce te gândeşti d-ta în clipa asta? întrebă dânsa bănuitoare.

— La ce te gândeşti TU, se spune, Ana, o corijă el. — Mă gândesc la mutra pe care o va face o doamnă mai în vârstă, când va afla că mă căsătoresc fără ajutorul ei.

— De la d-ta... dela tine... nu se poate căpăta un răspuns inteligent, murmură dânsa şi-şi aplecă repede capul.

După vre-un ceas, Reffold se 'ntoarse la „Regina Victoria" deoarece avea intenţia să plece cu primul tren la Londra şi să se ocupe acolo cu cea de-a doua chestiune, pe care vroia acuma s'o ducă mai repede la bun sfârşit.

Această chestiune ajunsese în stadiul hotărâtor prin evenimentul petrecut în ziua de ieri în vila lui Vane, şi Harry se gândea că se apropie cu paşi

repezi de izbânda definitivă. Rezerva pe care o făcuse Wilson noaptea trecută, la sfârşitul convorbiriilor, nu-i prea plăcea lui Harry, şi încă mai mult îl punea pe gânduri cealaltă împrejurare, care ascundea într'însa, în acelaş timp, şi soluţia enigmei de ieri.

Dacă avea dreptate cu bănuiala lui, care-i venise cu iuţeala fulgerului, în clipa când colonelul Gregory se arătase la „Regina Victoria", — atunci însemna că se află, în sfârşit, în faţa adevărului.

Dacă, însă, se înşela în bănuiala lui, atunci nu mai erau decât două posibilităţi cari puteau fi luate în considerare.

Era, deci, aproape de ţinta pe care şi-o propusese şi ambiţiunea lui se împotrivea ca să se dea bătut în ceasul din urmă.

Trebuia să se folosească de fiece clipă şi i se păru nimerit să ia în considerare urmă mis-

teriosului Tonio Perelli, a cărui ascunzătoare din Poarta de fier o dibuise Bob.

In hall-ul pensiunei, Reffold se lovi față în față cu Wilson, care era ocupat să studieze și să asortezeu n vraf de bilețele.

Il salută pe Harry și când acesta fu lângă dânsul, îi șopti, fără să ridice ochii de la lucrul său:

— Corespunde întocmai. Am telefonat cu spitalul. O rană mică provocată de o înțepătură, la piciorul stâng, ceva mai sus de degetul al treilea. Provenită de la un ac, după cât s'arată.

— Și cealaltă constatare? întrebă Reffold, încordat.

— Pentru moment complect neîndoielnic. — Bătaie de inimă. Nici nu m'am așteptat la altceva. Dar poate că autopsia va da la iveală, totuși, vre-un simptom. In ori-ce caz am dat dispoziții ca Scotland Yard să-l trimită și de data aceasta pe d-rul Gordon.

— Și ce spui d-ta de gheata distrusă a colonelului Gregory?

Detectivul aruncă spre Reffold o privire cercetătoare, apoi făcu o mutră nevinovată și se îndeletnici din nou cu hârtiile sale.

— Așa ceva poate surveni, spuse el, cu filosofie, și tonul său trăda că nu mai dorește să vorbească asupra acestui lucru.

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de D-na Elena Anghel
București, str. Hotin 17

Cereți mâine numărul 184 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5

odihnă. In urma evenimentelor nopții, dusese dis-de-dimineață pe Mrs. Mabel la Londra, apoi se 'ntoarse imediat, pentru a discuta cu Gregory o chestiune care-i se părea nespus de importantă.

Colonelul îl primi oare-cum surprins, dar cu o politețe căutată.

Vane avu nevoie de câteva minute, înainte de a putea începe.

— Am venit, să vă cer un serviciu cu totul deosebit, colonele, pe care nădăjduiesc că nu mi-l veți refuza, începu dânsul, oare-cum încurcat, evitând să-l privească în față pe Gregory. N'așî fi avut curajul să vă deranjez cu asta, căci am cinstea de a vă cunoaște de-abia de scurtă vreme, dar întâmplarea aceea grozavă m'a pus într'o situație grea de tot.

Făcu o pauză, căci privirea rece și întrebătoare a colonelului nu era de natură să-l încurajeze, dar apoi se gândi la însemnătatea chestiunii și urmă cu hotărâre:

— E vorba anume de faptul că pentru Miercurea viitoare e fixată cununia mea cu d-na Mabel Hughes. Insă, din cauza întâmplărilor de aseară, d-na Mabel se află într'o stare atât de proastă, încât ar fi de dorit să urgentăm chestia. Prin aceasta, voiu fi pus în situația să-i port de grijă în mod oficial, și cred că o călătorie pe Marea Mediterană îi va prii cât se poate de bine. Miercuri dimineața pleacă unul din vapoarele de lux ale lui „White-Star-Line" și eu am ocupat de-acum locurile. De-asemeni, am luat toate dispozițiunile ca Marți să aibă loc cununia. — Vreți să fiți martorul meu

la cununie, domnule colonel? Știu că pretenția mea e oare-cum lipsită de modestie, dar poate că în împrejurările speciale voiu găsi o scuză.

Se opri și se uită cu nesiguranță și întrebător la Gregory, care-l ascultase fără să trădeze nici-o mirare.

— Va fi o deosebită plăcere pentru mine să vă pot servi, spuse colonelul cu amabilitate, și Vane îi luă mâna stângă și o strânse cu multă însuflețire.

— Vă mulțumesc, domnule colonel. Imi faceți, într'adevăr, un serviciu neprețuit. Ca al doilea martor l-am rugat pe unul din prietenii mei de afaceri. Va fi numai o cununie civilă cât se poate de liniștită, căci Mrs. Mabel n'ar putea suporta oboselile unei ceremonii mai mari. — Deci, Marți la ora douăsprezece. Și dacă nu vă deranjez prea mult, domnule colonel, și mi-ați putea jertfi și mâine un ceas, mi-aș îngădui să vă mai rog să semnați la avocatul meu contractul de căsătorie, în calitate de martor. Dar asta numai în cazul când nu abuzez prea mult de amabilitatea și timpul dv.

Colonelul făcu o mișcare ușoară cu mâna și zâmbi cu multă amabilitate.

— Vă rog, Mr. Vane, să dispuneți în totul de mine. La ce oră mâine?

— Când vă convine, domnule colonel, răspunse bancherul, cu multă însuflețire. Fixați-mi o oră și vă iau cu mașina de aici.

Gregory stătu pe gânduri câteva clipe.

— In ori-ce caz intenționez să plec mâine la Londra pentru câteva ceasuri. Din cauza apelor turburi, pescuitul cu care mă ocup aici nu prezintă prespective prea frumoase, și din alt punct de vedere Newchurch n'are nici-un farmec pentru mine. Vă convine să vă telefonez la Londra, pentru a vă spune la ce oră voiu trece pe la dv.? Am de aranjat diferite chestiuni, de-aceea n'aș putea pre-

ciza de astăzi, cât timp voiu fi reținut de ele.

— Admirabil, domnule colonel. Aștept, deci, chemarea dv. telefonică și vă mulțumesc din adâncul sufletului.

După ce plecă bancherul, colonelul Gregory rămase mult timp nemișcat și în jurul gurei sale se ivi o expresie aspră, hotărâtă.

Apoi încuiă ușor ușa, scoase din buzunarul de la piept o hârtie împăturită, o întinse înaintea sa și ceasuri întregi rămase cu privirea ațintită asupra ei, examinând liniile ciudate, cari se întretăiau în culori felurite. Mai purta încă bandajul la mâna dreaptă și rana părea să-l împiedice mult în folosirea acesteia.

CAPITOLUL 187

Moartea prințului Raymond

Ca printr'o minune scăpaseră Egizio Ettore și Letiția, de primejdia de care erau amenințați, — cea mai mare, de sigur, care plutise cândva deasupra capetelor lor. Numai împrejurării fericite că brigandul hotărâse să pătrundă în peștera tainică, datora el faptul că se mai afla încă alături de scumpa lui soție, și că nu căzuseră amândoi în mâinile lui Murad Effendi.

Fără să bănuiască ceva despre evenimentele viitoare, cei doi soți pătrunseseră în gangul întunecos și mână 'n mână înaintau tot mai adânc într'însul.

Făclia pe care o aprinsese Ettore se dovedi foarte folositoare, căci ea îngădui celor doi soți să-și dea seama de locul în care se aflau.

Gangul subpământean mergea drept înainte și nu se vedea altceva decât zidurile goale.

Din loc în loc apărea pe acestea vre-o inscrip-

ţie misterioasă, de a cărei semnificaţie nu-şi puteau da seama cei doi tineri.

De-odată, Ettore rămase locului, căci ajunseră la o răscruce. Din locul acesta porneau în formă de raze şapte coridoare înguste.

Pe care drum să apuce acum?

Ettore şovăi şi Letiţia îl imploră să se 'ntoarcă amândoi.

— Gangul acesta subpământean — spuse dânsa — pare să se transforme într'un labirint, şi cine se rătăceşte într'un asemenea loc, nu mai iese atât de uşor. Şi ar fi groaznic dacă vom fi sortiţi să murim de foame pe aici!

Ettore recunoscu că scumpa lui soţie avea dreptate şi era înclinat, într'adevăr, să se întoarcă.

Dac'ar fi făcut asta, ar fi fost pierdut, căci s'ar fi aruncat de-a-dreptul în mâinile lui Murad Effendi, şi zbirii acestuia s'ar fi năpustit îndată asupra lui.

Dar Cerul veni şi de data aceasta în ajutorul brigandului Corsicei.

Letiţia scoase de-odată o exclamaţie şi arătă spre o pasăre, care stătuse pân'atunci nemişcată într'o adâncitură a zidului. Acuma, însă, îşi întinsese brusc aripile, pregătindu-se să-şi ia zborul dinaintea străinilor care-i turburau liniştea.

Era o bufniţă care, trăind în întunericul vecinic, era desigur oarbă. Căci încercând să zboare, ea se lovea de ziduri şi de tavan, atunci când încerca să se înalţe.

Bufniţa pătrunse în gangul al treilea şi atunci Ettore spuse, râzând:

— Vezi tu, Letiţia mea, Cerul îmi dă înc'odată un semn, pentru a-mi arăta ce trebuie să fac. Vom intra şi noi în gangul al treilea, acelaş în care a pătruns bufniţa.

Vino, iubito, să nu mai stăm pe gânduri. Odată mai mult sunt pătruns de credinţa că Cerul

urmărește soarta oamenilor, și că aceștia trebuie să urmeze și ei indiciile Cerului, dacă nu vor să rămâie orbi.

Ettore o cuprinse pe Letiția de mijloc și o trase după sine.

Nu trecu mult și se văzură ajunși la o scară. Erau treisprezece trepte cari mergeau în jos, unde dădeau într'un gang atât de scund, încât nu puteau nici să stea în picioare, și atât de îngust, încât Letiția trebui să meargă în urma soțului ei. Dar numai mers nu era acesta, căci mai mult se târau. Trecură, însă, doar câteva minute și gangul se lărgi, luminându-se chiar în acelaș timp. Cu toate acestea Ettore nu se gândi să stingă făclia, căci nu știa cât timp se va menține lumina în gang.

Deodată Ettore și Letiția scoaseră un strigăt de uimire.

Ca sub efectul unei baghete magice, privelișteа din jurul lor se schimbă: cotiseră acuma pe după un colț al zidului și pătrunseră într'o hală de formă rotundă, ai cărei pereți de marmoră erau acoperiți cu hieroglife. O cupolă se boltea în partea de sus. Aceasta trebuia, de sigur, să atingă suprafața pământului, căci de aici pornea izvorul de lumină care învăluia încăperea subpământeană.

In mijlocul halei se înălța un postament și pe acesta se afla un sicriu de piatră, care adăpostea o făptură într'însul.

Era o mumie, învestmântată în haine scumpe, cari nu-și schimbaseră nici măcar culoarea, în locul acesta unde aerul aproape că nu pătrundea deloc.

Ettore și Letiția păsiră încetișor spre sarcofag. Își coborâră privirile asupra mumiei și multă vreme rămaseră muți de uimire.

Era, de sigur, mumia vre-unui Faraon, căci frun-

tea sa era încercuită de o diademă încrustată cu pietre scumpe.

In mâna rigidă, mortul ţinea o sabie, în cealaltă o imagine mică a unui zeu, şi în cavitatea gurei Ettore şi Letiţia descoperiră o monedă de aur. Acesta era un obiceiu de înmormântare la vechii Egipteni, pe care Grecii şi Romanii îl imitară mai târziu, deoarece ei presupuneau că cei răposaţi au nevoie de un obol, pentru a-şi cumpăra dreptul de a pătrunde în lumea de apoi.

Toate astea i le explică Letiţia lui Ettore, şi fiul, munţilor o ascultă cu multă încordare, sorbindu-i cuvintele de pe buze.

— Trebuie să fie mii de ani de când se află cadavrul în locul acesta — spuse Letiţia. — Sus, pe pământ, au dispărut popoare şi s'au dărâmat împărăţii, dar mortul de aci a rămas neatins.

— Dar cum e posibil — întrebă Ettore — ca acest cadavru să se fi conservat atât de bine? Ia te uită, trăsăturile aproape că se mai pot recunoaşte şi braţele, picioarele şi trupul s'au conservat intacte!

— Asta nu trebuie să ne mire — răspunse Letiţia — căci vechii Egipteni stăpâneau secretul mumificaţiunii, care apăra trupul de distrugere. Arta aceasta o posedau şi vechii Azteci, cari locuiau în America, înainte ca Cristofor Columb să fi descoperit continentul nou. Şi nu e deloc o mândrie pentru ştiinţa de astăzi că n'a izbutit să descopere taina mumificaţiunii.

— Ia priveşte! — exclamă Ettore — lângă sarcofagul regelui mort se află încă un sicriu de piatră, dar în care nu se află nici-o mumie. — Ce să 'nsemneze asta?

— Probabil că au avut intenţia s'o îngroape aici şi pe soţia Regelui, şi i-au pregătit sarcofagul. Dar, poate că dânsa a murit în cine ştie ce

alt loc al pământului, şi atunci au trebuit să renunţe s'o mai îngroape aici.

— Dar poate că sicriul acesta gol are alt tâlc, spuse Egizio Ettore. Poate că soţia regelui şi-a luat un alt bărbat şi a preferat să fie înmormântată alături de dânsul. Căci, chiar dacă totul s'a schimbat în lumea aceasta a noastră, caracterul femeii a rămas acelaş în toate timpurile.

— Şi ai vre-un motiv să fii supărat de lucrul acesta? întrebă Letiţia cu un zâmbet fermecător,

punându-şi mâinile pe umerii lui Ettore şi lipindu-se de el.

— Eu... eu posed perla tuturor femeilor! răspunse brigandul, cuprinzând-o în braţe.

Cu buzele împreunate, cu piepturile lipite, cei doi amanţi stăteau în faţa sarcofagului milenar şi iubirea înflorea aici în măruntaiele pământului, vijelioasă şi plină de patimă.

Ce contrast izbitor!

Deoparte sicriul mortului, a unei mumii din vremuri de mult apuse, — de cealaltă parte doi oameni cari se ţineau strâns îmbrăţişaţi, şi nu se mai săturau să-şi dăruiască clipe de fericire supremă!

De-odată, însă, Ettore şi Letiţia se desprinseră din îmbrăţişare. Rămaseră locului, privindu-se în tăcere. Căci amândoi auziseră o chemare, care răsuna cu un ecou prelung în încăperea subpământeană.

— Egizio Ettore! se auzi un glas.

— Letiţia! răsună un altul.

— Unde sunteţi? întrebă un al treilea.

— Tată! exclamă frumoasa Madonnă, alergând spre ieşirea rotondei. — Acesta a fost glasul tatălui meu, Egizio.

Nu, nu mă 'nşel deloc. O, Dumnezeule! ce să se fi întâmplat de au cutezat dânşii să pătrundă în gangul misterios?

— De ce să fii neliniştită de lucrul acesta, scumpa mea soţioară! spuse brigandul, venind alături de Letiţia. I-am lăsat doar să ne aştepte prea mult şi e firesc să fie îngrijoraţi de lipsa noastră. De sigur că bătrânul prinţ şi-a închipuit că ni s'a întâmplat ceva neplăcut şi acuma vine să ne caute.

— Nu, nu poate să fie asta — răspunse Letiţia — i-am auzit glasul, care suna foarte enervat şi plin de nelinişte.

— Ei bine, în ori-ce caz trebuie să-i răspundem, spuse Ettore. Trebuie să-i indicăm direcţia în care să ne caute.

Brigandul ieşi repede din rotondă, urcă scara în fugă şi strigă cât putu mai tare:

— Suntem aici, prinţe Raymond de Paris.

Drept răspuns se auziră paşi repezi şi în vreme ce Ettore repeta din când în când chemarea sa, paşii se apropiau din ce în ce mai mult.

— Vin! spuse Ettore către soţia sa. E într'a-

devăr tatăl tău. Dar se pare că e însoţit şi de ceilalţi, căci aud şi glasurile doctorului Schulze şi ale lui Tric-Trac. Acuma sunt şi eu încredinţat de faptul că s'a petrecut ceva în ruină, — ceva care e de mare însemnătate pentru noi.

Ah, dar iată-i!

Letiţia se năpusti spre tatăl ei, dar când îi văzu înfăţişarea, se dădu îngrozită înapoi.

Prinţul nu mai era de recunoscut. O paloare de moarte îi acoperea chipul. Trăsăturile îi erau schimonosite. Se părea că în decurs de jumătate ceas numai, îmbătrânise cu zece ani.

— Sfinte Dumnezeule! Tată, ce-i cu tine? strigă frumoasa femeie, cu glas tremurător. — Cât eşti de palid şi de iritat! Ce s'a întâmplat? Spune!

— Totul este pierdut! exclamă prinţul, cu vocea slabă, căzând în braţele deschise ale fiicei sale. — Au dat de urma noastră şi ruina e împresurată.

O! sărmana, nefericita mea copilă. Acuma a bătut ceasul de care m'am temut atât de mult.

Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo, conduce însuşi urmărirea voastră, şi el e un om tot atât de energic, pe cât e de fioros.

O tăcere adâncă urmă după aceste cuvinte. Ettore şi Letiţia stăteau ca împietriţi. Şi ei îşi spuneau că acuma totul e pierdut pentru dânşii.

Căci cum puteau să se salveze din încăperea aceasta subpământeană, de vreme ce nu cunoşteau altă ieşire decât aceea pe unde pătrunseseră? Şi acolo stătea doar Murad Effendi cu zbirii săi şi-i aştepta!

Letiţia, însă, nu se gândea la dânsa în clipa aceasta. Ea era încă foarte turburată de înfăţişarea scumpului ei părinte.

— Ori-ce ar fi — spuse frumoasa femeie — înainte de toate, caută de te linişteşte, tată, căci totul se poate schimba în bine încă. Dacă Dumnezeu din Ceruri vrea să ne protegiască, va găsi

el mijloace pentru a ne salva şi a ne duce la ţintă.

La o mică depărtare de sarcofagul Faraonului, se afla un fotoliu sculptat în piatră. Probabil că fusese aşezat în locul acesta, pentru a îngădui un prilej de odihnă acelora cari veneau să se roage la mormântul regelui decedat.

Spre fotoliul acesta îl conduse Letiţia pe tatăl ei. Pentru a putea merge, el se sprijini de copila sa, căci picioarele îi tremurau şi de-abia putea să le târască după sine.

Acuma, prinţul Raymond de Paris ajunsese la fotoliu. De-odată, el o împinse pe Letiţia de lângă dânsul, mâinile i se ridicară, de pe buzele sale scăpă un strigăt grozav, şi în clipa următoare se clătină, prăbuşindu-se în scaun.

Doctorul Wolfgang Schulze alergă în grabă lângă prinţ. Ceilalţi se 'ngrămădiră şi ei lângă dânsul,

Nu mai aveau nevoie să se 'ntrebe ce s'a întâmplat cu dânsul, căci pe figura lui se întipărise lămurit despre ce era vorba...

— O catastrofă, murmură doctorul Schulze, emoţionat până la lacrimi.

Capul prinţului se aplecase fără viaţă pe speteaza fotoliului de piatră. Mâinile sale se cramponaseră de rezemătoarele acestuia şi trupul său părea cuprins de spasmuri.

— Doctore! strigă Letiţia cu glas sfâşietor, — doctore, ce este cu tatăl meu? Pentru Dumnezeu, salvează-l pe iubitul meu părinte... moare... ah! moare!

Cuprinsă de o durere fără margini, tânăra femeie se aruncă la picioarele prinţului şi-şi afundă capul în poalele lui.

Paloarea de pe figura nobilului francez devenise şi mai intensă acuma, luând o coloratură verzuie. Ochii i se afundaseră în orbite şi în jurul pleoapelor se desenau cearcăne vinete.

Nasul se ascuţea văzând cu ochii şi culoarea

albăstrie a buzelor sale dovedea că sfârșitul se apropie...

Și 'ntr'adevăr, așa era. Doctorul Wolfgang Schulze nu mai putea să ascundă faptul acesta. El șopti la urechea detectivului, care se afla lângă dânsul:

— Am bănuit de mult, că așa se va întâmpla. E un atac de cord, care s'a produs pe neașteptate... Dar lucrul se explică prin enervarea la care a fost supus prințul în ultimul ceas.

— Și nu se poate încerca nimic pentru a-l salva? întrebă Wilson, cu vocea înceată.

— Aici, știința omenească e la limita ei, spuse doctorul Wolfgang Schulze. Ar fi un lucru nesăbuit să mai facem vre-o încercare. Și apoi, nici n'am nimic la îndemână, pentru a căuta să-i ușurez prințului ultimele clipe.

Tot ce putem dori, este ca nobilul bărbat să nu se mai trezească din nesimțire, ci să treacă ușor și fără dureri, în lumea celor drepți.

Dar dorința aceasta nu avea să se împlinească.

Căci după câteva minute pleoapele prințului se deschiseră, și din expresia ochilor săi se putea vedea lămurit că muribundul își recăpătase cunoștința.

Prințul privi în jurul său cu ochii întredeschiși, și se uită pe rând la fiecare în parte.

In primul rând își opri privirea asupra Letiției, care se uita la tatăl ei, cu fața inundată de lacrimi. Atunci, mâinile sale palide se lăsară deasupra capului iubitei sale copile, și cu o voce care părea mai curând o suflare, el spuse:

— Nu plânge, Letiția mea, nu, — căci nu vreau să fii îndoliată de moartea mea.

— Nu... nu, tată, tu nu trebuie să mori... Nu trebuie să pleci de lângă mine, nu în felul acesta, nu astăzi....

O, Dumnezeule, de-abia te-am regăsit și acuma să-mi fii iar răpit! Asta nu poate să fie voința Dumnezeului din Ceruri.

— Dar n'a fost Dumnezeu milostiv față de noi — răspunse prințul — că mi-a îngăduit să te găsesc? Ani dearândul am fost înstrăinați unul de altul și viața mea era întunecată, căci trebuiam să duc necontenit dorul copilei mele scumpe...

Dar acuma... acuma mor cu plăcere, Letiția mea, căci mi-a fost dat cel puțin să te mai văd odată, și știu că ești demnă de mine.

— O, nu, tată, eu nu-s demnă de tine! spuse tânăra femeie, printre lacrimi. In scurtul timp cât am fost împreună, nu ți-am cășunat decât suferințe și griji.

Iartă-mă, tată, și iartă-l și pe dânsul, care ți-a ți-a făcut atâta supărare, fără să vrea.

Spunând acestea, Letiția luă mâinile lui Ettore, și-l trase încetișor lângă dânsa, în așa fel că amândoi stăteau îngenunchiați la picioarele prințului.

— Nu am ce să vă iert — spuse prinţul Raymond. — Să iau în nume de rău faptul că vă iubiţi? O, nu, copiii mei, dragostea e bunul cel mai preţios al omului, şi acela care are parte de dânsa, înseamnă că e binecuvântat de Dumnezeu.

Dar făgăduiţi-mi că dacă veţi izbuti să părăsiţi nevătămaţi oraşul acesta — făgăduiţi-mi că vă veţi îndrepta spre America. Numai acolo e salvarea voastră, numai acolo veţi fi în deplină siguranţă.

Ah! Şi cât de mult aşi dori să mor cu conştiinţa, că veţi fi salvaţi!

— Da, tată, ţi-o făgăduim — răspunse Letiţia, printre lacrimi. Vom fugi spre America!

Nu-i aşa, Egizio, că-l vei asculta pe cel mai bun tată de pe acest pământ? Jură-i în clipa morţii sale că vei renunţa la viaţa de brigand, vei deveni un om cinstit, vei considera îndeplinită răzbunarea ta, — răzbunarea faţă de aceia cari te-au vârât în temniţă pe nedrept.

— Da, Egizio Ettore, făgăduieşte-mi asta! exclamă prinţul Raymond, şi se vedea lămurit că din clipă în clipă vorba îi devenea mai grea.

Jură-mi că-i vei ierta pe aceia, cărora le-ai jurat cândva răzbunare.

Ettore tăcea, niciun cuvânt nu scăpă de pe buzele sale, şi în clipele acestea faţa lui era mai palidă ca aceea a prinţului muribund.

— De ce taci? întrebă Raymond de Paris. Nu vrei să-mi răspunzi, — vrei să mă laşi să plec fără mângâiere din lumea aceasta, — refuzi să-mi îndeplineşti cea dintâi şi cea din urmă dorinţă pe care ţi-am adresat-o în viaţa mea?

Nu, Egizio Ettore. nu asta poate fi intenţia ta. Jură-mi că nu vei mai îndrepta niciodată arma ta, spre pieptul unui om, făgăduieşte-mi că nicio fiinţă omenească nu va mai muri de pe urma glontelui tău!

— Nu... nu pot! exclamă Ettore, cu vocea tremurătoare.

Dumnezeu din Ceruri mi-e martor că nu pot jura asta, fără să săptuiesc un sperjur.

O, nu mă blestema, nobilul meu prinț, — nu mă ține drept un om nerecunoscător! Ai făcut atât de mult pentru mine, mi-ai jertfit atâtea, mi-ai dat atât de mult, încât n'ar trebui să existe nicio dorință pe care să nu ți-o îndeplinesc.

Dar asta — tocmai asta — tu nu știi ce ceri dela mine!

Tu nu știi, Raymond de Paris, cât am îndurat eu, când am fost condamnat de tribunalul din Bonifacio la 21 ani închisoare. Tu nu cunoști chinurile pe cari le-am suferit, când m'am văzut în celula de plumb a temniței din Capul Pertusato.

Ah! atunci mi-am jurat cu mâna pe inimă, că-i voiu distruge pe toți aceia, cari mi-au răpit onoarea, numele, libertatea

Mi-am împlinit jurământul, i-am îndepărtat pe toți... numai unul singur mai trăiește, unul care a păcătuit mai mult decât toți împotriva mea, unul pentru care simt o ură neîmpăcată, fără margini. E necesar, care, să rostesc numele lui, prințe Raymond? Tu îl cunoști prea bine, căci și în urechile tale numele acesta răsună înfiorător.

Este contele Robert de Paris, fratele tău!

Cereți mâine numărul 185 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Premiul de **500 Lei**, instituit de

Colecția celor 15 Lei

a fost câștigat de D-na Elena Anghel
București, str. Hotin 17

Librăria Editoare IG. HERIZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Fratele meu! gemu Raymond şi capul îi căzu moale pe piept.

O! de ce a trebuit să-l numesc fratele meu, pe omul acesta depravat?

— El nu este om! strigă Ettore, ne-mai-putându-se stăpâni. Nu cred ca o mamă să-l fi născut, ca pe noi, — căci el este un diavol cu chip omenesc.

Ce i-am făcut eu oare, de m'a urmărit cu atâta patimă şi m'a batjocorit cum nimeni nu-şi poate închipui?

Şi apoi, a cutezat să-şi ridice privirile spre Letiţia mea... pe fiica fratelui său a urmărit-o cu gândurile sale ruşinoase. Şi chiar numai pentru aceasta — chiar dacă n'ar fi păcătuit faţă de mine, — şi tot ar fi meritat moartea.

— Te rog, potoleşte-te, Egizio Ettore, interveni doctorul Schulze. Vrei să îngreuiezi moartea prinţului Raymond?

— Nu, pe bunul Dumnezeu, nu vreau asta, strigă Ettore. Dac'aşi putea să mor în locul său, aşi face-o cu dragă inimă. Mi-aşi da viaţa fără să şovăi pentru acest om nobil printre nobili, pe care-l iubesc şi-l venerez ca nimeni altul.

Robert de Paris a făcut din mine un duşman neîmpăcat al oamenilor, şi el a fost demonul vieţii mele, — Raymond de Paris, însă, m'a împăcat cu omenirea şi a devenit îngerul meu ocrotitor.

O, tu îngerul meu, geniul bun al existenţei mele, nu-mi lua în nume de rău că trebuie să-ţi refuz ultima dorinţă. Voiu face totul ce vei cere dela mine, voiu îndeplini lucrul cel mai greu, numai un singur lucru nu pot face: nu pot renunţa la răzbunarea împotriva lui Robert de Paris.

Nu, nu, de o mie de ori nu!

Mai bine dispreţuieşte-mă, mai bine desparte-te de mine cu inima grea, dar jurământul pe care l-am făcut, când vărsam lacrimi de sânge şi-mi sfâşiam

carnea de pe trup în celula de plumb a închisoarei de groază din Capul Pertusato, — jurământul acela pe care l-am înălțat către Dumnezeu în clipele când nebunia foamei și a setei își înfigea colții în creerul meu, — jurământul acesta, spun, îl voiu aduce la îndeplinire.

Robert de Paris va muri de mâna mea, sau iadul îl va înghiți pe Egizio Ettore.

— Nu-ți iau în nume de rău, fiule — spuse prințul — căci... ai dreptate. Ceea ce a jurat omul, trebuie să îndeplinească, și dacă cineva și-a meritat cândva ca răzbunarea să-l ajungă, apoi acesta este ticălosul meu frate.

Procedează, deci, cum îți dictează conștiința, dar cel puțin declară-te mulțumit cu atâta.

Nu, nu-mi jura, nu vreau niciun jurământ din partea ta! Simt că mi se apropie sfârșitul, mi se întunecă de-acum pe dinaintea ochilor, inima aproape că nu-mi mai bate în piept.

Da, mi-e frig, o răceală de ghiață m'a cuprins... Letiția, dă-mi mâna... Egizio, fiul meu, dă-mi-o și tu pe a ta!

— Auzi, Egizio Ettore — suspină frumoasa Madonnă — te-a numit fiul său! Pentru prima oară rostesc buzele sale cuvântul acesta, pe care l-am așteptat atâta timp. Fii mândru, fii vesel, scumpul meu Egizio, prințul Raymond de Paris te-a numit fiul său.

Și ochii lui Ettore scânteiară de o mândrie nespusă.

Avea impresia că acest cuvânt al nobilului bătrân îndepărtase blestemele cu cari îl copleșiseră oamenii, toate injuriile de cari era însoțit numele său.

I se părea că nu mai e atât de disprețuit de o lume întreagă, — că vorba prințului îi redase onoarea care-i fusese răpită atât de nedrept.

„Fiul meu!"

Ettore şi Letiţia se ridicaseră şi stăteau acuma la dreapta şi la stânga muribundului, ţinându-i mâinile.

Ah! mâinile acestea erau de-acum reci — mâinile acestea cari făcuseră atâta bine. Moartea se apropia din ce în ce mai mult de nefericitul bătrân, îi aplecase de-acum capul, se pregătea de-acum să-i oprească cea din urmă bătaie de inimă...

— Doctore Schulze... Wolfgang, prietenul meu — gemu prinţul — ţi-am spus de-acum unde se află testamentul meu. Vreau ca ultima mea dorinţă să fie îndeplinită în litera ei.

— Mori în pace, prinţe Raymond — răspunse doctorul Wolfgang Schulze, în vreme ce boabe mari de lacrimi îi şiruiau pe obraji — ultima ta dorinţă va fi sfântă pentru noi toţi.

— Numai într'un singur punct voiu schimba ultimele mele dorinţe — şoptiră buzele muribundului — vroiam să fiu înmormântat la Miramare.

Dar acuma, — acuma nu mai e necesar. Nu întâmplarea, ci voinţa cerească mi-a condus paşii în acest mormânt străvechiu... Aici m'a găsit moartea, şi aici doresc să fie lăcaşul meu de veci.

— Voinţa vi se va îndeplini, Alteţă! răspunse doctorul Schulze.

Apoi se făcu tăcere deplină în încăperea subpământeană.

Respiraţia muribundului devenea din ce în ce mai grea, capul îi căzuse pe speteaza fotoliului de piatră, pe chipul său nu se mai vedea nicio expresie de suferinţă.

Letiţia îl cuprinse cu braţele ei pe nefericitul ei tată, şi lacrimile îi curgeau îmbelşugate.

Dar şi pe faţa lui Ettore şiruiau lacrimile, căci şi brigandul avea motive să-l deplângă pe bunul prinţ.

Făptura lui Raymond de Paris fu învăluită de

lumina argintie a razelor stelelor, care pătrundea în subterană prin cupola plafonului.

Lumina slabă făcu să apară şi mai fantomatic chipul palid.

Deodată muribundul făcu o mişcare, ca-şi-cum ar fi vrut să se ridice. Ettore şi doctorul Schulze se grăbiră să-l sprijine, şi încetişor se ridică trupul lui Raymond din fotoliul de piatră.

Ochii săi se deschiseră larg, păreau să fie umpluţi de o strălucire supra-pământească, şi se părea că el nu mai vede ceea ce se afla în jurul său, ci zărea lucrurile trecutului... ale cărui amintiri îi năpădeau sufletul.

— Carmencitta, iubita mea Carmencitta, murmurară buzele prinţului. In sfârşit, voiu fi iar lângă tine! Desfă braţele ca să mă primeşti! Iubito, vreau să-ţi vorbesc despre copila noastră, despre Letiţia. Ea e frumoasă ca şi tine, e tot atât de bună şi plină de credinţă! O! frumosul meu trandafir din Madrid!

Cuvintele acestea păreau o suflare doar, şi ele erau ultimele pe cari le rostise prinţul Raymond de Paris în lumea aceasta. Căci trupul său păru să fie străbătut de-odată de un curent electric, el se sbătu câtva timp, apoi lupta aceasta dintre viaţă şi moarte se sfârşi. Cea din urmă învinsese.

Ettore şi doctorul Schulze îl lăsară uşurel în fotoliul de piatră, iar Letiţia se aplecă şi depuse o sărutare duioasă pe fruntea aceluia care a fost tatăl ei.

Apoi, cu mâna tremurândă ea îi închise pleoapele şi acuma chipul prinţului făcea impresia unui om care doarme în pace.

Toţi aceia cari fuseseră de faţă la ultimele clipe ale nobilului francez îngenunchiară, şi doctorul Schulze rosti o rugăciune scurtă, cu glas puternic.

Apoi se ridică şi Robert Wilson, detectivul, şi spuse:

— Să îndeplinim ultima dorință a scumpului nostru decedat. A vrut să se odihnească în cavoul acesta milenar, peste care vor mai trece încă multe veacuri de-acum încolo. Îi vom face culcușul lângă Faraonul egiptean. — Ridicați-vă prieteni, ajutați-mi să-l așez pe prințul Raymond de Paris în mormântul de piatră.

Ettore ridică trupul prințului și fără ajutorul nimănui îl culcă în sicriul de piatră.

Letiția îi încrucișă mâinile pe piept, apoi scoase din sân o cruciuliță mică de aur și o puse în mâna înțepenită a mortului.

Și când se adunară cu toții în jurul sicriului, doctorul Wolfgang Schulze luă iar cuvântul, și rosti cu voce solemnă și emoționată:

— Acuma ți-am îndeplinit ultima dorință, scumpul nostru mort, și te-am culcat aici, unde zgomotul lumii nu te poate ajunge, unde nu te pot turbura din somnul tău vecinic, toate pasiunile dezlănțuite ale oamenilor.

Te-am culcat alături de un Rege, care a fost cândva mare și puternic în țara aceasta.

Dar știm că și tu ai fost tot atât de mare ca și dânsul, căci ai fost un Rege în inimile oamenilor, unde ai stăpânit și ai fost iubit și viața ta a dat rod îmbelșugat.

Rămâi cu bine și dormi în pace, prințe Raymond de Paris!

Pe pământ nu te vom mai revedea, dar colo sus în câmpiile Elisee, acolo ne vei întâmpina într'o zi, ne vei spune bun-venit, când va bate și ceasul nostru.

In spatele tău stă o viață minunată, o viață plină de iubire pentru aproapele.

Ai plecat dintre noi, cu trupul. Dar ai lăsat o urmă îndărătul tău, care va rămâne de-a-pururea. Căci omul bun nu se pierde, și ceea ce rămâne dintr'însul este mai mult decât a fost viața lui.

Rămâi cu bine, scumpe prieten, — şi pentru ultima oară, îţi spunem: La revedere.

— La revedere! murmurară buzele Letiţiei şi ale lui Ettore.

Şi „la revedere" răspunse ecoul în cavoul misterios al vechilor regi egipteni.

CAP. 188

Alarma în noapte

Casa cu un singur etaj din Mayfair, în imediata vecinătate a parcului Lane, înconjurată de o grădină întinsă ,îţi făcea impresia de bun gust şi izolare distinsă.

Când Harry Reffold trase cu energie de clopot, trebui să aştepte timp îndelungat până se deschise portiţa de intrare din portalul masiv, în pervazul căreia îşi făcu apariţia capul cărunt al unui servitor respectabil.

Surprins, omul îl lăsă să intre şi se înclină politicos.

— E ceva nou, Frederic? întrebă Reffold bine dispus şi-l bătu pe umăr pe bătrân.

— Nu, Sir; numai Lady Laura Crowford a chemat la telefon de câteva ori pe zi.

Vestea aceasta părea să-i producă mare bucurie lui Harry.

— Aşa? Şi n'a spus Lady Laura ce doreşte?

— Lady Crowford dorea să ştie imediat, dacă Sir s'a înapoiat de-acum, său când se înapoiază, sau unde se află momentan.

Harry devenea din ce în ce mai vesel.

— Ei, şi ce-ai răspuns tu?

— Că, din păcate ,nu-s informat asupra acestui lucru, spuse Frederic, cam nemulţumit.

— Minunat, dragul meu. Şi dacă cumva Lady Laura mai telefonează în cursul zilei, îi repeţi a-

celaș lucru. Ne-am înțeles? Acuma, însă, trimite-mi-l încoace pe Ben, ca să mă mai pun nițel în ordine, apoi voiu avea de vorbit și cu tine ceva.

Cu pași de gigant, Reffold urcă scara și începu să umble prin încăperile spațioase, de al căror confort ales se lipsise atâta timp. La „Regina Victoria" era destul de frumos și Mrs. Renold făcea tot posibilul ca să-i facă pe plac — (Harry zâmbea amuzat, când se gândea la asta) — dar aici se trăia, totuși, mai plăcut.

In primul rând își făcu toaleta cu ajutorul neasemuitului său Ben, apoi îl chemă la dânsul pe Bob.

Negrul apăru cu un rânjet strălucitor pe figură și așteptă plin de nerăbdare în fața stăpânului său.

— Ia spune, Bob, ai mai avea plăcere să întreprinzi ceva?

— Oh! Bob are mult plăcere, Sir! izbucni cu însuflețire Negrul și de-abia își putea stăpâni nerăbdarea.

— Bine! Mă vei aștepta exact la ora 9 la podul spre Londra. De partea cealaltă, în Borough-High-Street. — Dar să nu sufli nici-o vorbă despre înțelegerea noastră.

Bob își puse laba la gura largă și făcu o mutră care vroia să 'nsemneze mult.

Al doilea care veni la rând fu Frederic, și bătrânul intendent al casei se miră foarte mult când văzu că tânărul stăpân trăda așa de-odată un interes atât de mare pentru chestiuni de cari până atunci nici nu-i păsase. El trebui să deschidă toate încăperile casei — din cari unele rămăseseră încuiate de la moartea bătrânului Sir Ralph Russell Bart — și însoțitorul său păși în urma

lui examinând totul, zâmbind necontenit în felul lui misterios.

După ce termină cu vizitarea încăperilor, Harry intră în cabinetul de lucru și se afundă în cercetare cărții de telefon, notându-și un șir întreg de adrese și numere.

Apoi avu convorbiri nenumărate cu un avocat, un arhitect ,șeful unei firme de decorațiuni interioare, directoarea celui mai renumit salon de mode din Londra, cu unul din cele mai mari magazine de bijuterii și cu șeful unui birou de plasare pentru personal femenin de primul rang.

Convorbirile astea îi răpiră aproape un ceas și când în cele din urmă Harry fu gata, agăță receptorul cu un zâmbet, și ceru să i se servească ceaiul.

Cu puțin înainte de ora 9 ajunse la stația podului din spre Londra și de-acolo o porni agale spre pod.

Peste străzile din valea Tamisei plutea o ceață deasă și prin Borough-High-Street șuera din spre fluviu un vânt umed și înghețat, care te pătrundea până la oase.

Ajuns la pod, Harry patrulă de câteva ori în sus și 'n jos, apoi se apropiă de o mașină care staționa acolo și se urcă într'însa.

Când șoferul întrebă, cu o privire, de ținta călătoriei, el îi dădu de înțeles, cu o mișcare scurtă a mâinii, să aștepte, și trecură numai câteva secunde, până ce apăru lângă mașină o figură neagră, și cu iuțeala fulgerului Bob se așeză lângă șofer.

Mașina trecu prin Bermondsey până la Southwark-Park, unde Harry plăti șoferului, și acuma luă Bob conducerea, pe jos.

După câteva minute Negrul apăru ca o umbră

prin labirintul de străzi înguste al cartierului docurilor din Rotherhithe, care era pustiu cu desăvârşire. Numai din nenumăratele cârciumi marinăreşti răzbătea în stradă o larmă enervantă şi pe ici, pe colo, se furişa prin întunericul nopţii o siluetă neprecisă, care-l făcea pe Bob să se oprească în loc şi Reffold observa în asemenea ocaziuni, că însoţitorul său ţinea în mână un cuţit scurt, gata să se folosească de el.

După vre-un sfert de ceas, negrul îşi încetini şi mai mult paşii, păşind cu atenţiune deosebită şi printr'un gest, dădu de înţeles stăpânului său că se apropiau de ţintă.

Străduţele deveneau din ce în ce mai înguste şi oropsite şi zidurile caselor ruinate păreau să intre unele în altele.

Treceau pe dinaintea unor uşi cari atârnau strâmb în balamale şi îngăduiau să arunce o privire în nişte magherniţe întunecoase, din cari răzbătea duhoare de mortăciuni; apoi peste mormane de gunoi şi moloz, dar piciorul Negrului nu se împiedecase nici-o singură dată, şi mai găsea timp încă să-l avertizeze pe stăpânul său de toate piedicile acestui drum grozav.

Peste îngrămădirea de case se desena în depărtare lumina palidă din docuri şi din când în când vântul aducea de acolo larma asurzitoare până în străzile moarte.

De-odată Bob se opri în loc şi punând mâna pe umărul lui Reffold, ciuli urechile cu încordare. Se părea că auzise ceva, care-l îndemna să fie cât se poate de atent, — dar după o clipă clătină capul şi începu să păşească înainte.

Fără să vrea, Harry puse şi el mâna în buzunar şi strânse mânerul revolverului său.

Intraseră acum într'o străduţă ceva mai largă, pe care Negrul o trecu repede şi puţin timp după

asta îl trase pe Reffold în interiorul Porţei de fier.

Şi aici totul părea mort. Doar câte o luminiţă firavă răzbătea pe ici, pe colo, din dosul ferestrelor oblonite ale căsuţelor.

Locuinţa lui Tonio Perelli zăcea complect în întuneric şi chiar atunci când Bob se furişă cu băgare de seamă cât mai aproape de dânsa şi privi prin obloanele trase, nu izbuti să zărească nici-o rază de lumină.

Inconjurară toată casa cu garajul învecinat, apoi cercetară şi prin curtea al cărei zid împrejmuitor era dărâmat în numeroase locuri, oferind o sumedenie de ieşiri, spre toate direcţiile.

De-odată Bob se opri din nou, ca să asculte. Harry auzise şi el un sunet cu totul deosebit. Acesta venea de sus şi-ţi lăsa impresia unui tremolo de vioară.

Mai făcură câţiva paşi şi Harry avu impresia că aude iar sunetul acela misterios, de data asta mai lămurit chiar, şi mai aproape. Se opri iar, ca să-şi dea seama de ceea-ce se petrece.

Stăteau într'un ungher retras şi când Reffold examină zidul, dădu peste un cablu de metal, care pornea în sus. De acolo se auzea acum lămurit vibraţia muzicală, care părea să vie din depărtare, pornind de-a-lungul sârmelor cari se 'ntindeau peste blocurile de case.

Harry era tocmai pe punctul să se dedea unei cercetări mai amănunţite, când deodată simţi mâna însoţitorului său pe amăr, care-l târî repede înainte în umbra zidului.

Simţurile ascuţite ale lui Bob trebuie să fi descoperit pe undeva un pericol, căci el porni în fugă sălbatecă spre poartă, şi se părea că nu-i pasă că tropotul paşilor lor răsunau puternic prin curte.

Cu o smucitură puternică, Negrul îl trase pe stăpânul său prin poarta întunecată, şi cei doi băr-

băţi începură să alerge unul lângă altul de-a-lungul străzii. Dar se auzeau de-acum în spatele lor paşi grei şi liniştea nopţii de toamnă fu străbătută de un fluerat scurt şi tăios.

In graba cu care alergaseră, se părea că Negrul greşise strada pe care veniseră şi acuma se gândea să iasă repede pe alt drum din labirintul acesta, dar Reffold avea impresia că se roteau într'un cerc.

In spatele lor auzeau din ce în ce mai lămurit paşi apăsaţi de cizme grele, şi când Harry privi peste umăr, văzu ivindu-se din ceaţă două siluete.

Indivizii alergau cât îi ţineau picioarele şi respiraţia lui Sam ieşea gâfâitoare din pieptu-i puternic.

— Mii de draci! exclamă dânsul. Cu un minut prea târziu. Altfel i-am fi înhăţat înăuntru. Dar la colţul apropiat vin ceilalţi şi atunci îi avem între două focuri. Lasă-mi-l mie pe câinele negru şi ia-l tu în primire pe stăpân. Asta va fi ceasul cel mai frumos din viaţa mea.

Reffold recunoscuse şi el pe Sam în unul din urmăritorii lor, şi când pătrunseră în strada următoare şi auziră alţi paşi în urma lor, îşi dădu seama că situaţia devine şi mai complicată. Cu Bob alături de dânsul, putea să susţie lupta cu o bandă întreagă, dar ştia prea bine că în cazul de faţă avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte şi că va trebui să facă uz de revolverul său, fie că vroia sau nu.

O luptă de stradă în asemenea condiţii ar aduce după sine o sumă de neplăceri, pe cari tocmai acum vroia să le evite, căci era în perspectivă să se ocupe în curând cu chestiuni mult mai simpatice pentru dânsul.

Ca să scape prin fugă nu mai era posibil şi Harry luă hotărârea să încerce un ultim mijloc, pe care nu punea, totuşi, mult temeiu, dar care

l-ar fi putut scăpa într'o oare-care măsură, într'un caz extrem.

Duse la buze fluierul micuţ, pe care-l purta legat la mână, de câte ori pornea în astfel de „excursiuni"...

Mai aruncă o ultimă privire spre urmăritorii cari se aflau acuma doar la zece paşi depărtare, — apoi se auziră în noapte un fluerat lung şi trei scurte, cari lăsară un ecou sinistru.

Harry mai auzi cum paşii din spatele său se opriră brusc — apoi însă se produse o larmă cu adevărat infernală.

Din străduţa aparent pustie în care se găseau, din toate părţile din jurul Porţii de fier, ba chiar de pe acoperişurile caselor se auziră fluerăturile poliţiştilor şi toată regiunea răsună de paşi ce se apropiau şi de chemări rostite pe ton poruncitor.

Reffold putu să observe cum Sam şi însoţitorul său dispărură în mijlocul uneia din cetele de oameni, în care fu încadrată apoi şi grupa cealaltă de urmăritori. Bob rămase surprins şi oare-cum desamăgit, dar n'avu timp să cugete mult la ce se întâmplase, căci Reffold îl trase repede după sine într'unul din gangurile cufundate în beznă.

De-abia după vre-un ceas putură să-şi urmeze drumul, dar pretutindeni dădură de patrule poliţieneşti, de cari căutară să se ferească, făcând ocoluri mari.

La Scotland Yard fu o noapte agitată. I se comunicase lui Sir Wilford Roberts că în Rotherhithe se auzise semnalul anumit şi că fuseseră arestaţi şease indivizi — printre cari câţiva pe cari poliţia îi căuta de mult — cari se găseau pe locul de unde porniseră fluerăturile. Dar în afară de captura aceasta, nu mai fu găsit nimeni.

Şeful primi vestea aceasta cu vădită enervare şi colonelul Jeffries avu de trecut două ceasuri grele. La fiecare cinci minute suna telefonul şi

glasul lui Sir Wilford devenea tot mai tăios, când nu căpăta vre-o nouă veste.

De-abia după miezul nopții veni izbăvirea, și anume, chiar de la însuși șeful. Acesta comunică scurt și concis, că totul e în ordine, și că arestații trebuie să fie ținuți sub pază severă.

Wilson avu și dânsul o seară foarte proastă și umbla furios prin biroul său, de când aflase despre întâmplarea din cartierul docurilor. Își freca necontenit nasul — cum îi era obiceiul, în asemenea împrejurări — și părea atât de furios încât sergentul Smith îl privea din ce în ce mai surprins.

— Dar ce aveți, domnule inspector-șef? întrebă el, în cele din urmă.

— Ce am? se răsti la el Wilson. Sunt sătul de chestie, asta am! Acuma putem să ne luăm rămas-bun de la Poarta de fier, scumpul meu, căci șleahta știe de-acum în ce fel se prezintă lucrurile. Dracul să-i ia pe toți diletanții!

Cam acelaș lucru îi fu dat și lui Reffold să ghicească, în ziua următoare, la „Regina Victoria", când Wilson trecu pe lângă dânsul, aruncându-i o privire aspră și salutându-l foarte rece.

Dar Harry nu-și făcu sânge rău pentru atâta lucru.

— Ei, Mister Wilson, faci o mutră, de parcă ți-ar fi jupuit cineva pielea de pe trup, se adresă Harry, detectivului:

Wilson se făcu roșu ca focul și-și vârâ mâinile în buzunarele pantalonului.

Cereți mâine numărul 186 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 1

— Ascultă-mă, Mr. Reffold — spuse el — nu e nevoie să mai faci şi glume pe seama acestei afaceri. Dac'ai ştii ce-ai stricat cu neîndemânarea d-tale, te-ai ascunde undeva într'o gaură, şi ai renunţa pentru totdeauna la îndeletnicirea pentru care nu ai nici-un pic de talent.

Harry zâmbi liniştit şi cu nevinovăţie.

— Aşa am să şi fac, domnule Wilson. — Dar pentru ca să nu păstrezi o amintire prea proastă despre mine, îţi voiu spune ceva, care te va despăgubi în oare-care măsură pentru neîndemânarea mea: când vei căuta cablurile alea cu pricina, nu va mai trebui să-i pui pe oamenii d-tale să se cațere pe acoperişuri, — ci le poţi găsi în curtea doua a Porţii de fier, pe partea dreaptă. Şi restul care te mai interesează, îl poţi afla în atelierul de reparaţiuni al lui Tonio Perelli. Bună ziua, Mr. Wilson.

Detectivul îşi scoase pălăria, se scărpină în cap şi privi după Harry, cu gura deschisă.

CAPITOLUL 189

Salvaţi!

— Şi acuma să părăsim cavoul acesta sfinţit! spuse Egizio Ettore, când doctorul Schulze termină micul său discurs.

Trebuie să 'ncercăm a găsi un drum spre libertate. Mă tem că nu ne va mai rămâne altceva de făcut decât să ne 'ntoarcem în ruină.

— Asta nu trebuie să cutezăm, îi răspunse Robert Wilson, căci îi vom cădea în mână lui Murad Effendi. In ori-ce caz, cel mai indicat lucru este să pornim în recunoaştere, ca să ne încredinţăm dacă şeful poliţiei din Cairo cu zbirii lui se mai află în templu, sau l-a părăsit de-acum.

Luară hotărârea ca Wilson însuşi să întreprindă această recunoaştere pe teren, căci prin îndeletnicirea lui, era cel mai indicat pentru scopul ăsta.

Detectivul scoase revolverul din buzunar şi după ce recomandă celorlalţi să rămâie liniştiţi, o porni la drum.

După vre-o zece minute se reîntoarse. Toţi îl priveau cu încordare extremă, căci de ştirile ce le aducea, atârna în mare măsură soarta tuturor.

— Cred că aerul e curat, cum se obişnuieşte a se spune în limbaj poliţienesc, relată el. N'am găsit pe nimeni în templu, dar în tot cazul trebuie să fim foarte atenţi, căci nu e exclus ca vicleanul acesta de Murad Effendi, să ne fi întins o cursă.

După o scurtă consfătuire, căzură de acord să urce în ruină.

Dacă Murad Effendi mai lăsase ceva oameni de pază, cei cinci bărbaţi puteau să înfrunte o luptă cu dânşii, cu atât mai mult că erau înarmaţi până 'n dinţi.

După ce Letiţia şi Ettore mai vărsară o lacrimă la mormântul proaspăt al prinţului Raymond, brigandul Corsicei se puse în fruntea cetei sale şi părăsiră în tăcere bolta funerară.

Ajunseră repede la uşa secretă, Ettore apăsă resortul pe care-l cunoştea, zidul se deschise şi brigandul păşi cel dintâi în templu.

Nimic nu se mişca în vechea ruină. Totul părea mort.

Dar de-abia după ce Ettore cercetă prin toate ungherele şi se încredinţă că niciunul din poliţişti nu se ascunsese pe acolo, — de-abia atunci, spunem, îi chemă şi pe ceilalţi.

Trecuseră, deci, cu bine hopul acesta şi acuma se punea pentru ei chestia să ajungă afară, căci era de la sine 'nţeles că nu mai puteau să-şi prelungească şederea în templul lui Isis.

Poate că Murad Effendi, cu oamenii săi, se

îndepărtaseră numai, pentru a aduce întăriri, cu cari să dea apoi atacul suprem... Ei nu-şi puteau lămuri, de ce poliţistul egiptean părăsise atât de repede locul şi toţi se îndoiau până în ultima clipă, că într'adevăr toţi zbirii plecaseră de acolo.

Dar faptele astfel păreau să se prezinte, căci nici afară nu se observa ceva suspect.

Impreună cu tovarăşii săi, Ettore cercetă tufişul din apropiere, coborî apoi încetişor până la malul fluviului, — dar nicăieri nu dădu de vre-o urmă de-a poliţiei

— Suntem cu adevărat liberi — spuse Ettore. — Ştie Dumnezeu ce l-a îndemnat pe satrapul ăsta să ne lase 'n pace atât de repede!

Dar acum e vorba să nu mai pierdem vremea şi să ne punem în siguranţă.

— Şi unde am putea fi în siguranţă la Cairo? întrebă Letiţia.

— În locuința mea, răspunse detectivul. Din fericire, am închiriat aici o căsuță, care se află lângă Poarta El Mab. Acolo vă pot primi pe toți câți sunteți aici.

— In ceea-ce mă privește, spuse doctorul Wolfgang Schulze, eu mă 'ntorc liniștit la hotelul meu, căci nu mi-e frică de șeful poliției din Cairo. El nu poate dovedi nimic în sarcina mea și apoi, mă voiu pune imediat sub protecția consulatului țării mele.

Hotărâră, deci, ca Ettore și Letiția, Tric-Trac și Mulah, să-i urmeze pe Wilson. In casa acestuia erau în deplină siguranță pentru noaptea aceea și ziua următoare.

Apoi, detectivul va întocmi un nou plan pentru salvarea lor.

Doctorul Schulze făgădui să vie și dânsul a doua zi la locuința detectivului. De-altfel, hotărâră să pornească împreună până la țărmul fluviului, apoi să se despartă la o răscruce, pentru ca să intre în oraș izolați.

Letiția mai aruncă o ultimă privire spre ruina templului lui Isis, și ochii i se umplură de lacrimi, la gândul că-și lăsase aici cea mai scumpă comoară pe care o avusese în viață.

— Te voiu mai revedea oare vreodată, sfânt lăcaș? Oh! nu prea cred! Dar imaginea ta o iau cu mine, și dânsa nu mă va părăsi cât voiu trăi pe acest pământ.

Dormi în pace, scumpul meu tată, și fii încredințat că voiu purta vecinic în mine amintirea ta sfântă. Rămâi cu bine! Rămâi cu bine!

Ettore o cuprinse cu brațul pe soția iubită și o trase ușurel după sine.

După un mars de vre-un ceas și jumătate, ajunseră la poarta orașului Cairo. Își strânseră mâinile și se despărțiră.

Numai Ettore și Letiția rămaseră împreună. Ca

niște oameni liniștiți cari se'ntorc dintr'o excursiune, păşiră în oraş prin poarta înaltă. Sentinelele înarmate, prin faţa cărora trecură, îi lăsară în pace, şi astfel ajunseră cu bine la casa lui Wilson.

Dar de-abia când uşa acesteia se închise în urma lor, Letiţia respiră uşurată. Tremurase la fiecare pas, — dar nu pentru dânsa ci pentru scumpul ei Egizio Ettore.

Wilson, Tric-Trac şi Mullah nu întârziară nici ei să-şi facă apariţia.

Şi detectivul puse imediat la dispoziţia celor doi soţi cea mai bună odaie, iar pentru dânsul şi ceilalţi pregăti culcuşuri pe niște divanuri.

Peste puţin, tăcere deplină şi întunericul puseră stăpânire pe întreaga casă. Niciunul din vecini, nu bănuia că în noaptea aceasta se află în apropierea lor cel mai vestit brigand al Europei

CAP. 190

Graba lui Murad Effendi

Era într'adevăr un fapt surprinzător că şeful poliţiei din Cairo se retrăsese cu atâta uşurinţă, lăsând din mână prada de care era de-acum atât de sigur, după cum crezuse dânsul.

Dacă lucrul acesta ar fi fost aflat la Cairo, nimeni n'ar fi vrut să-l creadă. Căci Murad Effendi nu era el omul, ca să lase baltă o întreprindere odată începută. Cu o înverşunare neobosită el îşi urmărea ţinta, şi nu degeaba era asemuit cu un câine de vânătoare, care nu se lasă până nu prinde în labă prada pe care o urmăreşte.

Dar faptele se prezentau astfel:

Murad Effendi se retrăsese şi nu lăsase nici măcar o sentinelă, şi numai acestei împrejurări datorau Ettore şi tovarăşii săi salvarea lor momentană.

Dar ce-l determinase pe tiranul din capitala

Egiptului să procedeze în felul acesta? Se îndoise el oare că va putea pune mâna pe vestitul brigand? Își dăduse seama, poate, că nu va izbuti niciodată să spargă ușa secretă, în dosul căreia se închiseseră Ettore și Letiția?

O, nu, ușa aceasta era doar din material pământesc, și ceea ce oamenii creiază, poate fi distrus de oameni.

Firește, ar fi durat prea mult timp, pentru a se aduce un lăcătuș la fața locului, care să spargă, ușa secretă, sau să dărâme, eventual, tot zidul în care se afla aceasta.

De-altfel, orice băștinaș cunoștea la perfecție cum sunt făcute ușile acestea, cari se găsesc în construcții vechi, ele erau de o trăinicie puțin obicinuită și opuneau multă rezistență acelora cari vroiau să le spargă.

Dar în alte împrejurări, Murad Effendi n'ar fi stat o clipă la îndoială să recurgă la vre-un mijloc oarecare, pentru a dărâma zidul. Probabil că nici n'ar fi ajuns acolo, încât să arunce în aer întreaga ruină. Căci mai făcuse cândva un lucru asemănător.

Câțiva criminali, pe cari îi urmărea, s'au baricadat atât de bine într'o casă din Cairo, încât era aproape cu neputință să ajungă la ei. Ar fi trebuit să se jertfească multe vieți omenești, căci erau indivizi cutezători, aceia cu cari avusese atunci de-afface Murad Effendi.

Ușile și ferestrele erau baricadate, așa că prin ele nu era nici-o nădejde de a se pătrunde în casă.

Ce făcu atunci Murad Effendi?

Se hotărî repede și puse să se facă o groapă sub unul din ziduri, vârî înăuntru o granată, îi dădu foc și de-odată se prăbuși tot zidul casei, și criminalii fură scoși grav răniți de sub dărâmături.

Șeful poliției din Cairo își ajunsese scopul și cei urmăriți căzură în mâinile sale.

Dar de ce nu lucrase și de data asta în acelaș

fel? Vroia oare să-l cruțe pe Egizio Ettore, se trezise în sufletul său o urmă de omenie?

Nimic din toate acestea.

Un alt motiv era la mijloc, și acest motiv era în legătură cu un sentiment puternic, care umplea sufletul șefului poliției din Cairo. Nu era, însă, omenie, ci o pornire josnică, păcătoasă.

Am dat a înțelege mai înainte, că Gilda făcuse o impresie puternică asupra șefului poliției din Cairo. Frumusețea tinerei femei nu-l lăsase deloc rece pe Murad Effendi; sângele său se înfierbântase la vederea amantei Ducelui de Chamfort.

Nervii săi întărâtați începură să-l chinuiască, și el nu era omul care să reziste unei astfel de ispite. Când se întâmpla să-i placă o femeie sau o fată din Cairo, trebuia musai s'o posede. Dacă ajungea la scop pe cale cinstită sau nu, era lucru secundar. Mijloace îi stăteau suficiente la dispoziție.

De câte ori nu pusese să fie arestată o femeie, pe un motiv cu totul imaginar! Nenorocita era adusă apoi în carceră și i se dădea de înțeles că chestia ei era foarte gravă și va fi condamnată sau la moarte, sau la temniță pentru un timp îndelungat.

De-obiceiu, însă, în chiar prima noapte a arestării se deschidea ușa celulei, și pătrundea înnăuntru Murad Effendi în persoană.

Excelența Sa nu-și pierdea timpul și aducea la cunoștință prizonierei că se putea socoti pierdută, — adăugând, însă, că în anumite împrejurări ar putea fi salvată.

In nouă cazuri din zece, biata femeie se declara dispusă a ține seamă de propunerile polițistului, și din celula mizerabilă intra pentru câteva zile în seraiul Effendi-ului, unde avea să poarte de grijă ca acesta să nu se plictisească.

Dar niciodată idila nu ținea mai mult de câteva zile, după care satrapul se sătura.

Şi nenorocitele se puteau considera peste măsură de fericite, dacă erau eliberate atunci, după ce, firește, erau puse să jure că nu vor sufla nimic despre ceea ce văzuseră şi auziseră.

Căci umblau zvonuri prin Cairo, cum că Murad Effendi îşi asigura tăcerea victimelor sale şi pe alte căi. Nu degeaba valurile Nilului scoteau la suprafață, din când în când, trupuri de femei, de cari nimeni nu-şi putea explica pe ce cale ajunseseră în apă.

Şi se mai spunea că adesea se auzeau strigăte de ajutor din dosul palatului şefului poliției, cărora le urma o cădere în apă...

Retragerea grăbită a lui Murad Effendi din ruina templului lui Isis, venise în ajutorul lui Ettore şi a tovarăşilor săi. Şi această retragere se datora exclusiv focului care mistuia inima şefului poliției

din Cairo, de când o văzuse pe frumoasa Gilda.

El își propusese s'o posede pe tânăra corsicană, fie prin viclenie, fie prin forță.

Și când o văzu îmbrăcată în uniforma de polițist, care o prindea atât de bine, dându-i un aer strengăresc, — dânsul își spuse că trebuia să fie a lui încă în seara aceasta... sau niciodată.

Căci a doua zi era o sărbătoare egipteană, care începea la douăsprezece noaptea, și ținea până la aceiași oră în ziua următoare.

A păcătui în zi de sărbătoare, nu-i este îngăduit nici-unui musulman. Asta constituie o vină mare, cu care nu se poate împovăra nimeni.

Legile lui Mahomed sunt foarte clare în această privință. Și de-aceea, Murad Effendi luă hotărârea s'o strângă în brațele sale pe Gilda, încă înainte de miezul nopții, pentru a nu intra în sărbătoare.

Spre nespusa uimire a frumoasei blondine — care venise împreună cu șeful poliției la ruină, pentru a fi de față la prinderea lui Ettore și a soției sale — Murad dădu de-odată ordin oamenilor săi, să renunțe la orice încercare de a pătrunde în gangul secret.

— Ce vrei să faci, mare Effendi? întrebă Gilda. Unde e energia ta mult-trâmbițată? Vrei să lași să-ți scape prada din mână?

Poruncește să fie aduși lăcătuși, cari să spargă ușa cu uneltele lor. Apoi vom pătrunde în gangul secret și vom pune mâna pe cei urmăriți.

— Vorbești cum te pricepi și tu, frumoasă fiică a Apusului, răspunse Murad. Dar dacă asta ar fi fost cu putință, de mult aș fi făcut-o.

Află, deci, că n'am voie să pun să se spargă ușa aceasta, căci m'aș face vinovat de un mare păcat.

— Dar n'ai poruncit tu oare oamenilor tăi să dărâme ușa cu iataganele lor?

— E adevărat, așa am spus, și cine-știe dacă Allah nu-și va abate mânia asupra mea din pricina aceasta.

Dar atunci nu citisem încă inscripția hieroglifică de deasupra acestei uși.

Acuma, însă, după ce privirile mele au căzut asupra ei, știu că ușa aceasta este sfințită și că acela care ar încerca s'o spargă cu forța, nu va pătrunde niciodată în al șaptelea cer.

— Asta e o superstiție, spuse Gilda, privindu-l cu mânie pe Effendi. Și de dragul unei superstiții atât de prostești, să ne scape nouă din mână Ettore și Letiția?

— Ceea ce pentru tine e superstiție, e pentru mine credință, răspunse Murad. Și afară de asta, am luat o hotărâre, și nu sunt obicinuit să-mi mut gândul.

— Așa dar vei părăsi ruina împreună cu oamenii tăi? întrebă Gilda.

— Da, așa voiu face.

— Și nu te vei mai preocupa de Egizio Ettore și Letiția?

— Nu voiu avea nevoie să mă preocup de ei.

— Asta nu înțeleg.

Dacă părăsim locul acesta, brigandul și soția sa vor dispare pur și simplu, în timpul nopții, și nu ți se va mai prezenta ocazia să pui mâna pe ei. Ai uitat oare cu desăvârșire, Murad Effendi, ce glorie vei atrage asupra ta, în urma arestării lui Ettore?

— N'am uitat nimic, frumoasă europeană, dar ce-mi va ajuta gloria, când blestemul zeilor va apăsa asupra mea? Nu pot și nu trebuie să sparg ușa sfințită.

De-altfel, însă, nu e nevoie să porți grijă. Ettore, împreună cu toți însoțitorii săi, sunt pierduți, chiar dacă nu ne mai preocupăm de ei. Căci trebuie să știi, că ușa aceasta se poate deschide pe dinafară,

atunci când ai norocul să apeşi pe locul cuvenit din zid, — dar pe dinăuntru nu e nimeni în stare s'o deschidă.

— Ah, aşa să fie? exclamă Gilda, triumfătoare. Ai spus adevărat, Murad Effendi?

— Ţi-o jur pe barba Profetului! rosti şeful poliţiei din Cairo. Ei sunt pierduţi, pierduţi cu desăvârşire, toţi câţi se află înăuntru. Căci din moment ce nu le va sta în putinţă să deschidă uşa pe dinăuntru, vor fi reduşi să flămânzească. Şi cred că asta e o pedeapsă destul de bună.

— E drept, e o pedeapsă — răspunse Gilda — dar eu n'o voiu vedea, nu voiu putea să observ cu ochii mei cum suferă Letiţia şi din acest motiv, soiul acesta de răsbunare este incomplect pentru mine.

Dar, de vreme ce spui că nu mai avem ce căuta în ruina asta, cel mai bun lucru e să ne îndepărtăm cât mai repede cu putinţă.

Cât e ceasul?

Şeful poliţiei scoase din buzunar ceasornicul său bătut cu pietre scumpe, şi aruncă o privire asupra cadranului.

— E zece şi treizeci de minute, spuse el.

— Atunci trebuie să mă grăbesc, căci la miezul nopţii vreau să fiu îndărăt la hotel, unde mă aşteaptă Ducele de Chamfort.

Ea nu văzu zâmbetul ironic care flutură pe buzele lui Murad Effendi, şi auzi numai răspunsul său liniştitor.

— Mai ai încă un ceas şi jumătate, frumoasă fiică a Apusului, şi deoarece vaporaşul care ne va duce înapoi, ne aşteaptă, în mai puţin de o jumătate de ceas vom fi ajuns în oraş. Dar vrei oare să te prezinţi în faţa Ducelui aşa cum eşti îmbrăcată acuma?

— Cu nici-un preţ n'aşi face asta — răspunse Gilda — şi tocmai acesta e motivul pentru care

mă grăbesc. Trebuie să mă reîntorc la palatul tău, pentru a mă îmbrăca cu vestmintele mele femeiești, pe cari le-am lăsat acolo, și poate că vei avea bunătatea să dispui să fiu condusă la hotel într'o litieră, căci nu pot să umblu noaptea singură pe străzile Cairo-ului. Nici n'aș nimeri drumul, de-altfel.

— Increde-te numai în mine, frumoasă europeană, voiu purta eu de grijă să nu te abați din drumul drept.

— Îți mulțumesc, Murad Effendi. Și acuma, să pornim!

Părăsiră ruina și șeful poliției porunci oamenilor săi să se retragă.

Aceștia erau cât se poate de satisfăcuți, căci l-au urmat pe Murad împotriva voinței lor intime.

Superstițioși ca toți egiptenii, ei își aduseră aminte de zvonurile cari umblau prin Cairo, privitoare la ruina templului lui Isis.

Se spunea că nu se petrec lucruri curate într'însa, și noaptea se puteau auzi pe acolo gemete și oftaturi. Unii susțineau chiar că văzuseră făpturi apărând pe ruinele templului și rânjindu-le sinistru.

In orice caz, oamenii lui Murad Effendi considerau drept un păcat să pătrundă cu forța armată, într'un templu, chiar dacă acesta era numai o ruină, rămășiță glorioasă a unor vremuri de mult apuse. Cu atât mai mult se revoltau la gândul de a aresta un om în acest templu... Căci în toate vremurile, templele egiptene erau aziluri, în cari cei mai temuți criminali găseau adăpost și pace, când izbuteau să ajungă până la pragul unei astfel de case închinată Zeilor.

Așa că, nu trecu mult, și ruina era iarăși învăluită în liniște adâncă, deoarece polițiștii se retrăseseră.

Ei îi mai însoțiră pe Murad Effendi și pe Gilda, până la vaporașul ce ancorase la țărm, apoi o luară pe jos spre Cairo.

Şeful poliţiei spusese, de-altfel, adevărul, când afirmase frumoasei corsicane că vaporaşul nu avea nevoie decât de un sfert de oră, pentru a ajunge la Cairo.

Din minaretele moscheelor bătea de unsprezece, când nava opri în port. Murad şi Gilda debarcară. O trăsură închisă îi aştepta de-acuma şi cei doi luară loc într'însa. După un drum care ţinu doar câteva minute, ei ajunseră în partea din spre grădină a palatului locuit de Murad Effendi.

Însoţit de frumoasa blondină, poliţistul urcă o scară acoperită cu un covor de preţ, şi ajungând la primul etaj, tiranul din capitala Egiptului se adresă Gildei:

— Acuma voiu chema pe una din sclavele mele, care te va conduce în încăperea în care ţi-ai lăsat îmbrăcămintea ta femeiască. Acolo vei regăsi totul ce-ai lăsat, apoi vei fi condusă la hotel într'o litieră.

Te las cu bine, frumoasă europeană, şi dea Allah ca atunci când ne vom revedea, să fim mai fericiţi amândoi.

Se înclină în faţa Gildei, făcu un semn sclavului care le luminase scara şi acesta deschise uşa, prin care Murad Effendi se făcu nevăzut.

In aceiaşi clipă apăru o sclavă lângă Gilda.

Era o bătrână grasă, care o salută pe frumoasa blondină, cu supunere de câine.

O conduse printr'un coridor lung, apoi prin câteva încăperi, până ce descuiă o uşă mascată, şi Gilda se afla acum, într'adevăr, în aceiaşi odăiţă unde se debarasase de vestmintele ei femeieşti, pentru a se îmbrăca cu acele de poliţist.

— Ingăduie stăpâna mea s'o ajut la desbrăcat şi îmbrăcat? întrebă sclava.

Gilda primi cu multă plăcere, căci ardea de nerăbdare să termine cât mai repede. Se gândea doar că făgăduise Ducelui să fie acasă la miezul nopţii, şi nu vroia să rămâie de mincinoasă.

— Bietul Chamfort! se gândea dânsa. Cât se va fi plictisit el la club în seara asta!

Ştia prea bine ea, că dânsul considera pierdut orice ceas, pe care nu-l trăia în tovărăşia ei.

Şi acuma îşi pusese în gând să-l despăgubească, vroia să-i dea o răsplată pentru încrederea de care dăduse dovadă faţă de ea în seara aceasta.

Chiar dacă nu resimţea faţă de Duce o iubire adevărată, totuşi el îi plăcea, căci era un bărbat tânăr şi frumos, în tovărăşia căruia puteai să trăieşti bine.

Ah! dacă el ar izbuti să se despartă în mod legal de femeia cu cap de mort, — atunci va face dintr'însa, Gilda, soţia lui, Ducesa de Chamfort! Asta ar fi fost un noroc pentru care ar fi invidiat-o sute de mii de fete şi femei.

Şi a fi invidiată, este doar cea mai mare fericire, pe care o poate resimţi o femeie, — cel puţin o fire superficială, cum era Gilda.

In vreme ce frumoasa corsicană se gândea la toate astea, sclava o desbrăcase de uniforma de poliţist, fără ca Gilda să-şi fi dat măcar seama.

Acuma, graţioasa femeie se afla numai în rochia de dedesubt.

— Adu-mi repede îmbrăcămintea, spuse Gilda. Vei primi un bacşiş bun dela mine, numai grăbeşte-te.

Bătrâna sclavă privi încurcată în jurul ei.

Cereţi mâine numărul 187 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Premiul de 500 LEI, instituit de
Colecţia celor 15 lei
a fost câştigat de D-na Elena Anghel
Bucureşti, str. Hotin 17

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3

— Imbrăcămintea ta, o, stăpână! — spuse ea în cele din urmă — după cât se pare, nu se află aici. Te-ai desbrăcat oare într'adevăr în odaia asta?

— Firește; cine putea să-mi ia hainele? Să fi fost furate?

— In casa aceasta nu există hoți. Poate s'a făcut o greșeală, și cineva ți-a luat rochiile. Dar îngăduie-mi, stăpână, să mă îndepărtez niței, și peste câteva minute ți le voiu aduce.

— Bine, du-te! spuse Gilda. Dar îți repet că mă grăbesc foarte mult; vezi de nu pierde vremea!

— Am plecat! spuse hoața bătrână, căci o hoață era. Dar înainte de a mă îndepărta, vreau să rog pe stăpâna mea să se așeze colo, pe divan. Voiu întinde o cuvertură de mătase peste tine, căci mă tem că altfel vei răci.

— Ai dreptate, bătrâno. Ei bine, acopere-mă!

Gilda se lăsă pe pernele moi ale divanului și sclava se grăbi să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

— Peste câteva minute sunt îndărăt — mai spuse odată bătrâna. Până atunci, doresc stăpânei mele visuri frumoase.

Ușa se închise în urma ei și Gilda se întinse în voie în culcușul moale.

Mii de gânduri îi treceau prin minte.

Se gândea în deosebi la Ettore și la Letiția și inima îi râdea de bucurie, când își spunea în ce stare de disperare se vor fi aflând dânșii... Cuprinși de furie vor încerca să deschidă ușa tainică, dar totul va fi în zadar, căci după cum o încredințase Murad Effendi, ușa aceasta nu se putea deschide pe dinăuntru.

Și mâine... mâine vor începe de-acuma chinurile.

Dar vina nu va fi decât a lui Ettore, căci el

vroise așa, renunțând la fericirea pe care dânsa i-o pregătise.

Și Gilda se duse înapoi cu gândul la vremea aceea, când nu putea să adoarmă în nici-o seară, până nu se visa în brațele brigandului Corsicei.

Sub cuvertura de mătase, dânsa își frământa acuma trupul și fiecare nerv îi era încordat.

— O, Egizio Ettore, șopti dânsa, — de ce ți-ai răpit tu însuți fericirea, și pe a mea în aceleaș timp?

Dacă ai fi acuma lângă mine, te-aș cuprinde cu brațele mele moi, te-aș săruta cu buze arzătoare, cari te-ar face să guști din dulceața paradisului.

Și în loc de aceasta, tu te afli acuma într'o închisoare grozavă, din care nu vei izbuti să scapi niciodată!

Dar așa ai vrut tu. Ai ales între mine și dânsa și acuma, în loc de iubire ai parte de disperare și de chinuri nesfârșite.

Gilda tăcu brusc. Ea făcuse o descoperire grozavă.

Cuprinsă în vârtejul visurilor ei dulci, ea nu-și dăduse seama că divanul pe care se afla, se pusese încet în mișcare. Și el cobora în adânc, din ce în ce mai în adânc!

Podeaua pe care stătea se deschisese fără nici un zgomot și un mecanism ingenios purta divanul în adâncime.

O sudoare rece se așternu pe fruntea Gildei, când făcu descoperirea aceasta, căci își spunea că ea nu poate însemna nimic bun. Acuma pricepea de ce o sfătuise sclava să se întindă pe divan! Ah! asta se petrecuse, de sigur, în urma ordinului lui Murad Effendi!

Gilda încercă să se ridice în așternutul ei, dar în clipa următoare recăzu în perne, căci se văzu înconjurată din toate părțile de o prăpastie grozavă.

Sub dânsa se aflau pivnițele palatului și de sigur că divanul nu se va opri, până nu va ajunge acolo.

Gilda se cramponă cu ambele mâini de pernă, apoi începu să țipe de groază, dar strigătele ei rămaseră fără ecou.

Cine i-ar fi putut veni în ajutor?

In casa aceasta, exista o singură voință, aceea a stăpânului ei, a tiranului Murad Effendi ,— și acesta... acesta aranjase toată comedia asta, el o ducea acuma în adâncime...

Și scopul său... nu putea fi decât unul singur.

Ah! acuma își reamintea Gilda de privirile ciudate pe cari i le aruncase Murad Effendi, — de zâmbetul ironic care înflorise pe buzele sale atunci când îi dăduse anumite răspunsuri, — totul... totul era acuma limpede pentru dânsa...

Divanul rămase nemișcat, — ajunsese pe pământ sigur.

Gilda stătea ca împietrită în pernele moi, ținea ochii închiși, — căci nu vroia să vadă unde se află...

Căci știa că ori-unde ar fi în casa aceasta, pretutindeni o aștepta o soartă grozavă...

CAP. 191

Se apropie sfârșitul

Colonelul Gregory sosise disdedimineață la Londra și rămase câtva timp în locuința sa, unde puțin după ce venise, primi vizita unui domn, care făcea impresia unui medic.

Nutt, care părea să se intereseze de tot, deduse faptul acesta observând geanta misterioasă pe care o avea cu sine străinul și mirosul de desinfectante pe care-l lăsase în urma sa. Apoi, văzu un nou pansament la mâna colonelului și aceasta părea să-și fi recăpătat oare-cum mobilitatea.

După vre-un ceas, Gregory porunci maşina şi Nutt, care aşteptase clipa aceasta cu mare încordare, află cu bucurie că de data asta va sta el la volan, şi nu William.

Se părea că Gregory are de rezolvat o groază de afaceri şi vizite, căci străbătu tot vestul oraşului în lung şi 'n lat, şi Nutt avu de furcă, ca să poată observa în grabă, pe furiş, feluritele clădiri în faţa cărora trebuise să oprească. Uneori întâmpina greutăţi întru-aceasta, deoarece colonelul mai mergea şi pe jos o bucată de drum, dispărând undeva, pentru a reapare apoi dintr'o direcţie cu totul opusă.

Era cam pe la ora unu când Nutt primi porunca s'o iau spre Picadilly Hotel, unde Gregory obicinuia să prânzească. Şoferul luă hotărârea să se folosească de acest prilej.

De-abia dispăru colonelul în vestibulul hotelului, că Nutt lăsă maşina în părăsire şi alergă la primul post de telefon. Avea în cap numărul pe care-l vroia, dar cu toate încercările repetate nu izbutea, de data aceasta, să capete legătura.

Omul fu foarte amărât, căci ştia cât de repede se obţinea, de-obiceiu, oficiul acesta de informaţiuni, şi se 'ntoarse la maşină, cu un simţimânt neplăcut în suflet.

După ce-şi termină masa, colonelul privi la ceas şi stătu pe gânduri o clipă. Apoi intră în cabina telefonică a hotelului şi-l chemă pe Vane, pe care-l găsi în locuinţa sa din Bayswater.

— Dacă-ţi convine, Mr. Vane, trec pe la d-ta cam peste un sfert de ceas şi te iau cu maşina. — Vrei să-mi spui unde se află biroul avocatului dumitale?... Cum? Drury Lane? — Bine. Lincoln Inn. Firește. — Te va obosi dacă vei face cu mine un mic ocol? Aşi dori să rezolv înainte o chestie urgentă la Kilburn, şi am putea merge de aïci direct acolo. Termin repede treaba. — Eşti înte-

les? — Foarte bine. Deci, la revedere!

Când maşina lui Gregory opri în faţa casei bancherului, acesta aştepta de-acum nerăbdător pe trotuar şi-l salută pe colonel cu multă căldură.

— Imi fac reproşuri, domnule colonel — spuse dânsul, după ce luă loc în maşină — că te obosesc atât de mult, — dar n'am încotro. D-ta, ca burlac, nu-ţi poţi da seama cât e de lucru în asemenea împrejurări, mai ales când evenimentele se precipită. Pe lângă asta, starea d-nei Mabel mă 'ngrijorează serios, şi voiu respira uşurat, când totul va trece în chip fericit.

Bancherul făcea, într'adevăr, o impresie de om copleşit de suferinţe şi Gregory îl asculta cu multă compătimire.

— In sfârşit — spuse el, căutând să-l mângâie — nu mai durează mult. Poimâine la vremea asta veţi fi de-acum pe mare.

Vane îşi şterse sudoarea de pe frunte şi dădu din cap.

— Da, slavă Domnului. Şi Mrs. Hughes de-abia aşteaptă clipa asta, şi nădăjduiesc că atunci totul se va schimba în bine dintr'odată.

— Nici nu bănuieşti d-ta cât de mult a turburat-o trista întâmplare. A devenit duşmana oamenilor, şi chiar eu trebuie să mă mulţumesc s'o văd cel mult un sfert de ceas pe zi. Altfel, stă închisă necontenit, şi nici măcar servitorii n'au voie să intre. Dar eu pricep bine asta, căci şi nervii mei au fost zguduiţi din seara aceea nenorocită, şi numai cu mare greu mă pot stăpâni.

Isi şterse din nou fruntea de năduşeală şi-l privi pe colonel, cam dintr'o parte, apoi spuse, după o pauză:

— După cum am auzit, a fost un atac de inimă?

Gregory dădu uşor din cap.

— Nu m'am îndoit o clipă de asta, spuse dânsul, şi puse capăt discuţiei.

Drumul prin Kilburn ţinu cam multişor, dar bancherul era prea mult ocupat cu gândurile sale, pentru a da atenţiune acestui fapt. De-abia când maşina ajunse la linia ferată de centură a Londrei, colonelul se simţi dator să dea o explicaţie lui Vane.

— Drumul e totuşi mai lung decât am crezut eu. Mi s'a oferit spre cumpărare o casă pe aici şi urma să dau răspunsul până azi după-masă, De-aceea îmi era chestia atât de urgentă. Ţinutul nu e prea încântător, dar casa e bună şi are valoare.

Colonelul dădu şoferului indicaţiuni scurte şi maşina o luă printr'un şir de străduţe laterale, până coti într'o alee scurtă, la capătul căreia se înălţa un zid înalt de grădină.

— Am ajuns la ţintă, spuse Gregory, privindu-şi ceasul. — Tocmai douăzeci şi cinci de minute am făcut. O cale bunicică.

Nutt deschise portiera şi colonelul se pregătea să coboare.

— Nu te superi dacă te voiu ruga să mă aştepţi câteva clipe, Mr. Vane? Mă voiu grăbi cât se va putea. Sau poate vrei să fii atât de amabil să intri cu mine şi să mă ajuţi cu sfatul d-tale?

— Cu plăcere, colonele, răspunse cu însufleţire bancherul, şi sări din maşină. Intâmplă'or, mă cam pricep la case.

Se părea că Gregory era aşteptat, căci în clipa aceasta poarta fu deschisă de un bărbat înalt şi voinic, îmbrăcat în haine de culoare închisă, care îi salută pe vizitatori cu o înclinare mută, conducându-i apoi în tăcere prin grădină, până la vila din fundul ei.

Casa era complect ascunsă în mijlocul unui

grup de arbori și în după-amiaza posomorâtă de toamnă făcea o impresie cam sinistră.

Vane fu cuprins de un simțimânt de neliniște adâncă și când călăuza tăcută deschise ușa casei, el rămase locului, șovăind.

Dar Gregory făcu un gest de invitare și bancherul intră în vestibulul mohorât, al cărui aer apăsător trăda că locuința aceasta își aștepta de mult un nou stăpân, cu ferestrele și ușile închise.

Bărbatul cel voinic deschise un șir de camere, dar colonelul aruncă doar câte o privire fugară prin încăperile întunecoase și nu prea părea încântat. De-abia când ajunseră la capătul unui gang lung, intră în una din odăi și privi câtva timp în jurul său.

— Ce părere ai d-ta, Mr. Vane? se adresă el repede către bancher, dar acesta clătină capul, cu dezaprobare.

— Un cavou, colonele, dar nicidecum o locuință omenească.

— De aceiași părere sunt și eu, spuse colonelul, și cu o mișcare rapidă se furișă pe ușă, care se închise cu zgomot în urma sa.

Vane fu străbătut de un fior și câteva clipe rămase ca înlemnit, apoi, însă, își dădu seama de situație. Pe chipul său se zugrăvi o expresie de groază nebună și cu un țipăt disperat se năpusti la ușă, în care începu să isbească cu mâinile și picioarele, dar fără succes.

Pe coridor nu se auzea nici-un zgomot și când bancherul, stăpânit de o spaimă sălbatecă, începu să caute un alt mijloc de scăpare, fu nevoit să-și dea seama că și ferestrele erau închise cu obloane trainice, prin crăpăturile cărora de-abia dacă pătrundea câte o rază slabă de lumină.

De-odată, bietul bancher își aminti de sfârșitul tragic al lui Milner și Crayton, și de moartea

lui Flesh, și gândul că acuma veniseră și rândul său, îl făcu să-și piardă cunoștința.

Colonelul Gregory stătea în vestibul și aștepta liniștit până ce zbieretele prizonierului se potoliră.

Un al doilea individ vânjos se alăturase de călăuza tăcută, și ambii așteptau nemișcați ca niște statui.

— Imi garantați cu pielea voastră că totul se va petrece așa cum am orânduit eu, spuse Gregory, în felul lui tăios. — Și acuma să vie șoferul!

Unul din indivizi se duse la Nutt, care se plimba nerăbdător pe dinaintea grilajului, aruncând la răstimpuri câte o privire curioasă în grădină.

— Te cheamă stăpânul! spuse el morocănos, deschizând portița zăbrelită și Nutt se grăbi să execute ordinul, care corespundea dorințelor sale intime.

Cu paşi uşori, măsuraţi, Gregory se plimba în sus şi 'n jos prin vestibul, când intră şoferul, şi pe faţa sa flutura un zâmbet rece, ciudat.

Lui Nutt nu-i prea plăcu acest zâmbet, când privirea colonelului se aţinti străpungătoare asupra lui.

— Imi închipui, Nutt, că această casă ţi-a căşunat multă bătaie de cap, şi de-aceea vreau să-ţi dau prilejul s'o cunoşti în amănunţime.

Colonelul ridică uşor mâna, şi în aceiaşi clipă omul se simţi apucat de patru braţe puternice, legat şi cu căluş în gură, înainte de a putea face vre-o mişcare de împotrivire, sau să scoată un strigăt.

Gregory înclină scurt capul în faţa celor doi indivizi tăcuţi, şi cu paşi repezi străbătu grădina până la automobilul din faţa porţii, la a cărui volan stătea ţeapăn William.

*

In vreme ce maşina colonelului Gregory gonea prin Kilburn, îndreptându-se înapoi spre Londra, Wilson îşi împacheta de zor la „Regina Victoria" lucrurile în valiza de mână, sub privirile cam neliniştite ale lui Langford.

— Ai de gând să rămâi mai multă vreme la Londra, de-ţi iei toate catrafusele? întrebă inspectorul în cele din urmă.

— Aşa sper, răspunse detectivul. Şi n'ai face rău nici d-ta, dacă ţi-ai strânge lucruşoarele, căci pe aici nu va mai fi de lucru pentru noi. In ori-ce caz, astă-seară voiu avea nevoie de d-ta. Ingrijeşte-te de toate, căci se poate s'avem de furcă.

— Iar cu blestematele alea de mistere! mormăi inspectorul, indispus. — Şi fireşte că iar nu va fi nimic de văzut, adăogă el cu un zâmbet malitios.

— Tot ce se poate! răspunse Wilson, cu blândețe. Atunci mă voiu stabili alături de d-ta la „Regina Victoria" și de inimă rea am să ți-o suflu pe d-na Renold.

Langford socoti nimerit să nu răspundă la asta, ci se mulțumi să-i arunce o privire furioasă, apoi se 'ndepărtă fără să salute, trântind ușa în urma sa.

Wilson se mai uită odată prin toate sertarele, dacă nu cumva uitase ceva, apoi așeză cu grijă valiza pe masă, puse alături pălăria și pardesiul și peste câteva clipe bătu la ușa lui Reffold.

— Viu să-mi iau rămas-bun, Mr. Reffold, căci dacă totul va merge așa cum nădăjduiesc, nu mă mai prinde nimeni prin Newchurch.

Șovăi câteva clipe, apoi coborî și mai mult glasul și se uită la Harry cu o privire plină de 'nțeles.

— Dacă vrei să fii și d-ta de față — astă-noapte încerc lovitura supremă. Dacă merge bine, atunci va fi cel mai mare succes al vieții mele, — dacă merge prost, atunci mă fac de râs cum nu s'a făcut încă nimeni până acuma. — Deci, dacă vrei, la ora 9 în biroul meu. — Cred că știi unde este Scotland-Yard-ul, și dacă vei întreba de mine, te vor îndruma oamenii de pe-acolo.

CAPITOLUL 192

Taina Nilului

Gilda simțea că o amenință un leșin, dar era încă destul de conștientă, ca să-și poată spune:

— Nu trebuie să-mi pierd cunoștința acuma, căci în felul acesta nu voi mai ieși din această încăpere subpământeană. Trebuie să fiu pregătită să înfrunt un atac mișelesc, și voi avea nevoie de toată viclenia mea, pentru a-l respinge.

Căci frumoasa blondină își dădea perfect seama, că nu se va putea face nimic cu forța aici.

Privi în jurul ei și văzu că se afla într'o rotondă, ai cărei pereți erau tapetați cu mătase.

Încăperea aceasta subterană, era amenajată cu un lux rafinat, și nu lipsea nimic pentru a-i da o înfățișare cât mai atrăgătoare.

Se aflau aci divane moi, de-a-lungul pereților se înșiruiau taburete încrustate cu aur, mesuțe din lemn de cedru și bambus.

Covoare minunate, adevărate opere de artă, acopereau podeaua întregii încăperi.

Pocale de argint masiv, cristaluri scumpe, se aflau în fiecare ungher, sclipind îmbietor.

Dar Gilda privi toate aceste minunății cu o singură privire, căci își dădea seama că nu trebuie să-și distragă atențiunea. Ea căuta cu totul altceva decât lux și obiecte de preț, — căuta o ușă, o fereastră, prin care să poată scăpa.

Dar tocmai așa ceva nu se găsea în această încăpere. Nici măcar o ferestruică prin care să pătrundă lumina zilei și încăperea subpământeană era luminată de o sumedenie de flăcărui, cari se înălțau din glastre pline cu flori.

De-odată frumoasa corsicană se ridică dintre perne. Se dădu jos de pe divan și făcând câțiva pași prin încăpere scoase un țipăt puternic.

Fără niciun zgomot se deschisese o ușă tapetată și în pervazul acesteia apăru stăpânul casei, Murad Effendi, șeful poliției din capitala Egiptului.

Tiranul își desbrăcase uniforma pe care o purtase în timpul expediției dela templul lui Isis, și purta acuma o pijama din mătase roșie ca focul. Pe cap purta un fes, de aceeiaș culoare cu pijamaua.

Privirile sale se ațintiră cu o expresie ciudată asupra frumoasei femei, care cu o mișcare repede apucă cuvertura de mătase de pe divan și încercă

să-şi acopere trupul cu dânsa. Căci era aproape goală, şi atât de jos nu căzuse încă amanta ducelui de Chamfort, încât să se arate în cămaşă privirilor unui bărbat. Dimpotrivă, poseda o anumită mândrie.

Murad Effendi se apropiă încetişor de ea. Figura îi era palidă, ochii-i scânteiau misterios, mătasea pijamalei foşnea la fiecare pas.

Dar acesta era şi singurul zgomot care se auzea în încăpere, căci Gilda aştepta mută atacul vajnicului şef al poliţiei din Cairo.

Murad Effendi rămase la vreo cinci paşi departe de ea, un zâmbet îi flutura pe buze, un zâmbet respingător, fioros, care nu-i prezicea nimic bun Gildei.

— Frumoasă fiică a Apusului, începu el, cu glasul tremurător de iritaţie, iartă-mă dacă am recurs la un mijloc prea puţin cinstit, pentru a te ţine în casa mea. — Dar tu ai aprins în inima mea

un foc, a cărui flacără trebuie s'o sting, dacă ţiu să nu înebunesc. Dacă eşti inteligentă, atunci caută să-mi satisfaci dorinţa şi rămânerea ta în această casă va fi numai de scurtă durată.

Nu mă gândesc deloc să fac din tine prizoniera mea, ci vreau numai să fiu fluturele care fură dulceaţa din potirul florii, şi în vreme ce fluturele îşi întinde aripile deasupra florii, razele soarelui n'o poate atinge, — dar când dânsul zboară, floarea primeşte iar căldură şi lumină, devine din nou liberă.

— Dacă pricep bine, spuse Gilda, cu glas hotărât, atunci înseamnă că vrei să mă ţii prizonieră aici?

— Frumoasă fiică a Apusului, m'ai înţeles pe de-a'ntregul. Nădăjduiesc totuşi, că voinţa mea nu-ţi va fi neplăcută.

— Şi dacă mă voiu împotrivi voinţei tale, — ce se va întâmpla atunci?

— Atunci, se va întâmpla fără voinţa ta, ceea ce cu voinţa ta va fi cu mult mai plăcut pentru tine, sună răspunsul lui Murad Effendi.

— Nu te vei da în lături, deci, să întrebuinţezi violenţa?

— Firește.

Cu o voce care tremura de mânie, Gilda răspunse:

— Tu te numeşti şeful poliţiei din Cairo, îi urmăreşti pe criminali, îi arunci în închisoare... dar îţi dai tu seama că ceea ce vrei să faci este tot o crimă fioroasă, pentru care — după legile europene, cel puţin, ţi se cuvine o pedeapsă grea?

— Ştiu foarte bine. Mai departe?

— O ştii, şi cu toate astea vrei să faptuieşti crima?

— A făptui o crimă, nu e încă niciun păcat, dar a te lăsa prins în urma unei crime, asta nu este

numai un păcat, ci și o mare idioție, răspunse poliţistul, cu nerușinare.

Eu nu iau în nume de rău niciunui om, când fură sau jefuiește, căci asta e în firea omenească, cu atât mai mult, ceea ce vreau să fac eu cu tine. — Dar acela care se lasă prins asupra faptului, e demn să fie înlăturat.

— Ah, tu te bizui pe puterea ta, nădăjduiești să scapi fără pedeapsă...

Dar te înșeli, Murad Effendi, eu nu-s o cetăţeană a acestei ţări, ci o franceză. Și cred că-ţi este cunoscut faptul, că aici, în Cairo, se află un consulat al Franţei.

E drept, nu mă pot apăra de tine — cel puţin n'o pot face cu succes, — dar voiu depune plângere împotriva ta la consulatul ţării mele, și atunci guvernul francez va trage la răspundere ţara ta.

— Dacă vei putea, o vei face... răspunse Murad Effendi, cu un ton batjocoritor.

Dar cred că am vorbit destul de-acuma. Vino, porumbiţa mea, dă-mi o sărutare dulce, să simt mierea de pe buzele tale.

Spunând acestea, tiranul făcu câţiva paşi în spre Gilda; dar în clipa, în care el fu lângă dânsa, frumoasa blondină îl împinse îndărăt, și Murad se clătină pe picioare.

Un ţipăt de furie scăpă de pe buzele sale și chipul i se schimonosi.

— Ah! vrei cu adevărat să mi te împotrivești! exclamă el. Indrăznești chiar să te atingi de persoana mea sfinţită, — să ridici mâna împotriva mea? '

Cereţi mâine numărul 188 tuturor chioşcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 1

Ei bine, în cazul acesta vom vedea care din noi doi este mai tare!

Cu o mișcare repede își scoase pijamaua de mătase și apăru acuma într'o flanelă fină, care i se lipea de trup, luând forma acestuia. Și făcea impresia unui gladiator de circ, căci avea mușchi puternici, cari l-ar fi ajutat să doboare chiar și un taur.

Gilda fugi îndărătul divanului, care se afla acuma între cei doi adversari. Dar nu trecu mult și Murad Effendi fu lângă dânsa, o apucă de umeri cu atâta putere, încât nenorocita scoase un țipăt și se prăbuși.

Dar nici Gilda nu era lipsită de iscusință, și în ceea ce privea forța ei, aproape că se putea lua la întrecere cu polițistul.

Ea încercă să-i prindă beregata cu mâinile, dar el îi cuprinsese gâtul cu brațul său, și o strângea cu atâta forță, încât Gilda era pe cale să se sufoce.

— Dă-mi drumul! răcni Gilda, opintindu-se cu mâinile în pieptul călăului ei. Laș mizerabil, în asta constă iscusința ta? Să atragi femeile în cursă?...

— Ești prea frumoasă fiică a Apusului — spuse Murad Effendi, râzând, și de-aceea trebuiai să te gândești bine, înainte de a păși pragul acestei case. N'ai auzit oare că șeful poliției din Cairo, nu lasă să-i scape din mână nicio femeie frumoasă? Ai intrat în peștera leului, și așa de ușor nu vei scăpa.

Un leșin binefăcător puse stăpânire pe Gilda. Dar când se trezi dintr'însul, o aștepta o nouă grozăvie.

Murad Effendi nu se mai afla în încăperea subpământeană, dar doi indivizi cu chipul negru stăteau nemișcați în apropierea ușii, cu brațele încrucișate pe piept, și păreau să aștepte un anumit moment.

Şi acest moment sosise acum.

Gilda se ridică de pe divanul pe care fusese trântită şi cu glas tremurător întrebă:

— Ce vreţi dela mine? De ce mă priviţi cu ochi atât de fioroşi?

Atunci,M cei doi indivizi se repeziră la dânsa, o apucară cu brutalitate şi o ridicară pe sus. Nu-i lăsară nici măcar răgazul să se îmbrace.

Şi Gilda nu era în stare să se împotrivească, puterile o părăsiseră, era complect distrusă...

Gândul că era pierdută o apăsa greu — dar în sufletul ei se trezi speranţa, o speranţă nesăbuită...

Dăduse oare poruncă Murad Effendi s'o ducă afară din casă, s'o arunce în stradă? — Ah! asta ar fi fost o adevărată fericire pentru dânsa.

Dar ce-i va spune ea ducelui, cum să se justifice faţă de el că lipsise toată noaptea? — Căci de sigur că afară se luminase de-acum de zi.

— Unde mă veţi duce? întrebă ea pe cei doi Negri, cari o apucaseră de mâini şi de picioare şi porniseră cu dânsa.

Dar nu primi niciun răspuns.

Oamenii aceştia sau erau muţi, sau primiseră poruncă dela Murad Effendi să nu rostească nici un cuvânt.

O duseră pe Gilda printr'un gang îngust, care era atât de scund, încât trebuiră să se aplece, pentru a nu se lovi cu capul de plafon. Un întuneric de iad stăpânea împrejur.

Dar nu trecu mult şi se lumină puţin, iar Gilda putu să observe că se afla afară, căci aerul rece al nopţii o izbi în faţă.

Era noapte încă, deci... Pe cer, luna strălucea majestuoasă, oglindindu-se în apa fluviului.

Ah! acesta era Nilul, mândrul fluviu al capitalei Egiptului.

O aştepta oare vreo barcă aici?

Probabil că Murad Effendi nu vroia ca dânsa să facă pe jos drumul până acasă și socotea s'o transporte pe apă, pentru a nu stârni bănuieli.

Dar de ce nu i se înapoiaseră hainele? Doar nu putea să se 'ntoarcă la hotel, așa cum era îmbrăcată acum!

Cei doi Negri stăteau acum cu dânsa la malul apei, și unul din ei scoase de sub haină un obiect de culoare închisă.

Era un sac, un sac obicinuit, în care se ținuse, probabil, înainte, orez sau porumb.

Dar ce vroiau să facă cu dânsul? Nu cumva sacul acesta era destinat să-i servească de... îmbrăcăminte?

Ah! asta era, de sigur, o nouă batjocură de a lui Murad Effendi, care vroia s'o facă să sufere, s'o facă să simtă puterea lui.

Dar cât se înșela nenorocita Gilda Carazzoni! Ar fi putut să se socoată fericită dacă șeful poliției din Cairo ar fi vrut numai să-și bată joc de dânsa, îmbrăcând-o cu sacul acesta, în loc de ori-ce haină!

Insă tiranul Egiptului avea cu totul alte gânduri, pe cari frumoasa corsicană nici nu le bănuia măcar.

— Eu voiu ține sacul — spuse unul din cei doi bărbați — iar tu ia-o în primire și vâr'o înăuntru.

Gilda scoase atunci un adevărat urlet de fiară, căci își dădea seama, în sfârșit, ce aveau de gând să facă cu dânsa.

Așa-dar, Murad Effendi nu se mulțumise numai s'o batjocorească trupește, întrebuințând forța față de ea, — ci mai vroia să fie sigur că fapta lui nu va ajunge în public. Și pentru scopul acesta nu exista mijloc mai bun decât să îndepărteze din calea sa victima.

Zvonurile grozave cari umblau prin Cairo despre orgiile nocturne ale şefului poliţiei, erau deci adevărate! El omora femeile din trupul cărora se înfrupta, şi le îneca apoi în apele Nilului!

O groază fără margini puse stăpânire pe Gilda. Ea vru să fugă, dar unul din acei cari o aduseseră aici o apucă de păr, şi în clipa când ea făcu o mişcare ca să-şi ia drumul, dânsul o trânti la pământ, o ţinu astfel imobilizată şi cu patimă de animal îi pângări trupul...

Căci cum ar fi putut să reziste ispitei orientalul acesta sensual ca toţi coreligionarii săi? Cum ar fi putut să renunţe a gusta şi el din plăcerile divine pe cari i le oferea acest trup tânăr de europeană?

Şi după ce-şi potoli simţurile întârâtate, Negrul se ridică greoiu dela pământ, şi cu un gest mut îl invită şi pe tovarăşul său...

Nenorocita femeie nu putuse nici măcar să stri-

ge, necum să se împotrivească. Se simţea pierdută, pierdută cu desăvârşire şi se lăsa în voia soartei...

Totuşi, când cele două bestii cu chip de om o ridicară în sus, după ce-şi potoliseră poftele, ea îi imploră cu glas sfâşietor:

— Indurare! Aveţi milă de mine, nu mă omorâţi! Vă voiu răsplăti din belşug, căci cunosc un bărbat care vă va da bani atât de mulţi, încât veţi putea trăi în fericire pentru tot restul zilelor voastre.

Dacă aveţi o inimă în pieptul vostru, atunci renunţaţi a îndeplini porunca grozavă a stăpânului vostru, şi dăruiţi-mi viaţa!

Dar mai curând ar fi putut să înmoaie o piatră, decât să-i înduplece pe aceşti doi bărbaţi să renunţe a-şi îndeplini datoria. Ei erau servitori supuşi ai stăpânului lor, şi obicinuiţi să facă ceea ce li se poruncea.

— Lăsaţi-mă cel puţin să mă rog lui Dumnezeu! strigă Gilda, când se simţi din nou apucată de cei doi — Numai o rugăciune scurtă. Credeţi doar şi voi în Dumnezeu şi nu puteţi fi atât de cruzi, încât să nu-mi îngăduiţi să înalţ spre cer ruga mea fierbinte.

Dar se părea că cei doi mahomedani nu aveau înţelegere pentru dorinţa ei. Căci fără să-i răspundă măcar, o apucară cu sălbătăcie cu câte o mână, şi o azvârliră în sacul care avea să-i servească de mormânt.

— Indurare! mai strigă Gilda, cu glas răguşit. — Ajutor!... Criminalii! Aju..,

Restul ţipetelor fură înăbuşite de sacul care se închisese acuma deasupra capului ei.

— N'ai uitat piatra? întrebă acuma unul din cei doi bărbaţi.

— Totul e în deplină ordine, răspunse celălalt.

— Atunci dă-i drumul! Să sfârşim cu dânsa!

Am înecat noi de-acum destule pisici, — una mai mult nu mai joacă rol. Murad Effendi ne-a făgăduit o răsplată, dacă ducem şi de data aceasta lucrul la bun sfârşit.

Deşi înăbuşită în interiorul sacului, Gilda simţea cum e ridicată în sus, apoi purtată înainte.

Aproape înebunită de groaza morţii, ea încercă să rupă ţesătura groasă. Dar toate sforţările ei fură zadarnice. Sacul era căptuşit pe dinăuntru şi firele erau atât de tari, de parc'ar fi fost de oţel.

— Una... două... trei... dă-i drumul!

Sacul cu trupul Gildei descrise un arc în aer şi în momentul următor izbi suprafaţa apei şi se afundă cât ai clipi din ochi.

Cu toată situaţia înspăimântătoare în care se afla, Gilda auzea cum valurile Nilului se izbeau deasupra ei, apoi simţi cum se afundă tot mai adânc.

De-odată se opri în loc. Fără 'ndoială că atinsese fundul apei.

Şi totuşi, ea mai trăia încă.

Mai gândea şi mai simţea încă, şi întreg infernul de spaimă şi groază, pe care-l poate cuprinde un om în sufletul său, o chinuia şi o martiriza.

Dar iată că acumă aerul începea să-i lipsească... simţea cum se înăbuşe încetul cu 'ncetul.

Şi în clipa aceasta supremă, îi răsări o imagine înainte, — una singură, de care nu putea să scape.

Era imaginea Estrellei, a femeiei cu cap de mort, a acelei fiinţe nefericite, căreia dânsa, Gilda, îi răpise singura inimă pe care o adora.

Ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte.

Răzbunarea o ajunsese.

Prin ţesătura sacului apa începu să pătrundă înăuntru.

Încă vre-o câteva mişcări disperate, o ultimă încordare a trupului, apoi...

Nilul curgea liniștit înainte. Luna se oglindea majestuoasă în undele sale, alături de minaretele moscheelor din apropiere.

Și pe fundul fluviului zăcea un sac cu un cadavru...

CAPITOLUL 193

Prinderea „Stăpânului"

Cu ferestrele acoperite, Tonio Perelli stătea în odăița lui întunecoasă și-și ciulea urechile în noapte.

De când cu alarma în noapte, care îi răpise pe Sam și pe ceilalți oameni ai săi, și când și dânsul scăpase numai cu mare greutate, știa prea bine că lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost, și de-aceea era gata în fiece clipă s'o șteargă.

Își dădea seama că după crimele îngrămădite timp de ani de zile avea acuma să dea socoteală de toate la un loc, și dacă era prins se va trezi într'o dimineață cu șireangul de gât.

In fața acestei perspective prea puțin încântătoare se gândise necontenit în ultimele ceasuri să șteargă putina, dar în cele din urmă trebui să-și spuie că pentru asta era de-acum prea târziu și că, în definitiv, în toată Londra nu exista un bârlog mai favorabil decât Poarta de fier. Chiar în cazul unei surprinderi, mai avea aici la dispoziție nenumărate căi secrete cari i-ar îngădui fuga, și ar trebui să aibă un ghinion blestemat, ca să cadă în mâinile poliției.

De-aceea, nici nu s'ar fi îngrijat prea mult de propria sa siguranță, dacă nu l-ar fi neliniștit peste măsură faptul că pierduse ori-ce legătură cu „Stăpânul".

De două zile de-acum toate aparatele rămăseseră mute, şi deoarece în noaptea trecută socotise nimerit să distrugă cablul, nu se mai putea aştepta acuma la o chemare telefonică.

Fără să vrea, Perelli trebuia acuma să se gândească necontenit la covorul sinistru, şi la alte lucruri cari stăteau în legătură cu dânsul, şi într'acestea îl cuprindea un simţimânt de teamă, care-l făcea să-şi rotească privirea în toate ungherele.

De-odată se cutremură din creştet până'n tălpi, căci întunericul odăiţei fu străbătut de o lumină colorată şi unul după altul începură să se lumineze becurile mici de pe tabloul de distribuţie.

Italianul urmări cu încordare şi uimit jocul lor, şi expresia chipului său trăda că nu-şi putea lămuri lucrul acesta. Nu era niciunul din semnalele „stăpânului", pe cari le cunoştea atât de bine, şi cu toate acestea nici-un altul nu putea să fie la aparatul subpământean.

După câtva timp tabloul se întunecă din nou, dar aproape imediat becurile mici începură să se lumineze iar şi Perelli avu impresia că de data aceasta era un semn pe care-l cunoştea.

Mai aşteptă puţin, apoi deschise încetişor uşa, se furişă în coridorul mic şi privi cu încordare în curtea întunecoasă, în care nu se auzea, de-altfel, nici-un zgomot.

In cea mai mare taină, Perelli alunecă de-alungul zidului casei până la şopron, se furişă înăuntru prin uşa întredeschisă şi se sprijini de maşina veche care se afla lipită de zid.

După câteva clipe se opinti cu umărul de maşină, şi când roţile începură s'alunece, se deschise fără cel mai mic zgomot uşa ascunsă, care ocrotea scara ce ducea în adânc.

Tonio scoase la iveală o lampă mică de buzunar, şi mai şovăi câteva clipe, — apoi se simţi de-odată apucat de niste mâini de fier şi de asupra

capului său zbură o pătură groasă, care-i luă răsuflarea.

— Asta ar fi începutul — spuse Wilson — şi ne putem declara mulţumiţi cu atâta.

Lumină scara cu lanterna oarbă şi coborî cel dintâi treptele. Langford se ţinea lipit de dânsul, căci acuma, când era vorba de adevărată treabă poliţienească, se simţea în apele sale. Sergentul Smith şi trei din cei mai iscusiţi agenţi ai Scotland-Yard-ului îi urmau, iar Harry Reffold încheia convoiul.

Se furişau de-a-lungul zidurilor, pas cu pas, cu mâinile pe paturile revolverelor, gata să preîntâmpine orice atac neprevăzut. Wilson îşi plimba necontenit lumina lanternei pe jos şi pe pereţi, iar Langford lumina drumul în gang, încât fiecare lespede de piatră se vedea lămurit.

Când ajunseră la cele două uşi, Wilson porunci

oprirea cu o mişcare din mână, apoi examină lacătele masive cari atârnau de nişte drugi groşi de fier. Incăperile erau — după cât se vedea — încuiate bine, şi de aceea nu puteau să se teamă că vreun pericol îi pândea de aici.

Detectivul se pregătea de acum să-şi urmeze drumul, dar de-abia făcu câţiva paşi, că stinse repede lanterna şi cu un gest energic dădu de înţeles celorlalţi să facă acelaş lucru.

In clipa următoare subterana era adâncită în beznă, dar dintr'o crăpătură largă a peretelui din faţa lor, se strecura o rază palidă de lumină.

Wilson se apropiă cât mai mult şi observă că peretele se rotise în jurul axei sale şi de ambele părţi oferea spaţiu suficient pentru a te putea furişa înăuntru.

Afacerea părea o cursă întinsă în toată regula, şi trecură câteva minute până ce detectivul să se hotărască ce trebuie să facă. Apoi şopti la ureche o poruncă unuia din oamenii săi care o luă repede îndărăt pe drumul pe care veniseră.

Ţinându-şi respiraţia, Wilson stătea la pândă, dar nu putea să observe altceva decât că raza de lumină pornea dintr'o deschizătură de pe dreapta, şi că de acolo răzbăteau în răstimpuri trosnete uşoare, ca-şi-cum cineva ar răsuci un comutator electric.'

Dură aproape un sfert de ceas până ce omul trimis se întoarse însoţit de alţi doi, şi Wilson îi postă pe aceştia la deschizătura din zid, după ce le dădu câteva indicaţiuni scurte. Apoi se strecură ca o pisică, prin deschizătură, şi ceilalţi îl urmară.

Cu degetele pe trăgacele armelor, stăteau în vestibulul mic care dădea în odaia „stăpânului", şi priviră în încăperea luxoasă, care se ivi deodată înaintea lor.

La masa mare din faţa lor, stătea întors cu

spatele un bărbat de statură mijlocie, cu şapca trasă adânc peste ochi, şi care, cu buzele încleştate, fixa o hârtie mare, dând necontenit din cap.

Reffold aruncă doar o privire peste umărul lui Wilson şi ştiu îndată cu cine avea de-a-face, — şi o uşoară tresărire a detectivului, precum şi murmurul de surpriză a lui Langford, îi trădau că şi aceştia erau lămuriţi pe cine aveau în faţa lor.

In clipa aceasta omul de la masă trebuie să fi perceput vreun zgomot, căci ridică repede capul apoi sări în sus depe scaun.

Dar Langford fu mai iute decât dânsul, cu toată corpolenţa lui.

Dintr'o săritură de uriaş fu în mijlocul încăperii şi îndreptă revolverul spre pieptul celuilalt, privindu-l cu ochi reci, ameninţători.

— Colonele Gregory, jocul s'a sfârşit! Sus mâinile!

Cuvintele acestea tunară în încăperea subterană, parc'ar fi fost rostite de un cor al răzbunării.

Gregory căzu înapoi pe scaun, căci lângă Langford stăteau de-acum alţi patru oameni, şi orice mişcare neatentă i-ar fi putut fi fatală.

El ridică uşor mâna stângă şi Reffold, care-l privea cu încordare, observă că buzele îi tremurau.

— Trebuie să aveţi puţintică răbdare, spuse el, calm. După cum ştiţi, am fost rănit la mâna dreaptă acum câteva zile.

Scoase cealaltă mână din buzunar şi ridică în sus amândouă mâinile acuma.

— Cu ce prilej? întrebă Langford, care se socotea acuma stăpân pe situaţie, deoarece — din motive de neînţeles — Wilson se retrăsese pe planul al doilea şi-şi freca de zor nasul. — Cred că ar prezenta interes pentru noi să aflăm asta.

— Firește, răspunse Gregory. — Cu prilejul unei mici spargeri.

Inspectorul îl privi bănuitor.

— Ei, dar cred că atât de neînsemnată n'o fi fost chestia — spuse el — căci cu nimicuri nu te-ai ocupat d-ta. — Dar asta vom afla noi mai târziu.

Luă o atitudine ierarhică şi se adresă lui Wilson:

— Cu asta cred că s'a aranjat totul, domnule inspector-şef.

CAPITOLUL 194

O descoperire senzaţională

Un pocnet răsunător deplasă aerul şi se sparse de pereţi.

Din zidul din faţa uşii o fiinţă se prăbuşi greoi la pământ, şi în cădere trase după sine o bucată din tapetul peretelui, de care se cramponase.

Colonelul Gregory mai avu doar timpul să pună arma pe masă, că ceilalţi se reculese din uimire, şi nişte braţe puternice îl înşfăcară.

Nimeni nu ştia ce se întâmplase şi cum se întâmplase.

Numai Reffold, care nu-şi deslipise nicio clipă privirea dela colonel, văzuse totul într'o fracţiune de secundă.

El observase cum Gregory înclinase brusc capul, cum privirile sale alunecaseră repede pe pereţi, fixându-se asupra unei mâini negre, care pipăia faldurile stofei.

In aceeaşi clipă, colonelul făcu o mişcare fulgerătoare şi de-abia pocnetul împuşcăturii îl făcu pe Harry să-şi dea seama de scopul acesteia.

Acuma Gregory era atât de înţepenit, încât nu era în stare să mişte nici-un membru şi ca urmare a atacului repede al poliţiştilor, îi căzuse şi şapcă de pe cap, astfel că faţa sa era acuma complect luminată. El părea rece şi stăpân pe sine ca'ntotdeauna şi privirea sa nu pierduse nimic din trufia obicinuită.

Impușcătura îl trezise la viață și pe Wilson, dar interesul lui nu era atât pentru Gregory, cât pentru făptura nemișcată de pe pământ. El tocmai vroia să se aplece asupra individului, când vocea tăioasă a colonelului îl făcu să se oprească.

— Insectore-șef Wilson, să punem capăt acestei comedii. Caută, te rog, în buzunarul dela piept al hainei mele și citește hârtia pe care o vei găsi acolo.

Fără să șovăie o clipă, Wilson se apropiă de colonel și făcu ceea ce acesta îi recomandase. Citi în grabă documentul, fără să clipească din ochi măcar, apoi îl împături și se înclină cu stângăcie.

— Mulțumesc, colonele Gregory. Asta am așteptat.

Făcu un gest poruncitor către Langford și oamenii săi.

— Domnii mei, colonelul Gregory se află în exercițiul funcțiunii.

Mâinile cari îl țineau se desprinseră imediat de pe brațele colonelului, numai Langford avu nevoie de mai mult timp pentru asta, deoarece chestia nu-i prea intra în cap.

Wilson începu iar să-și caute de lucru cu victima împușcăturii, și tocmai îndepărtase gluga care-i acoperea capul. De-abia aruncă o privire asupra figurei palide și nemișcate, că dădu din cap gânditor și se ridică.

— Mrs. Mabel Hughes, spuse el, dar atât trăsăturile cât și glasul său nu trădau vreo surpriză.

— Pe numele ei adevărat Mademoiselle Juliette Renault, observă Gregory apăsat și-și destinse membrele. La șaptesprezece ani a fost cântăreață într'o cârciumă marinărească din Marsilia, apoi amanta unui american bogat, pe care l-a jefuit. Ajunge în închisoare și după ce se eliberează devine escroacă în stil mare. Intră din nou doi ani la răcoare, apoi începe să se dedea meseriei rentabile a spio-

najului. Lucrează pentru toți cari plătesc și deaceea în Franța începe să-i fugă terenul de sub picioare. Pleacă în Egipt, unde joacă un rol important într'un furt mare de bijuterii, apoi dispare de acolo cu un tânăr și bogat englez, care moare după câtva timp într'un accident la San Sebastian.

Langford, care nu se prea simțea în apele sale, și care preferase din cauza aceasta să stea aplecat asupra femeiei culcate la pământ, se ridică în clipa aceasta și înalță din umeri.

— Nu mai e nimic de făcut. Glontele a pătruns în piept de-a-curmezișul.

Colonelul Gregory făcu un gest de regret.

— Prost lucru, dar din păcate n'a mers altfel. Dacă n'aș fi venit eu înainte, probabil că acuma am fi fost cu toții îngropați sub dărâmături.

De-odată se păru că-și amintește de ceva și pipăi cu multă atențiune stofa ruptă din perete, până ce dădu de un șnur de grosimea degetului, pe care-l desfășură repede cu ajutorul unui cleștișor.

— Dacă te iei după cablul acesta roșu — se adresă el lui Wilson — vei da de o mină mică, și ar fi recomandabil să pui câțiva specialiști s'o facă nevătămătoare. Bănuiam de-acum de mult că trebuia să existe o astfel de drăcie în clădirea asta, dar din păcate planul nu mi-a dat nicio indicațiune în privința aceasta, și pentru o cercetare temeinică pe aici n'am avut timp destul, căci prea mă urmăreați pas cu pas, domnii mei. — Când am văzut însă, apărând deodată mâna aceea, mi-am spus că mai există o intrare pe care n'o cunoșteam, și am

Cereți mâine numărul 189 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny,

fost imediat lămurit ce vroia mâna în chestie... De-aceea am procedat cum am procedat, și voiu ști să răspund de fapta mea.

Rămase cu brațele încrucișate și privi câtva timp figura aventurierei, care rămăsese încă frumoasă și după moarte, apoi începu să cerceteze cu amănunțime îmbrăcămintea ei bărbătească, pe care o purta sub costumul de domino. Dar în afară de ceva bani, nu se găsi nici cel mai neînsemnat obiect în buzunare și Gregory era de-acum gata să renunțe, când observă pe gâtul moartei un lănțișor de aur, care pornea spre spate. Trase de dânsul și de-odată ținu în mână o gențuliță de piele fină.

Wilson și Langford priviră cu multă curiozitate, iar Reffold se apropiă și dânsul. Când colonelul deschise gențulița, ieși la iveală un teanc de bancnote engleze și americane, o avere întreagă în pietre prețioase și un plic gros pe care Gregory îl ridică între două degete, cu o expresie de triumf.

— Plicul albastru, murmură Harry fără voie, și privi descurajat la hârtia, după care alergase luni de-a-rândul, în împrejurări atât de aventuroase.

— Da, spuse colonelul Gregory, și cu asta misiunea mea e terminată, — îl privi pe Reffold cu un zâmbet fin) — și a d-tale Sir Harald. Ai lucrat admirabil și mă temeam uneori că m'ai putea da bătut. Dar după cum vezi, am câștigat cursa cu un singur cap mai mult. Aș fi fost cât se poate de nenorocit, dacă ar fi ieșit altfel, căci la d-ta a fost numai o încercare de amator, pe când la mine era însăși meseria în joc.

Îi înmână lui Wilson gențulița și puse cu grijă plicul în buzunar.

— Obiectele de preț ți le predau dumitale, domnule inspector-șef, — hârtiile, însă, aparțin minis-

terului de războiu. De dragul lor am fost rechemat din India după moartea căpitanului Colburn, dar pentru public însemna că sunt pus în disponibilitate...

Se întrerupse şi-l privi întrebător pe detectiv, care clătina capul şi zâmbea mulţumit.

— Iartă-mă, colonele Gregory — spuse el — ai lucrat admirabil, şi te invidiez pentru succesul obţinut, dar autorităţile d-tale prea au făcut-o de tot! Când am observat că nu vroiai să ai nimic de-aface cu colonelul ieşit la pensie, ba chiar te enervai numai când ţi se rostea numele, am ştiut imediat despre ce este vorba. Eram chiar în curent cu aproape tot ce făceai, numai un singur lucru mi-a scăpat: cu ce prilej ai fost rănit la mână?

— După cum am afirmat mai adineauri cu toată sinceritatea, asta s'a petrecut cu ocazia unei mici spargeri, răspunse colonelul, cu un zâmbet uşor. Pe când Mabel Hughes tratase în noaptea aceea cu Sir Harald Russell — (se înclină politicos în faţa la Harry) — pardon, cu Mr. Reffold — şi se alese de pe urma asta cu o rană uşoară provocată de glonte, — eu mă furişasem în camera ei din vila lui Vane şi am pus mâna pe planul acesta, pe care-l vedeţi întins aci pe masă. Când am dat să sar înapoi pe fereastră, am avut ghinionul să nimeresc cu mâna în geamul spart. Ce să-i faci, îmi lipseşte experienţa pentru asemenea lucruri şi va trebui să mai fac şcoală... Planul stă la dispoziţia poliţiei, dar vă fac atenţi că nu este complect. De pildă, nu veţi găsi însemnat drumul pe care a venit mai adineauri Mabel Hughes. Asta ar fi putut să ne coste cam mult. Eu o aşteptam, de tapt, în cel mai rău caz de acolo, pe unde am venit eu. — (arătă spre peretele în care se căsca o gaură întunecoasă) — şi unde mi-am luat măsurile necesare.

— Se pare că eşti admirabil iniţiat în tainele

acestei vizuini de vulpi, spuse Wilson. Nici n'aşi fi visat să te găsesc aici.

— Oh, nu era pentru întâia oară că m'am interesat de cuibul ăsta, spuse Gregory, într'o doară. Acum vre-un an, exista un indian, care ne dăduse mult de lucru...

— Rawje Bai... îi căzu în vorbă Wilson.

— Aşa e. Ştiu că a pus în mişcare şi poliţia, căci era întreprinzător al naibii. Intâi a jefuit în patria sa ce era de jefuit — în primul rând temple vechi — apoi şi-a strămutat câmpul de activitate la Londra, unde a făcut îndată să se vorbească despre dânsul.

— Din păcate, n'am putut pune mâna pe dânsul, mărturisi Wilson, cu regret.

— Pe noi ne interesa individul acesta, din anumite motive politice — urmă Gregory — şi pentru o excrocherie de mare anvergură cu nişte furnituri pentru trupele noastre din India, unde el a jucat rolul principal. Pe atunci am fost eu însărcinat cu cercetările în cazul acesta şi am ajuns de-acum până la zidurile Porţii de fier. Din motive foarte importante, însă, am fost rechemat urgent în India şi chestia a rămas baltă până la moartea căpitanului Colburn, care moarte părea să fie în legătură cu afacerea asta. Pentru mine — ca şi pentru d-nul Reffold — era lucru clar din primul moment că Colburn a fost asasinat în chip misterios, de dragul hârtiilor compromiţătoare, pe cari pusese mâna întâmplător, — şi primul meu gând a fost, firește Rawje Bai. Asta a fost deosebirea importantă între drumurile pe cari am apucat noi, domnii mei — spuse colonelul, după o pauză scurtă. — Şi numai acestei deosebiri datoresc faptul că eu am ajuns primul la ţintă. D-l Reffold a dat de capătul inferior al firului şi l-a urmat, cu un fler care merită tot respectul, până aici, — unde i te-ai alăturat d-ta, domnule Wilson, şi ai tras foloase însemnate din

munca sa pregătitoare. Eu, însă, bănuiam de-acuma unde pot da de capătul superior, — dar am făcut de-odată o descoperire care m'a iritat mult și m'a reținut din drum. Cu toate sforțările depuse, nu izbutisem să dau de urma lui Rawje Bay, în schimb am putut vedea că se află o altă mână în joc... Mi-au trebuit multe săptămâni pentru a găsi mâna aceasta, — și acum ajungem din nou la Mrs. Mabel Hughes. După „accidentul" întâmplat amantului ei la San Sebastian, dânsa se stabili la Londra, și aici făcu cunoștința lui Rawje Bay, a cărui metresă

deveni. Dar indianul nu era nici ca amorez un bărbat prea plăcut și se pare că Mabel a trebuit să îndure mult din convietuirea cu dânsul. Nu era numai de o gelozie nebună, ci și zgârcit peste măsură, — și dacă femeia ar mai fi trecut cu vederea prima meteahnă, cu a doua, însă, nu se putea împăca deloc, căci ea era obicinuită să trăiască pe picior mare. Lăcomia de bani a fost, de sigur, în primul rând, ceea ce-i dăduse ideia să-l înlăture

pe Rawje Bay şi să puie mâna pe însemnata lui avere, agonisită din prădăciuni şi crime. Aşa că, eu sunt ferm convins că indianul a căzut victimă ei. Căci a dispărut fără urmă şi Mabel Hughes nu numai că a luat în stăpânire comorile sale, dar s'a pus în fruntea organizaţiei criminale pe care o condusese dânsul. Şi ea desfăşură o energie de fier, dar, în definitiv, nu era decât o femeie şi toate planurile ei au fost întocmite cu un mic defect, de care s'au poticnit. Ultimele lovituri reuşite au fost furturile de bijuterii de la Ducesa de Trowbridge şi Mr. Fairfax, dar şi acestea ascundeau de-acum în ele pierzania. Mai târziu apoi, totul a mers anapoda. In casa lui Milner a vrut să-şi ia îndărăt bijuteriile pe cari Stone le-a cumpărat de la dânsa pentru suma de şease mii de lire, şi în plus mai vroia să puie mâna pe cele douăsprezece mii de lire pe cari le pregătise Milner, pentru a încheia afacerea. Dar nu căpătă nici-una, nici alta. Şi nici polita falsă cu semnătura lui Milner n'a putut fi valorificată...

— O clipă, colonele Gregory, îl întrerupse Wilson. Cum a ajuns covorul în camera lui Milner?

— In modul cel mai simplu din lume: prin şoferul lui Flesh, care l-a adus acolo într'un moment prielnic. Putuse să facă asta fără nici-un pericol, căci nimănui nu i-ar fi bătut la ochi dacă unul din şoferii cari aşteptau afară, ar fi intrat puţin în casă. Flesh însuşi ştia şi el de ce se plănuieşte, şi deasemenea cunoştea şi rolul pe care avea să-l joace şoferul său. Făcea şi el parte din anturajul „stăpânului" — cum se numea misteriosul personaj, creiat de Rawje Bai şi continuat de Mabel Hughes. Dar el era numai o unealtă supusă, ca toţi ceilalţi, de-altfel. El fusese unul din principalii părtaşi la excrocheria cu furniturile, şi-şi asigurase o mare avere cu asta, dar nu se putea bucura în voie de dânsa. Se afla cu totul în mâinile „Stăpânului" şi

trebuia să colaboreze, atunci când era necesar. Pe lângă asta se afla necontenit sub supraveghere şi atât şoferul său cât şi cei mai mulţi din servitorii pe cari îi avea, erau în solda misteriosului necunoscut, căruia îi servea de zid apărător italianul Tonio Perelli. Flesh se răzvrătise de-acum de mult împotriva acestei dependenţe apăsătoare, dar atâta vreme cât existau hârtiile compromiţătoare, trebuia să-şi plece capul. De-aceea se hotărî să pătrundă cu ori-ce preţ taina „Stăpânului" şi Crayton, care ştia, probabil, ceva mai mult, trebuia să-i vie în ajutor. Eu am fost de faţă la ultima convorbire dintre cei doi, care m'a interesat foarte mult. Micul microfon înregistrator, pe care l-am montat în camera de deasupra biroului lui Crayton, vă stă la dispoziţie. De-asemeni, vă pot reda cu exactitate ultima convorbire dintre Milner şi Stone, căci în seara aceea tragică, cu puţin înainte de a pleca mi-am ascuns aparatul în ceasornicul cel vechiu din odaia de lucru a lui Milner. Nădăjduiam, de-altfel, să aflu cu totul altceva prin mijlocul acesta... — Ştiţi cât de repede a lucrat mâna „Stăpânului" în cazul Milner, dar asta-l făcu pe Flesh să devie şi mai iritat şi îşi îndoi sforţările. Totuşi, a nimerit o urmă falşă, căci după toate aparenţele mă ţinea pe mine drept „Stăpânul" şi într'o noapte mi-a făcut o percheziţie amănunţită acasă. Şi cred, încă, cum că toate aluziile sale cu prilejul seratei de la Vane, mă priveau pe mine. Dar din cauza loviturilor nereuşite, a vizitei mele nocturne în apartamentul ei şi a descoperirii bârlogului, Mabel Hughes devenise nesigură şi foarte nervoasă. Ea îşi dădu seama că primejdia o ameninţă din spre partea lui Flesh, şi a lucrat în consecinţă. A fost cea mai îndrăzneaţă faptă a ei, care dovedea cât sânge rece poseda femeia aceasta, — dar era şi ultima. Cum s'a întâmplat, nu trebuie să vă mai explic, căci interesul deosebit ce l-aţi arătat ghetei mele arse

mi-a dovedit îndată că știați de jucăria aia primejdioasă.

Colonelul Gregory zâmbi.

— Vedeți din aceasta, că nu trebuie să vă încredeți nici în cele mai surprinzătoare indicii, căci gheata mea s'a ars într'adevăr și te trec fiorii când te gândești că din pricina unei astfel de coincidențe, poți ajunge la spânzurătoare. De altfel, trebuie să vă spun că de câteva săptămâni încoace, Mabel Hughes m'a învrednicit și pe mine cu atențiunea ei. Ea mi-a vârât în casă un om de-al ei, ca șofer, cu numele de Nutt, pe care l-am închis astăzi cu ajutorul oamenilor mei, și pe care-l voiu preda mâine Scotland-Yard-ului. Dar vă sfătuiesc să-l păziți de data asta ceva mai bine ca prima oară, la circumscripția de poliție din Bermondsey.

Colonelul se uită cam răutăcios la Langford, dar acesta se făcu că n'auzise aluzia, căci manifestă brusc un interes deosebit pentru diferite nimicuri din încăpere și scoase la iveală dintr'un ungher un băț de bambus de mărimea unui baston, și-l privi pe toate părțile, clătinând din cap.

Dintr'o săritură Gregory fu lângă dânsul și-i dădu jos bățul din mână cu o lovitură puternică peste cot.

— Dă mâinile încoa, porunci el, scurt, și când inspectorul, uimit, se supuse în chip automat, colonelul îi vărsă în palme conținutul unei sticluțe întregi cu un lichid desinfectant.

— Așa, și acuma freacă-te bine pe mâini și șterge-le apoi cu îngrijire. Dar păzește-te după aceea să duci degetele la față. Ai avut în mână unul din obiectele cele mai periculoase din câte au existat până acum pe pământ.

— Covorul? întrebă repede Wilson și privi curios spre bastonul atât de inofensiv în aparență.

— „The carpet of shudder" — „covorul groazei" da, spuse colonelul Gregory. Orice copil de prin

ţinuturile Radschutana şi Bandelkand îţi va vorbi cu groază nespusă despre acest obiect diabolic, căci el a vârât spaima în generaţii întregi de oameni, timp de sute de ani. — Covorul ăsta a stat în temple, unde a adus la îndeplinire pedeapsa zeilor, — fakirii s'au folosit de puterile-i misterioase în acţiunile lor sinistre şi diferitele asociaţiuni secrete l-au pus în slujba nenumăratelor lor crime. Rawje Bai şi-a câştigat un drept la recunoştinţa Indiei că a iz-

buit să fure odată cu altele şi acest „covor al groazei", eliberând, astfel, ţara de o plagă grozavă. Din nenorocire, dânsul a făcut victime şi în Anglia, dar de-abia Mabel Hughes a început să lucreze cu dânsul. Ea cunoştea secretul indianului şi părea să-şi fi făgăduit mult de pe urma folosirei acestui ciudat şi enigmatic instrument ucigător. Şi într'adevăr, e unic în felul său, după descrierea pe care mi-a făcut-o un fakir. Ţesătura şi culorile sclipitoare, sunt

o amestecătură din cele mai ucigătoare otrăvuri pe cari le produce pământul Indiei și sute de nenorociți au pierit în timpul confecționării sale. Și probabil că înainte de a fi fost dat întrebuințării, l-au ținut încă ani întregi muiat în felurite substanțe omorâtoare. Căci astăzi încă e de-ajuns o umezire ușoară printr'o deschizătură mică a bățului de bambus, pentru a da drumul materiilor otrăvitoare și un mecanism extrem de ingenios înlesnește folosința covorului. După apăsarea pe un resort covorul iese singur afară din cavitatea bastonului și exact după douăzeci de minute dispare îndărăt în acesta. In timpul acesta și-a îndeplinit opera, după cum ați văzut în cazurile Milner și Crayton. Nu v'așî sfătui, însă, să vă interesați prea în deaproape de mecanismul său, căci primejdia există oricând.

In clipa aceasta din deschizătura peretelui se auzi un luerat de-abia perceptibil, căruia Gregory îi răspunse.

— Oamenii mei sunt îngrijorați de soarta mea, spuse el, zâmbind, și se uită la ceas. Afară de asta, mai am de făcut un drum foarte lung acuma.

— La Kilburn, spuse Wilson.

Colonelul rămase uimit o clipă, apoi întinse detectivului mâna,

— Ești într'adevăr un element foarte capabil, inspectore. Nu degeaba mi-ai fost lăudat. Trebuie să-l aduc în siguranță pe Mr. Vane, căci omul acesta își pusese în cap să se căsătorească chiar mâine cu Mabel Hughes și eu n'aveam de unde să știu că seara de astăzi va aduce o altă soluționare a problemei.

Gregory se adresă apoi lui Harry:

— Sir Harald, a fost o deosebită plăcere pentru mine să vă fac cunoștința, și nădăjduiesc că nu va surveni prea curând un nou caz care să ne silească să navigăm sub pavilion falș și să trecem ca străinii unul în fața altuia. — Predă te rog com-

plimente din parte-mi Lady-ei Laura Crowford și... (colonelul zâmbi semnificativ) domnișoarei Ana Moran. Imi pare rău că la ultima mea vizită în „Casa castanilor" am scăpat prilejul de a o cunoaște pe duduia, dar vreau să sper că voiu avea în curând plăcerea să-i fiu recomandat.

Gregory duse ușor mâna la șapcă, în semn de salut, apoi dispăru cu pași elastici prin deschizătura din perete.

In drumul spre Scotland Yard, Wilson rămase și acum atât de tăcut, încât Langford își ieșea din sărite. Se frământa neliniștit pe locul lui în mașină, și din când în când mormăia ceva, ca pentru sine. In cele din urmă, nu se mai putu stăpâni:

— Ei, ce spui d-ta de istoria asta? întrebă el, mai mult ca să rupă tăcerea.

Dar Wilson nu se grăbea cu răspunsul. Privea țintă în gol, clătina capul, apoi începu să-și frece nasul, încetișor.

— Spun — răspunse el, în cele din urmă — că să baţi fierul cât e cald, dragă Langford. Dacă introduci mâine cererea de pensionare, te vei bucura de o retragere triumfală și ți se va prezenta, în mod sigur, ceva favorabil. Nu cred ca să ți se mai prezinte vre-odată un prilej atât de bun, căci ești cam prea înflăcărat pentru meseria noastră, în care se cere sânge rece și chibzuială. D'alde noi, nu trebuie să-și vâre' n cap să dea de râpă pe un baron al Regatului, înrudit cu întreaga nobilime și în afară de asta care e un gentleman desăvârșit. Și un polițist nu trebuie să se repeadă, cum te-ai repezit d-ta, la un colonel, când omul se află în exercițiul funcțiunii.

Wilson amuți, dar continua să mai clatine capul iar Langford strânse buzele, și se învălui într'o tăcere de ghiață.

După multe săptămâni, Harald Russell își petrecu prima noapte acasă la el, dar nu izbutea să-și găsească liniștea.

Seara atât de bogată în peripeții, nu-i adusese nici-o surpriză, căci din prima clipă când se întâlni cu Gregory în holl-ul „Reginei Victoria", bănuise în ce calitate păşise el pe scenă.

Atunci, rivalitatea aceasta îi fusese cam neplăcută, dar între timp lucrurile se schimbaseră şi interesele sale luaseră cu totul altă direcţie.

Şi acuma vroia să se cotorosească cât mai repede de numele „Harry Reffold", deşi datora acestui nume un simţământ de fericire cum nu mai resimţise niciodată în viaţă.

CAP. 195

Oameni fericiţi

Pe când Ana Moran stătea la masa ei de lucru de la birou şi rezolva corespondenţa, fu întreruptă brusc de intrarea lui Mr. Brook, urmat de şeful junior Mr. Grapes.

Ana privi cu oarecare uimire, căci Mr. Brook, făcea o mutră solemnă, şi Mr. Grapes era de o politeţă exagerată.

— Ne pare nespus de rău, Miss Moran — începu bătrânul Brook, sincer mişcat, şi Mr. Grapes înclina capul în semn de aprobare — dar firește că date fiind împrejurările speciale, puteţi părăsi slujba imediat.

Ana privi la dânsul cu ochii măriţi de uimire.

— Ce vrea să 'nsemneze asta? întrebă ea, fără să priceapă.

Brook îşi aşeză mai bine ochelarii şi surâse discret.

— Am auzit că vă gândiţi la căsătorie, Miss Moran, şi deoarece...

— Oh, nu mă gândesc deloc, îl întrerupse Ana, furioasă, — dar apoi deveni roşie ca focul şi începu să vorbească ceva mai moale. — Vreau să zic, că mai e mult până acolo. Dar chiar, dacă va fi să se întâmple aşa, vă voiu ruga, probabil, să mă ţineţi mai departe în serviciu.

Mr. Grapes chicoti atât de amuzat, încât tânăra fată îl privi uluită, şi chiar Mr. Brook dădea din cap cu veselie.

— Asta nu prea va merge, spuse el, zâmbind.

— Exclus! făcu Grapes, râzând.

— De ce? întrebă Ana, cam nesigură, şi se părea că ochii i se umezesc.

— Dar bine, Miss Moran — spuse Brook — cum aşi putea eu să am de corespondentă pe o Lady Russell?

— Imposibil, întări şi Mr. Grapes.

— De altfel — urmă Mr. Brook, retrăgându-se spre uşă — o altă persoană te va lămuri, probabil, mai bine în privinţa aceasta.

— Da, confirmă şi Grapes şi-l urmă pe şeful senior, fără să 'nceteze a face plecăciuni în faţa Anei.

Biata fată nu-şi dădea seama ce se petrece cu dânsa şi numai astfel se putu întâmpla ca să fie cuprinsă în braţe de un tânăr înalt, care începu s'o sărute cu înfocare, ţinând-o strâns lipită la pieptul său.

— Asta a fost o nerușinare, spuse ea după ce-şi reveni în fire, şi-şi aranja părul în dezordine. Cum de s'a putut să-ţi dea în gând să vii aici şi să îndrugi şefului meu astfel de lucruri?

Harald Russell zâmbi cu zâmbetul impertinent al lui Harry Reffold.

— Odată tot trebuiau s'o afle oamenii, spuse el cu candoare.

Ana recunoscu şi dânsa că aşa este şi nu mai

vorbi despre asta. In schimb, acuma o interesa altceva.

— Şi ce glumă proastă e aia cu Lady Russell? îl chestionă dânsa, cu sprâncenele încruntate. — Vre-o nouă înşelătorie, ai?

— Nu, în mod excepţional de data asta, nu, răspunse Harald şi-şi arătă dinţii-i albi. — Şi acuma Harald Russell îşi va îngădui s'o conducă la masă pe logodnica sa.

— Nu — spuse Ana cu notăraare — acuma Sir Harald Russell va ajuta logodnicei sale, să rezolve corespondenţa. Aici...

Ii vârî în mână o hârtie de scrisori plină de corecturi, şi-i indică un pasagiu:

— Dictează!

Se aşeză apoi la maşină şi Sir Harald Russel îşi aşeză monoclul, cu un oftat, şi începu:

„... şi în credinţa că veţi obţine preţul cel mai bun, renunţăm a vă anexa factura. Vă rugăm să luaţi cunoştinţă de aceasta..."

Ana Moran continua să lovească clapele într'un tempo vertiginos, dar nu prea avansa cu scrisul, căci în fiecare clipă trebuia să-şi ridice mâna, căci simţea o gâdilitură ciudată când la gât, când la ureche sau pe ceafă.

— Asta am văzut eu venind de mult, draga mea. Când cărţile cad aşa cum au căzut, însemnează că iese ceva, — spuse după câteva săptămâni Mrs. Emily către colega ei Mag, şi într'acestea privea la mulţimea care 'ncepuse să se adune în faţa portalului principal al bisericii din St. Peter.

Mrs. Emily nu mai avu vreme să stea de vorbă cu Mag, căci din spre Victoria-Street şi din spre Whitehall începură să sosească maşini nenumărate, şi ea fu nevoită să-şi întindă gâtul, ca să nu scape nimic din vedere.

Dintr'una din primele maşini coborâră un domn

bătrâior şi o cucoană grasă, şi când Lady Crowford fu pe picioare spuse cam aspru:

— De fapt, vecinicele astea căsătorii au început să mă cam plictisească şi sunt fericită că i-am putut căpătui dintr'odată pe Betsy şi pe Harald. Dar numai tu eşti vinovat de asta. Dac'am fi avut copii — din partea mea puteau să fie şi o duzină! — i-aşi fi căsătorit pur şi simplu să fie şi o duzină! — i-aşi Aşa însă, trebuie să-mi duc la altar toate rubedeniile şi chestia nu se mai termină.

Se sprijini cu nu braţ de bătrânul de lângă dânsa, cu celalt în bastonul gros, apoi se 'ndreptă spre portal, târându-şi soţul după ea.

Prin îmbulzeală îşi făcu loc Mr. Vane şi se năpusti spre colonelul Gregory, căruia îi strânse mâna cu multă căldură. Avea o înfăţişare proaspătă şi părea cât se poate de bine dispus.

— Ai ceva împotrivă dacă iau şi eu parte la cununia asta? întrebă el şi surâse cu mult înţeles colonelului.

— Atâta vreme cât te duci numai la cununii străine, nu există niciun pericol, răspunse Gregory, cu amabilitate.

Intr'acestea se furişară printre şirurile de maşini doi domni în cilindru şi atât Wilson cât şi Langford nu prea păreau să se simtă bine cu pălăriile acestea pe cap.

— Inspectore — spuse Langford cu intonaţie respectuoasă — ştii prea bine că-l ţineam pe Harald Russell drept un gentleman veritabil, de pe vremea când se numea încă Harry Reffold, dar că

Cereţi mâine numărul 190 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny 1

a renunţat în favoarea noastră şi la premiul cel mare pentru descoperirea bijuteriilor, asta e ceva măreţ.

Wilson aprobă din cap şi-şi mângâia nasul.

— Vezi şi d-ta, inspectore-şef — răspunse el cu aceiaşi intonaţie respectuoasă — că uneori se 'ntâmplă să fie bine că nu izbuteşti să înfunzi pe un om, pe care vrei să-l vâri în gaură, cu tot dinadinsul.

Langford nu răspunse, dar întorcea capul când la dreapta, când la stânga, căutând pe cineva în mulţime.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Wilson.

— Da, răspunse Langford, cam încurcat. — Mrs. Gea a... vroise...

In clipa aceasta îşi făcu apariţia d-na Gea Renold, îmbrăcată cu eleganţă, şi Mrs. Wilson şi Mrs. Langford îşi scoaseră cilindrele cu politeţe.

— Mrs. Renold — spuse detectivul — vă rog grăbiţi-vă să ajungeţi la o înţelegere cu inspectorul-şef Langford. Căci tocmai am constatat că cilindrul meu nu mai are multe zile şi un altul nu-mi mai cumpăr cât voiu trăi.

— Oh... îngâimă d-na Gea, ruşinată, d-le inspector general...

Din maşina mare şi elegantă care tocmai trecea prin faţa lor, privea afară un tânăr cu chipul vesel, şi când zări grupul celor trei salută voios şi cu un zâmbet adorabil îşi arătă dinţii albi şi puternici.

Wilson şi Langford salutară şi ei cu respect, dar Mrs. Gea Renold îşi luă rămas bun cu o privire înlăcrimată, de la cel mai frumos vis al vieţei sale.

Apoi mâna ei căută fără voie un sprijin în braţul lui Langford şi inspectorul strânse cu a-

tâta putere această mână încât Mrs. Gea se simți fericită.

CAPITOLUL 196

Murad Effendi nu se lasă

Soarele învăluia în mantia-i de foc străzile capitalei Egiptului. Orașul se trezise din toropeala nopții și acuma oamenii alergau grăbiți încolo și 'ncoace, văzându-și de treburi.

In casa din apropierea porții principale a orașului, unde-și găsiseră adăpost Ettore și Letiția, se treziseră cu toții. Detectivul Wilson stătea la fereastră și privea afară, în vreme ce Tric-Trac își făcea de lucru în bucătărie, preparând cafeaua pentru stăpânii săi.

— Mullah! se adresă Wilson tânărului arab, du-te în oraș și îngrijește de ceva de-ale gurii. Alege tot ce crezi că e mai bun și caută de te 'ntoarce cât mai curând.

Mullah se supuse îndată, și peste câteva clipe fu în stradă.

Ettore și Letiția intrară acuma în încăerea unde se afla detectivul, chipurile lor erau odihnite, dar trăsăturile frumoasei Madonne exprimau durerea pentru pierderea nobilului ei tată, al cărui trup odihnea acum în sarcofagul din templul lui Isis.

Detectivul le strânse mâna cu multă căldură și adresându-se lui Ettore spuse:

— Să mulțumim lui Dumnezeu că ne vedem aici. Acuma vă pot mărturisi că socoteam partida pierdută, când ne-am văzut împresurați de polițiștii lui Murad Effendi. Voi nu-l cunoașteți pe omul acesta, de care tremură toată populația Egiptului și ale cărui crime întrec în grozăvie pe acelea ale nelegiuiților pe cari îi urmărește. Dar nimeni nu cutează să se apropie de dânsul, căci e temut

că un adevărat Sultan și toate atentatele cari s'au plănuit împotriva lui au dat greș. Dar cu deosebire femeile și fetele din Cairo se cutremură de groază când îi aud numele, căci atunci când acest demon sensual a pus ochii pe una din ele, nicio putere din lume nu e în stare s'o apere.

La auzul acestor cuvinte ale detectivului, Letiția se lipi cu spaimă de soțul ei și buzele ei murmurară:

— O, scumpul meu Egizio, cum pot exista pe pământ oameni atât de haini la suflet! Când mă gândesc că s'ar putea întâmpla ca...

— Fii liniștită, scumpa mea soțioară — o întrerupse brigandul, care-i ghicise gândul — atâta vreme cât vei avea lângă tine pe Egizio Ettore, nimeni nu-ți va putea face vreun rău. Și vai de acela care ar cuteza numai să-și îndrepte privirile poftitoare asupra ta. Te-am apărat cu prețul propriei mele vieți ori-când ai fost în primejdie și cu atât mai mult te voiu apăra acuma când viețile noastre sunt strâns legate una de alta, pentru de-a-pururea.

In clipa aceea ușa se deschise, și Tric-Trac intră în odaie, ținând în mână o tavă încărcată cu cești cu cafea.

— Bună dimineața la boieri, strigă veselul francez, făcând o închinăciune atât de adâncă, încât cât pe ce să-i scape tava din mână

Ettore și Letiția râseră veseli.

Tric-Trac se apropiă de masă, puse tava jos, apoi zise:

— Domnii sunt serviți! Imi pare rău că n'am putut să vă procur unt proaspăt, cum se obișnuiește la noi, la Paris, dar ne găsim în împrejurări speciale, când trebuie să te mulțumești cu ce dă Dumnezeu.

— Nu face nimic, Tric-Trac — îi răspunse brigandul, în curând vom avea prilejul să ne despă-

gubim de toate lipsurile de acum. — Dar unde-i Mullah? se adresă Ettore detectivului.

— L-am trimis în oraș să îngrijească de ceva alimente, căci vom fi nevoiți să luăm masa în casă. In cursul zilei vom chibzui ce e de făcut pentru a putea părăsi Cairo, fără să ne expunem primejdiei. Planul de fugă trebuie întocmit cu toată atențiunea și vom putea spune că suntem salvați, de-abia

atunci când vom fi trecut frontiera egipteană.

— Da, ai dreptate, spuse Ettore, cu un oftat ușor. Acuma trebuie să mărturisesc și eu că cea mai vie dorință a mea este să scap odată pentru totdeauna de viața aceasta neliniștită pe care am dus-o și o mai duc încă. Sunt obosit și sufletul meu năzuiește spre o viață pașnică, alături de aceea care e singura mea bucurie pe acest pământ. Și apoi, datorez aceasta memoriei omului aceluia care a făcut atât de mult pentru mine și care ne-a

părăsit în clipe de grea cumpănă. Prinţul Raymond de Paris şi-a câştigat dreptul la recunoştinţa mea veşnică şi făgăduiala pe care i-am făcut-o va fi adusă la îndeplinire.

Brigandul tăcu şi câteva clipe domni o linişte adâncă în odaie. Peste capetele celor de faţă sălăşluia spiritul nobilului francez, a cărui viaţă se încheiase într'un chip atât de tragic, departe de patria lui scumpă.

De-odată se auziră bătăi în uşa care dădea afară.

Ettore se cutremură uşor, iar chipul Letiţiei se acoperi de o paloare cadaverică. Numai Wilson rămase rece şi cu o privire liniştitoare îi îndemnă pe cei doi să rămâie la locurile lor. Apoi se îndreptă spre uşă şi o deschise.

In pragul ei îşi făcu apariţia doctorul Wolfgang Schulze...

Cei doi soţi răsuflară uşuraţi şi Letiţia fu cea dintâi care sări de pe scaun şi îndreptându-se spre tânărul medic îi strânse mâna cu căldură.

— Vai, dac'ai şti cât ne-ai înspăimântat, doctore! Noi care ne simţim veşnic urmăriţi, tresărim la fiecare bătaie în uşă, fiecare umbră ni se pare un duşman, fiecare om de pe stradă, un agent pus să ne urmărească.

— Să sperăm, însă, că situaţia aceasta nu va mai ţine mult, interveni detectivul. Suntem aici un adevărat sfat de familie şi împreună vom chibzui cum am putea scăpa mai repede. Căci trebuie să ştiţi, dragii mei, că acuma sunt şi eu în joc, alături de voi. In faţa autorităţilor cari vă urmăresc, eu trec drept complice, astfel că soarta care vă aşteaptă pe voi în caz că veţi fi prinşi, mă aşteaptă şi pe mine.

— Wilson are perfectă dreptate, spuse doctorul Schulze. Mai pot adăuga că nu numai el, ci şi eu sunt prins în horă. Viaţa noastră pe pământul

Egiptului este primejduită. Nu v'aţi întrebat oare, dragii mei, cum a aflat Murad Effendi de prezenţa la Cairo a lui Egizio Ettore?

Brigandul şi Letiţia se uitară uimiţi la Wolfgang Schulze.

— Ştii ceva, doctore? întrebă frumoasa Madonnă, cu glas tremurător. O, spune, spune repede e cineva pe aici care ne doreşte răul, există vreo fiinţă care ne-a trădat?

— Da, care v'a trădat! răspunse medicul german. Un complot întreg a fost urzit împotriva voastră şi pot să vă spun că tiranul din Cairo, Murad Effendi, nu va renunţa atât de uşor să scape din mână o pradă, asupra căreia i-a deschis ochii o fiinţă blestemată. Şi chiar dac'am admite că n'ar ţine atât de mult să-şi asmute zbirii asupra lui Ettore, ar face-o, însă, de dragul altei persoane şi aceasta...

— E vorba de Letiţia! răcni brigandul Fontanellei sărind de pe scaun şi ridicând pumnul în sus. O, jur pe bunul Dumnezeu din Ceruri că aşi fi în stare să pun foc Cairo-ului dac'ar fi nevoie de asta pentru salvarea iubitei mele Letiţia. Tot Egiptul se va cutremura de groază, cum s'a cutremurat odinioară întreaga Franţă, în faţa mâniei lui Egizio Ettore. Voiu zdrobi pe ori-cine va cuteza să se apropie de fiinţa pentru care am îndurat atâtea până astăzi, şi care este pentru mine tot ce mă leagă de lumea aceasta. — Dar spune, doctore, cine este mizerabilul care ne-a trădat, — cine este acela care a aflat de prezenţa noastră în capitala Egiptului?

— Nu este un mizerabil, ci o mizerabilă.

— Cum, e o femeie? exclamă Letiţia, şi faţa ei deveni galbenă ca ceara.

— Da, o femeie şi numele ei este...

In clipa aceasta uşa se deschise şi Tric-Trac

şi făcu apariţia, făcând o plecăciune adâncă în faţa doctorului.

— Domnul preferă cafea, sau ceai? întrebă el, pe tonul celui mai stilat chelner. Vă întreb asta pentru că sunt în mare încurcătură, neştiind cu ce să vă servesc, având în vedere că ceaiul s'a isprăvit, iar pentru cafea îmi lipseşte laptele....

Cei patru adunaţi în jurul mesei, nu se putură opri să nu zâmbească, dar Ettore îsi recăpătă repede înfăţişarea serioasă şi pe un ton cam aspru se adresă parizianului:

— Fă bine şi şterge-o, Tric-Trac! Va veni şi vremea când vei putea să glumeşti în voie. Acuma sunt în joc chestiuni serioase, de cari atârnă siguranţa noastră a tuturor.

Francezul lăsă ochii în jos şi făcând stânga împrejur se furişă încetişor pe uşă.

— Şi cine spuneai că este femeia care cunoştea prezenţa noastră în Cairo? întrebă Ettore pe doctorul Schulze.

— E o persoană pe care o cunoaştem bine cu toţii şi despre care se poate spune că este un adevărat geniu rău. Este Gilda Carazzoni!

O clipă, toţi cei de faţă rămaseră ca împietriţi. Se uitau unul la altul fără să priceapă ceva.

In cele din urmă Letiţia murmură, ca trezită dintr'un vis:

— Gil... da... Cara... zzoni.„

Brigandul îşi reveni şi el din uimire:

— Să fie oare cu putinţă? Mizerabila aceea pe care am părăsit-o pe creştetul lui Montblanc, pradă unei morţi sigure, a ajuns la Cairo? Dar cum de s'a întâmplat lucrul acesta? Ce forţe oculte i-au ajutat să coboare teafără de acolo de unde nici-o fiinţă omenească n'a izbutit încă să se salveze?

— Asta n'aşi putea să vă spun nici eu, fu răspunsul doctorului Wolfgang Schulze. Ştiu doar că dânsa e aceea care s'a prezentat lui Murad Effendi.

şi l-a hotărât pe acesta să pornească o expediţie împotriva voastră. După cum ştiţi, expediţia a dat greş şi am izbutit să scăpăm până 'n momentul de faţă. Dar asta nu 'nseamnă că nu ne ameninţă încă ochiul vigilent al tiranului din Cairo, căci după cum sunt informat a împănat tot oraşul cu spioni şi este încredinţat că nu-l veţi putea părăsi înainte de a da ochi cu dânsul.

— Şi totuşi, trebuie să fugim cu orice chip! exclamă Ettore. Voiu înfrunta lupta cu Murad Effendi, după cum am înfruntat-o cu jandarmii lui Robert de Paris. Voiu mai găsi destul curaj în mine ca să dobor pe oricine va căuta să mi se aşeze în cale.

Wilson se ridicase de pe locul său şi se plimba agitat prin odaie.

Părea că se gândeşte adânc, şi de-odată se opri locului şi privi pe fereastră. Zărise din depărtare un om alergând şi când fu mai aproape recunoscu într'însul pe Mullah.

După câteva clipe tânărul arab intră în casă, răsuflând din greu. Chipul său trăda o agitaţie nespusă şi după ce se potoli puţin, îngăimă cu voce gâfâitoare:

— O, stăpâne, suntem pierduţi!

— Pierduţi! repetă Letiţia, şi chipu-i deveni livid de spaimă.

— Da, pierduţi, spuse arabul. Numai o minune ne mai poate scăpa. Când am trecut prin Bazar am văzut lipite afişe prin cari se spune că toate ieşirile din oraş vor fi păzite cu străşnicie şi fiecare om care va căuta să se strecoare fără a prezenta acte de identitate, va fi împuşcat pe loc. Aceste măsuri — spune ordonanţa — au fost luate în vederea prinderii unui mare criminal din Europa, despre care poliţia are informaţii precise că se află la Cairo, în momentul de faţă.

Informaţiile lui Mullah erau exacte. Ca să ne dăm seama de ceea ce se petrecuse ne vom întoarce cu povestirea noastră la seara trecută, când s'a petrecut tragedia din palatul şefului poliţiei din Cairo. Murad Effendi, după ce-şi potoli patima pe care o aprinse Gilda în inima sa, porunci la doi din oamenii săi de încredere s'o înece în Nil pe nenorocita femeie. Apoi, cu zâmbetul pe figură, şi fără nici-un pic de remuşcare în suflet, se 'ntoarse în odaia lui de lucru şi se 'ntinse pe divan.

„Da, îşi spuse el, urmărind rotocoalele de fum albăstrui ce se 'ncolăceau în aer. Pe asta am aranjat-o de-acum. Dar mai rămâne Egizio Ettore, a cărui prindere mi-ar putea aduce glorie neasemuită şi sume mari de bani. Omul pe care l-am lăsat de pază la templul lui Isis, şi care va reuşi să rămâie neobservat tot timpul, îmi va aduce informaţii precise dacă acei cari s'au închis înăuntru au plecat, sau mai sunt acolo. Căci eu sunt încredinţat că Egizio Ettore şi oamenii săi cunosc secretul uşii care duce în catacombe, şi numai pentru a o înşela pe frumoasa europeană, am spus că vor pieri toţii de foame acolo".

Cu aceste gânduri sângerosul poliţist adormi liniştit.

Când se trezi a doua zi dimineaţa dădu poruncă să vie imediat secretarul său, Lomad Assan. Acesta intră şi după o închinăciune respectuoasă în faţa şefului, întrebă:

— Care este dorinţa Excelenţei voastre?

— Agop s'a întors de la templul lui Isis?

— Da, s'a întors, Excelenţă.

— Bine, spune-i să vie imediat încoace.

Secretarul ieşi şi după câteva clipe îşi făcu apariţia un individ cu o înfăţişare fioroasă. Era deajuns să te uiţi la dânsul pentru ca să-ţi îngheţe sângele în vine.

— Ei, ce veşti îmi aduci, Agop? Au plecat aceia cari s'au închis în templul lui Isis?

— Da, stăpâne, au plecat, şi, după cum mi-aţi poruncit, le-am luat urma. Erau şease persoane, dintre cari cinci bărbaţi şi o femeie. La poarta cea mare a oraşului s'au despărţit, fiecare apucând pe alt drum. Numai doi au rămas împreună: un bărbat tânăr, cu barbă neagră şi o femeie care — Allah fie lăudat! — dar trebuie să spun că era frumoasă ca soarele care se înalţă dimineaţa din undele Nilului.

Pe chipul lui Murad Effendi se ivi un zâmbet ciudat la auzul acestor cuvinte.

— „Frumoasă ca soarele care se 'nalţă dimineaţa din undele Nilului", repetă dânsul în şoaptă şi rămase o clipă pe gânduri.

Apoi ridică repede capul, încruntă din sprâncene şi se adresă lui Agop:

— Şi ce s'a mai întâmplat apoi?

— Bărbatul şi cu femeia au mers singuri o bucată de drum, până au ajuns la o casă din strada Hakim, în care au intrat. Am mai stat puţin acolo şi am văzut că a venit încă unul din bărbaţii cari ieşiseră din templu, şi care a intrat şi el în casă...

— Ai recunoaşte casa aceasta, Agop? îl întrerupse Murad Effendi.

— Aşi recunoaşte-o tot atât de uşor cum aşi recunoaşte chipul luminat al stăpânului meu.

— Bine, diseară vom avea de lucru. Până atunci, mai ia pe cineva cu tine şi du-te de păndeşte casa cu pricina. Cum vei observa ceva suspect, dă-mi de veste imediat.

Agop ieşi şi Murad Effendi rămase iar singur. Chipul i se lumină de un zâmbet feroce. Creerul lui lucra înfierbântat la elaborarea unui plan nou, pe care vroia să-l ducă la îndeplinire imediat. Nu pe Ettore vroia dânsul să-l prindă acuma, ci pe „frumoasa aceia ca soarele care se 'nalţă dimineaţa din undele Nilului". Ştia bine că dacă va pune mâna pe dânsa, nu se putea ca bărbatul ei să nu vie s'o caute şi atunci... atunci îi va cădea şi el în labă. Dar într'acestea el va fi gustat din plăcerile divine ce le putea oferi trupul acestei europene... La gândul acesta gura îi se strâmbă de un rânjet de lăcomie.

Bătu din palme şi aproape în aceiaşi clipă intră în odaie secretarul.

— Lomad — i se adresă Murad Effendi — am nevoie pe diseară de o sută de oameni bine înarmaţi. Dă ordin să fie gata pregătiţi pentru a putea porni în orice clipă, sub comanda mea.

Secretarul ieşi şi Murad Effendi se aşează imediat la birou şi redactă el însuşi o ordonanţă, care fu tipărită în grabă şi afişată în tot oraşul. Era aceiaşi pe care o citise Mullah şi care-l înspăimântase atât de mult, pentru soarta stăpânilor săi.

In vremea aceasta, se trimiseră sentinele duble la porţile oraşului, străzile fură împănate cu agenţi secreţi cari purtau toţi asupra lor fotografia brigandului Corsicei. In port, plecările vapoarelor erau supraveghiate cu străşnicie şi toată capitala Egiptului părea că trăieşte sub teroare. Cei mai mulţi locuitori nu ştiau despre ce e vorba şi se întrebau cu spaimă asupra rostului acestor măsuri excepţionale. Dar în curând adevărul îşi făcu loc în mulţime, şi oamenii îşi şopteau unul altuia:

— Egizio Ettore se află la Cairo!

CAP. 197 7

O lovitură reuşită

Valurile Nilului fremătau duios în asfinţitul zilei. Străzile marelui oraş erau însufleţite de o mulţime pestriţă, care profita de răcoarea serii pentru a respira în voie, după căldura înăbuşitoare din timpul zilei.

Ne aflăm iarăşi la „Café des Anglais", elegantul locala şezat pe malul drept al fluviului, sfânt pentru egipteni. Singur la o masă dinspre marginea terasei, un bărbat cu chipul palid îşi sorbea obosit mazagramul, cu privirea ţintită visător în apa ce sclipea în lumina stelelor. Un observator mai atent ar fi putut citi pe chipul acestui tânăr o suferinţă lăuntrică, o durere dintr'acelea care sfâşie inima omenească.

Adâncit în gândurile sale, tânărul nici nu observă când un bărbat îmbrăcat în costum de sport se apropiă de masa lui, şi luă loc, în tăcere, în fotoliul de trestie ce părea că-l aşteaptă.

— Ah! D-ta eşti Mercier! exclamă deodată celălalt, când îşi întoarse capul şi zări pe noul-sosit. Spune repede, îmi aduci ceva veşti? Ai aflat ceva despre soarta scumpei mele...

— Din nenorocire, domnule duce de Chamfort, vestea pe care v'o aduc vă va îndurera foarte mult. Dar trebuie să fiţi bărbat...

— Cum! Gilda mea a murit, a căzut victimă vre-unui accident? îl întrerupse tânărul nobil.

— Mai mult decât atât — răspunse Mercier. Investigaţiile pe cari le-am făcut m'au dus la descoperirea că dânsa a avut o soartă cumplită, fiind înecată în Nil, din ordinul lui Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo.

Ducele de Chamfort rămase ca împietrit în scaunul său şi de pe buzele-i livide nu scăpă nicio exclamaţie. Părea o statuie a disperării omeneşti, care ar fi fost în măsură să inspire pe cel mai mare sculptor al veacului.

Dar încetul cu încetul părea că-şi revine şi după o pauză mai lungă izbuti să întrebe: pm

— Şi cum s'a întâmplat asta? Ce l-a determinat pe Murrad Effendi să făptuiască acest asasinat oribil? O, spune-mi spune-mi totul, vreau să aflu amănuntele acestei crime îngrozitoare, pentru ca răzbunarea mea să-l ajungă pe nemernicul acela!

— E zadarnic, domnule Duce, răspunse Mercier. Murrad Effendi atrăgea în palatul său femeile cari îi plăceau şi după ce le batjocorea, punea oamenii să le arunce în Nil, pentru a-şi asigura, în felul acesta, tăcerea lor vecinică.

Ducele de Chamfort îşi cuprinse capul în palme şi un suspin sfâşietor ieşi din pieptul său.

— Estrella! Estrella! murmură dânsul. Blestemul tău m'a ajuns, mai curând decât m'aşi fi aşteptat. Am păcătuit faţă de tine şi soarta s'a răzbunat cumplit. — Voiu pleca de aici, voiu pleca departe, mă voiu întoarce în ţara mea şi voiu căuta să mă ascund în vreun loc tăinuit, unde să pot uita de toate răutăţile lumii.

Cu spatele încovoiat, Ducele de Camfort se ri-

dică de pe scaun și, strângând mâna detectivului Mercier, se îndreptă spre ieșire.

Să ne întoarcem la prietenii noștri Egizio Ettore Letiția, detectivul Vilson și doctorul Schulze. Ei se aflau adunați cu toții în casa lui Vilson, unde Tric-Trac își dovedise din nou talentele sale de bucătar desăvârșit, improvizând o cină care mulțumi pe deplin pe toți comesenii.

Chipul frumoasei madonne era îndurerat, însă și de-abia dacă se atinsese de mâncarea ce se afla pe masă.

— De ce ești tristă, scumpa mea soțioară? o întrebă brigandul, alipindu-se drăgăstos de dânsa.

— O, Egizio, tu știi doar că am pierdut aici tot ce aveam mai scump pe lume, alături de tine. L-am pierut pe nobilul meu tată, care a murit răpus de grija pentru mine... pentru noi... I-am făgăduit în clipele ultime ale vieții, că vom căuta să ne punem cât mai repede în siguranță, vom începe o viață nouă, într'o țară în care nu ne cunoaște nimeni, și unde spiritul său ne va ocroti în fericirea noastră. Dar cum vom putea ajunge oare la acele zile, când ne pândesc încă atâtea primejdii în cale?

— Dar bine, scumpa mea Letiția, ai auzit doar și tu planul bunului nostru prieten Vilson! El ne-a pregătit o barcă pe malul Nilului și cu dânsa vom izbuti să scăpăm din orașul acesta. Vâslașii ne vor duce departe, într'un port de unde ne va fi mai ușor să găsim prilejul a ne îmbarca pe un vapor, care pleacă în continentul nou. N'ai tu oare încredere în iscusința bunului nostru prieten?

Cereți mâine numărul 191 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 1

— O! cum n'aș putea avea încredere într'însul? El ne-a salvat doar din împrejurări atât de grele, îi datorăm atâta recunoștință, încât niciodată nu-i vom putea mulțumi îndeajuns.... Dar... inima mi-e grea, Egizio, un simțimânt nelămurit mă face să mă cutremur de groază, gândindu-mă că s'ar putea întâmpla să fiu despărțită de tine.

— Să fii despărțită de mine? exclamă brigandul. Dar cum de-ți poate da în gând așa ceva? Nu suntem oare cu toții în jurul tău? Nu vom fi gata să te apărăm cu piepturile noastre? A! te gândești poate la Murad Effendi, la nemernicul acela care ne-a pus gând rău! Ei bine, scumpa mea soțioară, gândește-te că mâna lui Ettore n'a dat greș niciodată, și nu va da greș nici de data aceasta. Acum, când e vorba de salvarea noastră, sunt în stare să dărâm munții, sunt în stare să mă războiesc cu armate întregi, dacă va fi nevoie.

Letiția nu mai avu când să răspundă, căci în clipa aceasta își făcu apariția în odaie tânărul Mullah, însoțit de Tric-Trac. Amândoi purtau în brațe mormane de îmbrăcăminte, pe cari le trântiră pe unul din divane.

— Uff! exclamă parizianul. A fost treabă, nu glumă. Ne-am furișat pe lângă zidurile caselor, ca să nu ne observe nimeni. Slavă Domnului, cred că nici nu ne-a observat. Negustorul acela evreu ținea morțiș să-i spun pentru ce am nevoie de atâtea haine „de bal". I-am spus și eu că stăpânii mei au de gând să joace teatru la Cairo și i-am făgăduit să-i dau niște bilete pe gratis. Ce era să fac!

Wilson zâmbi îngăduitor, apoi se ridică și spuse:

— Acuma, dragii mei, să ne punem pe lucru. Nu mai avem timp de pierdut și oamenii din barcă ne așteaptă. Doamna Letiția va bine-voi să îmbrace costumul acesta de țărăncuță, care o va prinde de

minune și — ceeace este mai principal — va face să nu fie recunoscută. D-ta Ettore, vei îmbrăca uniforma aceasta de trubadur, și vei lua la subțioară mandolina. Eu și cu doctorul Schulze ne vom transforma în marinari, iar onorabilii Tric-Trac și Mullah... vor rămâne așa cum sunt.

In vreme ce detectivul dădea aceste indicațiuni, Letiția se și retrase în odaia alăturată. Când se înapoiă, părea într'adevăr transformată din cap până în picioare și nimeni n'ar fi putut-o recunoaște. Cei trei bărbați își schimbaseră și ei hainele, Wilson își puse o barbă falsă și cu pipa în gură făcea chiar impresia unui bătrân lup de mare.

Un orologiu din depărtare bătea cadențat nouă lovituri, când ușa casei fu deschisă încetișor și cele șase persoane se furișară în stradă. De jur împrejur era pustietate, o liniște adâncă se lăsase peste fire și doar luna — splendida lună a nopților egiptene — își revărsa bogatele-i raze argintii peste cuprinsul învăluit în mantia tăcerii.

Detectivul o pornise înainte, alături de doctorul Schulze. Cei doi marinari vorbeau între ei, râdeau din când în când, ca niște oameni bine-dispuși, și păreau cu totul separați de ceilalți, cari veneau în urmă. Letiția și cu Ettore mergeau la braț, și frumoasa Madonnă se alipea strâns de trupul iubitului ei.

La vreo douăzeci de pași în urmă, veneau Tric-Trac și cu Mullah. Cei doi „aghiotanți", cum se porecliseră ei-înșiși, se ciondăneau necontenit, și se părea că nu lipsește mult pentru a se lua la bătaie.

La o distanță de vreo două sute de metri numai, Nilul își purta molcom apele sub priveghiul lunii. Bărcile cu turiști alunecau duse de curent și cântecele luntrașilor se înălțau în văzduh, pline de nostalgie.

Prietenii noștri se apropiau tot mai mult de

țărm și acuma puteau chiar să zărească barca pe care Wilson o trimise de cu ziuă. Aceasta stătea înfiptă la mal și în jurul ei nu se vedea nimeni.

— Totul va merge bine, șopti Ettore la urechea Letiției. Vei vedea, iubito, că Dumnezeu e cu noi și ne va scăpa și din această ultimă încercare.

— Da, ne va scăpa, murmură Letiția, dar glasul ei trăda o turburare adâncă.

Wilson și doctorul Schulze ajunseseră de-acum la barcă și cei cari veneau în urma lor puteau vedea cum își roteau îngrijorați privirile în jur.

— Unde să fie oare vâslașii noștri? întrebă detectivul. Le-am spus doar să ne-aștepte la ceasurile nouă și jumătate?

Doctorul Schulze nu răspunse, dar din trăsăturile sale se putea vedea lămurit că era cuprins de aceeași îngrijorare. Tânărul medic își făcea

felurite închipuiri, dar ori-cât îşi frământa mintea, nu izbutea să găsească deslegarea enigmei.

Intr'acestea se apropiaseră şi Ettore cu Letiţia. Brigandul îşi dădu seama îndată de situaţie, dar căută să-şi îmbărbăteze soţia, de-aceea spuse:

— Probabil că s'au îndepărtat puţin, dar nu vor întârzia să se întoarcă. Egiptenii sunt doar oameni de cuvânt şi nu se poate să ne fi părăsit fără niciun motiv. Să mai aşteptăm puţin.

O luă de mijloc pe Letiţia şi se 'ndreptă cu dânsa spre un tufiş din apropiere, unde se aşezară jos. Ceilalţi îi urmară şi în curând fură cu toţi laolaltă, dar nimeni nu cuteza să rostească un cuvânt.

Dar ce fu asta? Tufişul se 'nsufleţi parcă dintr'odată, ramurile copăceilor se deteră în lături şi într'o clipă îşi făcură apariţia douăzeci de bărbaţi cu chipurile fioroase, ţinând în mână iatagane enorme.

Letiţia scoase un ţipăt de groază, dar în aceeaşi clipă se simţi apucată de braţe puternice şi ridicată pe sus. Ceilalţi se năpustiră asupra lui Ettore, a doctorului Schulze, a lui Wilson şi a celor doi servitori.

Atât de neaşteptat era atacul acesta, în cât cei cinci bărbaţi nici nu avură răgazul să-şi scoată pistoalele din buzunar, pentru a se putea apăra. Muţi de uimire şi de furie, ei trebuiră să vadă, neputincioşi, cum erau legaţi de mâini şi de picioare şi înconjuraţi de ceata acelora cari îi atacaseră. Letiţia căzuse leşinată la pământ şi cea dintâi grijă a brigandului fu să-şi îndrepte privirile spre dânsa. Când o văzu în situaţia aceasta, un urlet de fiară rănită îi ieşi din piept şi smucindu-se cu toată puterea trupului său de uriaş, căută să-şi rupă legăturile. Dar în zadar, căci funiile erau prea trainice şi zbirii egipteni avuseseră grija să le înoade bine.

Atunci, își făcu apariția din spre fluviu o barcă elegantă, din care coborî pe țărm un bărbat îmbrăcat cu o uniformă pompoasă. Era Murad Effendi, șeful poliției din Cairo.

El se apropiă de grupul prizonierilor, și cu un gest autoritar impuse tăcere. Apoi spuse:

— Egizio Ettore, ești în mâinile mele. Ceasul tău a sunat acuma și ceeace n'au izbutit să îndeplinească autoritățile franceze, a făcut-o un singur om, în fața căruia se închină întreg Egiptul. Glorie și avere mă așteaptă de pe urma prinderii tale. Franța întreagă va respira ușurată, aflând că vestitul brigand al Corsicei a fost prins, în sfârșit. — Haha! te credeai salvat închizându-te în catacombele templului lui Isis! Dar zadarnică ți-a fost nădejdea. Iscusința mea e neîntrecută și înainte de a te preda guvernului țării tale, vei avea să răspunzi aci de crima făptuită în Tripolis, de asasinarea șeikului din Among, de incendierea palatului său și de sacrilegiul făptuit prin pătrunderea ta în sanctuarul sfânt, unde se află mormântul marelui nostru Faraon Nelesus. Iar voi — se adresă el, detectivului Wilson, doctorului Schulze și celor doi servitori — veți fi judecați ca părtași la nelegiuirile acestui criminal fioros și temnițele Egiptului vă vor oferi adăpost pentru vreme îndelungată. Sunteți niște necredincioși blestemați, niște ghiauri pentru cari legile noastre nu cunosc îndurare!

Discursul șefului poliției din Cairo fu ascultat în tăcere de toți. Prizonierii priveau țintă în ochii sângerosului polițist, dar nici-un murmur nu scăpă de pe buzele lor.

Murad Effendi făcu apoi un semn la doi dintre oamenii săi și aceștia înțeleseră îndată. Ei se apropiară de Letiția, care zăcea încă leșinată la pământ, o ridicară pe sus și o duseră la barca cu care venise stăpânul lor.

Apoi acesta se adresă celorlalţi oameni:

— Veţi escorta pe jos pe ghiaurii aceştia. Deslegaţi-le numai picioarele, ca să poată umbla. Răspundeţi cu pielea voastră, dacă se 'ntâmplă ca vre-unul din ei să scape.

CAP. 198

Un ajutor venit la timp

Egizio Ettore se trezi cu trupul frânt de oboseală. Deschise ochii mari, privind în jur, dar din cauza semi-întunericului de care era înconjurat, nu putu deosebi aproape nimic. De-abia când ochii săi începură să se obişnuiască puţin cu mediul înconjurător, îşi dădu seama că se află într'o celulă subpământeană, cu pardoseala de piatră şi cu pereţii umezi. Incetul cu încetul îi reveniră în minte cele petrecute. Vălul de întuneric care-i acoperea mintea se destrăma şi totul îi apărea acuma în culori vii, luminoase.

— Doamne, Dumnezeule! gemu el, — soarta şi-a râs de mine şi de astă-dată. Acuma sunt pierdut, pierdut cu desăvârşire.

Işi acoperi faţa cu mâinile şi isbucni într'un hohot de plâns, sfâşietor.

— Letiţia! Letiţia! îngâima el, printre suspine.

Deodată auzi un zgomot ciudat. I se păruse oare, sau, într'adevăr, cineva umbla la uşa celulei sale?

Da, cineva răsucise cheia în broască şi, deodată, lumina unui felinar pătrunse în celulă.

Ettore văzu cinci oameni apărând pe gang. Acela care mergea în frunte, cu felinarul în mână, purta pe mânecă galoanele de gardian-şef.

— Urmează-mă! — i se adresă el lui Ettore, scurt.

Brigandul se ridică greu dela pământ şi împle-

ticindu-se făcu câțiva pași înainte. Avea mâinile legate, și mergea cu greu.

O luă alături de șeful gardienilor și străbătând coridorul ce urca în pantă, ajunse într'o curte imensă, în care se 'nălțau vre-o zece clădiri. Fiecare din aceste clădiri aveau câte trei etaje, iar ferestrele erau prevăzute cu un fel de jghiaburi, deschise în partea de sus, cari nu îngăduiau celor dinnăuntru să vadă decât cerul.

— Asta o fi închisoarea din Cairo, își spuse Ettore.

Peste puțin intrară cu toții într'un gang mare și de-acolo, pe o scară, pătrunseră într'o sală, pe ai cărei pereți erau zugrăvite versete din Coran.

Apoi se desfăcu o portieră de mătase și Ettore se văzu într'o odaie încăpătoare, căptușită cu perne de-alungul pereților.

Pe un divan, stând cu picioarele sub el, se afla Murad Effendi, satrapul din Cairo.

Cu un zâmbet feroce el îl privi pe brigand, și la un ordin al său, paznicii se retraseră.

O clipă domni tăcere adâncă.

Apoi, Murad Effendi își descleștă buzele și spuse:

— Egizio Ettore, te afli acum în mâna mea, și înainte de a te preda consulului francez din Egipt, vei avea să răspunzi pentru faptele de cari te-ai făcut vinovat aici. Și ce pedeapsă ți-aș putea da, decât aceea de a te face să îndurri chinurile foamei și ale setei, timp de o săptămână încheiată? Și în vremea aceasta, soția ta, iubita-ți Letiția, va fi în brațele mele și va trebui să-mi acorde grațiile ei. Hahaha! Egizio Ettore, cred că asta e cea mai bună pedeapsă pe care ți-o pot da. Vei spumega de furie, pumnii tăi se vor încleșta, dar totul va fi în zadar.

Ettore strânse fălcile și tot sângele îi năvăli în față. Ar fi vrut să se repeadă la ticălosul care stătea înaintea lui, să-l sugrume fără milă, dar mâinile

îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nici-o mişcare.

In clipa aceea uşa se deschise şi în încăpere intră unul din servitorii lui Murad.

— Stăpâne, spuse acesta, ce să facem cu ceilalţi prizonieri pe cari i-am închis deocamdată în carcera subterană?

— Lasă-i să stea acolo şi duceţi-l şi pe ăsta, să le ţie de urât. Nu mi-e frică mie că vor scăpa, căci nimeni până astăzi n'a izbutit încă să evadeze din subteranele palatului meu.

Servitorul se îndepărtă şi se întoarse imediat, însoţit de alţi doi, cari îl îmbrânciră pe Ettore pe uşă.

Trecură printr'un gang lung şi întunecos şi în curând ajunseră în faţa unei uşi de fier, cu un lacăt uriaş.

Unul din paznici descuiă lacătul şi-l împinse pe Ettore înăuntru.

Incăperea era largă şi lumina venea printr'o ferestruică zăbrelită. Brigandul văzu atunci, ghemuiţi la pământ, patru fiinţe, — cari nu erau alţii decât bunii săi tovarăşi.

— Căpitane! strigă Tric-Trac, la vederea stăpânului său. O! ce noroc că ai venit la noi. Crede-mă că sufeream grozav din cauza plictiselii...

— Fii serios, Tric-Trac — îl întrerupse Ettore, cu asprime. Acuma se pune pentru noi chestiunea să ne gândim temeinic cum am putea scăpa de aici. Imi vine să înebunesc gândindu-mă că biata mea Letiţia se află în mâinile lui Murad Effendi...

— Nu dispera, Ettore, se auzi atunci vocea detectivului. Totul nu e încă pierdut. Va fi de ajuns ca unul din noi să izbutească să-şi elibereze mâinile, pentru ca să putem nădăjdui...

— Dar cum să facem asta? întrebă doctorul Schulze.

— Intr'un buzunăraş secret dela spatele hainei

mele port un briceag ascuțit. E o măsură de prevedere pe care am adoptat-o de multă vreme și une-ori cu mare folos. Incearcă...

Detectivul nu-și termină vorba, căci în clipa aceasta se auzi cheia răsucindu-se în broască și în curând ușa grea de fier scârțâi în balamale. Un tânăr polițist egiptean intră înăuntru și privi cercetător în jur.

— Nu vă speriați — spuse dânsul — sunt un prieten de-al vostru.

— Un prieten? repetă Ettore, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da — reluă tânărul — și am profitat de o clipă când am rămas singur, pentru a intra la voi și a vă spune că vreau să vă viu în ajutor.

— Dar cine ești? întrebă brigandul, crezându-se victima unei înșelătorii.

— Sunt unul din oamenii lui Murad Effendi, dar Allah mi-e martor că omul acesta a făcut ca inima mea să se umple de ură pentru dânsul. Nu vă cunosc pe voi, dar ceva îmi spune că sunteţi nevinovaţi. Cu ajutorul vostru vreau să mă răzbun pe ticălosul meu stăpân, care mi-a batjocorit sora şi a aruncat ruşinea asupra casei noastre.

— O, fii binecuvântat, prietene necunoscut! exclamă Ettore. Mila Cerului să se reverse asupra ta. Dar spune, spune repede, cum vrei să ne ajuţi să scăpăm din temniţa asta?

— Aşteptaţi până spre seară, când voiu rămâne singur de pază la uşă. Atunci voiu intra şi vă voiu deslega. Despre rest, vom mai chibzui atunci.

Dar acuma trebuie să plec, căci se poate întâmpla să fiu descoperit că pun ceva la cale cu voi. La revedere, pe diseară.

Tânărul dispăru şi încuiă din nou uşa în urma lui.

Cei cinci bărbaţi rămaseră câteva clipe tăcuţi, apoi Mullah luă cuvântul:

— Stăpâne — spuse el — nu trebuie să te îndoieşti de vorbele acestui om. El este un credincios al lui Allah şi fii sigur că-şi va ţine cuvântul.

— Da, sunt şi eu de aceiaşi părere, interveni detectivul. Murad Effendi a izbutit să-şi atragă asupra lui ura celor mai apropiaţi oameni din anturaj, căci se poartă cu dânşii în chip sălbatec.

Chipul lui Ettore se înseninâ la auzul acestor cuvinte. O! ce fericire! S'o poată salva pe Letiţia lui, s'o scoată din ghiarele sângerosului şef al poliţiei din Cairo, şi apoi să se răzbune pe acesta!

Ceasurile se scurgeau încet, şi ele păreau ani pentru brigandul Corsicei. In sfârşit, începu să se întunece şi în încăpere domnea linişte adâncă. Toţi aşteptau cu răsuflarea oprită, sosirea salvatorului lor.

Nu trecu mult şi cheia se răsuci iar în broască.

Ţinând un felinar mic în mână, tânărul poliţist intră înăuntru, furişându-se tiptil. Făcu câţiva paşi nehotărâţi, apoi se apropiă repede de Ettore, se lăsă în genunchi lângă dânsul şi, scoţând un cuţit din buzunar, îi tăiă funiile de la mâini.

Brigandul sări în sus şi un ţipăt de bucurie îi scăpă de pe buze.

— Tăcere! şopti tânărul. Dacă ne descoperă cineva, suntem pierduţi.

Ettore îi smulse aproape cuţitul din mână, şi tăiă pe rând, la repezeală, legăturile tovarăşilor săi.

Acuma erau toţi cu mâinile deslegate şi bucuria le amuţise glasul, aproape.

Ettore luă apoi mâna tânărului şi-l strânse la pieptul său.

Cu ochii înlăcrămaţi, acesta se adresă apoi brigandului:

— Voiu fi fericit dacă voiu putea să-ţi viu în ajutor. Duşmanul tău este şi al meu.

— Dar cum vom ieşi de aici? — întrebă Wilson. — Dacă ne vor surprinde ceilalţi paznici?

— Asta nu se poate întâmpla, căci eu sunt singur de pază la uşa celulei voastre. Vă voiu arăta drumul pe care veţi putea urca sus, în apartamentul lui Murad Effendi.

— Dar cu soţia mea nu ştii ce-a făcut dânsul? Spune repede, vreau să aflu dacă mai trăeşte, sau... Ah, Doamne! n'a azvârlit-o oare şi pe dânsa în apele Nilului?

— Nu, n'a făcut asta, şi nici nu va face. Murad Effendi are de gând să facă altceva cu dânsa. Omul acesta sângeros, are o sumă de prieteni de-o seamă cu dânsul, cu cari face orgii împreună. După ce se satură de femeile cele mai frumoase cari îi cad în mână, le cedează celorlalţi.

— Oh! e îngrozitor! murmură Ettore. Asta întrece orice închipuire omenească. Vreau să merg

cât mai repede, vreau s'o scap pe Letiția, atâta cât mai e vreme.

— O vom scăpa! căută să-l încurajeze doctorul Schulze.

— De ceva arme nu ne poți face rost? întrebă Ettore pe tânărul egiptean.

— Ba da. Am pregătit câteva revolvere și niște drugi de fier. Așteptați numai puțin, căci vi le aduc îndată.

Assan — căci așa se numea polițistul — ieși afară și după câteva minute se 'ntoarse cu 3 pistoate turcești și tot atâtea cuțite. Le împărțiră între ei, apoi Ettore se adresă tovarășilor săi:

— Acuma, dragii mei, pornim o luptă de dezrobire. Cred că va fi cea din urmă și dacă vom scăpa cu bine, viața e a noastră. Vă cer concursul și nădăjduiesc că voiu izbuti odată să-mi plătesc această datorie față de voi.

— Căpitane, — interveni Tric-Trac — nu poate fi vorba de răsplată. E și pielea noastră în joc și așa-ceva merită osteneală. Eu te pot încredința că vei fi mulțumit cum voiu lucra.

— Și eu — spuse Mullah — mi-așĭ da și viața pentru stăpânul meu. Doamna Letiția, care a fost întotdeauna atât de bună față de mine și-a câștigat dreptul ca să-mi dau sângele pentru ea.

— Vă mulțumesc, dragii mei, spuse Ettore. Și acuma, cred c'ar fi timpul să plecăm. Assan, condu-ne!

— Da, veniți după mine! spuse tânărul polițist.

Incetișor, în vârful picioarelor, se furișară pe ușa celulei și o luară de-alungul gangului slab luminat. Din când în când se opreau, ciulind urechile. Assan mergea în frunte, arătându-le calea. Ajunseră într'o curte pătrată și de-acolo, tot pe lângă ziduri, se furișară până la intrarea unui gang.

— Faceți cât mai puțin zgomot, șopti Assan către Ettore și tovarășii acestuia. O vom lua pe

scara aceasta, până vom ajunge sus, în apartamentul lui Murad Effendi. Allah ne va ajuta!

Peste câteva clipe erau cu toţii într'o sală mare, împodobită cu covoare de preţ. Linişte adâncă domnea peste tot. Murad Effendi se credea, probabil în siguranţă, căci renunţase a pune oameni de pază.

Tânărul eiptean făcu un gest cu mâna şi cei cinci însoţitori ai săi se opriră.

Ce avea de gând Assan? De ce-i oprise tocmai aici, unde puteau fi descoperiţi atât de uşor?

Dar Ettore căpătase atâta încredere în noul său tovarăş, încât nu fu prea îngrijorat. El îşi dădea bine seama că te poţi bizui pe oameni dintr'aceştia, cari ţi se alătură de bună-voie, mânaţi de dorul de răzbunare. Şi apoi, ce-i păsa lui acuma, când pusese totul pe ultima cartă? Era hotărât să lupte până la ultima suflare, să înfrunte toate primejdiile, căci în joc era doar soarta scumpei sale Letiţia.

— Veniţi după mine, le şopti Assan şi o porni înainte, intrând într'un coridor îngust, în care dădeau două uşi. Egipteanul îşi lipi urechea de una din ele, apoi se apropiă de a doua, şi apăsă uşor clanţa.

Uşa se deschise şi acuma păşiră unul după altul înăuntru.

Incăperea în care intraseră era luminată de o lampă atârnată de perete. In mijlocul odăii se afla o masă, în jurul căreia erau aşezate scaune. Intr'unu ngher era un dulap de o mărime neobişnuită. Căror scopuri servea dulapul acesta, nu puteau pricepe niciunul din prietenii noştri.

Assan se apropiă de uşa odăii şi cu precauţiuni infinite trase zăvorul.

— Aşa, spuse el, acuma suntem în siguranţă. In curând veţi vedea de ce v'am adus în odaia aceasta. Rămâneţi numai liniştiţi, ca să nu ne trădăm...

Se scurse vreun sfert de ceas, în care timp

niciunul nu scoase un cuvânt. Apoi, de-odată, se auziră paşi pe coridor, uşa odăii alăturate fu deschisă şi cineva intră înăuntru.

Cu respiraţia oprită, cei patru bărbaţi ascultau cu încordare. Din odaia lor dădea o uşă în camera vecină, şi printr'însa se putea auzi tot ceeace se petrecea acolo.

Nu trecu mult şi prietenii noştri putură deosebi glasuri. Erau, desigur, două persoane, dintre cari una era Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo.

— Te-am chemat, dragul meu — spunea acesta din urmă — să-ţi aduc la cunoştinţă că am făcut o captură bună. O femeie cum n'au văzut încă ochii tăi, se află acum în puterea mea.

La auzul acestor cuvinte Ettore se cutremură. Îşi încleştă pumnii şi vru să se repeadă spre uşă, dar Assan îl reţinu. Brigandul îşi dădu seama de nesăbuinţa ce era s'o facă şi se linişti.

— Şi cine este această femeie, de care inima ta se bucură atât de mult? întrebă glasul celălalt.

— Este o europeană din ţara francezilor, soţia unui om pe al cărui cap s'a pus un preţ mare.

— Şi cum îi spune acestui om?

— El are un nume pe care gazetele îl amintesc în fiecare zi şi care a făptuit multe nelegiuiri în patria lui. Este Egizio Ettore!

— Egizio Ettore! repetă celălalt, şi intonaţia glasului său trădă o surpriză adâncă.

— Da, Egizio Ettore ,supranumit şi brigandul Corsicei. Nimeni n'a fost în stare să pună mâna până azi pe acest om, dar eu l-am prins în noaptea trecută, şi acuma se află închis într'una din celulele subterane ala palatului meu.

Cereţi mâine numărul 192 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny. 2

— Şi spuneai că femeia aceea este soţia lui?

— Da, şi e o frumuseţe care-ţi întunecă mintea. E ceva, cum numai în raiul lui Allah se poate găsi. Părul ei se aseamănă cu abanosul care creşte prin pădurile noastre, ochii ei sunt ca albastrul cerului şi trupul ei ca al unei zeiţe din templele noastre.

E atât de fermecătoare, de parcă Allah singur i-a dat viaţă cu mâinile sale. Buzele ei sunt roşii ca cireaşa coaptă, dinţii ei sunt albi ca zăpada, răsuflarea ei, îmbălsămată. Ah! şi când mă gândesc la amorul ei... la îmbrăţişările ei dumnezeeşti, îmi vine să-mi pierd minţile, dragă Ismet.

Probabil că descrierea aceasta ispititoare îl aduse pe celălalt într'o stare de iritaţie grozavă, căci acum se auzeau paşii săi cari măsurau odaia în lung şi în lat.

— Vreau s'o văd, Murad! Vreau s'o văd şi s'o strâng şi eu la pieptu-mi zvâcnitor. Tu ştii prea bine că între noi există o înţelegere, ca să ne cedăm reciproc femeile cari au ceva deosebit în ele. Şi aceasta despre care vorbeşti tu acuma, pare să întreacă tot ce ne-a fost dat să gustăm în viaţa noastră.

— Aşa şi este, scumpul meu Ismet. Şi de-aceea te-am chemat să ne înfruptăm amândoi... Şi apoi, trebuie să-ţi mărturisesc că n'am de gând să procedez apoi cu dânsa, cum procedam cu toate celelalte femei. Nu-i voiu da nici drumul în lume şi nici în valurile Nilului n'o voiu arunca. Nu! Vreau s'o păstrez aci, în palatul meu şi să fac dintr'însa favorita mea!

— Bine ai grăit, Murad. Cuvintele tale sunt pline de înţelepciune. Dar să mergem la dânsa. Inima mea e plină de nerăbdare, şi trupul meu palpită de dorul plăcerilor viitoare.

— Aşteaptă puţin, Ismet. Tu ştii prea bine că un proverb de-al nostru spune: „cine se grăbeşte,

nu foloseşte!". Acuma, păsărica doarme pe un divan cu perne de mătase şi la capătâiul ei veghează credincioasa mea Anime. I-am spus să-i dea o băutură ameţitoare, căci plângea tot timpul şi ar fi fost în stare să-şi ia zilele. Dar asta nu trebuia să se întâmple, şi de-aceea o voiu lăsa să doarmă câteva ceasuri, după care se va trezi liniştită.

Şi apoi, trebuie să lucrăm cu viclenie. Tu ştii prea bine că marele nostru Profet a spus că plăcerea adevărată e aceea care nu trebuie forţată prea mult. Femeia asta fără seamăn trebuie să ne aparţie, dar vreau s'o facem supusă ca un mieluşel şi să ne dea din plin harul trupului ei. Căci niciodată nu vom mai întâlni un trandafir mai delicat, niciodată nu vom mai gusta un fruct atât de dulce.

— Bine, să mai aşteptăm, deci, răspunse Ismet. Allah e mare şi puterea lui nemărginită.

CAP. 199

Soarta Letiţiei

Ce se întâmplase cu Letiţia în timpul acesta? Cititorii o vor afla din descrierea ce urmează.

Răpită de lângă soţul ei şi tovarăşii acestuia, frumoasa Madonnă fusese dusă în barca lui Murad Effendi. Leşinată de spaimă, dânsa nu se trezi decât atunci când ajunse la palatul tiranului.

Şeful poliţiei din Cairo era un om viclean şi calculat. El îşi spusese că acum o avea în mâna sa şi nu avea de ce să se grăbească. Şi apoi, instinctul îi spunea că nu va merge prea uşor treaba cu această femeie, şi nu vroia să strice lucrurile dela început.

Aşezând-o pe divanul din odaia lui de lucru, egipteanul rămase în contemplare câteva clipe. Spaima de care era cuprinsă biata Letiţia o făcea şi mai frumoasă, ceeace aţâţa poftele tiranului.

— Frumoasă europeană — spuse acesta — eu nu vreau răul tău, ci, dimpotrivă, îți doresc binele. Chipul tău îngeresc a trezit în inima mea simțiminte pe cari nu le-am cunoscut încă. Eu sunt om puternic, o lume întreagă tremură în fața mea și cuvântul meu e ascultat la fel cu al Profetului. Vrei să rămâi în casa aceasta, zambilă a vieții mele?

Letiția stătea ca împietrită, întinsă pe divanul cu perne de mătase. Buzele i se încleștaseră și tot trupul îi fu străbătut de un fior.

— Răspunde, floare delicată a Apusului, reluă Murad Effendi. Te voiu încărca de juvaeruri, viața ta va fi un vis, orice dorință ți se va împlini cât ai bate din palme. Un singur cuvânt de pe buzele tale de carmin, și raiul se va coborî pe pământ pentru tine.

— Eu să rămân aci? murmură biata soție a brigandului. Cum aș putea face asta, când locul meu e alături de acela căruia i-am jurat credință veșnică în fața lui Dumnezeu?

Nu, nu, dă-mi drumul din casa aceasta, Murad Effendi. Ai milă de o biată ființă care nu ți-a făcut nimic, și care se va prăpădi dacă o desparți de acela care este soarele ei!

— Soarele acesta va apune în curând, frumoasă fiică a Apusului. Egizio Ettore, soțul tău, va fi predat autorităților franceze și soarta lui e pecetluită. O temniță adâncă îi va fi locuința și acolo își va găsi mormântul. Pe când tu, floare tânără și plăpândă, tu trebuie să trăiești, să te bucuri de viață, căci scris e în cărțile sfinte ca omul pe care Allah l-a înzestrat cu daruri minunate să împărtășească și altora aceste binefaceri.

Letiția se ridică în culcușul ei și cu glas hotărât răspunse:

— Nu, Murad Effendi, eu nu-mi voiu părăsi niciodată soțul, chiar de va trebui să împart cu el amă-

răciunea unei soarte vitrege. O, ai milă de mine, redă-mi libertatea....

— Libertatea! rânji tiranul, apropiindu-se de dânsa, și așezându-se pe divan. Libertatea o vei avea în brațele mele, la pieptul meu care svâcnește de dorul după tine.

El își apropiă fața de gura ei și vru să-și lipească buzele de ale dânșii.

Dar cu o mișcare repede, Letiția îl împinse de-oparte și-și puse mâinile scut în fața obrazului.

Murad Effendi încruntă sprâncenele. Nicio femeie nu-l înfruntase încă în felul acesta, — el era obișnuit să i se cedeze dela primele tentative și acuma... acuma se vedea respins cu demnitate.

Totuși, el nu vroia să se folosească de violență. Era aproape sigur că în cele din urmă frumoasa femeie îi va ceda, deaceea luă altă hotărâre:

Bătu din palme și după o clipă intră în odaie bătrâna Anime, o femeie cu mutra fioroasă și care

îndeplinea un oficiu ruşinos pe lângă stăpânul ei.

Ea era aceea care pregătea totul pentru ca Murad Effendi să se bucure în voie de plăcerile trupului, ea amețea bietele victime şi prin cuvintele ei cleioase le dădea a înțelege fericirea ce le aşteaptă dacă vor consimți să se arate drăguțe față de şeful poliției.

Tiranul se apropiă de bătrână şi-i şopti la ureche câteva cuvinte. Nemernica rânji cu viclenie şi dădu din cap în semn c'a priceput.

Apoi, venind lângă culcuşul Letiției, o atinse încetişor cu mâinile ei aspre şi apucând-o de subțioară, o ridică.

Frumoasa Madonnă se lăsă în voie, ca amețită. Cu paşi nesiguri păşi alături de bătrână şi aceasta o duse de-alungul unui coridor slab luminat, până la o scară de piatră ce cobora în adâncime.

Letiția se propti de perete, refuzând să coboare treptele, dar bătrâna o împinse dela spate.

La capătul de jos al scării se făcea un alt coridor, pe care se aflau mai multe uşi. Una din aceste uşi era căptuşită pe din afară cu perniţe de piele.

Anime scoase o cheie din buzunar şi descuiând uşa, o trase pe Letiția înăuntru.

Se aflau acuma într'o încăpere luminată discret de o lampă învăluită în mătase roză. Intr'o amforă de argint dintr'un ungher ardeau mirodenii îmbătătoare. Divanuri moi erau rânduite de-alungul pereților acoperiți cu covoare de toată frumusețea.

Letiția se simți cuprinsă de o spaimă fără margini. Vru să strige, dar nu găsi destulă putere într'însa pentru a face aceasta.

— Să nu-ți fie frică, porumbițo, se adresă bătrâna proxenetă. Luminatul meu stăpân, Murad Effendi, va veni în curând să te viziteze şi atunci

veĭ avea prilejul să vezi că el e un om bun la inimă, un adevărat credincios al lui Allah.

— O, nu, nu vreau... îngăimă biata femeie...

Dar în aceiaşi clipă se deschise o uşă lăturalnică şi-şi făcu apariţia un bărbat înalt, cu privirea ce azvârlea scântei. El se apropiă de Letiţia, o cuprinse în braţe, şi o duse la unul din divanuri. O întinse pe acesta şi ţinând-o cu putere, făcu un semn bătrânei.

Aceasta se apropiă şi duse la buzele nefericitei o sticluţă, încercând să-i toarne pe gât conţinutul.

Zadarnic strângea Letiţia buzele, zadarnic se zbătea căutând să scape din strânsoare. Cu o ferocitate înspăimântătoare, bărbatul îi strânse beregata, făcându-o să-şi deschidă gura. Şi atunci Anime îi turnă pe gât o parte din conţinutul sticluţei...

Ca moartă zăcea acum frumoasa soţie a brigandului. Cei doi ticăloşi rămaseră lângă dânsa, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Treaba s'a făcut... murmură bătrâna, cu un rânjet diabolic. Stăpânul mi-a făgăduit un bacşiş gras dacă o dau gata şi pe asta.

— Frumoasă bucăţică! făcu bărbatul, clămpănind din limbă. Femeile astea de ghiauri au într'însele tot păcatul iadului...

— Ai dreptate, Soliman, câte mi-au trecut mie prin mână până acum... n'am atâtea fire de păr în cap. Păcat numai de ele că îngraşă cu stârvurile lor peştii Nilului.

— Cu asta, cred însă că nu se va întâmpla tot aşa. De-altfel o iau pe seama mea. Dacă s'a întâmpla ca stăpânul să-mi dea poruncă s'o vâr şi pe dânsa în sac... am de gând să nu-l ascult. O duc acolo — ştii tu unde, Anime! — şi o vând pe preţ bun.... Numai de n'o fi moartă... Am strâns-o

cam tare când i-ai turnat tu pe gât licoarea ta blestemată.

Se apropiă de divan şi duse urechea la pieptul frumoasei Madonne.

— Nu, nu e moartă, murmură el. Slavă lui Allah!

Se îndepărtă în vârful picioarelor şi pieri din odaie.

•

Murad Effendi şi cu prietenul său Ismet aşteptară până la miezul nopţii, apoi părăsiră încăperea în care se aflau. O luară pe coridor şi urmară acelaş drum pe unde apucase Anime când o însoţise pe Letiţia, în seara trecută.

In aceste douăzeci şi patru de ore, el nu se dusese în odaia ei, căci narcoticul pe care i-l dăduse cu sila bătrâna, avea un efect de lungă durată.

Ajungând la uşa capitonată, Murad Effendi bătu încetişor într'însa şi după o clipă i se deschise.

Anime făcu o plecăciune până la pământ în faţa puternicului ei stăpân, care intră în odaie însoţit de tovarăşul lui.

— Cum merge treaba, Anime? întrebă tiranul, aruncând o privire lacomă spre divanul pe care zăcea întinsă Letiţia.

— Merge cum trebuie, stăpâne, răspunse ticăloasa. Peste o jumătate de ceas se împlineşte sorocul, şi atunci porumbiţa se va trezi.

— Bine, Anime, lasă-ne singuri acuma.

Bătrâna se mai înclină odată şi părăsi încăperea, în vârful picioarelor.

In tot timpul acesta, Ismet nu-şi deslipise privirea de pe chipul Letiţiei. Se vedea lămurit după expresia figurei sale că era fermecat de frumuseţea tinerei femei.

Intr'acestea, Murad Effendi se apropiă de divan şi rămase în contemplare adâncă.

Trebuie să spunem, că tiranul încercase din prima clipă, pentru Letiţia o pasiune foarte paternică. Spre deosebire de alte împrejurări asemănătoare, de data aceasta dorinţele lui erau însufleţite şi de un sentiment, mai curat, care-i răpea oare-cum liniştea sufletească.

Şi acuma, când stătea în faţa fermecătoarei fiinţe, resimţea regretul de a-l fi adus cu sine pe Ismet. Ar fi vrut să trăiască singur clipele de fericire supremă, neturburat de nimeni. Dar acum nu mai putea să întoarcă lucrurile şi trebuia să meargă până la capăt, aşa cum orânduise.

Se întoarse spre Ismet, şi o clipă, cei doi se priviră faţă în faţă.

— Să mai aşteptăm puţin, până se trezeşte, îi spuse el.

Se aşezară pe un divan şi-şi aprinseră ciubucele.

In odaie domnea o tăcere adâncă. Cuibul acesta de dragoste a lui Murad Effendi, era bine ferit de orice zgomot din afară, şi nici dinăuntru nu puteau ieşi ţipetele pe cari le scoteau, adesea, nenorocitele cari erau aduse aici. Era un lăcaş care te îmbia parcă la plăceri şi multe nenorocite trecuseră printr'însul, înainte de a-şi sfârşi zilele în temniţă, sau în apa Nilului. Câte n'ar fi putut istorisi pereţii aceştia, dac'ar fi avut graiu!

Un suspin uşor scăpă de pe buzele Letiţiei. Capul îi se mişcă în perne şi încetişor deschise ochii.

— Se trezeşte! şopti Murad Effendi la urechea lui Ismet.

Şi într'adevăr, frumoasa Madonnă ridică încetişor capul şi aruncă o privire uimită în jurul ei.

— Dumnezeule sfinte, unde mă aflu? rosti ea.

Murad Effendi se ridică de pe divan şi apropiindu-se de dânsa, îi spuse cu glas blând:

— Te afli în casa celui mai puternic om din Cairo, frumoasă europeană. Eşti în deplină siguranţă şi nici-un pericol nu te ameninţă.

— Dar unde e Egizio, scumpul meu bărbat? întrebă ea, cu glas tremurător.

— Se află la loc sigur, porumbiţo, îi răspunse egipteanul cu un zâmbet ironic pe figură.

Chipul Letiţiei exprima o îngrijorare nespusă. Incetul cu 'ncetul biata femeie îşi dădea seama de situaţia ei, îşi amintea de toate peripeţiile prin cari trecuse. Şi inima i se strânse de durere, gândindu-se că soţul ei şi prietenii credincioşi, încăpuseră pe mâna sângerosului satrap din Cairo.

Ismet se apropiase şi dânsul de divanul pe care stătea Letiţia şi din ochii lui ţâşneau sclipiri lacome. Ca ameţit privea la dânsa, ar fi vrut s'o cuprindă în braţe, s'o strângă puternic, cu patimă. Dar ştia prea bine că nu putea îndrăzni, de faţă cu Murad Effendi.

Intr'acestea, în camera de sus, Egizio Ettore era într'o agitaţie de nedescris. Auzise cum plecase Murad cu prietenul său şi se gândea că se duseseră la Letiţia.

Ce soartă o aştepta pe biata lui soţie în mâinile acestor doi oameni? Desigur, se vor năpusti asupra ei şi prin violenţă vor căuta s'o batjocurească. Nu, dar asta nu trebuia să se întâmple. Cu niciun preţ frumoasa lui Letiţia nu trebuia să cadă pradă acestor bestii cu chip de om.

— Assan, spuse brigandul, să mergem după ei. Chiar de va fi să-mi pierd viaţa, trebuie să intervin acuma, pentruca grozăvia să nu se întâmple.

— Stăpânul meu să nu se 'ngrijoreze prea mult, răspunse egipteanul. Vom ajunge încă la timp ca s'o salvăm. Trebuie, însă, să ne păzim bine, căci dacă suntem prinşi, nimeni nu ne mai poate scăpa din mâinile lui Murad Effendi.

— De aceea, iată ce propun eu: să meargă cineva dintre noi în recunoaștere, și să audă ce se petrece prin palat și unde s'a dus șeful poliției cu prietenul său. Numai după ce vom fi siguri de situație, ne vom putea încumeta cu toții.

— Sunt de aceeași părere, interveni detectivul Wilson. E mai sigur așa. Dar cine dintre noi să meargă?

— Eu, răspunse Tric-Trac, plin de însuflețire. Stăpânul meu știe că sunt neîntrecut în ce privește recunoașterile în tabăra dușmană. Și fiți siguri că nu mă voiu întoarce decât atunci când voiu fi în măsură să vă aduc știri precise asupra celor ce se petrec în lagărul dușman.

— Să-mi dea voie stăpânul meu să-l însoțesc și eu pe Tric-Trac, interveni Mullah, cu ochii scânteietori. Eu îi voiu putea fi de mare ajutor în in-

treprinderea aceasta şi apoi, ştiţi şi dv. destul de bine că unde-s doi, puterea creşte.

— Vă mulţumesc, dragii mei, pentru devotamentul pe care mi-l arătaţi, spuse Ettore, cu glas mişcat. Domnul să vă ocrotească în interprinderea voastră. Mergeţi cu bine!

CAPITOLUL 200

Sfârşitul unor eroi

Tric-Trac şi Mullah părăsiră pe furiş odaia în care se aflau.

Cu un curaj deosebit ei luaseră asupra lor sarcina de a porni în recunoaştere. Cei doi tineri se simţeau atât de legaţi de stăpânul lor şi de tovarăşii acestuia, încât nu considerau nici-un sacrificiu prea mare şi s'ar fi vârât şi în foc pentru dânşii.

Mergeau acuma unul alături de altul, sprijinindu-se de ziduri şi în curând ajunseră la scara ce ducea în subterana palatului.

Rămaseră o clipă locului, nehotărâţi, căci nu ştiau pe unde s'o apuce.

De-odată, auziră glasuri pornind din josul scării.

Cine să fi fost oare? Poate nişte santinele puse să păzească palatul! Işi încordară auzul, silindu-se să deosebească glasurile, dar nu izbutiră.

— Să coborâm, spuse Mullah, în şoaptă, la urechea tovarăşului său.

Acesta încuviinţă din cap, şi amândoi începură să coboare treptele, în vârful picioarelor.

Pe ultima treaptă se opriră şi privind de-alungul gangului ce pornea de acolo căutară să deosebească ceva în întuneric. Dar nu se vedea nimic. Glasurile amuţiseră parcă.

— Am apucat o cale greşită, şopti Tric-Trac către tânărul arab. Ar fi bine să ne întoarcem, căci cine-ştie cu ce ne putem întâlni în cale pe aici!

Mullah nu răspunse, ci rămase nehotărât în loc.

De-odată, însă, se auzi un glas sfâşietor, dintr'una din odăile ă cărei uşă răspundea în gangul unde se aflau:

— Nu, nu v'atingeţi de mine! Eu sunt soţia brigandului Corsicei, a omului care ştie să se răzbune ca nimeni altul. Lăsaţi-mă, daţi-mi drumul, vreau să ies din casa asta blestemată. O, Egizio, unde eşti? Vino-mi în ajutor, Egizio!

Tric-Trac şi Mullah rămaseră încremeniţi locului. Recunoscuseră îndată glasul bunei lor stăpâne şi fără să mai stea o clipă pe gânduri, se apropiară de uşa cu pricina.

Ce era de făcut? Cum s'o salveze pe aceea pe care o considerau ca o zeiţă blândă, ca pe ocrotitoarea lor?

Stăteau unul lângă altul, ca împietriţi de furie, în neputinţă să ia o hotărâre.

Dar în clipa aceasta, din celălalt capăt al gangului, îşi făcu apariţia, mergând cu paşi de pisică, bătrâna Anime, femeia de încredere a lui Murad Effendi.

Văzându-i pe cei doi spionând la uşa iatacului unde se afla stăpânul ei, dânsa scoase o exclamaţie de surpriză, — dar înainte ca să poată face vre-o mişcare, Mullah se repezi la dânsa cu o săritură de tigru, o înşfăcă cu putere şi o culcă la pământ.

Dar renunţă s'o ucidă; îi aplică doar câţiva pumni zdraveni.

Bătrâna începu să se zvârcolească ca un şarpe, căutând să scape, se chirci, apărându-şi faţa cu mâinile, de lovituri. In cele din urmă căzu învinsă şi rămase în nesimţire.

Tric-Trac privi la scena aceasta, fără să intervie. Bunul parizian avea destul curaj într'însul, şi i-ar fi jutat cu dragă inimă tovarăşului său, dar se gândea că e mai bine să rămâie locului, lăsându-l

pe celălalt să se aranjeze cu bătrâna ticăloasă.

Arabul, după ce o văzu culcată la picioarele sale, se întoarse la Tric-Trac, şi-i şopti la ureche:

— Să plecăm cât mai repede de aici, căci când o vor descoperi pe bătrâna, vor da şi de noi. Acuma ştim unde trebuie să-i căutăm pe duşmanii noştri.

Tric-Trac fu şi el de părerea tânărului arab şi amândoi o porniră pe drumul pe care veniseră. Dar când ajunseră la scara care ducea în sus, şi pe care coborâseră cu câteva minute mai înainte, rămaseră locului, ca înlemniţi.

In faţa lor stăteau ca nişte statui doi vlăjgani fioroşi, care-i priveau ameninţător.

Oricât ar fi fost de curajoşi cei doi tineri, dar de data aceasta sângele le îngheţă în vine, căci îşi dădeau prea bine seama că nu va fi de glumit. Probabil că fuseseră păndiţi şi acuma li se va cere socoteală.

— Ce căutaţi voi aici? întrebă unul din cei doi uriaşi, cu un rânjet de fiară pe figură.

Ce să le răspundă? Spaima le luase aproape graiul şi chiar dacă n'ar fi fost asta, tot n'ar fi putut da un răspuns nimerit. Singura putinţă de a ieşi cu faţa curată, ar fi fost să lucreze repede, adică să-i înlăture pe duşmanii lor. Dar cum să facă asta? N'aveau nici o armă la ei, şi braţele lor n'ar fi fost îndestulătoare faţă de nişte indivizi uriaşi, cari ar fi fost în stare să-i doboare dintr'o singură lovitură.

Dar disperarea nu ţine seamă de nimic. Ea este, de multe ori, salvatoarea din situaţiile cele mai primejdioase. Şi aşa se întâmplă că Mullah, dându-şi seama că nu există decât o singură ieşire din impasul acesta, se năpusti ca o fiară asupra unuia din uriaşi, pe când Tric-Trac, ca împins de un resort, făcu acelaş lucru cu celălalt.

Atacul acesta se produse atât de repede, încât nenorociţii nu mai avură răgazul să opuie vreo îm-

potrivire, şi căzură greoi la pământ, loviţi în tâmplă de pumnii celor doi tineri.

— A mers uşor, murmură Tric-Trac, care nici măcar în împrejurări atât de serioase nu-şi pierdea umorul său natural. — Numai de nu ne-ar cădea alţii în spate, adăugă el, după o clipă.

— Vom face şi cu ei acelaş lucru, îi răspunse Mullah, plin de încredere. Dar acum s'o ştergem repede.

Urcară scările în grabă, şi, ajungând sus, se îndreptară spre uşa odăii în care-i lăsaseră pe ai lor. O deschiseră încetişor şi se furişară înăuntru.

Rămaseră înlemniţi: Egizio Ettore, doctorul Wolfgang Schulze, detectivul Wilson şi Assan... nu mai erau acolo.

La asta nu se aşteptară. Trecuse doar numai o jumătate de ceas de când îi părăsiseră şi nu izbuteau să-şi dea seama ce se putuse întâmpla în timpul acesta. Să fi dat cineva peste dânşii? Lucrul nu era exclus. Şi atunci însemna că-i duseseră de acolo, îi vârâseră la loc sigur şi-i ţineau prizonieri, în vederea pedepsei ce-i aştepta.

Dar unde să-i fi dus? Erau doar atâtea ascunzători în palatul acesta, unele mai tăinuite ca altele, şi apoi, însemna să cutreeri toate gangurile pentru a le putea da de urmă. Şi cum puteau face ei doi lucrul acesta? Erau doar duşmanii lui Murad Effendi şi oamenii acestuia îi vor înhăţa la cea dintâi ocazie.

— Am intrat rău la apă, dragă Mullah! spuse francezul. Acuma, pe unde scoatem cămaşa?

Cereţi mâine numărul 193 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 2

Dar arabul era un om chibzuit din fire, şi viaţa plină de primejdii pe care o dusese până atunci îi ascuţise mintea. El stătu să chibzuiască, căutând să întocmească un plan care să-i ducă la ţinta dorită.

Se gândi timp îndelungat şi în cele din urmă spuse:

— Trebuie să aşteptăm aici desfăşurarea evenimentelor. Dacă stăpânii noştri au fost descoperiţi de oamenii lui Murad Effendi, asta nu s'a putut întâmpla decât în jumătatea de ceas când am lipsit noi. Chestia aceasta va fi raportată, desigur, vreunui superior, şi acesta va veni să vadă odaia unde s'a făcut descoperirea. El va fi însoţit de oamenii cari au pus mâna pe căpitanul nostru şi pe prietenii lui şi dacă ne vom ascunde pe aici şi vom asculta explicaţiile ce le vor da, nu se poate să nu aflăm încotro să ne îndreptăm paşii pentru a da de urmele acelora cari ne sunt atât de dragi.

— Dar unde ne putem ascunde? întrebă parizianul.

Arabul nu-i răspunse ci se îndreptă spre dulapul cel mare din ungherul din spre fereastră şi încercă să-l deschidă.

Uşa nu era încuiată şi o dădu în lături.

Mullah scoase o exclamaţie de surpriză. În dulap erau atârnate cinci rânduri de uniforme pompoase de poliţişti egipteni. Aceasta era, probabil, garderoba vreunuia din aghiotanţii lui Murad Effendi, şi împrejurarea se nimerea cât se poate de bine: Mullah şi Tric-Trac se puteau travesti cu hainele acestea, ceea ce le va uşura mult sarcina de a umbla prin palat în căutarea tovarăşilor lor.

Fără să stea mult pe gânduri, arabul desprinse două uniforme din cui, şi dând una lui Tric-Trac, începu să se îmbrace el cu cealaltă.

Nu trecu mult şi amândoi tinerii luară înfăţi-

şarea unor adevăraţi poliţişti egipteni, în mare ţinută. Le îmbrăcară peste hainele lor, aşa că acuma păreau mai graşi decât erau în realitate.

Tric-Trac — uitând de seriozitatea momentului — se rotea ţanţoş prin odaie şi nu se putu abţine de a spune:

— Dac'aşi apare la Paris în hainele astea, ştiu că aşi avea mare succes. S'ar lua fetele după mine şi mi-ar face cu ochiul. Ei, dar acuma ce facem, Mullah? Nu cumva vei fi vrând să ne ascundem în dulapul ăsta?

— Ba chiar aşa vreau, răspunse arabul, şi fără a mai sta s'aştepte răspunsul celuilalt intră în dulapul încăpător şi se lipi de unul din pereţii laterali ai acestuia.

Tric-Trac se văzu nevoit să-i imite pilda şi luă loc lângă dânsul. Arabul trase apoi uşa şi rămaseră în întuneric.

— Numai de nu ne-ar lăsa să aşteptăm prea mult în închisoarea asta, pe care ne-am ales-o de bună-voie! îşi dădu cu părerea parizianul. Te pomeneşti că ne mai şi înăbuşim, căci aerul nu prea e proaspăt.

— Asta n'ar fi cine ştie ce, răspunse arabul, căutând şi el să glumească. Partea proastă ar fi să nu-i dea cuiva în gând să ne încuie pe dinafară.

— Atunci vom spune şi noi că n'avem noroc şi pace! răspunse Tric-Trac. Dar ia spune, Mullah, cam cât să fie ceasul?

— De unde vrei să ştiu? In tot cazul, mai e mult până la ziuă şi noi trebuie să lucrăm numai pe întunerec. Să nădăjduim că lucrurile se vor aranja încă în noaptea asta. Trebuie chiar!

Tăcură. O linişte de mormânt domnea în încăpere. Aerul în dulap era într'adevăr înăbuşitor, dar cei doi tineri rezistau cu eroism. Stăteau în picioare, sprijiniţi de pereţii dulapului şi ciuleau urechile la cel mai mic zgomot ce venea din afară.

— Mi se pare c'ai dat greș cu presupunerile tale, spuse într'un târziu Tric-Trac. Te pomenești că nu vine nimeni, și atunci înseamnă că pierdem un timp nespus de prețios.

— Trebuie să mai așteptăm, răspunse arabul. Poate că acuma stăpânii noștri sunt anchetați și de-abia după ce vor termina cu dânșii vor veni aci aceia pe cari îi așteptăm. Dar ia stai, îmi pare că aud un zgomot. Da, da! Se apropie cineva. Nu te mișca Tric-Trac! Ascultă!

Se auziră pași apropiindu-se, pe coridor. Ușa fu deschisă cu violență și în odaie intrară trei oameni, dintre cari unul, mai în vârstă, părea să fie acela de care ascultau ceilalți.

— Și zici că i-ai găsit aici? se adresă dânsul celor doi însoțitori ai săi.

— Da, domnule comisar, am făcut o inspecție de noapte prin odăi, și când am intrat în asta, însoțit de patru din oamenii mei, am dat de dânșii, răspunse unul din polițiști.

— Și cum ați izbutit să puneți mâna pe ei?

— A fost cam greu, nu-i vorbă, dar noi suntem oameni încercați în astfel de chestiuni. Fiecare din noi a luat în primire câte unul și cu funiile ce le purtăm întotdeauna asupra noastră i-am legat.

— Și apoi ce-ați făcut cu dânșii?

— Precum v'am mai spus, i-am dus înapoi în carcera lor și acuma cred că stau bine acolo.

— Dar cum de-au putut ei scăpa din închisoarea lor? întrebă comisarul.

— Asta e un mister. Am găsit ușa deschisă și înăuntru frânghiile tăiate, pe jos.

Comisarul începu să se plimbe enervat prin odaie. Se vedea bine că-și muncea creerul să găsească deslegarea enigmei.

După câtva timp se 'ntoarse către cei doi polițiști și le spuse:

— Acuma putem pleca. Trebuie să fi fost un trădător care le-a înlesnit evadarea. Vom descoperi în curând cum stau lucrurile.

Cei trei oameni părăsiră odaia.

Mullah și Tric-Trac, lăsaseră să mai treacă puțin timp, până ce auziră pașii îndepărtându-se, apoi deschiseră cu băgare de seamă ușa dulapului și ieșiră afară.

— Uff! făcu francezul, bine că scăpărăm și noi. Acuma e vorba să ne punem pe lucru, Mullah. Ne vom întoarce înapoi la carcera noastră...

— Să nu-ți închipui că va fi ușor de făcut asta. Paza a fost, de sigur, dublată și nu ne vom putea strecura cu ușurință.

— Atunci, ce ai de gând să faci? întrebă parizianul cu îngrijorare.

— Va trebui să ne punem la bătaie pielea în alt mod. Să pătrundem în odaia în care se află Murad Effendi cu prietenul său, îi vom ataca și vom pune în libertate pe Letiția. Ne vom furișa cu dânsa afară din palat și după ce o vom aduce în siguranță, ne vom gândi și la salvarea celorlalți.

— Minunat! exclamă Tric-Trac, frecându-și mâinile de bucurie. Asta e un plan admirabil, și acuma văd și eu că arabii sunt oameni cu scaun la cap. Va fi o aventură admirabilă, și când voiu povesti mai târziu la Paris despre asta, vor holba ochii de uimire.

Toate bune, numai că nu știu dacă va fi atât de ușor să intrăm în camera cu pricina. Cred că n'or fi lăsat ei ușa descuiată și dacă vom bate într'însa, nu prea e rost să ne deschidă, cu una cu două.

— Pentru asta am eu un plan care trebuie să izbutească.

— Atunci, să pornim!

Mullah se apropiă de ușă, o deschise încetișor și scoase capul. Cercetă cu privirea, dar nu observă

nimic suspect. Orele trebuiau să fie înaintate, şi toţi păreau să se fi culcat.

Arabul făcu un semn lui Tric-Trac şi francezul îl urmă, în vârful picioarelor.

O luară de-a-lungul coridorului, pe drumul ce-l cunoşteau de-acum atât de bine şi ajunseră iar la scara ce ducea în jos. O coborîră cu paşi siguri, şi nu se opriră decât în faţa uşii îndărătul căreia se afla Murad Effendi.

Înăuntru domnea tăcere. Nici-un sgomot nu pătrundea de acolo.

Ce să se fi întâmplat? Plecaseră oare din odaia aceea?

Cei doi tineri se căzneau să-şi răspundă la aceste întrebări, când auziră un hohot de râs, care nu putea fi decât al lui Murad Effendi.

— Sunt aici, şopti arabul la urechea lui Tric-Trac. Fii cu băgare de seamă şi gata să lucrezi! Acuma nu ne mai poate salva decât curajul.

Spunând acestea, Mullah se apropiă mai mult de uşă şi bătu cu degetul într'însa. În cameră se produse oare-care mişcare, apoi se auzi glasul şefului poliţiei:

— Cine-i acolo?

Dar nimeni nu-i răspunse.

Mullah repetă bătaia în uşă, de data asta mai tare.

De partea cealaltă se auziră paşi apropiindu-se apoi cineva întredeschise încetişor uşa grea.

Cu o mişcare de panteră, Mullah se repezi la uşă şi trăgând cu putere o deschise larg. Dintr'o săritură fu în odaie şi puse mâna în gâtul lui Murad Effendi.

Intr'acestea, Tric-Trac nu stătu mult pe gânduri şi intrând repede după tovarăşul său, închise uşa, şi ca un tigru se repezi asupra lui Ismet, care rămăsese pe divan, împietrit de spaimă. Cu o lovitură zdravănă în tâmplă îl lăsă în nesimţire, apoi veni

lângă Mullah, care încinsese o luptă aprigă cu Murad Effendi.

Bietul arab era cât p'aci să fie doborît, căci egipteanul era cu mult mai puternic decât dânsul şi trântindu-l la pământ, îi pusese genunchiul în piept.

Tric-Trac îi sări în spate şi cu o smucitură îl dădu peste cap şi poliţistul se izbi cu atâta putere de podea, încât scoase un ţipăt sălbatec.

Parizianul nu se mulţumi, însă, cu atât ci îi aplică şi lui metoda pe care o aplicase celuilalt, adică îi repezi un pumn în tâmplă, lăsându-l în nesimţire.

După ce făcu treaba asta, se aplecă asupra lui Mullah şi căută să-l readucă în simţiri, căci arabul era mai mult mort decât viu.

Nu trecu mult şi izbuti să-şi aducă la bun sfârşit opera; arabul deschise ochii şi se ridică încetişor dela pământ. Părea ameţit încă, dar nu suferise nimic prea grav.

Letiţia, care asistase la toată scena aceasta, stătea ca împietrită pe divanul ei şi nu-şi putea crede ochilor.

— Tric-Trac! murmurară buzele ei şi un surâs de bucurie îi lumină faţa.

— Chiar eu în persoană, **Madame**, spuse veselul francez, înclinându-se până la pământ în faţa ei. Am venit să vă fac o vizită şi cred că stăpânul meu nu mi-o va lua în nume de rău, dacă am făcut aceasta fără învoirea lui. — Dar cum vă simţiţi, doamnă?

— O, bunul meu Tric-Trac, spuse Letiţia, ... de ai ajuns aici? Mă credeam pierdută, definitiv pierdută....

— In schimb, acuma am venit să vă salvăm, doamnă Letiţia, spuse Tric-Trac.

— Să mă salvaţi? exclamă frumoasa femeie. — O, dar cum e posibil lucrul acesta? Pretutindeni

stau de pază oamenii lui Murad Effendi, şi dacă ne vor vedea...

— Aveţi încredere în noi, doamnă Letiţia! făcu francezul, cu galanterie. Am trecut împreună prin destule pericole şi — slavă Domnului! — din toate am scăpat.

— Dar cu soţul meu ce este? Unde se află el acuma?

— Drept să vă spun, nu prea stă el bine acolo unde e, dar să sperăm că vom izbuti în curând să-l scoatem. — Dar acuma, stimată doamnă, să ne pregătim de plecare. Domnişorii aceştia pe cari i-am aranjat atât de bine se vor trezi poate în curând şi n'aşi vrea să mai duc lupta înainte cu dânşii.

— O! dar ce se va întâmpla când se va descoperi ceea-ce aţi făcut? Nimeni n'a îndrăznit încă să-l atace pe Murad Effendi şi fapta voastră va fi considerată ca o adevărată crimă. Ne vor urmări în tot Egiptul şi când vor da de urma noastră ne vom putea socoti viaţa încheiată.

— Asta nu se va întâmpla — răspunse Tric-Trac — căci vom avea noi grijă să ne ascundem. Principalul e să ne vedem scăpaţi de aici. — Mullah!

Arabul se ridică greoiu de pe divanul unde se aşezase. Era încă ameţit de pe urma luptei cu Murad Effendi, dar se ţinea, totuşi, încă bine pe picioare.

— Mullah! repetă Tric-Trac, scotoceşte tu buzunarele prea onorabilului şef al poliţiei, iar eu voiu face aceeaşi operaţie cu celălalt. Poate că vom da de ceva lucruri cari să ne folosească.

Arabul se supuse şi Tric-Trac începu şi el să scotocească buzunarele lui Ismet. Amândoi găsiră câte un revolver încărcat.

— Asta e chiar ceea-ce căutam! exclamă parizianul. Revolverele au fost totdeauna prietenii mei şi cred că nici de astă dată nu mă vor trăda.

— O! Tric-Trac — spuse Letiția — să nu te folosești de ele, pentru a face rău cuiva! Viața omului e sfântă doar!...

— Fiți încredințată, stăpână, că nu voiu trage decât atunci când va fi absolut necesar .— Dar acuma să plecăm repede.

Letiția își puse un șal pe spate și lipindu-se de Tric-Trac, porni spre ușă. Mullah venea în urma lor.

— Rămâi cu bine, Murad Effendi, spuse francezul, privind spre tiranul care stătea întins pe jos. Nu vreau să te ucid, căci nu țiu deloc să-mi încarc cugetul cu viața unui ticălos ca tine. Dar fii sigur că-ți voiu purta o amintire din cele mai frumoase și voiu face ca numele tău să fie cunoscut la Paris, care este capitala lumii.

Apoi se întoarse din nou spre Letiția, o luă de braț și deschise încetișor ușa.

Pe coridor era liniște. Bătrâna Anime zăcea încă pe locul unde o lăsase. Mullah se apropiă de dânsa și o împinse cu piciorul spre perete. In clipa aceea, bătrâna se trezi din leșin și scoase un strigăt sălbatec.

Letiția se dădu îngrozită înapoi și era gata să se prăbușească, dacă n'ar fi sprijinit-o Tric-Trac.

— Fii liniștită, stăpână, spuse francezul, îi vom astupa noi gura îndată.

O lăsă pe Letiția și apropiindu-se de bătrână, scoase din buzunar batista și i-o vârî pe gură. Nenorocita se zbătea de moarte, dar Mullah îi legă mâinile și picioarele, cu o îndemânare de parcă toată viața lui n'ar fi făcut decât lucrul acesta.

— S'o ducem de aici! spuse francezul. Cred că cel mai nimerit lucru ar fi s'o transportăm alături de stăpânul ei și de demnul lui tovarăș. Pune mâna, Mullah!

Arabul o apucă de cap și Tric-Trac de picioare, și făcură de-acum câțiva pași cu dânsa, când....

Un vacarm asurzitor răsună de-a-lungul coridoarelor palatului. Se auzeau strigăte sălbatice, amestecate cu horcăieli și împușcături.

— Doamne Dumnezeule, ce s'a întâmplat! exclamă Letiția, făcându-se palidă. — Ce ne facem acum... suntem pierduți... pierduți...

— Liniștește-te, stăpână, și nu-ți pierde încrederea în Cel de Sus. El nu ne-a părăsit niciodată și nu ne va părăsi nici de data asta.

Intr'acestea, vacarmul se înteți. Zgomotele porneau din coridorul de sus, unde se afla apartamentul lui Murad Effendi.

— Mullah — spuse Tric-Trac — să intrăm înapoi în odaia pe care am părăsit-o. O vom lăsa acolo pe stăpâna noastră și apoi, unul din noi va merge să vadă ce se întâmplă.

— Da, așa vom face, răspunse tânărul arab.

O conduseră de braț pe Letiția în odaia unde

zăceau în nesimțire șeful poliției și prietenul său.

Biata femeie căzu pe divan și o spaimă de moarte îi era întipărită pe figură.

— Stăpânei noastre să nu-i fie frică, — spuse Mullah — căci noi o vom apăra până la cea din urmă picătură de sânge. Dacă e vre-o primejdie, vom ști s'o înfruntăm.

— O, vă mulțumesc, dragii mei, dar mie nu mi-e teamă de viața mea... Tremur pentru iubitul meu

soț. Cine știe în ce primejdie mare se găsește el acuma! Sărmanul meu Egizio!

— Căpitanul se pricepe să scape el din încurcătură. Să n'aveți nici-o grijă.

In clipa aceasta ușa se deschise brusc și în odaie dădură buzna... Egizio Ettore, doctorul Wolfgang Schulze, detectivul Wilson și Assan.

Brigandul avea fața mânjită cu sânge, iar ceilalți aveau hainele zdrențuite.

Letiția scoase un strigăt de ușurare și căzu la pieptul soțului ei.

— O, iubitule! — exclamă frumoasa madonnă, — cât am suferit de când ne-am despărțit!

— Știu totul, scumpa mea — răspunse brigandul — știu că Murad Effendi vroia să te batjocorească și apoi să te dea prietenului său. Dar te voiu răzbuna, Letiția, încrede-te în mine!

Se lipi drăgăstos de dânsa, și-i acoperi cu sărutări fierbinți, gura, ochii și obrajii.

Era atât de fericit s'o poată ține în brațele sale pe femeia ce-i era atât de scumpă!

— Dar, iubitule, văd că ești rănit! O, Doamne ce ți s'a întâmplat?

— Nu e nimic, scumpa mea soțioară. Doar câteva sgârieturi fără însemnătate. — Dar uite-i și pe credincioșii noștri tovarăși, Tric-Trac și Mullah! Cât de fericit e omul care are astfel de prieteni!

— Căpitane, noi suntem ori-când alături de tine și soarta noastră e legată pentru de-a-pururi. Îți datorăm credință și poți dispune de noi cum vrei.

— Vă mulțumesc, dragii mei. — Dar acuma, nu mai avem timp de pierdut. I-am învins pe dușmanii noștri, cari ne urmăreau și cu cari am avut de furcă. Dar acuma drumul ne este liber.

— Da, să fugim, iubitule — spuse Letiția. Să întoarcem cât mai repede spatele acestui loc blestemat.

— Dar ce facem cu ăștia, căpitane? întrebă Tric-Trac, arătând spre Murad Effendi și Ismet, cari continuau să rămâie în stare de nesimțire la pământ. — Nu ești de părere c'ar trebui să le dăm o lecție ca s'o ție minte pentru totdeauna?

Egizio Ettore observă de-abia acuma trupurile celor doi egipteni și o expresie de ură sălbatecă se întipări pe chipul său.

— Da, — spuse el — mizerabilii aceștia și-au meritat moartea și o vor primi din mâna mea.

Voiu renunța să-i mai judec, cum fac de-obiceiu cu aceia pe cari îi am în mâini, și-i voiu trimite pe lumea cealaltă fără să stau mult pe gânduri.

Spunând acestea, brigandul scoase cuțitul dela brâu, și se repezi să-l împlânte în trupul șefului poliției din Cairo.

Dar în clipa aceea Letiția sări la el și cu glas implorător i se adresă:

— O, iubitule, nu face asta! Nu-ți încarca cugetul cu o crimă... Te rog, te conjur, dăruiește-i viața acestui om, deși el vroia să ne piardă pe noi. Gândește-te apoi ce s'ar putea întâmpla dacă se va afla că l-ai ucis pe omul acesta, a cărui putere este nemărginită!

— Dar bine, scumpa mea, prin moartea lui vor răsufla doar, ușurați, atâția oameni cari azi tremură în fața lui. Mii și mii de suflete nevinovate cer răzbunare și eu vreau să fiu mâna care plătește, pentru sângele ce a curs în zadar timp atât de îndelungat.

— Să nu faci asta, scumpul meu Egizio — spuse frumosa femeie, și-l înlănțui cu brațele. Adu-ți aminte că ai făcut un jurământ care nu trebuie călcat. I-ai jurat bunului meu părinte, în ceasul morții, că nu vei mai ucide pe nimeni în viața ta și cred că nu-ți vei călca acuma cuvântul dat.

Gândește-te că spiritul său planează deasupra noastră și bunul meu tată se va simți neliniștit și în mormânt, dacă tu îți vei păta mâna cu sânge omenesc.

Brigandul lăsă capul în pământ și rămase tăcut câteva clipe. Apoi se înălță dintr'odată, și spuse:

— Da, ai dreptate, scumpa mea soțioară. I-am jurat prințului Raymond de Paris, că nu voiu mai ucide. Și, trebuie să-mi țiu jurământul, căci altfel aș fi nedemn de numele ce-l port.

Să plecăm, deci, și să-i lăsăm pe ticăloșii aceștia în plata Domnului. Judecata lui va ține seamă

de faptele lor şi atunci îşi vor primi pedeapsa cuvenită.

— Dar, căpitane — luă cuvântul Tric-Trac — dă-mi voie să-ţi fac o propunere logică: Murad Effendi a strâns bogăţii de preţ în palatul acesta şi pe mine m'ar trage inima să iau ceva cu mine, căci atunci când voiu fi iar la Paris, nu mă vor crede prietenii când le voiu spune că l-am învins în luptă pe puternicul şef al poliţiei din Cairo. Dacă le voiu arăta, însă, ceva de pe aici, atunci se va schimba chestia.

— Nu, Tric-Trac — răspunse brigandul — nu sunt de acord cu propunerea ta, ori-cât ar fi ea de logică. Nimeni nu trebuie să spuie despre Egizio Ettore, că l-a prădat pe ticălosul acesta. Şi apoi, grija noastră trebuie să fie să ieşim cât mai neobservaţi, căci altfel am putea fi dibuiţi şi atunci nu ştiu zău dacă va mai exista scăpare pentru noi.

— Are dreptate Ettore, spuse şi doctorul Schulze, care până atunci nu rostise nici-un cuvânt.

— Şi acuma, Assan — se adresă brigandul, tânărului poliţist egiptean, — tu trebuie să ne dai o dovadă de iscusinţa ta.

Cunoşti bine locurile din palatul acesta şi, desigur că ştii şi unde se află grajdul lui Murad Effendi. Avem nevoie de cai zdraveni, cu cari să putem fugi cât mai iute.

— Da, stăpâne — răspunse Assan — vă voiu conduce la grajd şi vă veţi alege caii cari vă vor place. Şeful poliţiei din Cairo e renumit pentru animalele sale şi nu va fi nici-un păcat dacă îi vom lua câţiva armăsari.

Cele şapte persoane se strecurară pe uşă şi, sub conducerea lui Assan, intrară printr'un loc tăinuit, într'o curte.

Aceasta era pustie.

O străbătură în grabă şi pătrunseră în altă curte, mai mică.

Şi asta era pustie.

Aci era grajdul. Assan îl deschise repede cu cheia pe care o avea la dânsul şi intră înăuntru împreună cu Ettore.

Cu privire de cunoscător, brigandul alese în grabă câţiva armăsari şi Assan, împreună cu Mullah, se puseră în grabă să-i înşeueze.

Ettore nu mai pierdu vreme, duse caii în curte, o aşeză pe Letiţia în şea, apoi încălecă şi dânsul în spinarea armăsarului său. Acelaş lucru îl făcură şi ceilalţi. Formau acum o ceată impozantă de călăreţi şi nu mai aşteptau decât ordinul de plecare.

Dar brigandul păru că stă să chibzuiască o clipă. — Incotro s'o apuce?

Assan păru să-i ghicească gândul, de-aceea spuse:

— Stăpâne, puteţi avea încredere în mine, căci cunosc un drum prea puţin umblat, care duce afară din oraş. Nu vom fi nevoiţi să trecem prin poarta Cairo-ului unde, desigur că ne vor opri sentinelele.

— Bine — răspunse Ettore — ne vei conduce, Assan.

Sub conducerea tânărului egiptean, o porniră la trap spre portiţă.

Dar când ajunseră aci, răsună din spatele lor o salvă de împuşcături, şi în aceiaşi clipă îşi făcură apariţia ca din pământ o ceată de oameni înarmaţi cu iatagane şi puşti.

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecţia celor 15 lei
a fost câştigat de Dl. avocat P. Th. Petroniu
Iaşi, str. Alexandri No. 2.

Cereţi mâine numărul 194 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

– Suntem pierduți! exclamă Letiția.

Armăsarii, speriați de împușcături, începură să sară, și dacă vitejii călăreți nu s'ar fi ținut bine ar fi fost trântiți la pământ.

Ceata se apropiase acuma și agitând iataganele în aer se năpusti asupra fugarilor. Situația era din cele mai primejdioase. Chiar și Ettore, cu tot curajul său, își pierduse aproape sângele rece.

Cu o furie de nedescris, oamenii lui Murad Effendi izbeau în dreapta și în stânga.

Un țipăt sfâșietor se auzi și în aceiași clipă Tric-Trac se prăbuși de pe calul său și rămase întins la pământ.

— S'a sfârșit cu mine! murmură bietul francez, și ducându-și mâna la piept, din care sângele curgea din belșug, își dădu sufletul.

— Tric-Trac! răcni Ettore și în clipa aceasta se trezi într'însul curajul sălbatec al brigandului de pe Fontanella.

Cu o furie de nedescris se năpusti în ceata năvălitorilor, lovind cu patul revolverului în dreapta și în stânga. Oamenii cădeau secerați, scoțând urlete de fiare rănite.

In toiul luptei, încă unul din călăreți se prăbuși la pământ.

Era Mullah, căruia unul din luptători îi înfipse cuțitul în gât.

Arabul nu mai avu nici timpul să scoată un geamăt.

Luna plină lumina un adevărat câmp de măcel. Unul peste altul zăceau întinși la pământ nenorociții cari își pierduseră viața în această luptă sălbatecă.

Din oamenii șefului poliției din Cairo, nu mai rămăseseră decât patru, cari acum o luară la fugă îngroziți. Dar în ultima clipă mai făcură o victimă în rândurile prietenilor noștri. Un foc de revolver slobozit de unul din ei, îl lovi în frunte pe bietul

Assan, tânărul care se înrolase cu atâta devotament în mica armată a brigandului Corsicei.

Zăcea acuma şi el întins la pământ, alături de cei doi tovarăşi credincioşi ai lui Ettore.

Cu un hohot de plâns sfâşietor Letiţia se aplecă peste ei. Ceilalţi rămaseră muţi de durere, în faţa acestui tablou jalnic.

CAP. 201

Răzbunarea brigandului

Sunt dureri în viaţă, pe cari nici-o pană omenească nu le-ar putea descrie. Iţi simţi inima sfâşiată, şi mintea refuză să priceapă, ochii se cred înşelaţi de realitate şi timp de câteva clipe rămâi mut în faţa voinţei neînduplecate a destinului.

Cine ar putea descrie ce se petrecea în sufletul brigandului, văzând trupurile neînsufleţite ale bunilor săi tovarăşi?

Şi omul acesta, care înfruntase cu un curaj nemaipomenit toate primejdiile, care nu-şi plecase niciodată capul — omul acesta, care era un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului, se simţi acuma doborât...

Lacrimile îi brăzdau obrajii şi cine l-ar fi văzut în clipele acelea, nu şi-ar fi putut închipui că are în faţa lui pe brigandul Corsicei, care înspăimântase întreaga Europă prin faptele sale.

Doctorul Schulze şi detectivul plângeau şi dânşii, mişcaţi peste măsură de durerea brigandului. — Iar Letiţia, mută de durere, stătea îngenunchiată în faţa cadavrelor şi lacrămile îi secaseră de atâta plâns.

Egizio Ettore se reculese, însă, după câtva timp şi cu vocea tremurătoare rosti:

— Aţi murit ca nişte eroi, scumpii mei prieteni, şi faptele voastre vor fi răsplătite de acela care

vede toate şi la dreapta căruia veţi sta acuma. Amintirea voastră va rămâne neştearsă în sufletele noastre şi în clipa aceasta tragică, eu, Egizio Ettore, brigandul temut de o lume întreagă, vă jur că veţi fi răzbunaţi.

Apoi, adresându-se doctorului Schulze şi detectivului Wilson, el le spuse:

— Se cuvine să-i îngropăm creştineşte şi le vom săpa mormintele cu mâinile noastre, chiar pe locul unde şi-au dat viaţa. Deşi Assan e un credincios al lui Allah, noi îl vom înmormânta, totuşi, după ritualul nostru, căci a murit ca un creştin, jertfindu-şi viaţa pentru salvarea aproapelui. La lucru, prieteni. Luaţi iatagane dela duşmanii morţi şi săpaţi câte o groapă.

Doctorul Schulze şi Wilson îndeplinirâ cererea brigandului şi începură să sape pământul. Ettore făcu la fel.

Lucrul mergea greu şi năduşeala curgea pe feţele celor trei oameni, dar ei munceau cu încordare, conştienţi de datoria ce o aveau pentru tovarăşii lor dispăruţi.

Când gropile fură gata, aşezară în ele cadavrele şi începură să arunce pământ pe deasupra. In curând, mormintele erau acoperite, şi atunci Ettore luă iar cuvântul:

— *Dormiţi în pace, bravi prieteni.* Tu, Tric-Trac, ţi-ai găsit odihna de veci în pământ străin, dar ai lăsat în lumea aceasta oameni cari te vor deplânge veşnic. — Tu, Mullah, şi tu Assan, aţi sădit în inimile noastre floarea recunoştinţei şi fiţi siguri că vom şti s'o cultivăm cum se cuvine unor eroi cari nu şi-au precupeţit sângele.

Şi acuma, urmă brigandul, adresându-se doctorului Schulze şi detectivului, ne mai rămâne de făcut un lucru. Trebuie să răzbunăm moartea bravilor noştri tovarăşi. In clipa aceasta, mă simt deslegat pentru câteva clipe, de jurământul ce l-am fă-

cut prințului Robert de Paris. Să pornim, dragii mei! Vino și tu, Letiția!

Porniră cu toții spre intrarea în palat. Nici-o țipenie de om ori-unde îți aruncai privirea. Se părea că toți fugiseră de spaima deslănțuită de brigand.

Cu multă hotărâre, Ettore păși în frunte și o luă spre odaia în care se afla Murad Effendi cu tovarășul său. Dar aci îl întâmpină o crudă dezamăgire: nici șeful poliției din Cairo, nici Ismet, nu se mai aflau acolo.

— Trebuie să-i găsim, trebuie, mai cu seamă, să-l găsesc pe Murad Effendi, căci nu voiu avea liniște, până ce omul acesta nu-și va primi pedeapsa. — Rămâneți aci, dragii mei, până mă 'ntorc. — V'o dau în seamă pe Letiția, doctore Schulze și prietene Wilson. La revedere.

Ca un ieșit din minți, brigandul se repezi pe ușă, alergă pe scări în sus, și în curând fu în fața apartamentului lui Murad Effendi.

Lipi urechea de o ușă, apoi de alta, până ce auzi un glas dintr'una din odăi.

Se pitulă după un colț și peste o clipă văzu ieșind un bărbat, din camera șefului poliției. Era un polițist, care o luă în grabă de-alungul coridorului și dispăru într'una din odăile învecinate.

Ettore intră pe ușa pe care ieșise necunoscutul și... se trezi față în față cu Murad Effendi.

O clipă, cei doi bărbați rămaseră nemișcați unul în fața celuilalt. Șeful poliției din Cairo părea încremenit de groază și de pe buzele sale scăpă doar un sunet imperceptibil.

Brigandul se apropiă de dânsul.

— Murad Effendi — spuse Ettore — ți-a sunat ceasul din urmă. Ai fost un ticălos, o brută care n'a cunoscut mila față de semenii săi, și ți-ai meritat de o mie de ori moartea pe care ți-o pregătesc acum.

Inainte ca șeful poliției să fi avut timpul să răspundă ceva, Ettore îi înfipse cuțitul în inimă și nenorocitul se prăbuși într'un lac de sânge.

Un horcăit doar, porni din pieptul său, apoi își dădu sufletul.

— Răzbunarea s'a îndeplinit, murmură brigandul. Tric-Trac, Mullah și tu, Assan, sunteți răzbunați.

Dar vreau ca numele meu să se rostească cu groază în orașul acesta. Vreau să se știe că brigandul Corsicei își plătește datoriile cu prisosință.

Spunând acestea, Ettore părăsi încăperea și câtva timp zăbovi prin palat.

Apoi, cu o grabă înfrigurată, ajunse din nou la ai săi. Letiția îl aștepta înspăimântată și cei doi bărbați erau și ei îngrijorați.

— Mi-am făcut datoria, spuse brigandul și o

strânse la pieptul său pe Letiția. Acuma să plecăm, să plecăm cât mai repede și Dumnezeu ne va ajuta.

Părăsiră palatul și ajungând în curte, încălecară din nou caii pe cari îi părăsiseră pentru câteva clipe.

In goană nebună părăsiră locul acela și când fură în câmp deschis văzură în urma lor înălțându-se limbi uriașe de flăcări din palatul lui Murad.

CAP. 202

Planul de fugă

Intr'o cameră dosnică a unui hotel mic din imediata apropiere a portului din Bordeaux, stăteau — cam după patru săptămâni dela evenimentele din Cairo — patru persoane în jurul unei mese, pe care ardea o lampă mică.

Incuiaseră bine ușa — dovadă că țineau să nu fie deranjați în convorbirea lor. Ceea-ce aveau să-și spuie, era, desigur, numai pentru dânșii căci atârnaseră și o pălărie deasupra găurii dela broasca ușii, pentru ca nu cumva să poată privi cineva înăuntru.

Erau trei bărbați și o tânără femeie de o frumusețe fermecătoare, care ar fi apărut, desigur, și mai frumoasă, dacă n'ar fi privit atât de tristă și îndurerată.

In cei trei bărbați recunoaștem pe doctorul Wolfgang Schulze, Robert Wilson și Egizio Ettore. Iar femeia, nu e alta decât Letiția, copila prințului Raymond de Paris și soția temutului brigand al Corsicei.

De ieri, acești patru oameni se aflau în Bordeax, după ce izbutiseră să ducă la bun sfârșit călătoria, din capitala Egiptului până în marele port francez. Și asta n'a fost atât de ușor, căci Egizio

Ettore trebuia să se teamă de a fi recunoscut în drum şi arestat.

Dar Robert Wilson purtase el de grijă ca lucrul acesta să nu se întâmple. El luase conducerea călătoriei şi-i adusese pe toţi, cu bine, aci.

Pentru a preîntâmpina neplăcerile ce ar fi putut surveni, hotărâră să se despartă, căci sosirea unui grup mai numeros ar fi atras, desigur, atenţiunea poliţiei.

Aşa că, au fost împărţiţi în două grupe.

Egizio Ettore şi soţia sa locuiau în hotelul „Zâna Apelor" iar Robert Wilson şi doctorul Wolfgang Schulze — cari n'aveau a se teme să apară în public — îşi luaseră camere în „Hotelul francez", unul din cele mai elegante din oraş.

Acuma, însă, doctorul Schulze şi Robert Wilson veniseră la Egizio Ettore şi Letiţia, pentru a se consfătui împreună cu privire la planul de fugă.

De-aceea şedeau cu toţii în jurul mesei, de-aceea îşi vorbeau în şoaptă şi luaseră toate măsurile de prevedere pentru a nu se expune vreunui ochiu nedorit.

— Am ajuns deci cu bine la Bordeaux — începu Wilson — şi cred că prietenului nostru Ettore trebuie să-i fie inima uşoară, la gândul că se află în patria sa.

Brigandul clătină capul îndurerat.

— Da, am ajuns iar în patrie — răspunse el — e pământ francez acela pe care calc, e aer francez, acela pe care-l respir.

Dar patria, scumpa mea patrie este numai acolo unde se înalţă spre cer munţii Corsicei, unde piscurile Fontanellei ajung aproape până în nori, unde cunosc fiecare piatră şi unde îmi pot aşeza fără grijă capul în poala ori cărui păstor.

Ce sunt aici?

Un om prigonit, în ţară străină. La fiecare salutare cu care sunt întâmpinat, trebuie să mă gân-

desc: „Ah! ăsta o fi un spion, un agent secret. El vrea să se apropie de tine, pentru a se încredința dacă ești tu într'adevăr".

O, domnii mei, lăsați-mă să mă întorc în Corsica, odată, numai o singură dată vreau să-mi mai văd codrul mult iubit, apoi mă voiu despărți de dânsul pentru totdeauna!

— Sărmanul și scumpul meu bărbat! exclamă Letiția, îndepărtând cu blândețe mâinile cu care brigandul își acoperise fața, pentru a nu i se vedea lacrimile. — Nu, scumpul meu, să nu te rușinezi de aceste lacrimi, căci ele curg de dragul patriei și numai un om bun le poate vărsa.

— In ceeace privește lacrimile acestea — spuse Wilson, încetișor — n'am nimic împotrivă dacă Ettore se lasă copleșit de un sentiment atât de nobil, — dar dorința de a revedea Corsica, ar fi primejdioasă pentru moment. Nu trebuie să ne expunem pericolului ca Egizio Ettore să fie înhățat în ceasul din urmă.

Nu! Pentru tine, Ettore, și pentru tine, Letiția există doar o singură salvare. Și aceasta este aceea care a fost dorința răposatului vostru părinte, prințul Raymond de Paris. Trebuie să plecați cât mai repede cu putință, și ținta drumului vostru să fie America.

— Aprob în totul spusele lui Mr. Wilson — interveni doctorul Wolfgang Schulze. Da, trebuie să vă îmbarcați pe un vapor cât mai repede posibil, și să întoarceți spatele Europei, pentru totdeauna.

— Să nu mai revăd niciodată scumpa mea patrie? murmură Ettore. Ah! asta e mai mult decât poate îndura un suflet omenesc.

— Mai bine să nu-ți revezi Corsica — răspunse Wilson — decât să fii nevoit să trăiești într'o închisoare de-acolo.

Ascultă de sfatul meu, Egizio Ettore, lasă dra-

culuí toată sentimentalitatea şi fii bărbat. Ce Dumnezeu! Nu mai eşti de recunoscut de când nu mai cutreeri pădurile şi câmpiile cu puşca în mână! Mai eşti oare încă bărbatul cutezător de care tremurau carabinierii şi care întâmpina primejdiile cu fruntea sus?

— E adevărat, nu mai sunt acela — răspunse Ettore — şi asta pentru că am fugit ca un laş.

Ochii săi începură să scânteieze, în chip ciudat,

trăsăturile-i deveniră aspre şi încordate, sări de pe scaun şi bătu cu pumnul în masă, strigând:

— Nu, eu nu mai sunt Egizio Ettore, — şi, dacă lucrurile vor merge mai departe tot astfel îmi voiu pierde personalitatea cu totul.

Lăsaţi-mă să mă reîntorc în Corsica şi acolo voiu pieri, luptând.

Dar să mă furişez pe un vapor ca un criminal urmărit, şi mă las dus de dânsul spre locuri străine, — nu, asta nu pot face!

Letiția se aruncă la pieptul bărbatului iubit, înlănțuindu-l cu brațele ei moi și pline.

— Nu există nicio altă scăpare, scumpul meu Egizio — spuse dânsa — și dacă mă iubești cu adevărat, atunci te vei hotărî pentru aceasta.

Ce se va alege de mine, Letiția ta, dacă vei fi ucis într'o luptă pe viață și pe moarte? — O! gândește-te la mine și salvează-te!

Ettore o trase la pieptul său pe femeia iubită.

— Mă gândesc la tine — murmură el — și voiu face totul ce pretindeți dela mine.

Apoi se întoarse spre Wilson și doctorul Schulze și li se adresă cu un glas care trăda în deajuns emoțiunea unui suflet rănit:

— Bine, domnii mei, s'auzim ce-ați hotărât cu mine! Cum și când să-mi iau zborul?

Dacă trebue să se întâmple, atunci cu cât mai repede cu atât mai bine. Fiecare minut care trebuie să mai rămân în țara mea, îmi cășunează dureri noui, deoarece știu că pământul acesta mi-a devenit străin, și străin va trebui să rămâie pentru mine.

— Bine, atunci ascultă-mă — răspunse Wilson — viu cu un plan care este complect pus la punct.

In portul Bordeaux se află ancorat un mare vapor de emigranți, cu destinația Filadelfia. Vaporul acesta se numește „Stella" și poimâine dimineață trebuie să pornească. Ziua de mâine este destinată pentru încărcarea bagajelor și a mărfurilor pe bordul său.

Și acuma, Egizio Ettore, vine propunerea mea, pe care am studiat-o bine, și care e singura cu putință în împrejurările actuale.

Va trebui să te despărți pentru o zi de Letiția d-tale. — Nu te înspăimânta, te vei uni iarăși cu dânsa, îndată ce vaporul va fi în largul mării. Dar până atunci e absolut necesar să faci cele ce urmează:

In ceeace o priveşte pe Letiţia, ea se poate îmbarca pe vapor neîmpiedicată de nimeni. Voiu închiria pentru dânsa o cabină şi deoarece sunt hotărât să vă însoţesc în America, o voiu da pe Letiţia drept sora mea.

„Robert Wilson şi sora" — sub firma asta—dacă mă pot exprima aşa — nimeni nu ne va bănui pe vapor. Vom avea două cabine alăturate, în aşa fel că vom putea fi împreună ori când, dacă va fi necesar.

Egizio Ettore privi întunecat în pământ, şi nici Letiţia nu părea să fie prea entuziasmată de propunerea detectivului. Dar ea trăia acuma numai cu gândul să ajungă cât mai repede în America, cu bărbatul ei iubit, şi era gata să aducă orice jertfă acestui scop.

— Cred, Egizio Ettore — spuse Wilson, ridicându-se de pe scaun şi apropiindu-se de brigand, că vei avea atâta încredere în mine? — Nu-i aşa, pe mine doar nu eşti gelos?

Dar chiar dac'aşi avea cele mai rele intenţiuni, — încercările mele s'ar lovi de virtutea şi credinţa scumpei d-tale soţii.

— O, nu face asemenea ironii, Wilson, spuse Ettore. Asta nici nu mi-a trecut prin minte măcar. — Letiţia îmi este credincioasă, o ştiu prea bine, şi d-ta, Wilson, eşti doar prietenul meu, al nostru al tuturor.

Insă ce se va întâmpla cu mine, de vreme ce nu voiu avea voie să mă îmbarc pe vapor împreună cu Letiţia?

— D-ta — răspunse Wilson ,cu oare care şovăială — va trebui să te supui unei mici neplăceri, pentru a putea ajunge deasemeni pe vapor.

Totul e în zadar, Egizio Ettore, şi dacă vrei să ieşi din portul acesta. trebuie să treci peste orice piedică.

Nu te-aşi sfătui să cauţi a te îmbarca pe „Stella" în vreun deghizament oare care, căci se cere fiecărui pasager hârtii şi documente cari să dovedească cum că el e într'adevăr acela drept care se dă.

Dar asemenea hârtii nu posezi.

Dar chiar dacă ne-am putea procura un document falş, ar fi foarte periculos lucru pentru d-ta să cutezi a trece oceanul ca om liber, căci te cunoaşte lumea foarte bine, Egizio Ettore. Fiecare copil de pe aici îţi cunoaşte fizionomia ,şi printr'o întâmplare aî putea fi recunoscut şi apoi... asta ar însemna pierzania d-tale. Căpitanul vaporului va pune să te ferece în lanţuri şi apoi te va preda autorităţilor din Filadelfia.

— Nu, asta nu trebuie să lăsăm să se întâmple! exclamă Letiţia. — O! ascultă-l, Egizio, şi declară-te înţeles cu tot ceeace propune Wilson.

— Şi în ce consistă propunerea d-tale, Mr. Wilson? întrebă brigandul.

— Ea este cât se poate de simplă, răspunse detectivul londonez. Va trebui să te ascunzi într'o ladă spaţioasă, pe care o voiu lua cu mine la Filadelfia.

Lada aceasta voiu spune că conţine un şarpe uriaş iar eu mă voiu recomanda drept proprietarul unei menagerii. — Dacă oamenii vor observa că se mişcă ceva în ladă, vor presupune că şarpele se zvârcoleşte, şi nimeni nu va găsi surprinzător faptul acesta.

Afară de asta, mi se va da îngăduinţa să pătrund odată pe zi în magazia vaporului, unde va fi aşezată lada, pentru a hrăni reptila. Mi se va permite chiar să fac singur lucrul acesta, şi astfel voiu rămâne neobservat. Numai că, în loc, să hrănesc un şarpe care nu există decât în imaginaţia mea, te voiu hrăni pe d-ta, Egizio Ettore.

Şi să nu care cumva să crezi că şederea d-tale

în ladă va fi chiar atât de neplăcută. In primul rând, lada va fi prevăzută nu numai cu găuri de ventilaţie, ci şi cu o ferestruică, ascunsă sub un oblonaş de lemn. D-ta vei putea să deschizi pe dinăuntru acest oblonaş, putând, astfel, să priveşti afară pe ferestruică.

Firește că va trebui să faci lucrul acesta numai în timpul nopţii, când vei fi sigur că nu se află nimeni prin apropiere.

Apoi, voiu mai îngriji ca să fie în lada aceasta un culcuş moale, pe care să te poţi odihni în voie.

Şi pentru a nu te plictisi prea mult, voiu purta de grijă să ai acolo şi cărţi de citit, pentru orele când nu vei putea dormi. Vezi dar, că m'am îngrijit de toate, Egizio Ettore. Şi în felul acesta nici nu vei simţi măcar când va trece timpul pe vapor.

— Dar cum îi va fi posibil să citească în ladă, de vreme ce aceasta fiind închisă, va fi complect întuneric? întrebă doctorul Schulze.

— Firește că va fi întuneric în ladă — răspunse Wilson — dar îi voiu da lui Ettore o lampă electrică de buzunar, cu ajutorul căreia îşi va putea lumina „locuinţa" vremelnică. De afară nu se va vedea lumina, căci după cum v'am spus, lada e complect închisă şi găurile pentru aerisire sunt plasate în aşa mod, încât rămân ascunse privirilor străine.

E drept, că în felul acesta călătoria spre Filadelfia nu va fi prea comodă — în schimb, însă, va decurge în deplină siguranţă, ceeace este destul de mult.

De altfel, să nu cumva să credeţi că va fi cel dintâi care procedează în felul acesta. Oameni, cari erau într'o situaţie mai puţin primejdioasă ca a lui Ettore, au trecut Oceanul în condiţii asemănătoare, — iar alţii au făcut-o şi dânşii, numai pentru a dovedi că un om poate petrece o săptămână

sau două închis într'o ladă, fără ca sănătatea lor să se resimtă de pe urma aceasta.

Dar Ettore va avea un avantaj, pe care înaintaşii lui în această direcţie nu l-au avut. In fiecare noapte, când totul se va linişti pe vapor, Letiţia şi cu mine vom veni la dânsul, „în vizită" ca să zic aşa. Vom ridica uşor capacul lăzii, şi Egizio Ettore va putea atunci să iasă afară, pentru a petrece câteva ceasuri în tovărăşia noastră.

De pe urma acestui fapt, dânsul va avea avantajul că-şi va putea desmorţi trupul, şi să redea sângelui circulaţia sa normală.

După ce vom ajunge cu bine la Filadelfia, vom pune să se aducă lada cu „şarpele" pe puntea vaporului, de unde o vom transporta într'o casă pe care o voiu fi închiriat cu ajutorul unui agent de pe vapor. De acolo, vom porni cu primul tren spre Vestul Americei şi în felul acesta Egizio Ettore şi Letiţia lui vor fi salvaţi.

Aceasta este propunerea ce aveam să v'o fac şi cred, Egizio Ettore, că nu poate exista alta mai bună pentru d-ta, — încheiă marele detectiv englez.

Rămaseră cu toţii tăcuţi câteva clipe, apoi Wilson luă iar cuvântul:

— Dacă vrreţi să vă supuneţi oboselilor şi neplăcerilor unei astfel de călătorii, vă pot garanta în mod sigur că veţi scăpa de urmăritorii voştri, chiar dacă s'ar pune pe urmele voastre regimente întregi de soldaţi şi poliţişti.

Şi acuma, Egizio Ettore, te întreb: eşti hotărît să primeşti propunerea mea?

— Sunt hotărât! răspunse repede brigandul Corsicei, căci găsesc minunată această propunere.

Cereţi mâine numărul 195 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresti I, Calea Victoriei 5.

— Iţi mulţumesc pentru cuvintele tale, scumpul meu Egizio, spuse Letiţia, cuprinzându-l cu braţele ei moi. Şi eu îţi jur că voiu coborî în fiecare noapte la tine, şi dacă nu voiu putea fi împreună cu tine îmi voiu îndrepta gândul în fiecare minut, în fiecare secundă, spre acela care este tot ce am mai scump pe acest pământ.

Cei doi soţi se ţineau strânşi îmbrăţişaţi şi Wilson exclamă vesel:

— Acuma totul e în regulă şi Egizio Ettore se poate considera salvat!

Dar ascultaţi ce vă voiu spune — urmă detectivul. Deoarece ştiam dinainte că Ettore nu va putea refuza propunerea mea, am comandat de-acum o ladă, care va trebui să corespundă necesităţilor noastre.

Tâmplarul căruia i-am dat această comandă, mi-a făgăduit că va preda lada mâine după-prânz, la ora cinci.

Atunci, Ettore va bine-voi să ia loc într'însa, capacul va fi închis, şi eu-însumi voiu supraveghea transportul lăzii pe puntea vaporului, unde voiu sosi cu dânsa la ora 6 seara.

Poimâine dimineaţă, Letiţia şi cu mine ne vom îmbarca pe „Stella", şi cea dintâi revedere cu Ettore va fi posibilă de-abia în cursul serii.

— Şi cu ce va trăi Ettore până atunci? întrebă Letiţia, îngrijorată. Doar nu-l vei lăsa să moară de foame în cuşca aceea?

— Să n'ai nicio grijă, răspunse Wilson, râzând. Va găsi în ladă destule provizii, atât în ce priveşte mâncarea, cât şi băutura. Va putea chiar să facă un praznic în toată regula.

— Imi dai voie să-ţi pun o întrebare, Mr. Wilson, se amestecă în discuţie doctorul Schulze. Nu va intra oare la bănuială tâmplarul căruia i-ai dat

comanda aceasta atât de neobișnuită — și apoi, cum va lua loc Ettore în „locuința" lui, fără să se atragă atențiunea cuiva? E doar destul ca un singur om să-l vadă, pentru ca tot planul nostru să fie descoperit și să dăm de bucluc.

— Îți voiu răspunde fără zăbavă, dragă doctore. Tâmplarul nu va avea nicio bănuială, deoarece el este inițiat în taina noastră, și tocmai pentru acest motiv Ettore nu va trebui să se teamă când va fi să intre în ladă, în casa meșterului.

— Cum! exclamă doctorul Schulze, — l-ai inițiat pe tâmplar în secretul nostru? I-ai spus ce avem de gând să facem?

— Firește că așa am făcut — răspunse detectivul — și cred că nu-mi vei aduce imputarea, doctore, că am trecut cu vederea în ultimul moment cele mai elementare măsuri de precauțiune.

Tâmplarul despre care e vorba îmi este cât se poate de îndatorat, căci l-am scăpat cândva de ani grei de temniță. Omul acesta fusese învinuit de omor și eu am dovedit că acuzația este neîndreptățită.

Vă închipuiți, deci, câtă recunoștiință îmi poartă omul acesta.

O întâmplare fericită a făcut să-l întâlnesc eri pe una din străzile acestui oraș. Bucuria lui când m'a recunoscut, nu se poate descrie.

La vederea acestui om mi-a trecut ca un fulger prin minte ideia că l-aș putea salva pe Ettore, cu ajutorul lui. Și așa s'a făcut că am comandat apoi la el lada despre care v'am vorbit, apoi l-am obligat moralicește să păstreze cea mai desăvârșită tăcere și să execute comanda neapărat până mâine după-masă. Firește că el mi-a făgăduit și se va ține chiar de cuvânt! In privința aceasta nu mai poate încăpea niciun fel de îndoială.

Și acuma, dragii mei, cred c'am pus la punct

totul şi ar fi timpul să mă îndepărtez împreună cu doctorul Wilson, căci prelungirea şederei noastre aici, ar putea da de bănuit proprietarului hotelului.

Doctorul Schulze şi detectivul se ridicară de pe locurile lor.

Se despărţiră în chip călduros de Egizio Ettore şi Letiţia şi hotărâră ca în după-amiaza zilei următoare Wilson să se reîntoarcă, pentru a-l lua cu sine pe brigand, şi a se îndrepta împreună spre casa tâmplarului cu pricina.

După ce cei doi bărbaţi, părăsiră odaia, Letiţia izbucni în lacrimi şi înlănţui gâtul soţului ei, care avu mult de luptat cu dânsa pentru ca s'o liniştească.

— Da, voiu fi liniştită, spuse frumoasa Madonnă, — nu voiu mai plânge, căci dacă planul pe care l-am pus la cale va da greş, scumpul meu Egizio, atunci voiu şti ce am de făcut. Soţia temutului brigand al Corsicei nu va cădea niciodată vie în mâinile autorităţilor.

CAPITOLUL 203

In atelierul tâmplarului

Tâmplarul despre care pomenise detectivul Robert Wilson, se numea Jose Carachio, şi era născut în Spania.

Dar dacă l-ai fi privit acuma pe bătrânul acesta, n'ai fi putut spune despre dânsul că fusese cândva un spaniol cu ochi negri şi părul ca pana corbului, — căci bătrâneţea şterge toate semnele pe cari le poartă omul în tinereţe.

Carachio era acum un moşneag de 70 ani, şi avea capul acoperit de păr cărunt.

Avea figura brăzdată de cute nenumărate şi

mâinile îi tremurau puțin, mai ales atunci când trebuia să muncească încordat.

După o viață plină de aventuri, soarta îl aruncase la Bordeaux, unde își întemeiase într'o străduță dosnică, din jurul portului, un mic atelier de tâmplărie.

Nu prea făcea treburi bune bietul om, căci îi picau doar reparațiuni neînsemnate, la cari nu se poate câștiga mare lucru.

Impreună cu soția sa Elena își ducea zilele, cum dă Dumnezeu.

Era, însă, un om de onoare, și ferm hotărât să nu vorbească nimănui despre lada pe care o comandase detectivul la dânsul. Își dădea prea bine seama de importanța acestui secret, și nimeni nu i-ar fi putut scoate un cuvânt din gură.

Era în ziua care urmă hotărârii luată de Ettore, ca să se lase transportat sub etichetă de „șarpe" spre Filadelfia. Meșterul Carachio lucra de zor încă la terminarea ciudatei sale lăzi.

Domnea o căldură înăbușitoare, și bietului bătrân îi curgea sudoarea de pe frunte. In atelier se mai afla soția sa care tocmai îi adusese mâncarea de prânz.

— Dar mai lasă puțin lada aceea — spuse dânsa — căci se răcește supa și nu mai are nici-un gust. E musai să termini astăzi cu lucrul? Așa de bine ți se plătește pentru dânsa? Și cine a comandat-o?

Din întrebarea aceasta din urmă, vedem că prea conștiinciosul Carachio nu încredințase taina nici măcar soției sale, căreia îi spunea, de-altfel, tot ce avea pe suflet, căci trăiseră împreună în pace patruzeci de ani încheiați.

Carachio mai bătu câteva cuie în ladă, apoi aruncă ciocanul în rumegușul de lemn care aco-

perea podeaua mizerabilului său atelier de tâmplărie.

Cu dosul palmei își șterse sudoarea ce-i șiroia pe frunte, apoi se îndreptă de șale și păși spre o măsuță pe care nevastă-sa, Elena, pusese castronul cu supă.

— M'ai întrebat cine a comandat lada? întrebă bătrânul tâmplar. — Ei, de cine vrei să fi fost comandată, decât de unul care are nevoie de dânsa. —

E o ladă cu totul obișnuită, n'are nimic deosebit într'însa, și, în ce privește scopul pentru care trebuie să servească, te rog să mă crezi că n'am nici cea mai mică cunoștință.

— Ei, dar chiar atât de obișnuită cum spui tu că este, nu prea pare. In viața mea n'am văzut ca într'o ladă să se facă un dulăpior, cum l-ai făcut tu.

Carachio, care începuse să amestece supa cu

lingura, vru tocmai să răspundă, când se deschise uşa şi intră un om, pe faţa căruia se citea lămurit că trebuie să-i meargă nespus de prost. O barbă neagră şi încălcită îi încadra figura slăbită, ochii-i erau adânciţi în orbite, nasul se profila ascuţit din ovalul chipului, îmbrăcămintea îi era zdrenţuită de-ţi făcea milă.

Atât Carachio cât şi soţia sa păreau să nu fi observati ntrarea necunoscutului.

Acesta, însă, rămase în uşă şi îndreptă o privire plină de lăcomie spre farfuria cu supă, apoi spuse:

— Ah! viu tocmai la timp ca să iau parte la masa voastră, monsieur Carachio. Firește că nu cer să mi se dea degeaba, voiu plăti totul, de îndată ce voiu primi banii pe cari îi aştept. Atunci voiu plăti şi chiria cu care am rămas în urmă pentru cămăruţa dela mansardă pe care mi-aţi închiriat-o.

Să n'aveţi nicio grijă în privinţa asta.

Intr'adevăr, acum vreo patru săptămâni tâmplarul închiriase omului acesta cămăruţa ce o avea la mansardă. Dar individul plătise numai pentru prima săptămână, apoi nu mai avu bani... şi rămase în urmă cu plata.

Cu toate acestea, Carachio şi soţia sa n'au putut fi atât de răi la inimă, încât să-l dea afară. Chiriaşul lor era un biet năpăstuit, dar se vedea bine că avusese parte şi de zile mai bune în viaţă. Apoi, vorbea necontenit de sume mari de bani pe cari avea să le primească.

Şi într'adevăr, scrisese de-acum multe scrisori la diferiţi oameni cu vază din Neapole şi Bastia, şi din când în când primise bani din partea lor, sume mai mari sau mai mici.

— Ia loc, domnule Lugone — spuse bătrânul Carachio — cu o farfurie de supă nu sărăceşte omul, şi în ce priveşte plata, nu trebuie să-ţi faci prea multe griji.

— Griji! — oftă străinul, trecându-şi mâna prin păr. Cred că de aşa ceva nu m'a cruţat soarta şi părul meu cărunt o dovedeşte în deajuns. Nu e nicio jumătate de an de când eram bogat, eram fericit, dar acum... ce s'a ales din mine? Un biet năpăstuit, un cerşetor pe la casele oamenilor, un om la care nimeni nu se mai uită. Si cel puţin dacă....

Nu-şi sfârşi fraza şi apucă repede lingura şi începu să mănânce cu poftă, de parcă i se băteau nebunii la gură.

— Dar cum de s'a întâmplat, domnule Lugone, că ai ajuns în starea asta? întrebă nevasta tâmplarului. — Eşti doar un om cult şi dacă bărbatul meu ar şti numai a zecea parte din ce ştii d-ta, i-ar merge cu totul altfel.

Dar d-ta nici nu te interesezi de vreo slujbă, după cum văd eu. Trăieşti retras de lume, ţi-e frică parcă de oameni, — ba chiar nici nu ieşi din casă decât noaptea.

— Asta o fac pentru că nu-i pot suferi pe semenii mei — răspunse Lugone. — Am naufragiat pe oceanul vieţii şi cui i se întâmplă asta, pierde tot curajul.

Or fi ei mulţi ca mine, dar fiecare ştie de necazurile lui. Şi eu nu mă pot împăca cu gândul că trebuie să îndur cu resemnare soarta, — pe mine mă chinuie amintirea vremurilor apuse, şi nu ştiu dacă voiu putea rezista multă vreme.

Femeia nu mai cuteză să-l întrebe ceva, ci se mulţumi să-i umple din nou farfuria.

Apoi, însă, se sculă dela masă şi îndreptându-se spre ladă, aduse din nou discuţia cu privire la aceasta, spre cea mai mare neplăcere a tâmplarului.

— Ia spune-mi, Carachio, pentru cine faci tu lada asta? — In orice caz, cred că e pentru un om,

care vrea să părăsească țara. Căci cine altul să aibă nevoie de așa ceva?

— Foarte adevărat — răspunse bătrânul, morocănos. Lada va fi adusă pe un vapor care pleacă curând spre America.

— Va fi umplută cu mărfuri? mai întrebă femeia.

— Asta nu mă interesează și nici n'am întrebat. Nu trebuie să fii prea curios în viață. Aceasta e lozinca mea.

Lugone se ridică și dânsul și privi în interiorul lăzii. Se părea că-l interesează foarte mult șmecheria aceasta.

— Așa dar, ziceai că e destinată pentru America? întrebă el. Probabil că va porni la drum chiar astăzi?

— Tot ce se poate, răspunse bătrânul tâmplar, scurt.

Impinse farfuria la o-parte, își șterse mâinile de șorț, și începu să lucreze din nou, cu toată încordarea.

Femeea duse afară vesela, iar Lugone își luă rămas bun. Spunea că se urcă în cămăruța lui, ca să se odihnească timp de câteva ceasuri, căci era nespus de obosit.

In realitate, însă, se ascunse într'un loc neobservat din fața atelierului și când, după puțin timp, meșterul ieși afară, Lugone se furișă în atelier, unde se ascunsese sub un morman de scânduri ce se afla acolo.

Peste puțin, spaniolul se întoarse, dar de data asta nu era singur. Aducea cu dânsul un bărbat îmbrăcat cu eleganță, pe care-l întâlnise în fața casei.

— Intrați vă rog, domnule Wilson — spuse el. — Vă veți putea încredința acuma că am lucrat

de zor de ieri până azi. — Ce spuneţi?

Wilson examină cu atenţie lada. Apoi strânse mâna spaniolului şi spuse:

— Iţi mulţumesc meştere, ai făcut lada întocmai aşa cum ţi-am comandat-o.

Şi acuma ia aminte la ce-ţi spun: peste câteva

minute va veni un bărbat care va aduce diferite lucruri, destinate să fie puse în ladă. Alimentele lei vei aşeza în dulăpior, salteaua şi cuverturile le vei aşterne pe podeaua lăzii şi micul aparat electric îl vei fixa pe unul din pereţii laterali.

— Cum, vine şi un aparat electric? întrebă bătrânul, mirat.

— Da, pentru ca să poată avea lumină în ladă, ori când va fi nevoie. La ora şase vom veni s'o luăm, pentru a o transporta la vapor.

Şi acuma, înc'odată, primeşte mulţumirile mele,

meştere Carachio, şi îngăduie-mi să-ţi răsplătesc munca pe care ai depus-o. — Ţine ăştia trei sute de franci!

— Ah! e prea mult, — mult prea mult, domnule Wilson. Lada nu face nici măcar a zecea parte din cât îmi daţi.

— N'are nimic aface, ia d-ta banii, căci nu-ţi vor strica, şi eu ţi-i dau din toată inima.

Spunând acestea, Wilson puse bancnotele pe masă, apoi se îndepărtă.

Carachio sărea în sus de bucurie. Luă banii şi dădu fuga cu ei la nevastă-sa, pentru ca să-i arate norocul ce dăduse peste dânşii.

De-abia părăsise tâmplarul atelierul, că Lugone se ridică puţin din ascunzătoarea lui şi buzele-i supte murmurară:

— In sfârşit, iată un prilej de fugă! Nu pot rămâne mai mult la Bordeaux, căci Robert de Paris e căutat pretutindeni. Mandatul de arestare lansat împotriva mea e publicat în toate gazetele şi e de-ajuns să mă arăt undeva, pentru ca poliţia să mă înhaţe, căci mă caută de-acum de atâta vreme, fără să poată pune mâna pe mine.

In ladă asta, însă, voiu putea interprinde uşor călătoria spre America şi odată acolo... sunt salvat! Salvat pentru totdeauna.

După ce rostise aceste cuvinte, Robert de Paris se asucnse din nou, căci meşterul se întorcea. Dar el venea numai ca să închidă atelierul, căci astăzi nu mai avea de lucru. Terminase toată treaba şi acuma se putea deda unei odihne bine-meritate.

In vreme ce dereteca puţin, intră înăuntru omul pe care-l anunţase Wilson şi predete meşterului diferitele obiecte.

Aparatul electric fu fixat într'unul din pereţii laterali ai lăzii, alimentele fură aşezase în dulăpior, iar salteaua şi păturile pe podea.

După ce treaba fu gata, meşterul se îndepărtă împreună cu omul trimis de Wilson, şi încuiă uşa atelierului.

Robert de Paris putea acum să-şi părăsească ascunzătoarea şi să aştepte cu răbdare mersul evenimentelor.

Cam pe la ora 6 se vârî încetişor în ladă şi se aşeză pe spate. Se acoperi cu păturile, apoi rămase complect liniştit.

Când clopotele din oraş sunară ora 6, uşa atelierului fu deschisă şi urechea lui Robert de Paris fu izbită de un glas, al cărui sunet făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Era glasul lui Egizio Etttore, al brigandului Corsicei.

Apoi se auzi şi o voce de femeie şi Robert de Paris constată cu groază că o cunoştea şi pe aceasta.

Era frumoasa Letiţia, soţia brigandului, şi inima Vampirului Corsicei se strânse de durere şi mânie, când se gândi că frumoasa Madonnă era acuma singura moştenitoare a prinţului Raymond, — dar că nici dânsa nu va putea intra în stăpânirea acestei moşteniri, căci era urmărită ca şi dânsul, urmărită din cauza soţului ei, brigandul pe al cărui cap autorităţile franceze puseseră un preţ atât de mare.

Comorile imense adunate de familia de Paris în cursul veacurilor, să revie Statului şi cei din urmă vlăstari ai acestei nobile seminţii să se prăpădească în mizerie? E posibil ca soarta să orânduiască lucrurile în felul acesta?

Dar Robert de Paris nu putu să cugete mult asupra acestui lucru, căci de-odată auzi o a treia voce.

Era a detectivului Wilson.

— Numai de nu i-ar da în gând să scotocească

prin ladă! îşi spuse cu groază Robert de Paris. Căci în felul acesta voiu fi descoperit şi voiu fi pierdut în ultima clipă. Şi numai asta n'ar trebui să se întâmple.

El ştia prea bine că Egizio Ettore îl va ucide fără milă dac'ar da de dânsul — şi numai gândul acesta îl îngheţa de groază. Îşi aducea aminte de ultima întâlnire cu brigandul, în încăierarea de pe Fontanella, şi episodul acela îi se întipărise adânc în minte.

Se auziră paşi grei cari se 'ndreptau spre ladă. Ticălosul îşi ţinu respiraţia. Dar bătăile inimii nu şi le putu opri. Dimpotrivă, spaima prin care trecea, făcea ca inima să-i bată din ce în ce mai tare şi el se temea ca bătăile să nu fie auzite de cei de afară.

Erau clipe grozave pentru Robert de Paris. O sudoare rece îi acoperi fruntea, şi tot trupul îi tremura de parc'ar fi fost cuprins de friguri cumplite.

El nu bănuia ce se petrecea în atelierul tâmplarului.

Acuma detectivul se aplecase deasupra lăzii şi privea înăuntru.....

Dacă l-ar descoperi pe intrus?

Dacă ar ţine să facă o probă şi să examineze totul?

Spaima lui Robert de Paris era din ce în ce mai mare.

N'ar fi mai bine oare s'o zbughească din ladă, să împingă în lături pe cei cari stăteau în jurul ei şi s'o şteargă repede afară, făcându-se nevăzut?

Se hotărâse de-acum pentru asta, duse mâinile la capac, dar în aceiaşi clipă şi-le retrase, căci auzi pe cineva bătând cuie în acesta, apoi atârnând lacăte, pe cari le încuiară cu chei.

— Vom transporta acum lada pe bord! spuse detectivul.

Doamne Dumnezeule! ce să 'nsemneze asta? Lada era doar destinată pentru salvarea lui Egizio Ettore, — fusese construită special pentru dânsul.

Şi acum renunţase oare să se folosească de ea? Făurise un alt plan de evadare, mai sigur decât acesta?

Inainte ca Robert de Paris să-şi poată lămuri misterul acesta, auzi răsunând paşi grei în apropierea lăzii.

Câţiva oameni intrară în atelier, după cât se părea.

— Asta e lada! spuse detectivul. Ridicaţi-o cu atenţiune şi purtaţi-o încetişor. V'am spus că lada conţine un şarpe uriaş şi foarte primejdios. Dacă izbuteşte să scape, atunci se 'ntâmplă o adevărată catastrofă, căreia i-aţi putea cădea victime şi voi şi mulţi alţii.

— Ştim, domnule, răspunse unul din oameni cu convingere.

— Ei — făcu celălalt — doar n''o fi pentru întâia oară că transportăm o reptilă d'astea.

Ehei! când vin vapoarele din continente străine, aduc cu ele fiare şi mai primejdioase, pe cari tot noi le transportăm, şi până acum nu s'a întâmplat nimic.

— Fiţi fără grijă, domnule — spuse iar celălalt — şarpele ăsta nu va izbuti să facă rău nimă pe Vă puteţi încrede în noi!

Dar văd că purtaţi dragoste mare târâtoarei. Unul d'alde noi ar fi mulţumit să doarmă pe un pat ca ăsta!

— Ei, şi tu acuma! interveni celălalt. Şarpele ăsta a costat multe parale şi trebuie îngrijit bine.

Animalele o duc mai bine ca oamenii, cari se găsesc pretutindeni, pe degeaba...

Cei doi bărbaţi ridicară lada şi porniră cu dânsa afară.

— Voiu veni şi eu îndată pe vapor şi voiu îngriji ca lada să fie aşezată la loc bun! spuse detectivul.

Robert de Paris simţi apoi că e dus de-a-lungul străzii...

Ce se întâmplase aici? Ce plănuia Egizio Ettore?

CAPITOLUL 204

Minunea minunilor

Vampirul Corsicei auzise bine.

Detectivul Wilson se apropiase de lada deschisă. Vroia într'adevăr să se încredinţeze dacă totul e în ordine, căci de o simplă neglijenţă, cât de mică, atârna doar viaţa şi libertatea lui Egizio Ettore. Şi dacă acesta ar fi fost prins, atunci era pierdută şi Letiţia, şi odată cu dânsa, chiar el-însuşi, Wilson, care pusese la cale toată comedia.

Asta nu trebuia să se 'ntâmple.

Detectivul privi interiorul lăzii, şi atunci se apropiară de el Egizio şi Letiţia. Dânşii tocmai vroiau să întrebe dacă totul e în ordine, dar atunci observară că pe chipul prietenului lor se produsese o schimbare. Apoi Wilson duse degetul arătător la buze, dându-le de înţeles să păstreze tăcerea.

Cereţi mâine numărul 196 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Şi înainte ca ei să poată întreba ce însemnau toate acestea, Wilson le făcu un semn. Ei pricepură ce vrea, — dar erau nelămuriţi asupra rostului cererei sale. De ce să intre în odaia alăturată?

Dar când detectivul le repetă semnul, cu mai multă tărie decât înainte, ei se supuseră.

Şi atunci se petrecu ceea-ce am descris mai înainte. Veniră oamenii şi lada fu dusă de acolo.

Deabia dispărură hamalii cu sarcina lor, că Ettore şi Letiţia pătrunseră din nou în atelier.

— Dar ce ţi-a dat în gând, Wilson, de-ai pus să se transporte lada de aici? întrebă Ettore, surprins peste măsură, şi enervat. — Să cred oare c'ai fost cumpărat de duşmanii mei?

Dar peste o clipă, fulgerele de mânie cari ţâşniseră din ochii săi, se stinseră şi acum îl privea cu stupefacţie pe detectiv.

Acesta zâmbea în chip ciudat.

— O, ce-ai făcut! exclamă acum şi Letiţia. Cum va putea intra Egizio în ladă, care a fost singura şi ultima lui nădejde? Doar nu se poate îmbarca întâi pe vapor şi apoi să pătrundă în ascunzătoare.

— Fireşte că nu poate să facă asta, şi nici n'o va face, răspunse Wilson liniştit şi cu zâmbetul pe figură.

— Atunci, cum va izbuti să ajungă în Filadelfia? întrebă frumoasa femeie.

— De ce ne-ai poruncit înainte să intrăm în odaia alăturată? întrebă Ettore, care încă nu pricepea nimic.

Wilson se apropiă atunci de cei doi soţi şi spuse cu seriozitate:

— Pentru că era de-acum cineva în ladă, care s'a furişat în lipsa noastră?

— Era cineva în ladă? repetă Ettore, uimit.

— Da, voi n'aţi observat, — eu, însă da. Mie nu-mi scapă nimic şi astfel am putut să-mi dau seama că un om se afla pe fundul lăzii, acoperit cu o pătură.

Brigandul şi Letiţia nu-şi putură crede ure-

chilor. Vrură să mai pună o întrebare, dar Wilson le-o luă înainte:

— Ettore, ai scăpat de o mare primejdie. Te-ai fi aşezat în ladă fără să bănuieşti nimic, noi am fi încuiat-o şi hamalii te-ar fi transportat pe bordul vaporului, în acelaş timp cu duşmanul d-tale de moarte.

— Cu dușmanul meu de moarte? murmură brigandul Corsicei. Acesta nu poate să fie doar nimeni altul decât...

— Robert.. băigui Letiția.

— Da, Robert de Paris, confirmă detectivul.

Cum de-a aflat el de taina noastră, știe unul Dumnezeu. Ași putea însă află îndată, întrebându-l pe bătrânul tâmplar, care a construit lada. Dar n'o voiu face. Robert de Paris nu ne-ar fi putut face un serviciu mai mare, ca acela pe care ni l-a făcut, furișându-se în ladă.

— In lada în care trebuia să mă salvez eu? întrebă Ettore.

— Exact. Nu pricepi? E drept, acuma nu te mai poți folosi de lada asta. Nu vei putea pătrunde pe vaporul care pleacă în America, dar...

Făcu o pauză mică, în vreme ce Ettore și Letiția rămaseră cu respirația oprită.

Ce vroia oare să spuie detectivul? Ce gânduri va fi având el?

Aveau s'o afle îndată, când detectivul urmă:

— In felul acesta îi vom îndepărta pe urmăritori de pe urmele noastre. Voiu aduce la cunoștința poliției că pe bordul vaporului a fost adusă o ladă misterioasă. Vom face atenți pe domnii dela poliție că în această ladă se află Egizio Ettore, care vrea să scape în acest mod de urmăritorii săi.

Letiția privi năucă la detectiv.

Egizio Ettore, însă, izbucni într'un hohot de râs.

Pentru dânsul, planul detectivului apărea copilăresc din cale afară. De-aceea spuse:

— Și când se va deschide lada? Atunci se va descoperi doar îndată cine se află într'însa? Deabia atunci se va porni adevărata vânătoare împotriva noastră, — de-abia...

— Atunci nu vom mai fi găsiți! răspunse de-

tectivul, foarte serios. Căci e dela sine înțeles că vom aduce la cunoștința poliției faptul, când vaporul se va afla în largul oceanului, când va fi trecut de insulele Azore și nu se mai poate opri în nici-un port.

Intr'acestea, însă, noi am apucat pe alt drum, și suntem de mult în siguranță.

Ei, acuma ce mai zici, amice? Nu găsești că planul acesta e bun, cum nici că se poate altul mai bun? Răspunde, te rog!

— Dar cum vom putea pleca de aici, fără ca să fim reținuți imediat? întrebă Ettore.

— Și doar cineva trebuie să însoțească lada! adăogă Letiția. Cine să îngrijească de hrană pentru cel închis, — căci ceea-ce se găsește în dulăpior nu-i va ajunge pentru multă vreme. Cel mult o zi, două, apoi va pieri de foame.

— Voiu purta grijă și de asta, răspunse Wilson. Voiu găsi repede o femeie care să îndeplinească rolul acesta.

Cei doi soți, însă, continuau să dea din cap, cu îndoială. Nu puteau pricepe nimic din toate acestea. Știau un singur lucru: că Robert de Paris se afla ascuns în lada, în care urma să se salveze Egizio Ettore. Și faptul acesta era grav, foarte grav, chiar.

Detectivul, însă, zâmbea liniștitor.

— Mă duc acum pe bord, și iau și o femeie cu mine, spuse el. Așteptați-mă aici. Mă 'ntorc imediat, și atunci ne vom sfătui cum ne putem salva mai bine.

In tot cazul, vă rog să aveți cea mai deplină încredere în mine, căci voiu purta de grijă ca totul să iasă bine. Am o datorie sfântă de îndeplinit față de voi și o voiu îndeplini.

Vru să se 'ndrepte spre ușă, dar în aceiași clipă aceasta fu deschisă repede.

Doctorul Wolfgang Schulze intră înăuntru — mai bine-zis se năpusti înăuntru ca un ieșit din minți:

faţa-i era aprinsă, ochii-i aruncau fulgere şi-şi ridică braţele în aer. Avea o înfăţişare cum nu i-o cunoşteau încă prietenii lui şi pe chipul său se zugrăvea o agitaţie de nedescris.

Şi înainte de a putea spune ceva, Letiţia fu lângă dânsul şi zise repede:

— Ascultă doctore, ce s'a întâmplat! Lada a fost transportată... şi într'însa se află Robert de Paris, duşmanul de moarte al soţului meu.

Tânărul medic izbucni în râs.

— Asta-i extraordinar! exclamă el. Intr'adevăr, e o glumă izbutită a Destinului. Nici n'aşi fi crezut cândva că e cu putinţă un astfel de lucru! — Robert de Paris în drum spre America! Hahaha! Frumoasă farsă, pe legea mea! Şi noi cari nu ne mai gândeam să ne întâlnim vre-odată cu omul acesta!

Letiţia şi Ettore rămaseră din nou buimăciţi. Il priveau ţintă pe bunul lor prieten şi nu ştiau ce să mai creadă.

Atunci Schulze se apropiă de dânşii, puse câte o mână pe umărul fiecăruia şi spuse:

— Să-l lăsăm pe mizerabilul acesta să plece în lumea nouă. Nu ne mai pasă de el... Ah! nici nu bănuiţi ce veste fericită vă aduc!

Egizio Ettore şi prinţesa Letiţia de Paris, — pe voi vă aşteaptă raiul pe pământ. In sfârşit, visurile voastre se vor înfăptui acuma. Departe de oameni veţi putea trăi în pace şi fericire, încălziţi de soarele dragostei voastre.

Vă voiu duce pe amândoi într'o insulă îndepărtată din mările sudice, unde foşnesc palmierii, unde păsări cu pene multicolore se hârjonesc pe ramurile înflorite ale copacilor, unde marea freamătă turburător, unde nu există iarnă, nu există mizerie, — unde nu vor mai exista griji pentru voi, nu va mai fi mizerie, nu veţi mai avea a vă teme de nimeni şi nimic.

— Doctore! băigui Ettore, ca paralizat de surpriză. D-ta pare că vorbești din alte lumi.

Letiția, însă, își încrucișă brațele pe piept, și lacrimile îi năpădiseră ochii.

— O, de asta nu te-aşi fi crezut în stare, spuse dânsa. Iți bați joc de disperarea noastră. Iți râzi de... Cum să ajungă oameni ca noi — urgisiți și urmăriți pretutindeni — într'un astfel de paradis? O astfel de fericire nu ne poate fi hărăzită, nouă, ea este pentru oameni cari n'au cunoscut vicisitudinile soartei, pentru oameni împăcați cu legile.

— Eu să-mi bat joc de voi? exclamă doctorul Wolfgang Schulze. Puteți crede așa-ceva despre mine? De multe ori am mai făcut eu aceasta. Dacă n'am fi atât de buni prieteni, zău că m'aşi supăra.

— Dar este doar cu neputință ceea-ce ne spui... murmură Letiția.

Și Egizio Ettore adăogă:

— Ar fi ceva nespus de minunat... dar e numai un vis, care nu se va înfăptui niciodată, da, niciodată.

— Și dacă vă jur? spuse doctorul Schulze cu ton foarte serios.

Dar să lăsăm vorba de pomană! urmă el imediat. Și acuma dați-mi voie să vă comunic, că astă-seară vă veți îmbarca pe bordul unui vas, care vă va duce spre paradisul descris mai adineauri. Atunci vă veți da seama de adevărul spuselor mele.

— Cu neputință! exclamă Ettore. Care căpitan ne va lua pe bordul vasului său, fără să-i putem prezenta acte? Ai spus-o doar singur cândva că asta nu va fi posibil.

— Vom fi recunoscuți! adăogă Letiția cu aceeași neîncredere.

— O! oameni neîncrezători ce sunteți! făcu medicul, cu asprime în glas. Ia spune, Egizio Ettore, n'ai mai trăit d-ta până acuma nici-o minune? Nu

te-a salvat oare o mână misterioasă din cele mai mari primejdii cari te amenințau?

Ia scrutează-ți puțin memoria! Atunci... în ruinele capelei, când s'a deschis altarul și ai coborât într'o încăpere subpământeană, a cărei măreție te-a făcut să te crezi într'o locuință din basme! Îți aduci aminte?

— Și acela a fost un vis! murmură Ettore. Când m'am trezit eram iar culcat pe piatra rece, și dispărute au fost...

— Și atunci când te-ai trezit în față cu un balon, cu care ai izbutit să te înalți în văzduh? urmă doctorul Wolfgang Schulze. Cine ți-a pus la dispoziție acest mijloc salvator, tocmai în clipa când te socoteai cu desăvârșire pierdut?

— Da... de unde să știu... a fost un...

— ...Un prieten care te-a ocrotit întotdeauna, precum te ocrotește și acuma... Și el îți trimite un vapor, pe bordul căruia nu vei avea nevoie de nici-un fel de document, și unde nici-un polițist nu te va întâmpina.

Da, Egizio Ettore și Letiția de Paris! S'a sfârșit acum cu urmărirea voastră. Astăzi încă, veți scăpa de sub ochiul zbirilor, și marea vă va duce departe... departe, până veți poposi în insula aceea paradisiacă, ai cărei singuri stăpâni veți fi.

Nu bănuești deloc cine este misteriosul tău binefăcător? întrebă tânărul medic.

— Ba da... băigui Egizio Ettore, ca trezit dintr'un vis.

— Ei bine, atunci află că el a construit un vas care plutește sub apă...

— Un submarin! exclamă Letiția. O! atunci suntem salvați!

Ai auzit, scumpul meu Egizio? într'un submarin vom fugi de-aici! Sub apa mării! Nimeni nu ne va putea vedea... Nimeni nu ne va opri!

Plângând de bucurie ea își înlănțui brațele în jurul iubitului ei, strângându-l cu putere la pieptul ei, care zvâcnea de emoție.

Egizio Ettore, însă, stătea nemișcat și mut.

Să fie oare adevărat că Cerul s'a milostivit de dânsul în ceasul celei mai grele primejdii, trimițându-i un salvator? Îi va fi dat oare să trăiască în pace alături de Letiția sa, departe de ura oamenilor? El, care nu mai nădăjduia să spere, — să aibă oare acuma parte de o așemenea fericire?

Detectivul Wilson rămase tăcut tot timpul, dar acuma spuse:

— Povestește-ne totul în amănunt, doctore! Vezi doar că prietenii noștri nu-și pot crede urechilor de atâta fericire!

— Da, așa voiu face, dar trebuie să mă grăbesc, căci suntem așteptați. Ascultați, deci!

Și doctorul Schulze începu să povestească.

Se plimba pe țărmul mării, chinuit de griji pentru prietenii săi. Deodată se apropiă de el un bărbat și-l invită să-l urmeze.

— O singură privire aruncată pe figura acestui om, mi-a fost în deajuns să-mi dau seama că e o persoană serioasă — spuse doctorul. Am recunoscut într'însul un marinar bătrân, un lup de mare. Părea să fie bun la suflet și nimic nu trăda viclenia într'însul.

N'am stat să-l întreb de rostul invitației sale și când îmi făcu un semn cu mâna să iau loc în barca ce aștepta la mal, l-am ascultat și îmbarcându-mă, m'am așezat pe una din bănci. Bătrânul puse mâna pe vâsle și le manevră cu atâta vigoare tinerească, încât după puțin timp eram afară din port.

Înaintam din ce în ce mai departe în larg, dar nu aveam nici-o teamă, căci era de ajuns să mă uit

în ochii bătrânului, ca să-mi dau seama că n'are nici-o intenție rea față de mine.

In cele din urmă își îndreptă barca spre o limbă de pământ. Acolo se înălța o stâncă uriașă, în care valurile mării scobiseră o peșteră.

In peștera aceasta conduse bătrânul barca și o opri.

Mă pregăteam să întreb ce aveam de făcut, dar de-odată observai că se ridică ceva din apă.

La început credeam că ar fi un pește uriaș cum nu mai văzusem încă în viața mea — dar apoi... apoi...

Da, scumpii mei prieteni, în peștera aceea mis-

terioasă, am văzut cea mai mare dintre minuni: Un submarin apăru în faţa privirilor mele, un submarin construit în întregime dintr'un metal de culoare cenuşie, şi a cărui formă era asemănătoare unui peşte uriaş, dintr'aceia cum nu mai există în vremurile noastre.

Apoi se deschise un capac, o punte mică ieşi la iveală şi pe această punte de comandă văzui un bătrân venerabil...

— Electrus! strigă Ettore, stăpânit de o emoţiune adâncă.

Dar doctorul Schulze nu luă în seamă întreruperea aceasta şi urmă:

— Şi bătrânul acesta m'a invitat să viu cu voi toţi pe bordul vasului său. Mi-a făgăduit să vă puie în siguranţă, pe o insulă izolată din Oceanul de Sud, unde vă aşteaptă o viaţă pacinică, lipsită de toate grijile ce vă apasă astăzi.

Staţi în cumpănă dacă să primiţi invitaţia asta? Vreţi să renunţaţi la pace şi linişte, în schimbul nesiguranţei şi urii?

— O, Dumnezeule mare din Ceruri! exclamă Letiţia, înmărmurită de bucurie. Este oare cu putinţă? Să nu fie oare o înşelătorie a simţurilor noastre?

— Nu este înşelătorie — spuse doctorul Schulze — căci Domnul de Sus a auzit rugămînţile voastre şi s'a îndurat de voi. Veniţi, să vă aranjez puţintel.

— Să ne aranjezi? întrebă Ettore, neştiind ce să creadă.

— Firește, prietene. Căci aşa cum sunteţi nu puteţi ieşi în stradă. Veţi fi recunoscuţi imediat. Dar stăpânul submarinului mi-a indicat mijloacele de cari să mă folosesc, pentru a vă face complect de nerecunoscut.

Să nu mai pierdem timpul. Trebuie să lucrăm

repede, ca să ne putem pune în siguranţă. Căci atâta vreme cât nu ne aflăm pe bordul vasului, nu avem dreptul să ne considerăm liniştiţi. Apoi, însă, lumea va fi a noastră.

CAP. 205

Dreptate pentru toţi!

Doctorul Wolfgang Schulze făcuse o adevărată operă de artă. Cu ajutorul unei lădiţe cu farduri pe care i-o dăduse misteriosul stăpân al submarinului, el izbutise să-l transforme pe Ettore într'un ţăran mai în vârstă iar pe Letiţia într'o ţărancă plină de vino 'ncoa.

El însuşi n'avea nevoie de nici-o mască, dar detectivul Wilson îşi puse una, mai mult de plăcere, decât de nevoie.

Şi când întunericul se lăsă deasupra marelui oraş, cele patru persoane părăsiră casa în care stătuseră până atunci.

Mergeau pe străzi, fără să se grăbească, se opreau la vitrine, priveau când la una, când la alta, cum fac ţăranii... Nimeni nu se uita la dânşii, nimeni nu-i bănuia. Şi cine i-ar fi putut bănui, când treceau alţi zeci de oameni la fel cu dânşii?

Şi astfel ajunseră în port.

— Dumnezeule, am uitat care e barca noastră! strigă doctorul Schulze, speriat. Ce e de făcut acum? Am intrat rău la apă.

Dar în clipa aceasta se ivi lângă el bătrânul marinar — acelaş care-l condusese prima oară — şi spuse:

— Totul e în regulă, domnule.

— Acesta el exclamă tânărul medic. Acesta-i prietenul nostru, care...

Se întrerupse, căci îşi aduse aminte că nu tre-

buia să desvăluie taina, căci s'ar putea întâmpla să fie spionaţi de cineva.

Tăcuţi, merseră cu toţii alături de marinar. Barca era pregătită şi luară loc într'însa. Bătrânul puse mâna pe lopeţi şi ca o săgeată porni barca pe mare, până ajunse la limba de pământ unde se afla peştera.

Barca se furişă înăuntru... şi în aceiaşi clipă se ivi din adâncul apei un „ce" strălucitor, luminos, scânteietor. Avea înfăţişarea unui peşte uriaş.

Era submarinul, luminat pe dinăuntru, cu o lumină misterioasă.

Şi acuma văzură şi ceilalţi ceea ce văzuse înainte doctorul Wolfgang Schulze.

Se deschise un capac. O punte mică ieşi la suprafaţă şi pe dânsa stătea, învăluit într'o mantie largă, un bătrân venerabil, cu un nimb de lumină în juru-i.

Zâmbind cu bunătate privea în spre cei din barcă. Făcu un gest prietenos şi cu voce blândă li se adresă:

— Fiţi bineveniţi, bieţi oameni! Nevoia, mizeria, ura, stau în spatele vostru, pentru totdeauna. Veniţi pe bordul lui „Nautilus" al meu, veniţi şi răsuflaţi în voie, căci aici veţi fi în siguranţă.

Vă voiu duce într'o ţară, în care mai domneşte încă pacea paradisului, într'un colţ de pământ unde totul zâmbeşte, totul te îmbie la viaţă, şi unde uiţi că omul e muritor.

— *Electrus!* exclamă *Egizio Ettore* — pentru a doua oară în acea seară — dar Letiţia îl apucă de mână şi amândoi păşiră pe bordul lui „Nautilus", după cum numise bătrânul submarinul său.

Ceilalţi îi urmară, în curând fură toţi pe bord şi pe o scară îngustă intrară în interiorul vasului-minune.

Păşiră într'o încăpere mare şi frumoasă, pre-

de lungă durată.

Şi aici bătrânul dori înc'odată bun-venit musafirilor săi, apoi spuse:

— Nu veţi călători singuri. Am avut eu grijă să vă însoţească prieteni buni şi credincioşi, pe cari îi cunoaşteţi.

Veniţi înăuntru, dragii mei!

O uşă se deschise şi trei persoane îşi făcură apariţia...

Toţi se priviră nedumiriţi.

— Ducele de Chamfort! strigă Letiţia, înmărmurită.

— Pictorul Mueller! exclamă şi brigandul Corsicei.

— Şi asta de colo... femeia asta frumoasă... credeam că o cunosc... dar nu e posibil... nu,, asta nu poate să fie.

Dar frumoasa necunoscută se îndreptase de-acum spre Letiţia şi o cuprinse în braţe cu duioşie.

— Nu mă mai cunoşti? întrebă dânsa. E drept, faţa mea e schimbată, dar vocea... vocea mea trebuie să-ţi fie cunoscută.

— Estrella? întrebă Letiţia, şovăitoare. — E adevărat, glasul e acelaş... dar...

Nu vru să exprime ceea-ce gândea în ginea ei.

Asta nu mai era doar femeia cu cap de mort! Nenorocita copilă a bogatului bancher, care se jertfise pentru dânsa, lăsându-se răpită de ducele de Chamfort, în locul Letiţiei!

Chipul acesta frumos, fără nici-un stigmat pe el... chipul acesta plin de farmec acuma, nu putea să fie acela al...

— Exprimă tot ce gândeşti, scumpa mea prietenă! spuse frumoasa femeie. Eu sunt Estrella, a-

ceea pe cari oamenii o numeau odinioară „femeia cu cap de mort".

— Şi acuma eşti atât de frumoasă! exclamă Madonna din Saint Etienne, cu glas tremurător. Oh! scumpa mea, cât de mult mă bucur, că te asemeni cu alţi oameni— nu, ce spun! eşti mai frumoasă decât toţi chiar! Eşti o adevărată zână, cum puţine sunt.

— Nu atât de frumoasă ca tine! răspunse Estrella, roşind. Dar acuma soţul meu mă iubeşte şi s'a hotărât să mă însoţească — să ne însoţească — căci şi dânsul a recunoscut că lumea este falşă şi înşelătoare. Acuma duce dorul de pace şi izolare, dorul de viaţă liniştită.

— Estrella! Tu eşti într'adevăr? Şi cine a înfăptuit minunea aceasta? murmură Letiţia, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Vrăjitorul se află de faţă! răspunse Ducesa de Chamfort şi arătă cu mâna spre venerabilul bătrân, care privea zâmbind grupul fericiţilor din faţa sa.

Da, el s'a milostivit de mine — urmă Estrella. — Nu vreau să vorbesc despre ultimele ceasuri de groază cari mi-au fost hărăzite în viaţă, — ţiu numai să spun, că m'a luat la dânsul şi a îndeplinit operaţia.

Ah! vă daţi lesne seama cât de uşurată am răsuflat, când m'am putut privi iar în oglindă, când blestemul a fost îndepărtat de mine pentru totdeauna.

— Da, te înţeleg bine. Estrella, şi eu-însămi sunt tot atât de fericită de lucrul acesta... dar cum... nu pot să...

Cereţi mâine SFÂRŞITUL acestui roman tuturor chioşcarilor, 16 pagini. Lei 2.

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Atunci apăru în fața lor venerabilul bătrân. Zâmbind, el ridică mâna.

— De ce nu vreți să mai așteptați cu toate întrebările acestea? întrebă el, cu blândețe în glas. Săptămâni întregi veți fi împreună pe bordul submarinului meu, și în timpul acesta veți avea prilej să vă spuneți de toate... Acuma, însă, vom porni la drum, vom începe călătoria spre paradisul dragostei. Nu trebuie să mai întârziăm mult, căci fiecare clipă este prețioasă. Și cu cât vom ajunge mai curând, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Bătrânul făcu un semn marinarului, care intrase odată cu dânsul. Amândoi se îndepărtară, dar când ajunseră la ușă, bătrânul se mai întoarse odată;

— Voiu face transparenți pereții vasului, pentruca să puteți vedea cum ne afundăm. Vreau să nădăjduiesc că nu vă este teamă?

— Teamă? exclamă Egizio Ettore, care până acuma rămăsese tăcut, la fel ca și ceilalți bărbați prezenți. — Cum s'ar putea să ne fie teamă în apropierea dv.? Chipul dv. inspiră doar atâta nemărginită încredere!

Bătrânul zâmbi din nou, apoi se îndepărtă. Nu trecu mult și cei din salon simțiră că vasul se mișcă. Priviră spre pereți. Intr'adevăr ,aceștia deveniseră transparenți. O lumină vie își împrăștia razele asupra mării.

„Nautilus" începu să se afunde din ce în ce mai adânc. In acelaș timp, însă, o porni înainte cu viteză fantastică.

O, ce minune era vasul acesta, care înota ca un pește sub oglinda mării!

. . . . . .

Cam în acelaș timp, însă, se puse în mișcare și marele vapor de emigranți pe bordul căruia se afla lada misterioasă, pe fundul căreia zăcea nenorocitul conte Robert de Paris.

Nimeni nu avu vre-o bănuială, căci la timpul oportun se îmbarcaseră şi cei doi însoţitori ai transportului — un bărbat şi o femeie. Şi nici când coborâră spre seară în magazie, pentru a da de mâncare „şarpelui", nimeni nu bănui nimic, nimeni nu-şi spuse că la mijloc ar putea fi vre-o şmecherie.

Robert de Paris, însă, tremura de spaimă în culcuşul său. Nu ştia încă nici acuma ce trebuia să creadă, şi-şi frământa necontenit mintea ca să ghicească unde ar fi putut să rămâie Ettore.

Se temea că acesta va apare când nici nu se aştepta, va deschide capacul lăzii şi-l va trage afară. Şi apoi...

Un văl des îi învălui mintea. Dar de-odată simţi că vaporul se pune în mişcare. Era salvat oare? Sau primejdia de-abia începea acum pentru dânsul?

Dar iată că se aud paşi. Tremurând din tot trupul, Robert de Paris ciuli urechile... Deosebea bine paşii a doi oameni. Să fi fost Egizio Ettore şi Letiţia? Da, ei trebuiau să fie — altfel nu se putea. Oh, Doamne! Ce să se facă acum? Duşmanii săi vor fi desigur, nemiloşi faţă de dânsul, vor căuta să se răzbune pentru tot ce le-a făcut, — şi asta însemna o pedeapsă grozavă pentru dânsul.

Cheile fură răsucite în broaşte, capacul fu ridicat. O rază de lumină pătrunse în încăperea întunecoasă.

— Ieşi afară, omule! spuse cineva cu glas poruncitor.

Robert de Paris sări în sus şi rămase în picioare. Cu ochii holbaţi privea la cei doi, pe cari nu-i cunoştea. Un bărbat străin şi o femeie tot atât de străină!

— Cine sunteţi voi? întrebă dânsul cu voce tremurătoare.

— Nu te priveşe, omule! Tu trebuie să ne răspunzi nouă, nu noi ţie! sună răspunsul aspru. Şi te sfătuiesc să fii prompt cu explicaţiile, căci nu

vom face vorbă multă cu tine. — Tu eşti Robert de Paris, progenitura degenerată a nobilei familii cu acelaş nume, omul care a săvârşit nenumărate crime în viaţa lui aventuroasă.

Mizerabilul scrâşni din dinţi, dar dădu din cap în semn de aprobare. Îşi dădea bine seama că nu putea să nege.

— Şi te-ai furişat în lada aceasta, deşi ştiai bine că era hărăzită altuia?

— Da, răspunse Robert.

— Nu te sfieşti să mărturiseşti?

— Nu.

— Aşa! Asta-i de-ajuns. Ştii unde te afli?

— Pe un vapor?

— Pe ce fel de vapor?

— Pe un vapor de emigranţi.

— Şi încotro mergi?

— Spre America.

Atunci bărbatul şi femeia izbucniră într'un râs care-l făcu să se cutremure din cap până 'n picioare pe Vampirul Corsicei.

— Spre America? hohoti bărbatul. Hahaha! Idiotule! Ascultă la mine, bre! În iad te duci, nu spre America! Da, ticălosule, în iad te duci, care te aşteaptă de mult de-acum! Vei rămâne în lada aceasta până vei ajunge la ţintă, adică în temniţă, unde-ţi vei sfârşi zilele.

Robert de Paris spumega de furie neputincioasă.

— Păziţi-vă! scrâşni el.

— Ce-ai spus? întrebă celălalt.

— Să vă păziţi, repetă Robert.

— Vrei să ne ameninţi? întrebă omul, liniştit. Oh, idiotule! Nădăjduiai să-l poţi duce la pierzanie pe duşmanul tău, pe omul acela nobil, care nu ţi-a făcut nimic, care n'avea altă vină — dacă se poate numi vină asta! — decât că o iubea pe frumoasa Madonnă din Saint Etienne! Şi în vreme ce vroiai

să-l pierzi pe el, i-ai deschis, dimpotrivă, drumul spre fericire.

Află deci, că Egizio Ettore şi Letiţia se găsesc acum în drum spre paradis. Un vapor îi duce spre o insulă minunată din oceanul de sud, unde vor trăi singuri, înconjuraţi de prietenii lor credincioşi, de doctorul Wolfgang Schulze, de Ducele de Chamfort şi de tânăra şi frumoasa lui soţie...

— Tânără şi frumoasă? rânji Robert de Paris. Femeia cu cap de mort? Cum poate fi tânără şi frumoasă acest monstru care înspăimânta cu chipul ei înfricoşător, pe toţi aceia cu cari venea în contact?

— Nu mai e femeia cu cap de mort. S'a însănătoşit şi a devenit frumoasă, răspunse necunoscutul. — Dar ce mai stau de vorbă cu tine. E vreme pierdută. Intră înapoi în ladă! Marş! Hai, nu mai sta la gânduri!

Robert de Paris nu vroia, însă, să se supuie ordinului primit.

— Nici nu mă gândesc! strigă dânsul. Vreau să merg la căpitan şi să-i spun că Egizio Ettore se află pe bord! Să fie arestat.... vreau să pun mâna pe premiu cel mare... vreau să mă răzbun odată pentru totdeauna şi să...

Bărbatul nu-l lăsă să-şi termine vorba, ci-l înşfăcă cu putere de braţe şi ori-cât încerca să se împotrivească ticălosul, trupul său slăbit nu putu să învingă puterea de uriaş a necunoscutului. După câteva clipe zăcea iar pe fundul lăzii, ca o cârpă mototolită.

Capacul căzu greu deasupra lui. Dar o portiţă mică se deschise şi printr'însa primi mâncare şi băutură, iar vocea bărbatului se auzi din nou, puternică:

— Paisprezece zile vei rămâne în lada asta fără s'o poţi părăsi. Vom reveni în fiecare noapte pentru ca să-ţi dăm cele trebuitoare ca să nu pieri

de foame şi sete, — dar peste zi nu vei vedea pe nimeni, şi vei avea tot răgazul să te gândeşti că aceia pe cari vroiai să-i duci spre pierzanie, au devenit fericiţi, nespus de fericiţi, în noua lor patrie.

In fiecare noapte îţi voiu povesti cât de bine se simt dânşii, — îţi voiu zugrăvi ce viaţă minunată vor duce pe insula aceea singuratică... Iar tu, tu vei îndura chinurile iadului în temniţa ta strâmtă şi întunecoasă.

Şi când vom ajunge la ţintă vei fi dus cu lada cu tot în vestita închisoare a Americei, Sing-Sing. Acolo eşti aşteptat de-acum, totul e pregătit pentru primirea ticălosului conte Robert de Paris, Vampirul Corsicei.

Ai fost recunoscut şi trădat. Poliţia ştie unde te afli, dar ea nu te-a oprit aici, căci nu vrea ca numele familiei de Paris, care s'a bucurat de un renume atât de mare, să fie acoperit de ruşine, în ţara lui proprie.

In America, însă, ţi se va împlini soarta, Robert de Paris! Acolo îţi vei încheia viaţa în temniţă, alături de acei de-o seamă cu tine şi în locul numelui strălucitor de altă-dată, vei purta doar un număr! Şi vei avea tot timpul să te gândeşti la păcatele pe cari le-ai făptuit şi regretele îţi vor sfâşia inima — dacă mai ai o inimă în tine. Dorul de răzbunare te va consuma clipă cu clipă, dar nu vei avea putinţă să ţi-l potoleşti, ci va trebui să-l înăbuşi în tine, gândindu-te la păcatele ce le-ai făptuit, în viaţa ta întunecoasă.

Rămâi cu bine, Robert de Paris. Petrecere frumoasă cu gândurile tale.

Cei doi se îndepărtară râzând, şi nenorocitul rămase singur în lada întunecoasă, pradă celor mai oribile gânduri, cari pot cuprinde mintea unei fiinţe omeneşti.

Şi zilele începură să se scurgă una după alta, din ce în ce mai chinuitoare. Nenorocitul zăcea a-

proape fără cunoştinţă şi tot trecutul îi defilă pe dinaintea ochilor minţii, un trecut plin de păcate, de crime făptuite cu cinism împotriva tuturor acelora cu cari venice în atingere. Remuşcările îşi înfigeau acum ghiarele în inima lui — dar totul era în zadar. Mândrul conte Robert de Paris de altădată îşi dădea seama că nu mai are ce nădăjdui, ştia prea bine că soarta îi este pecetluită pentru totdeauna.

O! dece nu ascultase sfaturile bătrânului său frate, de ce nu se făcuse om de treabă, pentru a putea gusta în linişte fericirea vieţii! Ar fi avut doar posibilitatea să trăiască în pace, folosindu-se de bogăţiile familiei sale, cari i-ar fi revenit şi lui în mare parte, dacă s'ar fi arătat demn de dânsele. ca un vlăstar adevărat al celebrei familii, care dăruise Franţei atâtea spirite de seamă.

Şi iar se făcea seară ,şi iar venea ziua şi ţinta călătoriei se apropia... Vaporul ajunse la New-York şi lada cu prizonierul era aşteptată de duba închisorii din Sing-Şing... Fostul conte de Paris de odinioară fu îmbrăcat în uniforma vărgată, părul îi fu tuns şi i se puse un număr pe piept. Murise pentru oameni.

EPILOG

Se scurseră trei ani în oceanul veşnicieĭ, în care curge totul ce este pământesc.

Din undele albastre ale mării se înălţa o insulă cu adevărat paradisiacă, al cărei ţărm era înconjurat de palmieri înalţi, pe ramurile cărora se zbenguiau papagali multicolori şi alte păsări cu penajul balţat, ce părea un amestec minunat de pietre scumpe.

Un pârâiaş curgea, murmurând, din interiorul insulei şi se vărsa în mare.

Şi în mijlocul pădurii veşnic verzi se înălţa o clădire de piatră, simplă dar plină de farmec patriarhal.

O verandă înconjura clădirea de jur-împrejur, şi pe dânsa şedeau, în fotolii de paie, doi oameni — un bărbat şi o femeie — cu figurile smolite de soarele Sudului, scânteietori de sănătate şi plini de voie-bună.

La picioarele lor se juca, pe treptele verandei, un copil de vre-o doi anişori, un băiat voinic cu obrajii roşii şi bucle negre, ce părea o imagine vrednică de penelul unui pictor.

— Mămiţico! gânguri mititelul şi se târî pe scări, ca o broscuţă. — Ia uite-te cum străluceşte asta!

Chiar atât de corect nu se exprima băieţaşul, după cum lesne vă închipuiţi. Dialectul lui putea fi înţeles numai de părinţii săi, — şi aceştia ştiau prea bine ce vroia.

— Dar ce-ai găsit, inimioara mea? întrebă cu blândeţe tânăra şi frumoasa femeie, luându-l în braţe pe micuţ.

Bărbatul se aplecă spre dânsa şi mângâiă dulos obrăjorii copilului.

Era o imagine fermecătoare a fericirii de familie — dar nimeni nu se afla prin apropiere ca să poată privi pe oamenii aceştia, cari păreau să fie singurii vieţuitori ai căsuţei pitulată în umbra palmierilor tropicali.

Şi acuma dânşii priviră obiectul ce-l ţinea în mână copilaşul.

— Parc'ar fi aur, Egizio? spuse Letiţia, cu uimire în glas.

— Da, într'adevăr, aur pare să fie, scumpa mea, răspunse el şi deveni palid.

— O numai asta nu! făcu dânsa. Dac'ar fi aur pe insula asta izolată de lume, atunci diavolul s'ar fi furişat de-acum în paradisul nostru, căci aurul e un diavol, o Satană... care nu face decât să aducă rău oamenilor.

— Dar bine Letiţio, ce-ţi închipui tu? Cine să găsească aurul aici? spuse dânsul şi-i înlănţui mijlocul cu braţul. — Nimeni nu vine aici, suntem singuri, absolut singuri, şi asta e cea mai mare binecuvântare la care am fi putut năzui vre-odată, noi, aceia cari până acum am fost hărţuiţi din toate părţile de răutatea omenească, ce nu cunoaşte îndurare.

— Da, suntem singuri, răspunse ea, lipindu-se de dânsul. Iartă-mă, iubitule, că m'am speriat.... Ah! trebuie doar să fim atât de recunoscători Cerului că ne-a dăruit acest loc de refugiu pe care Natura l-a împodobit cu toate farmecele sale!

Scumpul meu Egizio, cât am devenit de fericită aici, alături de tine! Atât de fericită, cum nici n'aşi fi putut visa, după toate grozăviile prin cari am trecut.

— Da, Letiţia, nespus de fericiţi am devenit, mai ales de când Cerul ne-a dăruit un copilaş scump. El nu va bănui niciodată că tatăl său a fost cândva un prigonit, pe care oamenii îl urmăreau ca pe o fiară sălbatecă, aruncându-l în temniţă şi sădind în sufletul său germenele urii.

— O, taci, te rog, Egizio! Nu trezi amintirile! N'ai fost niciodată criminalul, drept care te consideră lumea! Cine te cunoştea, te iubea şi te respecta, şi prietenii cari ne-au însoţit aici... prea bunii noştri tovarăşi...

— Uite-i că vin! o întrerupse dânsul şi sări de pe locul său.

Din pădure ieşiră la iveală trei bărbaţi, cari se îndreptau spre casă. Şi ei aveau chipurile pârlite de soare, şi păreau plini de voie bună şi sănătate trupească.

— Bine v'am găsit, dragii noştri! spuse cel care mergea în frunte. — Imi pare rău că trebuie să vă tulbur visurile voastre de fericire — dar bătrânul care ne-a adus aici, pe această insulă minunată, e pe moarte.

— Pe moarte? Binefăcătorul nostru, al tuturor? strigă Egizio Ettore, în prada unei emoţiuni fără margini. — O! asta nu-i cu putinţă! Hai să mergem repede la el, ca să-l...

O trase pe Letiţia după sine, ridică în braţe copilul şi împreună cu doctorul Schulze, detectivul Wilson şi pictorul Mueller, porni în grabă spre pădure.

Ajunseră la o altă căsuţă, pitulată deasemeni printre copaci. In faţa ei stătea într'un fotoliu, un bătrân cu barba albă şi părul cărunt şi lângă el se aflau frumoasa Estrella cu soţul ei, Ducele de Chamfort.

Ettore şi Letiţia se aruncară la picioarele bătrânului, copilaşul se lipi de el, lăsându-se mângâiat pe bucle de mâna uscată şi tremurătoare a bolnavului.

— O, tată, nu ne vei părăsi — nu trebuie să pleci de lângă noi! imploră cu vocea înlăcrimată fostul brigand, lipindu-şi fruntea de mâna stângă a bătrânului.

— Dumnezeu mă cheamă la el, fiule, răspunse acesta. Ceasul meu a sunat! Ce să mai caut pe acest pământ, după ce mi-a fost dat să vă fac fericiţi pe voi, — pe tine, Egizio Ettore, şi pe tine, Letiţia!?

Mă despart cu inima uşoară de viaţa pământească, căci în lumea cealaltă mă aşteaptă de-acum de mult cineva, — o fiinţă pe care am iubit-o, care

mi-a dăruit fericire nespusă... mama ta scumpă, Egizio...

— Mama mea? Dar de unde ai cunoscut-o? întrebă brigandul.

— Aceea pe care o numeai tu mamă, n'a fost mama ta, murmură bătrânul. — Tu eşti fiul meu, Egizio....

Brigandul Corsicei rămase împietrit câteva clipe, iar pe chipul său era zugrăvită o emoţie de nedescris. Destăinuirea aceasta trezise într'însul o lume întreagă de gânduri cari se roteau ca într'un vârtej în creerul său.

— Fiul tău! exclamă el apoi, în prada unei turburări grozave. — De aceea te iubeam eu atât de mult, fără să-mi dau seama pentruce! O! de ce mi-ai destăinuit asta de-abia acuma? De ce n'ai făcut-o cu mult înainte?

— Nu ţi-am fost oare ca un tată, fiul meu? N'am procedat oare faţă de tine ca un adevărat părinte iubitor?

— Da, aşa ai făcut... bunul... scumpul meu tată! Dar nu trebuie să mori, nu...

Işi întrerupse vorba, căci de-odată observă cum faţa bătrânului se luminează ca de o lumină cerească... el întinse braţele... şi ochii săi erau plini de o strălucire ciudată.

Şi cu glas şoptit, spuse:

— Viu... da... şi-ţi aduc iubirea copiilor tăi! Ah... ce fericire negrăită!

Apoi trupul îi căzu greoiu pe spate şi un suflu îi ieşi de pe buze.

— A murit! exclamă Letiţia, şi Ettore cuprinse cu braţele trupul bătrânului.

Doctorul Schulze îi închise pleoapele şi spuse:

— Odihnească în pace şi fie-i hărăzit s'o revadă pe aceea căreia nu putea să-i aparţine aici, pe pământ.

. . . . . .

Încă un an se scurse încetişor în oceanul veşniciei.

La mormântul venerabilului bătrân stăteau adunaţi toţi aceia pe cari o soartă favorabilă i-a adus pe această insulă minunată a păcii şi a fericirii.

Întâmplător, doctorul Wolfgang Schulze îşi îndreptă privirea spre largul oceanului, şi exclamă speriat:

— Un vapor! Nu l-am văzut venind. O barcă a fost lăsată pe apă! Vine 'ncoace!

— Dumnezeule mare! strigă Letiţia. Să fie oare duşmani cari vor să ne distrugă fericirea dobândită atât de greu? O, de ce nu suntem lăsaţi să ne continuăm viaţa tihnită?

— Pe catarg e înălţat pavilionul francez! spuse Ettore şi chipu-i deveni palid, ca în prada unei spaime grozave.

— Dar barca poartă culorile englezei spuse detectivul Wilson.

Cu paşi şovăitori se îndreptară spre ţărm, unde barca tocmai se oprise. Un bărbat în îmbrăcăminte tropicală şi faţa arsă de soare, sări pe mal şi-i salută.

— Nu vă speriaţi, domnii mei! spuse el, zâmbind. Viu ca un sol aducător de veşti bune — la dv. prinţesă de Paris.

— La mine? întrebă Letiţia ,uimită peste măsură.

— Da, la dv. Şi am să vă comunic că moştenirea rămasă dela prinţul Raymond vă aparţine în întregime, Statul a renunţat la dânsa şi Preşedintele Republicei v'a acordat clemenţa sa, pe baza intervenţiei Regatului Angliei, căreia îi aparţine această insulă şi ai cărei cetăţeni aţi devenit, de fapt. Şi acuma vă puteţi reîntoarce în patrie, fără nici o teamă!

— Dar noi vrem să rămânem aici! spuse repede tânăra femeie şi se lipi drăgăstoasă de soţul ei, care se afla în apropiere.

Nu-i aşa,- Egizio, nu-i aşa, voi ceilalţi, că rămânem aici, în paradisul acesta pământesc? Ce să facem cu moştenirea nobilei familii de Paris? N'avem nevoie de nimic, căci avem totul ce-am fi putut dori cândva.

Priveşte-ne, domnule, pe mine, pe soţul meu, pe copilul nostru, — priveşte insula aceasta minunată, şi spune şi d-ta dacă fiinţe s'o părăsim pentru lumea de dincolo, locuită de oameni pe cari îi însufleţeşte ura şi invidia, ale căror suflete sunt înegrite de păcate şi cari îşi fac o plăcere din a porni război împotriva semenilor lor.

Englezul privi în ochii strălucitori ai tinerei femei. Apoi se înclină şi spuse:

— Vă pricep bine, prințesă, și voiu comunica întocmai răspunsul dv., acelora cari m'au trimis încoace.

— Așa să faci! Și spune-le că dorința mea este ca averea familiei de Paris să fie destinată alinării suferințelor numeroasei armate a săracilor și nefericiților cari populează pământul. — Eu nu pot deveni mai bogată decât sunt acum, prin iubirea soțului meu, a copilului și a scumpilor mei prieteni.

S F A R Ș I T

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3